DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

NIKKI PAYNE

When keeping it real means losing your heart.

PRIDE and PROTEST

a novel

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

N I KKI PAVN E

BE R K LEY RO M A NCE
N ew Yo rk

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC p
enguinrandomhouse.com

Copyright © 2022 by Nichole Payne Carelock Okuyucu
Rehberi copyright © 2022 by Nichole Payne Carelock
Nikki Payne'in *Sex, Lies and Sensibility* adlı kitabından alıntıdır copyright© 2022 by Nichole Payne Carelock
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY tescilli bir ticari markadır ve Berkley Romance with B colophon Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Payne, Nikki, 1982- yazar.
Başlık: Gurur ve protesto / Nikki Payne.
Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley Romance, 2022.
Tanımlayıcılar: LCCN 2022011892 (basılı) | LCCN 2022011893 (e-kitap) | ISBN 9780593440940 (ticari ciltsiz) | ISBN 9780593440957 (e-kitap)
Konular: LCGFT: Romanlar. | Romantik kurgu.
Sınıflandırma: LCC PS3616.A976 P75 2022 (baskı) | LCC PS3616.A976 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20220419 LC kaydı
https://lccn.loc.gov/2022011892 adresinde mevcuttur
LC e-kitap kaydı https://lccn.loc.gov/2022011893 adresinde

mevcuttur İlk Baskı: Kasım 2022

Natalia Sanabria'nın kapak illüstrasyonu
Kitap tasarımı Daniel Brount tarafından yapılmış, Molly Jeszke tarafından e-kitap için uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_141716077_c0_r0

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Kapak
Başlık Sayfası
Telif Hakkı
İthafı

Adam Sıkıntı
Merinos Yünü
Para Elektrik
Bay Meme
Aşkın Yarışında
Kuru Sevişme
Kötü Kurt Adam Pornosu
Müzakereli Üzerine
AksiyonAyranlı Turta
Yedi Ömür
The Hotel Washington Antlaşması
Boğa İneğe Karşı
O "Hayır" Diyen Kadınlardan Biri
Modern Kadın
Plus-One
Görünüşe Rağmen
Sevişme Pratiği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dolaşmış
Kedi
Gifleri
Kahverengi, Ama Çok
Koyu Değil Hile Kodu
Haşlanmış
Patates Self-
Checkout Daha
İyi Karar 8:15
Çadırın Dışında İki
Tür İnsan Var
Raydan
Çıkmış Datu
Kapalı Devre
Truva Atı
Bayım
John Wayne
Rafineri
Yangını
Sonsöz

Teşekkür Okuyucu
Rehberi
Tartışma Soruları
Sex, Lies and Sensibility*'den alıntı*
Tl;dr
Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OceanofPDF.com'u seçtiğim kız kardeşim, tek izleyicim

Charlene'e

ADAM EKSİKLİĞİ

Kurul.

A Liza B.'yi arayan biri vardı. "Merhaba ve iyi akşamlar. Liza B. ile canlı , DJ'lik yapan tek kişi. Bana ne olduğunu söyle

Zihin . . ."

Yapımcı ona bir isim mırıldandı. ". . .

Keisha?"

"Kızım, erkek kıtlığı çekiyoruz. Beş parasızım! Kendi bifteğimi kendim alamam," diye neşeli bir kadın sesi Liza'nın kulaklığında uğuldadı. Liza kontrol panosunda yanıp sönen turuncu bir düğmeye bastı ve kadranı sonuna kadar kaydırdı. Bu *onun* kürsüsüydü. Küçük kabinin mantar duvarında sarışın İsa'nın fırçalanmış resimleri yerine Afrobeat yıldızlarının, Punjabi şarkıcılarının, K-pop idollerinin ve reggaeton kötü çocuklarının posterleri yer kapmak için yarışıyordu. Birisi masanın üzerine kutsal kitap yerine MEGARADIO SUX yazmıştı. Cemaati "günah çıkartmak" için arıyordu ve o da onlara iyi sözler söylüyordu. Her zaman hayal ettiği gibi Soweto'daki yetimleri kurtarmıyordu ama bu da topluma *bir tür* hizmetti.

"Bu bir erkek kuraklığı, kızım," diye kabul etti Liza. "Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?"

"Netherfield Court'ta inşa edilen şu yeni binaları biliyor musun?"

"Bizi mahallemizden çıkmaya zorlayacak ve DC'nin dokusunu sonsuza dek değiştirecek aşırı pahalı lüks daireleri mi kastediyorsunuz?" Liza söyledi.

"Um ... evet, onlar .." Keisha kekeledi. "Her neyse, inşaatta çalışan bir sürü adam var. Oradan en kısa boyumla geçip gideceğim.

Şortlar!"

Liza bu işi neden bu kadar çok sevdiğini hatırladı.

"Seni çağırabilsinler diye mi? Bağırıp çağırsınlar diye mi? Bu anlaşmadan ne kazanacaksın?" Liza bastırdı.

"Hecelememe gerek var mı, Alizé Bennett?" Kadın hükümetin adını eski bir çizme gibi uzattı. Adını doksanlı yıllarda popüler olan alkollü bir içkiden almış olmak Liza'nın başkentin dört bir yanında duyulmasını istediği bir gerçek değildi. Etrafta dolaşan iş başvuruları vardı.

"Bu Liza B. *Leesa*, sana göre *Z* ile." İsim açıklamalarını hazır tutuyordu. İnsanlar isminizde bir *Z* harfi görüyor ve lanet olası akıllarını kaybediyorlardı. Kendisine kaç kez yüzünü ekşitmeden "Kertenkele" dendiğini sayamıyordu.

"Şey, Liza B., ben bir kadınım. İhtiyaçlarım var."

"Affedersiniz, her züğürt kadının sadece D vitamini değil, zengin bir erkek istediğinin evrensel olarak kabul edilen bir gerçek olduğunu sanıyordum!"

"Zaman değişiyor tatlım," dedi Keisha ona. "İnşaat şirketi Netherfield'de bir toplantı düzenliyor. Radyo istasyonu da orada olacak mı?"

"Pas geçmek zorundayım," dedi Liza. İnsanların başkalarının parasıyla beslenip dans etmek istemelerini yadırgayamazdı. Ama onun da prensipleri vardı.

"Güzel! Belki sen ve kız kardeşlerin kapkaça uğramış gibi görünmeden geri kalanımızın bir şansı olur!"

"*Sen* serbestken dünya *hâlâ* güvende değil!" Liza düğmeye bastı ve Keisha'ya iyi geceler diledi. "Burada duydunuz beyler. Gelin Bayan Keisha'yı kontrol edin! Netherfield Galası'nda öldürmek için giyinmiş olacak. Şampanyalarını içmeyi unutmayın, Kool-Aid'lerini *değil.* Bu şehri en yüksek teklifi verene satmayacağız! Liza B. buradan gidiyor, millet! Eğer stüdyoda değilsem, bana Gram'dan ulaşın. Otuz bininci takipçime ödül veriyorum ve bu siz olabilirsiniz!"

Liza baş üstü mikrofonunu kaldırdı ve dönen sandalyesinde dönmeye başladı. Radyo istasyonunun geleceği ne olursa olsun, eğer gitmesine izin verirlerse, yaptıklarından gurur duyabilirdi. Liza asla yerel bir kişilik olmak istememişti. Bu işi üç yıl önce çaresizlikten kabul etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve yayın süresini artırmaya çalıştı. Yavaş yavaş, dinleyiciler onun sesi altında üçe katlandı. G kabini sıkışıktı, radyo istasyonunun artık eşyaları ve Busboys and Poets'in reklam senaryolarıyla dolup taşıyordu. Ücret orta düzeyin altındaydı ve bir kutu Febreze bile spor jokeyinin ter kokusunu koltuktan uzaklaştıramıyordu. Ama burası Liza'nın eviydi. İnsanlar onu burada *dinlerdi.* Booth G'de asla hayal kırıklığı yaratmazdı.

"

benimle kiliseye gel." Liza'nın annesi Beverly Bennett elindeki ağır çantayı cılız masanın üzerine bıraktı. Liza kaşlarını kaldırdı ama kıpırdamadı. Bir tuzluk masadan yuvarlandı ve ablası Janae, soyulmakta olan muşamba zemine çarpmadan önce dalgınca onu yakaladı. Longbourne Gardens'taki daireleri yirmi yedi yıldır aynı dekorasyona, mobilyalara ve hatta tuzluk yerleşimine sahipti. Büyükanne, Bev ve şimdi de Liza, bazen erkek kardeşi Maurice, Janae ve küçük kız kardeşi LeDeya, üç yatak odalı geniş daireyi evleri olarak görüyorlardı. Bev koridordaki kutuları tekmeledi, bu da Liza'nın kısa süre önce kendi dairesinden tahliye edildiğini hatırlatıyordu.

"'Kilise' derken hâlâ Papaz Kapma Operasyonu'nu kastediyorsun, değil mi?" Liza dizüstü bilgisayarını kaydırdı ve e-postalarını üçüncü kez kontrol etti. USAID'den Malawi'deki bir kadın bankasında uluslararası proje yöneticisi pozisyonu için haber alması gerekiyordu. Bu işin birkaç avantajı vardı: uluslararası çalışmalar diplomasını ve kadın çalışmaları yüksek lisansını kullanabilecekti, kirasının ödeme gücünün üzerine çıkmasından korkmadan kalabileceği bir yeri olacaktı ve annesinden binlerce kilometre uzakta olacaktı.

"Evet anne, vaaz ne hakkındaydı?" Janae annesiyle dalga geçtiği nadir anlardan birinde araya girdi. Bev Janae'nin ses tonunu duymazdan geldi ve Liza'ya odaklandı.

"Liza, bu kutuların koridorumdan çıkmasını istiyorum. Burası UPS Store değil." Bev peruğunu çekti. Dalgalanan platin sarısı saçları hafifçe kaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

önce sola, sonra sağa. Bev ona, "İncil dersinde *duyduğuma* göre *eşcinseller* için eylem yapıyormuşsun," diye bilgi verdi.

Motown kız grubu gibi ses çıkardı. "Anne, sadece 'gay' diyebilirsin," dedi Liza.

"Beni bir daha düzeltirsen, ben de senin kıçını düzeltirim!" Bev sabırsızca tükürdü. "Ailenin itibarını zedeleyecek hiçbir şeye karışmanı istemiyorum, duydun mu?"

Liza'nın ağzı yanlara doğru büküldü. "Anne, 'Güneydoğu'nun en güzel üç kızını doğurmak' bir ün değil, bir fikirdir."

"*Güneydoğu* mu? Benim Janae'm üç yıl boyunca neredeyse *tüm bölgenin* Bayan DC'siydi. Ve eğer o reçetesiz büyükanne gözlüklerini takmayı bırakır ve arada bir yüksek topuklu ayakkabı giyersen . . ." Bev'in sözünü bitirmesine gerek yoktu. Bu, sonunda Liza'nın ne bir iş, ne bir erkek, ne de kendisi için yeterince çaba göstermediğinden yakınmasına yol açacak olan, iyi gezilmiş bir konuşma koluydu.

Janae iç çekti. "Mezar taşımda 'Üç kez ikincilik' yazacak."

Bev tekrar Liza'ya baktı. "Aptallığın neredeyse iyi haberi unutturacaktı bana. Büyükannen nerede?" Bev ayakkabılarını çıkarıp LeDeya'ya uzattı. "Longbourne Bahçeleri Yeşil Komitesi'nde ve Netherfield Court'taki o küçük, nazik insanlar tüm bahçıvanları temel atma galasına davet ettiler."

O sırada Maurice kahverengi papyonlu, ten rengi bir takım elbise giymiş olarak ön odaya girdi. Herhangi bir doktrini okumuş olmanın getirdiği karışıklıklardan uzak bir İslam Milleti görüntüsü vermeye çalışıyordu. Kilitli saçlarını savurdu. Yirmi iki yaşında olmasına rağmen yüzü hâlâ yakışıklılıkla flört ediyordu ama hiçbir zaman tam olarak oraya yerleşmemişti.

"Selamlar, hanımlar," dedi Maurice.

"Maurice, kiliseyi kaçırdın," dedi Liza. "Anne, Maurice'i kilise için neden uyandırmadın?"

Maurice'i neden uyandırmadığını hepsi biliyordu. Trafik cezalarını ödemediği için on üç gün hapis yattıktan sonra eve döndüğünden beri Maurice agresif bir şekilde "uyanıyordu". Tam altı gün boyunca vegan oldu, parasını ödedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arapça dersine hiç gelmedi ve kadınlara "orospu" gibi bir şekilde "fe-erkek" demeye devam etti.

Bev, Maurice'i tamamen görmezden gelerek, "Bence galaya gitmeliyiz," dedi.

Liza dizüstü bilgisayarını yavaşça kapattı. "Anne, bu müteahhitlerin bu yaşlı vatandaşları tatlı dille evlerinden çıkarmaya çalışmalarına izin veremezsin!" Liza ayağa kalktı. "Yaşlıları orada istemelerinin tek nedeni onları gözlemlemek. Longbourne Gardens bölgedeki son düşük gelirli site. Kiram daha önce ödediğimin yüzde kırk üzerine *çıktı* ve burada sizinle birlikte yaşıyorum. Burayı da yıkarlarsa yoksullar nerede yaşayacak?"

"Abla tamamen haklı ..." Maurice araya girdi. Liza inledi. "Bunun kökeni Afrika sömürgeciliğine dayanıyor. Beyaz adamın Siyahların alanını sömürgeleştirme ihtiyacı doymak bilmez. Bu yüzden sadece beyaz kadınlarla çıkmamı tersine sömürgeleştirme olarak görüyorum. Yeniden-"

"Liza, duyuyor musun? *Maurice* kefil oluyor." LeDeya ayağını yere vurdu. "Bu sana şu anda ne kadar ezik olduğunu göstermeli. Neden hiç eğlenmek istemiyorsun?" LeDeya Liza'nın dizüstü bilgisayarına uzandı. Daha on altı yaşındayken annelerine benzemeye başlamıştı bile; tüm kıvrımları, boyu, iri saçları ve inanılmaz meraklı haliyle. "Annem şuradaki insanların zengin olduğunu söylüyor, Red Lobster zenginliğinden bahsediyorum."

Liza ve Janae birbirlerine baktılar ama Maurice yeniden düşünmeye başlamış gibiydi. LeDeya devam etti. "Sadece şu küçük temel atma törenine gitmemizi ve bazı insanlarla tanıştırılmamızı istiyor." LeDeya hızla Liza'nın dizüstü bilgisayarına dokundu, sonra da *Price Is Right* modeli gibi Liza'nın e-postasındaki davetiyeyi göstermek için çevirdi.

Liza bilgisayarına doğru atıldı. "Bu bana sadece şifremi yine çözdüğünü gösterir."

"Anlayacak bir şey yoktu." LeDeya makineyi kısa boylu kız kardeşinin başının üzerinde kolayca tuttu. "*Her zaman* 'QWERTY123'ün ezik bir varyasyonu. "

"Burnunu sokmayı bırak, Deya." Büyükanne arka odadan oturma odasına doğru yürüdü. Tenis ayakkabıları, kirli kahverengi halıyı sözde koruyan şeffaf plastik yollukta gıcırdıyordu. Mor kadife bir eşofman, polyester bir türban ve büyük inci küpeler takmıştı. Sanki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sürekli bir alışveriş merkezinde dolaşmalı ya da muhtemelen bir vitrinde fal bakmalıdır. "Çok hızlısın kızım." En küçük torununa baktı. "Zengin ya da parasız hiçbir yetişkin erkekle tanıştırılmayacaksın."

LeDeya başını eğdi ve kendini kanepeye bırakmadan önce Liza'nın koluna bir yumruk attı. Liza'nın dizüstü bilgisayarını tekrar açtı ve hemen Instagram'da gezinmeye başladı. Büyükannenin sözleri demir gibiydi. Liza ile annesi arasında süregelen destanda, Büyükanne her zaman Liza'yı tam bir felaket yaşanmadan kurtarıyordu.

Büyükanne, "Sen de arada bir Liza'yı dinlemelisin, Beverly," diye devam etti. "İçinizde aklı başında olan bir tek o var. O insanlar akbabadan başka bir şey değil. O şişko kediler iki şeyi bilmek istiyorlar: Para kazanmak için başka neleri yıkabileceklerini ve bizim onlara izin verecek kadar aptal olup olmadığımızı."

"Anne," diye yalvardı Bev, "bunların yeşil ve uygun fiyatlı olması gerekiyor. Yoksullar için ayrılmış birimleri var. Buradaki Rosa Parks bile diğerlerinden daha fazla çabaladıklarını inkar edemez."

"Tamam, iyi bir halkla ilişkiler istiyorlar," diye yanıtladı Liza. "Mikrofonun etrafına toplanmış zavallı Siyahların, toplumu yeniden canlandıracak beyaz kurtarıcılarına minnettar olmalarını istiyorlar. Ve 'yeniden canlandırma' derken, dekordan tüm siyah ve kahverengiyi çıkarmayı kastediyorlar," dedi Liza.

"Amin, kardeşim," dedi Maurice. "Ama bir kez daha düşündüm de, bu içeriden saldırmak için bir fırsat olabilir. Beni, sokakların yetiştirdiği azılı bir suçluyu görmenin oradaki herkesi ne kadar rahatsız edeceğini bir düşünün-"

"Maurice, seni büyükannen büyüttü ve park cezalarını ödemedin," diye karşılık verdi Liza.

Maurice önce şaşırmış gibi göründü, sonra da boyun eğerek başını salladı. "Kız kardeşlerin sorunu da bu, çok miyoplar. Uzun vadeli düşünemezler."

"Ah Liza, USAID sana başka bir adayla anlaştıklarını bildirmekten üzüntü duyuyor," diye araya girdi LeDeya.

Liza dizüstü bilgisayarını kız kardeşinin elinden kaptı ve büyük bir güçle kapattı. "E-postalarımdan uzak dur, Deya!" Liza'nın yüzünde bir sıcaklık belirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Boyun. Bu ay üçüncü hayırdı.

"*Her şeye ve herkese* kusur bulan kızımın köpek yakalayıcısı olarak bile iş bulamaması ya da bir erkeği bir yazdan daha uzun süre elinde tutamaması komik. Belki de o meşhur fikirlerinizi ortaya atmadan önce kendinize bir baksanız iyi olur." dedi Bev. Boynu bir abaküs boncuğu gibi bir o yana bir bu yana kayıyordu.

Janae Liza'yı nazikçe okşarken Bev'e de uyarıcı bir bakış fırlattı. "Devam et, Liza. Kendine uygun olanı bulacaksın. Etkinliğe gelince, sanırım uzlaşabiliriz. Sanırım galadan önce yaşlılarla birlikte bir topluluk bahçesi inşa etmek istiyorlar.

-Kamera yok. Büyükannemin bahçe işleri konusunda nasıl hissettiğini biliyorsun." Büyükannenin gözleri parladığında her şey bitmişti. Bev zaferle gülümsedi.

Liza çoktan sönmeye başlamıştı. "Bunu nereden biliyorsun?" Tatlı yüzlü kız kardeşinin bu kadar az çabayla insanları bir şeye ikna edebilmesi onu çıldırtıyordu, oysa Liza hayatı boyunca bağırıp durmuştu.

Janae küçük bir broşürü açtı ve bir bakışla kız kardeşine uzattı. Alt metin açıktı. *Büyükannenin parlamasına izin ver.* Yakın zamanda ona Dünyanın En İyi Dul Kadını ya da En İyi Terzi ödülleri verilmeyecekti.

Afrika desenleri ve bahçe aletleri -büyükannemin takıntılarından ikisi- kâğıdın kenarlarını süslüyordu. " 'Her biri, birine öğretsin, Harambee,' " diye mırıldandı Liza nefesinin altında. " 'Geliştiriciler ve topluluk üyeleri birbirlerinden bir şeyler öğrensin! Birlikte inşa edelim! Galadan önce topluluk bahçeciliği etkinliği için bize katılın! En iyi ev bahçesi yarışmasının kazananı, Pemberley Development'ın elli yıllık kurumsal yıldönümü için Philadelphia'ya bir gezi kazanıyor. "

İlan, elli yaş ve üzeri kitle için mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı:

- Bulanık Pan-Afrika dili
- Sihirli Siyah akıl hocaları iyi niyetli beyazlarla buluşuyor•
  Uzak bir para ve seyahat vaadi

"Tamam, *bir* asistan iyi bir broşür yazdı ve şimdi de bizi çiğnemek için izin mi aldılar?" Liza bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu biliyordu ama bunun *kötü* bir fikir olduğunu kayıtlara geçirmesi gerekiyordu. Netherfield'a karşı savaş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mahkeme doğru giden tek şeydi. Toplumun *nihayet* etrafında toplandığı bir davaydı ve yakın zamanda tahliye edildiği ve işini kaybetmek üzere olduğu için sadece bu *tek* şeyin doğru gitmesini istiyordu.

Büyükanne çoktan avludaki aşırı büyümüş ormana doğru ilerliyordu. "Sanırım bu gençlere gösterebileceğim bazı şeyler var ..." Büyükanne gevşek sarığını kaşıdı ve komik bir şekilde yana kaydırdı. "Sanırım gidebilirim. Ama *sadece* bahçeye," dedi, her sabah konuştuğu para ağacından solmuş bir yaprak koparak.

LeDeya ve Bev oflayıp pufladılar ama tek konuşan Bev oldu. "Anne, bu kızları en iyi görünümlü erkeklerle tanışma şansından nasıl mahrum bırakırsın? Kimse kirli bahçe işlerine bulaşmak istemez! Oh, sinirlerim!" Bev koltuğun yıpranmış kumaşını kavradı. Bilezikleri şıngırdadı ve parıldadı. "Bu çocukların hayatlarının geri kalanını bu dairede geçirmelerini mi istiyorsun? Yetişkin kadın ve erkekler bir yatak odasında iki kişi mi uyuyacak?" Sesi dalgalandı. "Onların da benim gibi olmasını istiyorsun. Kapana kısılmış."

"Bu kızlar buradan bedenleriyle değil, zihinleriyle çıkmalılar evladım." Büyükanne huffed.

"Ne zaman," diye haykırdı Bev, "bu *hiç* işe yaradı mı?"

Daha sonra, Liza karanlık bir köşede telefonuyla yalnız başına oturdu, Janae'nin Bev'in tarafını tutması hâlâ biraz yaralıydı, başparmaklarıyla telefonuna dokunuyordu. Boş imleç Instagram ekranında zıplıyordu: Bugün #TFW Salı, fıstıklar, ne yapacağınızı biliyorsunuz. Ben başlayayım! #TFW İnsanlarla dolu bir odada tamamen yalnız hissediyorsun.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İSTİKRAR

Kimden:
HampdenR@PemDevCo.com Kime:
DFitz@PemDevCo.com
Konu: CEO vekilliği görevleri

Yönetim kurulu olarak size tekrar hatırlatmak isteriz ki, şu anda CEO vekili olarak bütçenin mevcut herhangi bir bölümünü değiştirmek veya artırmak sizin yetkileriniz dahilinde değildir. İçiniz rahat olsun, Dünya Çocuk Örgütü'ne en az anneniz kadar bağlıyız. Ancak bütçe konusunda başka toplantı yapmayacağız.

Üç temel atma törenine katılmadınız ve ayrıca DC siyasetinde çok aktif olan bir Virginia Eyalet senatörünün golf davetini reddettiniz. Yönetim kurulu sizi şirketin önünde görmek istiyor. Geliştirme alanında yeni bir yüzsünüz ve yönetim kurulu etrafınızdaki heyecandan yararlanmak istiyor.

Best,
R.H.

Dorsey başka bir grafiği işaret etmek için kollarını kaldırdı. Yere baktığında, kollarının altındaki derin yarım ay terini görünce dehşete kapıldı. Philadelphia'da sonbahar mevsimiydi, bu yüzden vücudunu ıslatan soğuk ter için havayı suçlayamazdı.

"Üzgünüm genç adam, önerdiğin şey hırsızlıkla eşdeğer," diye homurdandı yaşlı bir adam.

Bir başka adam ise "Hissedarlardan alınan bir vergi bu," dedi.

Dorsey dişlerini sıktı. Kurul ona haddini bildirmek istediğinde hep "genç adam" oluyordu. Kız kardeşinin nazik kahverengi gözlerini buldu. Sessizce "araştırma" kelimesini mırıldandı.

Dorsey bir bardak suyun tamamını yuttu ve nefesini verdi. Bu toplantıyı bombalıyordu. Bunu biliyordu. Kız kardeşi de biliyordu. Ve kurul da biliyordu.

Slaytı işaret etti. "Güçlü sosyal performansa sahip şirketler aynı zamanda güçlü finansal performansa da sahiptir."

"Hayırsever katkılar ile kârlar arasında pozitif bir ilişki olması, bağış yapmanın meşru bir iş amacına hizmet ettiği anlamına gelmez. Müreffeh şirketler sadece daha fazla nakit paraya ve yüksek değerli hisselere sahiptir, bu da hayır kurumlarına bağış yapmayı kolaylaştırır," diye karşı çıktı bir kadın. Bu yorum çok sayıda onaylayıcı mırıltı aldı. Dorsey'in göğsü sıkıştı. Hayırseverlik bu kadar tartışmalı olmamalıydı, ancak yönetim kuruluyla çok uzun süredir bir irade savaşına girmişti ve suda kan kokusu alıyorlardı.

"Her zaman değil-" Dorsey başladı.

"Dorsey, annenizin hayırseverlik mirasını ilerletmeye çalışmanızı anlıyor ve takdir ediyoruz. Ancak ekonomik toparlanma harcamaları arttırmak için uygun bir zaman değil. Ailenizin yaşadığı trajedi hepimizi şoke etti. Ancak bu şirketi ayağa kaldırmalıyız ve Pemberley'nin nihai kuzey yıldızı olan kalkınma konusunda duygusal davranamayız," dedi süpürge kılından bıyıkları olan Hampden, gözlerinde acıma ve kızgınlık karışımı bir ifade vardı.

Soğuk gözlü bir kadın masanın ucundaki koltuğunda kıpırdandı. "*Yeni* bir işiniz var mı? Netherfield mülkleri hakkında bir rapor istiyoruz."

Bu kadar. Kapatılmıştı. CEO'yu canlandırıyordu ve *oyunculuk* rolünü hiç şu anda olduğu kadar tam olarak hissetmemişti. Otuz yaşında, ciddiye alınmak için çok genç ve başından savmak için çok yaşlıydı. Yönetim kurulu ülke çapında bir CEO arayışına girmeye hazırlanıyordu ki Gigi alarm verdi ve onu öne iterek çoğunluk hisselerini bir çekiç haline getirdi ve diğer hissedarların ellerini zorladı.

Tam bu sırada Gigi konuştu ve sihrini konuşturdu. "CEO, güçlü hayırseverlik girişimleri ile ekonomik başarı arasındaki bağlantı hakkında geçerli bir noktaya değindi. Kurumsal bağış programları iyi tasarlandıklarında ve dikkatle uygulandıklarında rekabet avantajı sağlayabilirler, ki geçmişte her ikisini de yapabildiğimize inanıyorum" dedi. "Yani, ben burada sadece bir işletme öğrencisiyim ama Netherfield Court'u başarıyla hayata geçirdikten sonra federal kalkınma projeleri için iyi bir konumda olabileceğimizi düşünüyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Odada federal sözleşme olasılıkları tartışıldı. Yönetim kurulu üyeleri yeşil görüyordu ama Dorsey kız kardeşinin çifte anlamını yakaladı. *Onlara Netherfield'ı verin, onlar da size hayırseverlik bütçenizi versinler.*

Dorsey, her zamanki gerçekçiliğiyle, sunumunun muhtemelen çoktan unutulduğunu bildiği halde toplantıya erken ara verildi. Hampden yanına geldi ve omzunu sıktı.

"Birbirimize sandığından daha çok benziyoruz, Dorsey. Baban güçlü bir kişilikti, annen ise şefkatli bir ruha sahipti. Siz çocukların her birini evlat ben de oradaydım. Ama anlamalısınız ki, onun yönetim kurulu *da* aynı şekilde - yeteneklerimiz için onun tarafından seçilmiş bir aile. Bu toplantı biraz sert geçti ama babanız bize güvendi, siz de güvenmelisiniz."

Dorsey adamın sıkıca kavradığı ellerinden kurtuldu. "Size güveniyorum, Bay Hampden, iki yıl önce olduğu gibi aynı düzeyde bağış yapmaya devam edeceksiniz."

"Bence senin gibi *zorluklardan* gelen biri olarak her zaman mücadeleci bir ruha sahip olacaksın ve babanın senin yerine *küçük* kız kardeşini seçtiğini bilmek kolay olmamıştır. Ancak burada dünyada sadece bir avuç insanın sahip olduğu bir fırsata sahipsin. Bu yüzden o liderlik etmeye hazır olana kadar yolumuza devam edelim." Bay Hampden başını Gigi'ye doğru eğdi. "Ona olabilecek en iyi konumda bir şirket teslim ettiğinizden emin olun."

Dorsey bunu geçen yıl babasının arkadaşlarından ve ailesinden defalarca duymuştu. Şöyle bir şeydi:

- Filipinler'de çocukken bilinmezlikten koparılıp alındığını hatırlattı
- Bulunduğu konum için minnettar olması gerektiğine dair ince bir kabul
- Babasının liderlik için seçmediği daha da nazik bir kazı

Bu sırada olması gerekmez, ama her zaman oradadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bay Hampden, Pemberley Kalkınma'nın doğal varisi olarak kimsenin aklına gelmediğimi biliyorum. MBA yapmak yerine Barış Gönüllüleri'ne katıldım. Siz *Wall Street Journal* okuyorsunuz, ben *Atlantic* okuyorum. Bunun bana neye mal olduğunu *anlıyorum*. Ama şu anda CEO benim ve temel stratejik hayırseverlik tedbirlerimiz için daha büyük bir bütçe istiyorum."

Gigi her zamanki gibi kibar bir şekilde Dorsey'nin yanına sokuldu. "Bakış açınız için teşekkür ederim, Bay Hampden. Bunu dikkate alacağız." Yaşlı adama kibarca başını salladı ve kardeşler sessizlik içinde toplantı odasından çıktılar.

Gigi asansörün düğmesine bastı. "Datu, yönetim kurulunu kızdırma." Komplocu hissettiğinde ona her zaman Tagalog soyadıyla seslenirdi. O _ Datu-Ramos. Annesi ondan kurtulmak için ne kadar olmalıydı ki, onu yumuşak bir tişörte sararak uluslararası bir yetimhaneye bırakmadan önce ona hızlıca bir ilk isim bile yazmamıştı. Dokuz yaşına geldiğinde sadece bir soyadıydı ve Amerika'daki ilk gününe kadar ilk adının *olmadığını* bile bilmiyordu. Kenya'daki tam ve ayrıntılı ismini hayatı boyunca bilen kız kardeşinin aksine. Elbette çifte standart, Gheche diye çağrılmaktan nefret etmesiydi.

"Gigi, iyi bir taşıyıcı anne olmadığımı biliyorum ama buna inanıyorum." Kapılar arkalarından kapandı ve Gigi hemen yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarıp kocaman çantasına koydu. Bir çift basit Chuck Taylor'ı çıkarıp giydi ve sabit durması için kardeşinin koluna tutundu.

"Harika noktalara değindiniz *ve* bunları destekleyecek araştırmalarınız vardı. Bütçeyi artırmak istemiyorlar çünkü bu kendi gelirlerini riske atıyor. Sunumun sağlamdı, kardeşim. Sadece tamamen kendi çıkarını düşünen motivasyonu anlayamıyorsun." Gigi takım elbise ceketini çıkardı ve onu da çantaya doldurdu.

Kapılar açıldığında, Dorsey ve Gigi asansörden neredeyse aynı hizada çıktılar. Dorsey durup onlara bakan yaşlı bir kadına baktı. Fiziksel olarak birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Kız kardeşinin teni anavatanı Kenya'nın zengin maun rengindeyken, erkek kardeşi Filipin Adaları'nın sarı ten rengine sahipti. Kız kardeşinin saçları sıkı kahverengi sarmallardan oluşan pamuktan bir bulut gibiydi, onunkiler ise dümdüz, tek tip bir perdeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Omuz hizasında tuttuğu siyah saç telleri. Elbette kardeş gibi görünmüyorlardı ama Gigi, aynı model Chucks'larına ve aynı tavırlarına kadar onun kız kardeşiydi. bakışlara alışmıştı ve eskiden bunun tamamen ırksal olduğunu düşünürdü. Ama Gigi kadınlığa adım attıkça, bakışlar şaşkınlıktan başka bir şeye, hayranlığa dönüşmüştü. Sonunda uzun yüz hatlarına kavuşmuş, çetrefilli ve sivri dişliden zarif ve biraz *daha az* sivri dişliye dönüşmüştü. Diş telleri onun belirgin kesici dişlerini asla tam *olarak* kontrol altına alamamıştı.

Ayrıca lisede gösterişli bir şekilde iki metreye ulaştığında kendini birdenbire kıkırdayan kızların ilgi odağı olarak bulmuştu. Düşünceli bir gençti, lisedeki en az on evlatlık Asyalı çocuktan biriydi ve tek erkekti. Hepsi okulda birbirlerinden aktif olarak uzak duruyordu. Diğer çocukların varlığını kabul etmek bir şekilde daha yalnız hissettiriyordu.

Son ayrılığı sadece uzun zamandır bildiği şeyi kanıtlıyordu: hiçbir yere uymuyordu. Gerçekten denediğinde bile (ve Tanrım, denemekten nasıl da *nefret ediyordu*), kadınlar onun sadece başka biri olmasını istiyordu - elbette zengin kalmasını, ama sahip oldukları başka bir fantezi olmasını. Bir keresinde bir kız arkadaşı için *Spinster Island*'ı bile izlemişti - televizyondaki en kötü program. Aşk *buydu*, biri için değersiz realite TV izlemek.

O kadar kötüyse neden bu *kadar çok* kadın vardı? Paranın yardımcı olduğunu düşünüyordu. Ağabeyi Alexi'nin kız arkadaş edinme konusunda hiçbir sorunu yoktu. Kumral bukleleri ve delici gri gözleriyle kaymaktaşı gibi solgun olan Alexi, kabadayı ve saygısızdı ve ailesiyle her konuda çatışırdı. Onu da anne ve babalarını kaybettikleri aynı yıkıcı trafik kazasında kaybetmişlerdi. Şimdi üç kardeşin sayısı ikiye düşmüştü. Dorsey, Alexi burada olsaydı, Bay Hampden ve yönetim kurulu için çok daha kaba sözler söyleyeceğini biliyordu. Alexi her şeyi cesurca yapmıştı. Dorsey'nin "düşünceli" dediği şeye, Alexi kıvrık Sloven aksanıyla "korkak" derdi. Şimdi babası ve Alexi gitmiş, Gigi de yetenekli ama çok genç olduğu için Dorsey birdenbire bir kalkınma şirketinin yüzü olmuştu. Ailesinin mirası artık onun omuzlarındaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O kadar da kötü değildi," dedi Gigi, onu günümüze geri getirerek. "Eğer onlara Netherfield'ı verirsen, KSS fonlarını artırırlar."

"Neden geçmişte sahip oldukları oranı koruyamıyorlar? Bir kenara ayrılmış olması gereken para için neden yalvarmak zorundayım?" Dorsey sordu.

"Bazen istediğinizi elde etmek için kartlarınızı yeleğinize biraz daha yakın oynayın. Çok katısın, D-"

"Öyle deme. Bana katı deme. Benden bu kadar çok rol yapmamın beklenmesinden nefret ediyorum. Olmadığım biri gibi davranarak zaman kaybetmekten nefret ediyorum!" Dorsey'nin sesi sertleşti ve Gigi geri çekildi.

"Neden içimde bunun sadece toplantıyla ilgili olmadığına dair bir his var? Rebecca nasıl?" Gigi onu bir bistroya doğru itti ama Dorsey başını salladı.

"Rebecca ve ben artık birlikte değiliz."

"Ne zaman ayrıldı?"

"." Dorsey huysuz ses tonunu gizleyemedi. "CEO ve ilişki şeyini yapamam."

"Babam yirmi beş yıl boyunca bunu yaptı."

"Babam olmadığım tüm yollar bir kitabı doldurabilir, Gigi."

Gigi onunla yüzleşmek için döndü. "Neden gerçekten ayrıldınız?"

Dorsey iki katına çıkmaya başladı ama sonra . Küçük kız kardeşini kandırmak zordu. "Eski sevgilisine DM atıyordu. Bana endişeli bir sıkıcı dedi ve aynen aktarıyorum, 'toplum içinde benden utanıyormuş gibi davrandın'. "

"Halka açık şeyler konusunda tuhafsın. Özellikle dans etmek ve hatta el ele tutuşmak. Ama nasıl öğrendin?" Gigi sordu.

"Klasik dizüstü bilgisayarımı dışarıda bırakma durumuydu," dedi Dorsey ona. "Sanırım aslında benim görmemi istedi."

"Vay be, dört hafta. En azından eğlenceliydi." "Bir otobüsün çarpması kadar eğlenceliydi."

"O partiyi gelecek hafta DC'de düzenleyeceğiz. Finallerim var ama orada bir sürü kadın olacağından eminim." Gigi durakladı. "Kurul için gerçekten uğraşmalısın."

"Eğer bir gösteri midillisi istiyorlarsa, Gigi, bütçeyi artırmaları gerekir."

"Bu pozisyonu ciddiye aldığınızı görmek istiyorlar. Kazan Netherfield Mahkemesi ve onlar eğitim tekerleklerini çıkaracaklar, Dorsey, eminim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bunun. Neden David'i getirmiyorsun?"

Dorsey bunu düşündü. Çifte darbe olabilirdi. David New York ofislerinde çalışıyordu ve yönetim kurulu üyesi ve babasının en eski arkadaşlarından biri olan Robert Bradley'nin oğluydu. İşe yarayabilirdi. İnsanlar David'i *severdi.* "Ona soracağım," diye kabul etti Dorsey. "Yeni binalarla ilgili bazı yerel hoşnutsuzluklar da var ve David işleri düzeltmek için iyi bir kişi olabilir."

"Bunu duydum. Bu konuya değinecek misiniz?" Gigi sordu.

Dorsey Tesla'sını çağırdı. "Tanrım, hayır. Güvenliği artıracağım."

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BABİL

Y ' ., .

Anacostia'dan Tim hatta. Aklında ne var, Tim?" Liza cooed.

"Hey, Liza, bana Netherfield Court'taki partiyi duyduğunu söyle. Kız kardeşlerim Super Bowl şehirdeymiş gibi davranıyorlar."

"Evet, bunu duydum. Kimsenin aşkı bulmaya çalışmasına kızgın değilim ama büyük resme bakmamız gerektiğine katılıyorum. Bana bilet verecek kadar aptallar Tim ve orada kurbağaları öpmeyeceğime inansan iyi edersin! Bu adamlar matcha-yeşil çay-latte'nin onlara ne vurduğunu bilmeyecekler."

"Geçen haftadan bu yana fikirlerin değişti, ha?"

Liza omuzlarını dikleştirdi. "Makinenin içinden çok fazla zarar verebilirsin Tim."

"Bob Marley, Babil'in her yerde olduğunu söylemişti."

"Ve onunla her yerden savaşabiliriz," diye bitirdi Liza. "Ortamı hazırlamama yardım etmeme izin verin. Çalma listemi indirin. Şimdi yayınlıyorum. Hislerimi hissedin. İşte oradaki ilk şarkı."

İçinden heyecan fışkırıyordu. O gittiğinde Booth G'yi bir tapınağa dönüştüreceklerdi. Kulaklıklarını ayarladı ve mikrofona konuştu.

"Şimdi tam zamanı. "Flash mob" diye bir şey duyduğunuzu biliyorum. Herkes bir araya gelir ve kendiliğinden dans eder. Bu Netherfield acıma partisinde, ani bir protestoya hazır olun! Ortaya çıkın, bir pankart alın ve dünyaya gülümseyin!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Liza, özel bir etkinliğe izinsiz girdiğimiz için hepimizi atacakları hapishaneden insanların kefaletini ödeyecek misin?" Bu arayan biraz asabiydi.

"Acaba MLK Birmingham hapishanesinde mektuplarını yazarken kendisini kimin kefaletle çıkaracağını merak etmiş midir?" Liza karşı çıktı.

"Sen MLK değilsin, ben de senin viral olman için hapse girmeyeceğim."

"Evet, rahat yaşa, Arayan On Üç." Liza telefonu kapattı. "Devrim için birçok kişi çağrılır ama çok azı seçilir, millet. Benimle buluşun. Büyük cesaret." Liza bunu bir yerde okumuştu ve şimdi uygun görünüyordu.

. çığır açan gala ve kendini zor tanıdı. "Deya, sen bir sihirbazsın. Gözeneklerim nereye gitti? Bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum!" Liza'nın koyu renk gözleri parlıyordu. Göz kalemi ve maskara gözlerinin bebeklere özgü yuvarlaklığını ortaya çıkarmıştı. Dudakları dolgun ve koyu kırmızıydı ve kaşları mükemmel bir şekilde kavisliydi. Cildi davetkâr ve gür görünen sıcak bir kahverengiydi. LeDeya'nın kendisi de dahil olmak üzere herkesi bir güzelliğe dönüştürme yeteneği vardı. Liza bazen LeDeya'nın kendi dış görünüşünü yaratmak için bu kadar çaba harcarken, iç dünyası üzerinde çalışmaya zaman ayırıp ayırmadığını merak ederdi.

Liza iyi göründüğünü *düşünüyordu*... ta ki ablasını görene kadar. Daha uzun, daha tatlı, daha güzel, daha iyi - Janae, Liza'dan daha "-" idi.

LeDeya ve Liza hep bir ağızdan, "Çok ... ... güzelsin," dediler. Bu sözcük Janae'nin yeşil yarışma elbisesi içinde, saçları klasik bir makarayla toplanmış haliyle nasıl göründüğünü anlatmak için uygun değildi. Dorothy Dandridge'in Technicolor'daki haline benziyordu.

"Sizler maaş bordrosundasınız." Janae güzelce kızardı. Hepsi bir an için birbirlerine baktılar ve ciyakladılar. "Oh, Liza, tüm bunların politik olduğu konusunda ne hissettiğini biliyorum, ama partiyi dört gözle bekliyorum. Artık böyle giyinemiyorum," dedi Janae.

"Biliyorum," diye sızlandı Liza. Suçluluk duygusu bir bıçak gibi böğrüne saplandı. "Gitmek istemeyeceğimi sanıyordum, ama seni hazırlanırken gördükçe daha da heyecanlandım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oldu. Sizin adınıza çok mutluyum."

"Sadece benim için değil, Liza. *Sen* de biriyle tanışabilirsin," dedi Janae.

Liza'nın annesi her zaman güzel bir kızla yalnız ve zengin bir adamın aşka davetiye çıkardığına inanmıştı ve Janae de annesinin bu hayalperest eğilimini paylaşıyordu. Liza bunun sadece kurbanlardan biri olmadığı zaman sevimli olduğunu düşünüyordu.

LeDeya homurdandı. "Hiç şansı yok. Büyükannemle Harambee'de bahçıvanlık yapmaktan tırnaklarının altında hâlâ kir var. Kimseyle tanışmaya çalışmıyor." Küçük kız kardeşinin takma kirpikleri tüylü yelpazeler gibi bir aşağı bir yukarı sallanıyordu.

"Liza. . ." Janae ihtiyatla konuştu. "Bu kir değil, işaret." Janae kollarını kavuşturdu. "Her ne planlıyorsan, bu kez seni annemden kurtarmayacağım."

"Ne?" Liza masum görünmeye çalışarak, "Ne?" dedi. "Janae, bir kez olsun bana güvenebilir misin? Sadece eğlenmeye gideceğiz." Liza son kısımda gözlerini kaçırdı. Eğer bilselerdi onu vazgeçirmeye çalışırlardı.

"Git ellerini yıka o zaman," diye azarladı Janae.

Liza musluktan su akarken, "Siz ikiniz elitist domuzlarsınız," dedi. "Erkeğim kirli ellerime bayılacak. 'Kirlenebilen kadınları severim,' diyecek." Kendine sıkıca sarıldı ve kirli ellerin sırtını yokladığı izlenimini verdi. Elbisesi, Janae'nin altı ayda üç santim uzamadan önceki ilk yarışma elbiselerinden biriydi; kısa, fırfırlı tül alt kısmı olan siyah dantel bir askı. Sırtı açıktı, omurgasının dibine kadar uzanıyordu. Emin olmak için cesur bir görünümdü. Ama annelerinin boyuna sahip olan kız kardeşleri gibi bir elbisenin altından kalkamayacak kadar kısaydı.

Yine de en çok bu saçla gurur duyuyordu. Liza'nın saçları omuzlarına kadar uzanan zengin kahverengimsi kırmızı bukleler halinde tertemiz bir şekilde toplanmıştı. On dakika içinde bir tüy yumağına dönüşmeden önce bunu hemen ölümsüzleştirmeliydi. Telefonunu çıkardığında, iki kız kardeşi hemen ördek suratlı seksi kız pozuna girdiler ve aralarında kırk fotoğraf çekmiş olmalılar.

"Gidiyoruz, Bennett kardeşler!" dedi Liza ve kendisinin ve kız kardeşlerinin filtrelenmiş iki fotoğrafını daha çekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunları Insta hesabında yayınlayacak mısın?" LeDeya kameraya gülümsedi.

Liza, "O göğüsler dışarıdayken olmaz," dedi.

LeDeya ödünç aldığı somon rengi tafta elbisesinin içinde omuz silkti. LeDeya on altı yaşında olmasına rağmen göğüslerini kız kardeşlerinden çok daha fazla dolduruyordu.

Janae gergin bir şekilde LeDeya'nın elbisesinin arkasını çekti. Dişlerinin arasında bir dikiş iğnesi tutarken, "Sanırım biraz fazla açtım," dedi. Liza, LeDeya ablasının mütevazı revizyonlarını çekiştirip çekiştirip protesto ederken güldü.

Liza üçünün de en iyi fotoğrafını kaydırdı ve #offtoBabylon #Bennett2winit hashtag'leriyle birlikte paylaştı.

Beslemesi ünlemler ve başparmak yukarı emojileriyle patladı. Planı işe yarasaydı, her yerde tanınan biri olacaktı. Takipçileri bir yüzleşme için can atıyordu.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MERİNO YÜN

Kimden: DFitz@PemDevCo.com
Kime: Tom@TopSecurity.com

Bu gece için ayarladığımız güvenlik parametrelerini bir kez daha kontrol ediyorum. Kimse ağır paltolar, bandanalar, işaretler ya da silahlarla içeri girmeyecek. Sadece ilk 45 dakika orada olmayı planlıyorum. Bu yüzden, insanların üzerime çullanmak ya da ceplerimi karıştırmak istemesi ihtimaline karşı bir detayım olduğundan emin olalım.

D.F.

Dorsey Fitzgerald berbat bir mahalledeydi. Bilerek.

Fort Stanton Rec Center'ın arka kapısına yaslandı. Bu gece güler yüzlü ve nazik olması gerekiyordu. Bu CEO olarak ilk gerçek gösterisiydi ve CEO'ların her zaman böyle şeyler yapması gerektiğini düşünüyordu. İşletme derslerinde zorlanmıştı. Babası onun inşaat mühendisliğinden başka bir alanda uzmanlaşmasına izin vermezdi. O da her zaman yaptığı şeyi yaptı, kendisinden bekleneni. Buradan Longbourne Gardens'ı görebiliyordu; şirketinin yeniden geliştirme listesinde sıradaki harap apartman topluluğu. Vegan bir fırın ve muhtemelen bir evcil hayvan bakım spa'sının orada iyi iş yapacağını düşündü. Bunlar eski sakinlere sinyal veren korkunç moda dükkanlardı: *Artık buraya ait değilsiniz*. Yüzüncü kez kendine buna değip değmeyeceğini sordu. *Yumuşak ve güler yüzlü ol. Netherfield Sarayı'nı gümüş bir tepside sun.*

İnce altın paketinden bir Hazine sigarası çıkardı, sonra arkasındaki tuğla duvara bir kibrit çaktı ve suçlu zevkini içine çekti. Dorsey etrafındaki içki dükkânına ve bir kiliseye baktı.

Our Lady of Perpetual Help adlı kilise, caddenin karşı taraflarında oturuyor ve meydan okurcasına bölge sakinlerinin ruhları için rekabet ediyordu. Nakit avanslı vitrinler, çatlak ıslak kaldırımları canlı bir dedektiflik filmi gibi aydınlatan neon OPEN tabelaları ışınlıyordu. Özetlerinde, MLK'nın köşesindeki açıklanamayacak kadar büyük sandalye gibi yerel ilginçlikler hakkında sohbet etmesi tavsiye ediliyordu. Görünüşe göre, kısa bir süre için Dünyanın En Büyük Sandalyesi unvanını elinde tutmuştu. Eğer bu gece döşemeler hakkında konuşmak zorunda kalırsa, akşamı çıkaramazdı.

Onu, o onu görmeden önce gördü. Ne gördüğünden emin olması bir dakikasını aldı; görüntü o kadar kopuktu ki. Minyon bir kadın ... çıplak mıydı? Hayır, sırt dekolteli bir elbise giymiş, kafasında büyük, tüylü bir şapka vardı ve bir arabadan bir şeyler taşıyordu. Evet... karanlık bir arabadan pankart gibi görünen şeyleri sürüklüyordu.

Olamaz. Bu bok olmaz.

"Bunlarla nereye gittiğini sanıyorsun?"

Adamın sesini duyunca kadın sustu ve karanlık araba karikatürize edilmiş bir lastik-kaldırım sesiyle hızla uzaklaştı. Kadın omuzlarını dikleştirdi ve arkasını döndü. Onu görünce gözle görülür bir şekilde omuzlarını gevşetti ve bir parmağını dolgun dudaklarına götürerek komplocu bir tavırla göz kırptı.

"Hey, kardeşim, bana aldırma." Eğlence merkezinin yan kapısına doğru zıpladı.

-Topuklu ayakkabılara alışık olmayan, baştan çıkarmaya çalışan bir erkek fatma. Sonra başındaki tüylü yaratığın saçları olduğunu fark etti. Koyu renk sarmallar, on birinci yüzyıldaki haleli keşiş fresklerinden biri gibi etrafında yerçekimine meydan okuyordu.

İşte geliyor, Daimi Yardım Meryem Ana.

Kadın ona, üzerinde "4 AĞIRLIK İSTEMEDİK!" ve "YERİMİZDEN EDİLMEYECEĞİZ" yazan pankartları gösterdi. Kadın aslında bu anaokulu anlaşmazlık gösterisinden gurur duyuyordu.

"Mayfair Instagram filtresiyle hangi posterin daha iyi görüneceğini söyleyebilir misiniz? Bunun çok fazla kırmızı olduğunu düşünmüyor musun?"

Onun kim olduğunu bilemezdi. Tanrım, konuşmaya devam etti. İçeri girmek istiyordu. Ve onu geçmek için cazibesini kullanmaktan çekinmiyordu. Kurduğu güvenlik tam bir şakaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Benimle fotoğraf çektirmek ister misin?" diye devam etti. "Beni etiketleyebilirsin.

Bana güvenin, yeminiz için harika olacak."

Bu kadın yanına sokuldu, saçları çenesini gıdıklıyordu. Barış işareti yaptı ve kalçalarını adamın daha önce pek çok kez gördüğü bir poza soktu. Kavrulmuş kahve çekirdekleri ve başka bir fındık kokusu etrafına yayıldı. Adam fotoğrafı çekmek için kolunu kaldırmadığında başını salladı. "Haklısın, senin iş yerin. Eğer senin bu işle bir ilgin olduğunu düşünürlerse, bir sonraki maaş çekinin nereden geleceğini bilemezsin." Elini kalbine götürdü. *"Solidaridad, hermano."* Bu kadar kırılmasaydı gülerdi.

Aslında bunu çok sık yaşıyordu. Kimse kökenini tahmin edemezdi ve ailesine de *uzaktan yakından* benzemiyordu, bu yüzden kimse onun ülkenin en kârlı kalkınma şirketinin veliahtı olduğunu düşünmezdi. Solgun, asilzade yüzlerden oluşan kalabalığın içindeki esmer tenli Asyalıydı. İki metre boyuyla bir Filipinli için acayip derecede uzun, bir Tayvanlı için modaya uymayacak kadar esmer, beyaz Amerikalı arkadaşları için fazla belli belirsiz Asyalı ve zengin sosyete için fazla beceriksizdi. Onu evlat edinen sevgi dolu anne ve babası, çok kültürlü çocuklarının ne kadar sık hizmetçilerin karıştırıldığını hiç fark etmemiş gibiydi. Kenyalı kız kardeşi, Sloven erkek kardeşi. Kimse birbirlerine nasıl uyum sağladıklarından emin değildi ama uyum sağlamışlardı ve kazadan önce hepsi mutluydu. O araba kazasından sadece iki Fitzgerald kurtulmuştu. Kendisi ve küçük kız kardeşi hayatta kaldığı için minnettar olsa da, Dorsey bazen kendisinden başka birinin - bu unvana daha layık birinin - ailenin çıkarlarını koruyabilmesini diliyordu.

Saçma sapan saçları olan bu yavan kadın gibi insanlar, onun toplumdaki konumunu belirlemek için ırkının ötesini göremiyordu. Onun için sigara molasına çıkmış bir komi miydi? *Küstahlık.* Ellerini adamın kollarına koydu ve kaşlarını çattı, paltonun yumuşak, tereyağımsı hissi karşısında biraz şaşırmış görünüyordu.

"Çok güzel. Bu malzeme nedir?" diye sordu.

"Merinos yünü," dedi soğukkanlılıkla. "El dikimi." Tamamen gereksiz bir yorumdu ama kadının yemi yutmasını istiyordu. Gerçekten de sorumluluğu sona ermişti. Ona kurnazca, düşündüğü kişi olmadığını söylemişti. yemeyelim, onun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gülümsemesi hiç değişmedi. Kaşları en ufak bir şaşkınlık ifadesiyle birbirine dolandı.

Muhtemelen küçük mahallesindeki en güzel kızdı. Bu hüzünlü yerde kim *o ışıltılı* gülümsemeye hayır diyebilirdi ki? Güzel *olduğunu* kabul ediyordu, ama güneşin öptüğü Kaliforniyalı kızlarla büyümüş, Nijeryalı prenseslerle tanışmış, Rio de Janeiro sahillerinde Brezilyalı güzellerle uzanmış ve Paris Moda Haftası'nda bir mankenden sırf çıplak görmek için bir şeyler satın almıştı - yani DC güzelliğiyle kesinlikle başa çıkabilirdi. Öyleyse neden tırnakları avuçlarına batıyordu? Çok gergindi. Belki de çok fazla sigara içmişti.

Ne Instagram takasının ne de flörtleşmenin işe yaramadığını görünce küçük çantasına uzandı ve iki tane buruşuk on dolarlık banknot çıkardı.

Bu kadının yüzsüzlüğü.

"Bunu bar için saklıyordum ama neden sende kalmıyor? Beni burada görmediniz," dedi ve göz kırptı! Bu kadın göz kırptı! Ne tür bir ikinci el araba satıcısıydı?

"Elbette, bayan." Yirmi doları aldı ve sırıttı. "Neden tabelalarınızı mutfağa koymama izin vermiyorsunuz? Gerçekten iyi bir yer biliyorum."

"Oh, yapamam ..." dedi kadın, ancak bunu düşündüğünü zaten görebiliyordu.

"Onları balo salonunda saklamanın bir yolu yok. Elini çok çabuk gösterirsin. Her yerde güvenlik var," dedi Dorsey tatlı bir sesle.

"Gerçekten mi? Ben pek bir şey görmedim..." dedi kadın, etrafına bakınarak. "Burayı kuran aptallar girişlere güvenlik koymuşlar ama çıkışlara koymamışlar. Tek yapmanız gereken dışarı çıkan birini yakalamak." Elbette bu küçük serseri güvenliği nasıl atlatacağını biliyordu.

"Bunu ayarlayanlar bundan daha akıllı. Ben bu işin *içindeyim*, yani ..."

Kadın yumuşamış gibiydi. "Sanırım siz bilirsiniz." Yavaşça başını salladı. "Tamam, haklısın. Aslında bu daha iyi bir fikir. İçeride nasıl görüneceğini düşünmeliydim." İtaatkâr bir evcil hayvanın kalçalarını okşar gibi onun omzunu okşadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dorsey şimdi neredeyse fokur fokur kaynıyordu. *Ben otuz yaşında lanet bir adamım!*

"Burada sana fazla para vermiyorlardır." Sahte bir ciddiyetle, iyilikseverlerin doğuştan hakkı gibi görünen bir küçümsemeyle adamın gözlerinin içine baktı. "Ama burada senin mücadeleni gören insanlar var." Tekrar adamın koluna dokundu.

Ona kendisine böyle dokunması için ne zaman izin vermişti? Yanakları yandı.

Kızarmak, öfke karşısında verilen son derece makul bir tepkidir.

"Oh, size çok güzel üniformalar veriyorlar," diye devam etti ve tekrar kolunu ovdu. "Sadece bu toplumdaki herkesin hakları için mücadele ettiğimizi bilmenizi istiyorum: Siyah, Latin, Asyalı, her neyse." Elini bir iş görüşmesi adayı gibi uzattı -tüm coşkusu ve sahte kabadayılığı ile. "Ben Liza. Sesimi zaten tanıyor olabilirsiniz." Boğazını temizledi. "Reçel veren tek DJ mi?" Adam cevap vermeyince hafifçe duraksadı. "Peki siz *tam zamanlı* etkinlik personeli misiniz? Ne iş yapıyorsunuz?"

Bu, onu yola getirmek için bir kez daha eline geçen bir fırsattı. Geçmesine izin verdi.

"Yani arka sokak aktivistleriyle işbirliği yapmak dışında mı?" Dorsey espri yaptı ve onun gözlerinin parladığını görmekten memnun oldu. Bu tür şakaları nadiren yapardı. "Ne yaptığımı sanıyorsun?" diye sordu. *Neden konuşmayı uzatmaya çalışıyorum ki?*

"Um ... telenovelalarda kötü adam olarak seçmelere katılmak?" Liza karşılık verdi.

Dorsey bunun üzerine içten bir kahkaha attı, ne kadar zamandır ilk kez biri tarafından ... şaşırmıştı.

"Ceketinden elektronik sigara kalemi mi satıyorsun?" diye devam etti.

Dorsey göğsünü tuttu. "Ah, sence vape yapar mıyım?"

"Kötü bir alışkanlığın kalıntılarının kokusunu alıyorum. Ve erkek topuzun var."

"Gergin olduğumda sigara içerim. Ama gergin olmayı alışkanlık haline getirmemeye çalışıyorum." Bu kadın neden buluşmanın beşinci dakikasında onun güvensizliklerini gözden geçirme ihtiyacı duymuştu? Başının arkasındaki küçük topuza dokundu. Stilisti onu bunun "çok seksi" olacağına ikna etmişti. Ona bir gülümseme daha fırlattı - şarlatan. Onu Kahire sokaklarında, yolcuları bir top takip oyununa daha ikna ederken görebiliyordu. Karnının alt kısmındaki küçük sarsıntı onu hâlâ şaşırtıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Korkacak bir şey yok. Yaşlı beyaz bir adama, Dorsey Fitz bilmem neye karşı durmak zorunda olan *benim*. Paralı insanları kızdırmak gerçekten dehşet verici. Güçlü parmaklarını bir şıklattı ve ben puf oldum! Gittim!" Kolları bir sihirbazınki gibi sallanıyordu.

"Oh." Dorsey'nin nefesi hızlandı. *Sonunda, biraz eğlence*. "Kulağa oldukça tehlikeli geliyor. Onu bulduğunu nasıl anlayacaksın? Onu araştırdın mı?"

"Bana bak." Liza iyice yaklaştı. Bu açıdan, eğer isteseydi, göğüslerinin yumuşak yükselişini görebilirdi. Ama görmek istemedi. Onun bedenine bakmayacaktı. Gözlerini dikip bakan o adamlardan biri olmayacaktı-

Kahretsin.

Kadının bedenine baktı.

"Onun kim olduğunu bileceğim çünkü kendini beğenmiş yaşlı para babası bir pisliğin kokusunu üç saniye içinde alabilirim. Sadece yalakaların ve asalakların izini takip edeceğim." Gerçekten de kasıla kasıla yürüyordu. Mükemmel göğüsleri olan bir John Wayne gibiydi.

Dorsey'in tek söyleyebildiği "İyi strateji," oldu.

"Bir saat içinde seni bulmaya geleceğim. Burayı havaya uçuracağız. Sonra beni dansa götürebilirsin." Seksi bir yürüyüş denerken kalçaları beceriksizce sallanıyordu. Yüksek topuklu ayakkabıların altından *kalkamıyordu*. Ama yine de onun yanından geçerken pürüzsüz sırtını izledi. O incecik beli kavramak, iki elini sırtının alt kısmına koyup başparmaklarını kuyruk sokumuna dayamak nasıl bir his olurdu? Elbisesinin arkası -kuyruk sokumunun üstündeki V'ye kadar- balo salonunun içinde kayboldu ve ona işaretlerinden başka bir şey bırakmadı.

Sadece o tarçın rengi teni düşünerek neredeyse telefonunu çıkarıp "DC'deki Latin Dans Kulüpleri" diye aratacaktı ki gülümsemesi soldu. Dans etmiyordu. Latin değildi. Her şeye rağmen onu büyülemişti. Çok basitti. Aynı anda hem şaşırmış hem de kızmıştı.

Adam tahta kazık ve kâğıt yığınına bir kibrit çakmadan önce çift kapı arkasından tamamen kapanmamıştı bile.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PARA

. ' daha iyi. İçeriden bir adam bulmuştu. Zavallı adam, parayı gördüğünde gözleri nasıl da parlamıştı. *Bu gece ailesini doyuracak.* Bu gece ailesini doyuracak.

Sert yüzüne bakılırsa, muhtemelen bir süre hapis yatmış ve düşük ücretli işlerde çalışarak bedelini ödüyordu. Latin kökenliydi, belki başka bir kökeni de vardı - her iki durumda da, kusursuz bir şekilde dikilmiş üniformasına şaşırdı. Kol ağızlarında ekstra astar malzemesi, merinos yünü ve ek terzilik için geniş dikişler. Tanrım, şu gözler yok mu, etrafındaki gece gibi simsiyahtı. O kara gözlü garson onu bütün gece oradan oraya savurabilir ve bir daha asla geri *çağırmayabilirdi* ve Liza buna kızmazdı.

İçeri girdiğinde Liza ortamdan ve katılımcılardan pek etkilenmedi. Büyükannesini kilise kıyafetleri içinde gördü; yeşil saten bir eşofman ve çok renkli tüylerden oluşan ışıltılı bir pillbox şapka, dar kesim peruğunun üzerine yerleşmişti.

"Giyecek *bir* elbise bulamadın mı anne?" Bev sordu.

"Cenazemde bir elbise giyeceğim," dedi büyükanne.

Beverly öldürmek için çok dar, parlak sarı konturlu bandaj elbisesini giymiş ve kimseyi kandırmayan altın görünümlü uzun küpelerle süslemişti. Bu kıyafeti, yaşını çok az gösteren beyaz kama espadriller ile eşleştirdi. Şenliklere rağmen yine de endişeli görünüyordu. Liza yanına sokuldu ve Bev gözlerini devirdi.

"Bunların hepsi bizim mahalledeki eski aptallar. Ucuz bir takım elbisenin nasıl göründüğünü bilirim," dedi Bev. Liza başıyla onayladı. Büyükanne bir

Terziydi ve yıllar geçtikçe elleri daha da titremeye başladığından, tadilat işlerinin çoğunu Bev ve çocuklar üstlenmişti.

Liza Bev'e mükemmel kalitede garson kıyafetlerinden bahsetmeye başladı ama Latin adamın üzerinde gördüğüne benzer bir tane daha bulamadı. Bu tam da kendisinin ve ailesinin dikkat etmekten hoşlandığı türden bir ayrıntıydı. Liza Bev'in ne düşündüğünü biliyordu; işten izin almış ve bir vardiyayı boşu boşuna kaçırmıştı. Az önce harcadığı yirmi dolar yüzünden suçluluk duygusu içini kemiriyordu.

Liza Fort Stanton Rec Center spor salonunun içini yüzlerce kez görmüştü. Burası, planlamacıların yüzlerce çiçek buketiyle boğmaya çalıştıkları ter kokusunu muhafaza ediyordu. Halı kalın ve karmaşık kırmızı, altın ve siyah desenliydi; tozlu bir süpürge dolabından çıkarıldığına şüphe yoktu. Liza'nın topuklu ayakkabıları her adımda yüksek havlara basıyor ve bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Ahşap bir platformda doksanların R&B'sini çalan bir DJ vardı. Adam plak kasalarını karıştırıyordu ve Liza kısa bir süre bu müteahhitlerle çalışan herhangi birinin bu yasal DJ'i nasıl bulabildiğini merak etti. Odayı okuyor, insanların kafalarını salladıkları şeylere göre titreşimleri değiştiriyordu. Şu anda Monica'nın dört şarkılık bir setindeydi ve Janae ile LeDeya çatallarına çığlık atıyordu. Liza bu gece doğruyu söylemeden önce küçük bir halı kesebilirdi.

Çok renkli bir ışık gösterisi herhangi bir müzik yardımı olmaksızın yanıp sönüyordu ve sandalyeler ışıkları yansıtan beyaz ketenlerle kaplıydı. Genel etki herkesin kuzeninin düğünü gibiydi - bilirsiniz, pek yakın olmadığınız ama karides olacağını duyduğunuz için gittiğiniz kuzen.

Balo salonunun köşelerinden fısıltılar yükseliyordu. Küçük bir grubun etrafında dolaşan bir kalabalık gördü.

Para burada.

Beverly kalabalığın arasına daldı, bu arada en güzel kızını yakaladı ve sonra -sanki son anda verilmiş bir kararmış gibi- işe yaramaz derecede zeki çocuğunun bileğini de yakaladı.

Liza, "Bakalım piyasada ne kadar para kazanabileceğiz," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Janae güldü, sonra neredeyse Dorsey Fitzgerald olması *gereken* bir adamın üzerine atılınca aniden durdu. Düşündüğünden daha gençti gerçi. Belki de onu araştırmalıydı? Açık renk gözler, açık renk saçlar ve hafif bir gülümseme. Liza'ya göre bu Dorsey erkek kılığına girmiş bir çocuğa benziyordu. Yerel bir haber sunucusunun yavan çekiciliğine sahipti. Onun 12'lerde onlara trafik bilgilerini verdiğini görebiliyordu. Gözleri Janae'buluştuğunda gülümsemesi şapşallaştı ve kendini tanıtırken kekeleyip beceriksizleşti.

"Ben David. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Liza'nın kaşları çatıldı.

David mi? Dorsey değil mi?

Janae en iyi yaptığı şeyi yaptı, yani David onunla konuşacak kadar kendini toparlarken çizgi filmdeki bir geyik gibi oturup şaşkın şaşkın baktı.

Ve böylece, annesi başarmıştı. Yapmak üzere yola çıktığı şeyi bir düzeyde tamamlamıştı. Liza bile bu David denen çocuğun kız kardeşiyle konuşmak için her şeyi göze aldığını görebiliyordu. Güzel bir kız zengin bir genç adamın yoluna çıktığında biyoloji kazanacaktı.

"Affedersiniz, geçebilir miyiz?" Sıkıntısını bastırmakta başarısız bir kadın Beverly'ye sıkıca gülümsedi. Aynı açık renk saçlar. Aynı açık renk gözler. Yüz hatları David'de sıcakken, kadında buz gibi görünüyordu. O anda DJ "Electric Slide "ın ilk riff'ini çaldı ve Beverly kadını duymamış gibi yaptı.

"Netherfield'ın bitişiğinde oturuyoruz," dedi Bev David'e, sesini yükseltmek için elini ağzına götürerek. "Bizi çok göreceksin! Electric Slide'ın nasıl yapıldığını biliyor musunuz?" Sarışın adamın yüzü bir soruyla aydınlanınca Beverly atıldı. "Janae'mın size öğretmesine izin vermelisiniz. O bu işi gerçekten iyi becerir!" Bev onları nazikçe dans pistine doğru itti.

"Bana öğretecek misin?" diye sordu erkek çocuk. Yanaklarının rengi uçmuştu ve Janae cevap olarak başını salladı, elinin arkasına bir kıkırdama gizledi.

Liza *bu* kıkırdamayı biliyordu. Bu, Beverly'nin ciddi bir yarışma sorusunu yanıtlamadan önce Janae'yi vazgeçirmeye çalıştığı aynı gergin kıkırdamaydı. *Evet, Janae, en çok kime hayranlık duyuyorsun?* Janae ne zaman kıkırdasa ve elini yüzüne götürse Beverly cetvelle parmak eklemlerine vururdu. Sonuç olarak, Janae bir kariyer sahibinin duruşuna, soğukkanlılığına ve sunumuna sahipti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Politikacı. Hepsi de o iğrenç kıkırdamayı bir daha asla göremeyeceklerini düşünüyordu. Mucizeler mucizesi, *Janae* gergindi. Ama erkekler Janae'yi sinirlendirmezdi. Her zaman tam tersi olurdu. Çok zengin olduğu için miydi? Güzellik yarışması günlerinde Janae gecede üç ya da dört erkekten teklif alırdı ama hiçbiri onu elinin tersiyle aptalca kıkırdatmamıştı. Liza'nın kendi küçük alaycı kalbi biraz ısındı. *Ablam gergin.*

"Affedersiniz, geçebilir miyiz?" Bir erkek sesiydi bu.

Liza dönüp baktı. Dumanlı siyah gözler onunkilerle

buluştu. *Bir saat oldu mu?*

"Ve sen?" Beverly kominin ses tonuna biraz sinirlenmişti. "Dorsey. Dorsey Fitzgerald."

Liza başını kaldırdı ve dondu kaldı.

Kahretsin.

Yüzünde gördüğü yarım bir gülümseme miydi?

Kurnaz pislik.

Ağzı açık kaldı ve boğazından bir tür vıraklama sesi kaçtı. Adam bu anıyı beynine kazımak istercesine gözlerini kızın gözlerinden ayırmadı, sonra nihayet, merhametli bir şekilde gözlerini kaçırdı.

"Ağzını kapat, çocuk. Sinek mi yakalamaya çalışıyorsun?" Beverly ağzının kenarından mırıldandı ve sonra garsona dönüp baş soylulaştırıcıya baktı. "Dorsey, Electric Slide'a katılmamak kabalık olur." Annesi Liza'nın omuzlarını kavradı, onu adama doğru fırlatmaya hazırlanıyordu, ama Liza topuklarını halının derin havına gömdü. "Bırak da Liza'm sana *Merydon*'da bu işi nasıl yaptığımızı göstersin."

"Anne, ben iyiyim." Liza kıvranarak kurtulmaya çalıştı. Bütün mahalle beklenti içinde onlara bakıyordu. Gürültülü oda aniden duruldu.

DJ yeni bir melodiye geçerken Dorsey, "Ben almayayım," diye bağırdı. Sonuç, Liza'ya yöneltilen ve herkesin duyduğu sert bir retti. Arka planda birkaç alçak sesli "Ohhhh" duydu. Liza çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirerek kalabalığın arasına doğru beceriksizce dans etmeye çalıştı.

DJ, Dorsey Liza'nın ağzı açık annesinin yanından geçip gitmeden önce müziği yeniden başlatma sağduyusunu gösterdi. Dorsey'nin yanındaki buzkadın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir kahkaha attı. Liza ve Beverly kalabalığın önünde mahcup bir halde kalakaldılar. Liza başparmaklarının öfkeyle mesajlaştığını gördü ve gözlerini devirdi. İstemeden de olsa tüm mahalleyi rezil oluşunu izlemeye davet etmişti.

Beverly ofladı ve göğsü daha fazla hava almak için genişledi. *Uh-oh, patlamak üzereydi.* Liza annesini ordövr masasının yanına çekti ve ağzını yengeç soslu krakerle doldurdu.

"Sana cephe almaya çalıştığını gördün mü? Sana bir köpekmişsin gibi baktı. Senin Janae olmadığını biliyorum ama yaptığı şey haddini *aşmaktı*." Bev kızının sırtını nazikçe sıvazladı. "Seni ona bakarken gördüm. Çinli ya da değil, yakışıklı sayılır. Birlikte olduğu insanlara hiç benzemiyor."

"Anne, az önce söylediklerinde yanlış olan o kadar çok şey var ki. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Ben iyiyim." Ve iyiydi de. Böyle adamların onun hakkında ne düşündüğü onun için önemli değildi. Her zaman onların baş belası olacaktı. Bev'in arkasında kısa boylu bir kadın belirdi ve Liza'nın yüzü aydınlandı. Lucia Ochoa ya da Chicho, Liza'nın günlerdir gördüğü en hoş yüzdü. Chicho komşusu, en iyi arkadaşıydı ve onun felaket dolu evinde yaşayan biri için son derece iyi ayarlanmıştı. Chicho'nun annesi ve babası en istikrarlı rol modelleri değildi. Altı erkek ve kız kardeşi mümkün olan en kısa sürede evden ayrılma sağduyusuna sahipti. En küçük kız kardeşi henüz on üç yaşındayken evden ayrılmıştı. Ancak Chicho'nun annesi en küçük oğlu Fredo'yu doğurduğunda, Chicho ona yardım etmek için bir süre daha kalmıştı "Sadece kendi ayakları üzerinde durana kadar." Ama kısa bir süre dört yıla dönüşmüştü. "L, planlarda ne var ne yok?" Chicho son söylediğinde kaşlarını kaldırdı.

kelime. Liza aptalca bir kararla grev işaretlerini bırakması gereken son kişiye fark etti. "Yanlış geceye mi geldim?" Chicho'nun dudakları endişeyle birbirine yapıştı.

"Liza, burada sorun çıkarmaya çalışmadığını biliyorum!" Beverly uyardı. "Kız kardeşine bak."

Liza, Janae'nin başını erkeklerin her zaman bakmasına neden olan o komik şekilde eğdiğini gördü. Liza kendini bildi bileli aynada o narin eğimi denemişti ama sadece boynunda bir çatlak varmış gibi görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kız kardeşi bu çocuk tarafından büyülenmişti. Ve Janae'nin kaybettiği onca şeyden sonra, büyüleyici bir geceyi hak ediyordu. İçini kemiren suçluluk duygusu, pop-up protestosunu gerçekleştiremezse hissedeceği utançla savaşıyordu. Sadece bu da değil, herkes güllerinin durumuna hayran kaldıktan sonra Büyükanne bahçecilik balosunun en güzeliydi, bu yüzden o ve bazı profesyonel bahçıvanlar derin bir sohbete dalmışlardı.

"Anne, ne tür insanlarla uğraştığımızı görüyor musun? Janae bu adamdan on kat daha iyi bir adam bulabilir." Liza geri çekildi ama annesi onun kolunu tuttu ve kendi koluyla birleştirdi. Dışarıdan bakan birinin gözünde bu hiç de düşmanca ya da acı verici görünmüyordu. "Anne! Bırak beni."

"Şu Dorsey denen çocuk için sakın üzülme." Annesinin aklı yine çöpçatanlıktaydı. "Böyle adamlar top modellerle evlenir, onlara sağlam evlilik sözleşmeleri imzalatır ve *yeniliğin* etkisi geçince de boşarlar."

"Anne, lütfen, iyi olduğumu söyledim. Artık gidebilir miyim?"

Bev kızının dirseğini bıraktığında Liza bir yarışçı gibi fırladı. Dorsey'nin nezaketsizliği yüzünden utanacak zamanı yoktu ama balo salonundan koşarak çıkması muhtemelen herkese bu izlenimi veriyordu. *Umurumda değil.* Bunun için saatlerini harcamıştı ve işaretler prime time için hazırdı. Neredeyse tüm yerel ve ulusal haber kanalları bugün buradaydı. Ya şimdi ya da asla. Liza çift kapıyı iterek açtı ve tabelaların yanmış kalıntılarını gördü.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ELEKTRİKLİ

Kapı. Hayatında hiçbir kadının öfkesini bu kadar heyecanla beklememişti. Neredeyse onu kapıdan çıkarken takip edecekti. David yapmıştı elbette,

Güzel bir kadın görür görmez onu terk etti, böylece Dorsey David'in ablası Jennifer Bradley ile çileli bir sohbet yapmak zorunda kaldı. Konuştuklarında, sanki biri iki canlı mikrofonu birbirine çok yaklaştırmış gibiydi. O da bunu hissetmek zorundaydı ama yine de onunla iletişim kurmak için çok çabaladı. Dorsey onun tipini biliyordu. O ve kardeşi bu kadınlara Kâğıt Bebekler derlerdi. Böyle bir kadının size bakması için her şeyin "kağıt üzerinde" iyi görünmesi gerekirdi: okullar, not ortalamaları, sosyal çevreler, ebeveynler. Onlar optiklere takılmışlardı. Ve bir Kâğıt Bebek size bir kez karar verdiğinde, onu vazgeçirmek için yapabileceğiniz çok az şey vardı.

"Ekstra güvenlik almanıza çok sevindim. Buranın bu kadar zorlu olacağını bilmiyordum." Jennifer ince saatindeki zamanı kontrol etti. Dorsey söylediğinden daha uzun kalacaktı ama kadının kederli yüzüne bir kez daha bakmak zorundaydı. *Sadece gösteriyi izlemek için kalmak istiyorum.* Berbat şampanyanın son damlasını da yudumladı, sonra ilaç verilip verilmediğini anlamak için plastik flüte baktı.

Kalmak

istiyorum. Vay

canına.

Güvenlik görevlileri ön girişte sohbet ediyor, davetiyeleri ve kimlikleri bile kontrol etmiyorlardı.

"Güvenlik için harcadığımız para boşa gitti. David'i ön tarafa koysak daha iyi olurdu."

"Dorsey, buradaki en önemli insanlar *biziz*. Başkanın şu yan kapıdan girmesini bekliyor gibi görünüyorsun."

"Tam olarak değil." Dorsey ondan uzaklaştı.

"Doğru ya. Bu olay her an çete şiddetiyle patlak verebilir. Davetiyelerde çete bağlantılarına ve tüm bu şeylere dikkat ettik mi?"

"İnsanlar çete üyeliğiyle davetiye göndermiyor ki Jennifer." Uzun bir sessizlik oldu. Dorsey, Jennifer tekrar konuşana kadar onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu.

"Senin gibi zorluklardan gelmediğimi biliyorum ama bu seni şehirli bir akademisyen yapmaz," dedi Jennifer. İşte yine o ifade: *zorluklardan gelmek*. Kod*: Sen bu lüks gemide kaçak bir yolcusun.*

Dorsey, özenle örülmüş örgüler, afrolar ve kilise şapkalarından oluşan kalabalıkta David'in sarı saçlarını kolayca fark etti.

"David!" Dorsey, Jennifer'la sohbet etmeyi bırakmaya hevesli olan genç adamı fazla coşkulu bir şekilde selamladı.

Otuz yaşında olan Dorsey, David'den neredeyse üç yaş büyüktü ve böyle gecelerde bunu hissediyordu. David odanın içinde zıplıyor, neşe saçıyor, insanların gözlerini devirmeleri gerekirken ona güvenmelerini sağlıyordu.

Dorsey ailesinin dünyasındaki yerini bulmak için çok mücadele etmişti ve Merrytown gibi yerler bunu tehdit ediyordu. Herkesin inatla *Merydon* diye telaffuz ettiği *Merrytown*, DC'nin bu birkaç karanlık bloğuna musallat olan kızgınlık, güvensizlik ve gurur için gülünç bir yanlış isimlendirmeydi. Bu ona, eğer altın bir bilet almamış olsaydı, bunun gerçek hayatına çok daha yakın olacağını hatırlattı. Ama bu geceki işi, çaresizlik içindeki yoksulların ceplerini karıştırırken gülümsemekti. Onları nihai yerlerinden edilmişlikleriyle rahatlatmaktı. Hayırsever annesinin bu konuda ne düşüneceği ve sanayici babasının ondan ne bekleyeceği arasındaki tezat içinde savaşıyordu. Ama sonunda rahmetli babasının beklentileri ve Fitzgerald ailesinin mirası her zaman galip gelmişti. Gözleri odanın içinde dolaştı. O kadın nereye gitmişti?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hepsi.

Ortada çok fazla şey vardı. Topluluğu buradaydı ve -çoğunlukla onun ağzı yüzünden- bir gösteri bekliyorlardı. Bunu kurtarmanın bir yolu olmalıydı.

Mutfaktan çıkarken küçük bir orkestra tarafından neredeyse biçilecekti. Yerel liseden gençler sazları tamir ederek ve tuşları parmaklayarak yanından koşarak geçiyordu. Koşuşturan öğrencilerin arasında, Dorsey Fitzgerald'ın odadaki tek sarışın adamla heyecanlı bir sesle konuştuğunu gördü.

Dorsey cidden çekiciydi. Ne olmuş yani? Güneş doğudan doğar ve batıdan batar. Bunlar sadece gerçeklerdi, onun iyiliğinin kanıtı değil. Liza için bir erkeğin en ilginç yanı hiçbir zaman dış görünüşü olmamıştı. Davranışlarından hoşlanmasa da çekiciliğini kabul edebilirdi. Sanat tarihi okuyordu ve eleştirel bir gözle bakmayı sürdürürken güzelliği görmekten gurur duyuyordu.

Neden Dorsey'i sanatla karşılaştırıyorum?

Liza grup üyelerinin peşi sıra ilerledi -aralarına karışabilecek kadar kısaydı- ve öğrencilerle birlikte hareket ederek iki adamın tam arkasına geçti, kısmen sağlam beyaz bir sütun tarafından gizlendi.

". . . Benimle dalga geçiyor *olmalısın*. *Neden* bu insanlarla rol yapıyorsun?" Dorsey sordu.

"Oh, rol *yapmıyorum*. Sadece *alıp* geri veremeyiz Fitzgerald, bu sportmence değil. İnsanlar korkuyor. Hayatları boyunca burada yaşadılar, şimdi her şey değişiyor," dedi erkek çocuk.

"Bu parti karşılık vermiyor. Nasıl gülümseyip el sıkışabiliyorsunuz anlamıyorum-"

"Kız kardeşin bu konuda çelişkiye düşeceğini söylemişti," dedi David. Liza onun sesinin hiç de çelişkili değil, sadece sıkılmış gibi geldiğini düşündü.

"Yapmam gerekeni yapıyorum." "O zaman yüzüne söyle, dostum."

Dorsey isteksizce başıyla onayladı. "Buradaki *tek* güzelle dans ediyor olsaydım ben de gülümserdim."

"Bu pek cömertçe değil. Kız kardeşi hoş bir kadına benziyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

" 'Güzel kadın' hoş bir kişiliğe sahip birini tanımlamak için kullanılır, güzelliği değil. Ve o saçlar!" Dorsey kendi kendine kıkırdadı ve ellerini başının etrafında birleştirdi. "David, Bayan Venezuela'yı öptüğümü unuttun mu?"

Liza'nın ağzı tıkandı. *Bu adam kendini gerçekten hissediyor ve Bay Sadece Ben Öperim-süpermodeller saçım hakkında bir şeyler mi hissediyor? Tipik Avrupa merkezci güzellik standartları.*

David başını salladı. "Sen bir züppesin Fitzgerald."

"Bana o büyük bebek hüznünü verme. Ben gerçekçiyim. Bu kızlar bir sonraki yemek biletlerini arıyorlar."

"Şehir kulübündeki kadınlar da aynı şeyi yapıyor," diye karşılık verdi David.

Dorsey düşünceli bir sessizlik içindeydi.

O sırada bir öğrencinin tuba sesi Liza'nın arka tarafına değdi ve Liza bunun yeni bir olduğunu düşünerek sıçradı. Ne yazık ki bu onu doğrudan Dorsey Fitzgerald'ın görüş soktu. Kendinden utanarak saçlarını düzeltti.

Nefes al.

Beyni daha hareketi algılayamadan ona doğru ilerliyordu.

Liza saçlarını bir kez daha okşayarak, "Buna bükerek açma deniyor," diye önerdi. Neden -hayatları söz konusuyken- tiradına saçlarını savunarak başladığından emin değildi ama momentumu kaybetmek istemiyordu. Sesinde sahte bir güven vardı. "Ve muhteşem." Telefonunu parlattı. "Otuz dakika önce itibariyle, kendi hashtag'i var." Liza telefonuna baktı. "Ve alıntı yapıyorum, 'Tanrım, Liza'nın kıvrımı dünyadaki açlığı çözebilir. "

David'in yüzü kıpkırmızı oldu ve Dorsey'nin söylediği nezaketsiz sözleri Liza'nın duymuş olmasından utanacak kadar terbiyeli olduğu belliydi. Dorsey gözlerini kısarak saçlarına bakarken David'in konuşmayı zihninde tekrar ettiğini görebiliyordu. David hemen onun yanına koştu.

"Ben David. Sen Liza'sın, değil mi? Kız kardeşin çok yetenekli bir dansçı." *"Öyle*" kelimesini vurgulamak için başını çevirdi.

"Evet, hepimiz öyleyiz." Liza'nın iğnesi David'in başının üstünden geçti, ama Dorsey sırıttı ve işaret ederek plastik flüt taşıyan bir sunucu için ucuz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şampanya.

"Ve saçlarınız," diye devam etti David, "muhteşem. Lütfen Fitzgerald'a aldırmayın." Daha yakına eğildi. "Pek sosyal biri değildir."

"Asosyal olmak kültürel açıdan duyarsız olmak anlamına gelmez," dedi Liza hışımla, "ve arkadaşınız muhtemelen kendi adına konuşabilir." En güzel gülümsemesini takındı. *Bu gece kızartacak daha büyük balıkların var, kızım. Bütün mahalle seni izliyor. İncinmiş duyguların yüzünden her şeyi mahvetme.*

Dorsey servis görevlisinin tepsisinden uzun saplı bir bardak aldı ve hızlıca bir yudum aldı. Sonra ceketinin cebini karıştırıp Liza'nın verdiği iki buruşuk on dolarlık banknotu çıkardı ve Dorsey'e bir içki daha verirken gözleri *fal taşı* gibi açılmış olan *garsona bahşiş* verdi.

"Kültürel duyarlılık hakkında bir şey mi söylediniz?" Dorsey'nin gözleri keskin bir suçlamaydı.

"Beni düzeltebilirdin," dedi Liza. Gözleri buruşmuş banknotları takip ederek gözden kayboldu.

Dorsey plastik flütüne bakıp onu radyoaktifmiş gibi yakındaki bir masanın üzerine koyarak, "Tahmin etmemeliydin," dedi. İstemiyordu bile, pislik herif. Öfkesinden bir teori fışkırdı.

"Dünyada iki tür insan vardır: Elektrik Slide'ı olanlar ve olmayanlar." Dorsey bir homurtu çıkardı ama Liza devam etti. "Ortak faaliyetlerden uzak duran insanlara nadiren güvenilir."

David başını salladı. "Ya dansı bilmiyorsan?"

"Grup danslarının özelliği de bu; acemiler için oldukça bağışlayıcılar. Adımları karıştırmak dansın bir parçasıdır," diyor Liza.

David güldü. "Yani katılmayanlar?"

"Ya (A) aptal görünmekten korkmalarına neden olan aşırı şişirilmiş bir egoları var ya da (B) diğer tarafları küçümsüyorlar," dedi Liza, gözlerini Dorsey'den ayırmadan.

"Dünyayı bölmek için ne saçma bir yol." Dorsey'nin koyu renk gözleri, sonunda Liza'nın yemini yutarken onu sabitledi. Mürekkep rengi gözbebekleri en küçük gösterişine bile yoğunluk katıyordu. Liza'nın *asla* doğum günü mumlarını üflerken ya da küçük yeşil bir tişört giyerken hayal edemeyeceği türden kendini beğenmiş bir yüzü vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aziz Paddy Günü şapkası. Balo salonunun ışığında, onu garsonlarla karıştırarak büyük bir hata yaptığını şimdi görebiliyordu. Bir kere takım elbise kiralık değildi. Tavırları çok soğuk, konuşması çok netti.

Dorsey başını salladı. "Eğer birisi dans etmek istemiyorsa, belki de tüm hikâye bundan ibarettir. Bir ego krizi icat etmek zorunda değilsiniz."

"Etrafına bak, Bay Man Bun. Bu bir dans partisi. Burada dans *etmeyen* herkes kötü bir iş için buradadır, bu durumda daha önceki ifadem - B kısmı - hala geçerlidir." Elini kalçasına koydu - daha fazla yer kaplaması gerektiğinde annesinin yaptığı eski bir numara.

"İkimiz de birbirimizin saçıyla dalga geçtik. Ödeştik diyelim." Başını okşadı ve yanaklarına pembelik yayıldı.

"Hatta mı? Sen, bu kadar güçlü bir adam, yumruk mu atacaksın? Asla eşit olamayız."

Dorsey'nin gözlerinin kenarları sıkılaştı. David'e döndü. "Neden gidip dans ettiğin o güzel küçük bayanı bulmuyorsun?" -Dorsey'in bakışları tekrar onunkilere kaydı- "Ben de bununla işimi bitireyim." David'in şaşkın yüzünü başka yöne çevirdi.

"Bu mu?" Liza tekrarladı. Bakışları ve mırıltıları fark etti. Onun yanında çok uzun süre durmuştu ve insanlar konuşacaktı. Bir saat içinde kırkıncı kez, bütün Güneydoğu'yu galaya davet ettiği için pişmanlık duydu. "Hayır, *ödeşmedik* Dorsey, ama sana nasıl *ödeşeceğimizi* söyleyeyim. Büyük adamları çağırıyorum: Belediye meclisi. Yapmaya çalıştığınız bu ucuz numaranın üzerine gidecekler. Ve sakın eşitlikçi insanları kıçınıza sokmayacağımı sanmayın."

"Bu mahalleyi yeniden canlandırıyoruz, iş dünyasını davet ediyoruz ve kaldırımları asfaltlıyoruz. Pek çok faydası var," diye karşı çıktı Dorsey ama coşkusu azalmış gibiydi. Liza onun sattığı yılan yağına inandığını bile düşünmüyordu.

"O süslü şehir evlerine kim taşınacak sanıyorsunuz? Gerçek cemaat üyeleri mi? Siyahlar mı? Latinler mi? Hayır. Çantalarında köpek taşıyan ve vegan kekler için sırada bekleyen insanlar!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dorsey'nin kirpikleri, sanki onu baştan aşağı süzüyormuş gibi, küçük bir hareketle kızın bedeninde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Dorsey elini ağzına götürdü, gerçekten de kahkahasını tutmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. *O kadar duygusuz muydu?* Liza yine de devam etti. Bugün her şeyi duyacaktı.

"*Ve* sen benim tabelalarımı yaktın!" Liza bağırdı. "*Ve*"-bu açık ara en saldırgan olanıydı-"sen gerçek bir Latin bile değilsin!" Omuzları hafifçe sarsıldı ve Liza o kadar öfkeliydi ki kulaklarından buhar çıktığından emindi.

Tam o sırada, belki de sudaki kanın kokusunu alan, mükemmel bir şekilde kabuk bağlamış bir haber sunucusu kameraya işaret etti. Dorsey bir an için donup kaldı. Dorsey'in nefesini topladığını ve parlak bir gülümseme takındığını gördü. Adamı omzuna sert bir elle vurarak selamladı.

"Şenlikleri beklerken birkaç soru sormamızın sakıncası var mı?" Sunucunun gözleri Liza'nın üzerinde gezinerek bir tür çıplak değerlendirme yaptı. Onun kafasında zihinsel bir hesaplama yaptığını gördü - onun gibi biri böyle bir adamla birlikte olamazdı. Güvenliği çağırması gerekip gerekmediğini merak ediyordu.

"Hayır, hiç de değil. Sorularınızı yanıtlamayı çok isterim," dedi Dorsey. Liza'ya gitmesini işaret etmek için dirseğini kaldırdı. Liza kameraya tatlı tatlı göz kırptı. Bir fırsat seziyordu.

"Jennifer Bradley'i çağıralım mı, Bay Fitzgerald?"

Jennifer birlikte geldiği kadın olmalıydı, aslında onun dünyasının bir parçası olan buz gibi sarışın. Liza'nın çocukken izlediği her Disney filmindeki kötü üvey anneye benziyordu; seksi babasını kendisine aşık eder etmez kahramanı yatılı okula göndermek isteyen üvey anne.

Muhabir ona, "DJ kabininin yanındaki sakinlere kapı ödülleri veriyorlar," dedi.

Halüsinasyon mu görüyorum, yoksa parmaklarının kışt hareketi yaptığını mı gördüm?

Jennifer yaklaştığında Liza onun gitmeye son derece hazır göründüğünü fark etti. Zahmetsizce zarif, minimal aksesuarlı, yere kadar uzanan, askılı, hoş bir elbise giymişti. Liza bunun, kadının gittiği seçkin liberal sanatlar üniversitesinde öğretilen bir şey olup olmadığını merak etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

belli ki katılmıştı. Jennifer'ın eli Dorsey'in omzunda rahatça dururken, vücutları yakın ama uygunsuz değilken, muhabir röportaja başladı.

"Bu Merrytown için yeniden geliştirme planlarınızın sadece başlangıcı mı?" diye sordu, neredeyse hemen Liza'yı unutarak.

Kaybettiğini yavaş yavaş Liza'nın içine işliyordu. Bu gece için yaptığı planlar her neyse, tıpkı kendisi gibi bir kenara itilmişti. *Neden böyle insanlar her zaman güçsüzlerden hiçbir sonuç olmaksızın yararlanabileceklerini düşünürler? Neden bana bir selam verme nezaketini bile göstermiyor?* Onunla aynı dünyada, aynı havayı solumuyor muydu? *Tanrım, bu hiç adil değil!* Dorsey'nin dirseği Liza'nın yan tarafını dürttü ve onu hafifçe çerçevenin dışına itti. Bu, Liza'nın daha sonra kız kardeşlerine hatırlatacağı gibi, "Son. Son. Son. Saman."

Liza gülünç derecede küçük çantasına baktı - rujundan daha büyük bir şey sığacak kadar büyük değildi - bu ona bir fikir verdi. Kalın beyaz bir bez peçete kaptı ve öfkeyle bir şeyler karaladı. İşi bittiğinde, büyük peçeteyi Dorsey Fitzgerald'ın arkasına tutarak canlı röportajının tamamını fotobombing yaptı. Dorsey Fitzgerald ciddiyetle konuşuyor ve arkasındaki tüm dünyanın koyu kırmızı rujla çizilmiş ne gördüğünü asla bilmeden dinamik hareketler yapıyordu:

NETHERFIELD GITMELI!
#SOUTHEASTGIVESAJAM

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MR. MEME

Kimden: DFitz@PemDevCo.com
Kime: PembAll@PemDevCo.com

Herkese merhaba.

Dün gece yaşanan olaylarla ilgili her türlü caps bana iletildi. Bazıları uygunsuzluğa meyilliydi. Böyle bir etkinliğin yeniliğini anlayabiliyorum ancak belirli bir peçete ve isimsiz bir protestocu ile ilgili tüm şirket iletilerini ve/veya iletişimlerini durdurduğunuz için hepinize teşekkür ederim.

Bu arada Sharon, DFitz benim e-posta adresim. DFatz senin ofis dedikodu arkadaşın. Bu hatayı bir daha yapmayalım.

Dorsey bugün en az on üçüncü kez bağlantıya tıkladı. Washington'daki ofisleri Philadelphia'dakiler kadar iyi döşenmemişti. Şehrin gökdelenlere karşı garip bir yönetmeliği vardı, bu yüzden acımasız, bürokratik binalar gözünüzün içine bakıyordu. Gün birinci sınıf bir hava vaat ediyordu. Çocukken, fırtınalara bakmayı ve yoğunluğa gözlerini dikmeyi hep sevmişti.

Şimdi hava farklı bir türdeydi. Etrafında dönüyordu, ama rüzgâr ve yağmur yerine parıltılardan, elektrikten, mırıltılardan ve görüntülerden oluşuyordu. Bir *internet fırtınası*. Daha önce hiç bir meme'in içinde bulunmamıştı; şimdi iki tanesinin içindeydi. "Geçeceğim" memi daha az ünlüydü ama Dorsey'i en derinden yaralamıştı. Ses tonunun sertliği karşısında irkildi. Her tekrar izlediğinde yeni küçük nüanslar canlanıyordu: annesinin koruyucu kaşları, Liza'nın bir anlık gerçek şaşkınlığı ve utancı, sonra yüzünün kayıtsızlığa dönüşen soğuk sertleşmesi ve o mükemmel ağzın kaşlarını çatması. Diğer memde ise Jennifer ile yaptığı röportajın fotobombunu yapmıştı. A

Liza'nın protest peçetesini tuttuğu GIF, çeşitli ifadeler eklenerek bir döngüde oynatıldı. "Eski sevgilin yeni kız arkadaşıyla ortaya çıktığında" en sevdiklerinden biriydi. Liza'nın bukleleri peçeteyi itip kakarken zıplıyordu. *Neden onun saçlarıyla dalga geçtim ki?* Şimdi tek düşündüğü buydu.

Evet, şu anda çok yoğundu ama bu merak da çok ilişkisi gibi sönüp gidecekti.

"Sert." "Soğuk." "Mesafeli." Bunlar, insanlar parası yüzünden ondan hoşlanıyormuş gibi yapmaktan bıktıklarında ona yönelttikleri kelimelerdi. Geçmişteki romantik partnerlerinden bazıları Gigi'nin enerji vampirleri olarak adlandırdığı türdendi, bu yüzden her zaman onlar için çok *fazla* hissediyordu. İlişkilerinin çoğu, tamamen kendi yorgunluğundan dolayı fiyaskoyla sonuçlanırdı.

Ama Liza -Tanrı yardımcısı olsun, o kadın aklına gelmeden bir şey düşünemiyordu bile- en yakın arkadaşı Joseph'e benziyordu. Dorsey onun için performans gösterme baskısı hissetmiyordu; bundan *mutluluk duyuyordu*. Eğlence merkezinin dışında bile onunla dalga geçmişti. *Ne yaptığımı sanıyorsun?* Aslında ilk randevularının çoğundan daha eğlenceliydi.

İyi niyetli bir arkadaşının ya da her şeye burnunu sokan kız kardeşinin tanıştırmasıyla pek çok kadınla tanıştı. Ama içkiler gelmeden hemen önce içine yerleşen o garip boşluk kamburunu aşmak zordu.

Bir de para vardı. İnsanlar bu yüzden onun şakalarına daha yüksek sesle gülüyordu. Saçmaladığında bile fikirlerini onaylarcasına başlarını sallıyorlardı. Kafa karıştırıcıydı. Ya sahte hayranlığa kapılıp Tanrı'nın kadınlara bir armağanı olduğunuzu düşünürdünüz ya da herkesin niyetleri konusunda alaycı olurdunuz. Son zamanlarda alaycı yöne çok fazla eğilmişti.

Ama Liza onu tam da farklı bulduğu parası yüzünden . Aslında onu garson sandığı ve kendini onunla dansa davet ettiği zamanlarda *daha çok* sevmişti.

Sen gerçek bir Latin bile değilsin.

Bunu en büyük hakaret gibi savurmuştu. Dorsey yine güldü.

Ama onu geri çevirdiğini hatırlayınca gülümsemesi bozuldu. Çok aceleci davranmıştı. Endişesine ve her şeyin mükemmel gitmesi ihtiyacına kendini kaptırmış ve onu sadece bir sinir bozucu, merhemdeki bir sinek olarak görmüştü. Ama şimdi olay sona erdiğine göre, onu geri çevirmekle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şimdiye kadar karşılaştığı en kışkırtıcı kadını alenen geri çevirmişti. Güzelliği öyle insanı yere seren türden değildi. Hayır, tüm kişiliği gerçek suç belgesellerini izlemeye benziyordu. Kendinize dersiniz ki, *sadece yarısıyla ilgileniyorum. Sadece ilk yarım saatini izleyeceğim.* Sonra bir bakmışsınız saat sabahın altısı olmuş, aşırı yemek yemişsiniz ve hala çılgınca bir sonraki bölüme basıyorsunuz.

Cep telefonu çaldı. Gigi.

"Hey, Bay Meme."

Dorsey gözlerini devirdi. "Evet, Gigi. Bundan büyük keyif aldığını biliyorum."

"Neden bu kadar beceriksizsin?" Gigi alay etti. "Tekrar izledim ve elinle sanki anahtarları şıngırdatıyormuşsun gibi o şeyi yaptığını gördüm. Yüzde yüz ihtimalle dün gece baca gibi tütüyordun."

"Sadece bir tane."

"Değerli Haznedarlarınızdan, değil mi?"

"Saçma sigaralarımı bırak." "Onu

tanıdığına hala inanamıyorum."

"Kim, Liza Bennett mi? Tanınması gereken biri mi?"

Lanet olsun, havalı mıyım?

"Hiç onun yazılarından birini okudun mu? Çok zeki biri."

"Hayır, yapmadım," diye yalan söyledi Dorsey. Bu köpekbalığına bir damla kan bile veremezdi.

"Daha fazla okumalısın. Bu arada, sana bir şey göndermek istiyorum."

Dorsey tedirginlikle irkildi. "Ne?"

"Yazmak istediğim bir makaleden bazı sayfalar. Geçmişim hakkında." Gigi her zaman aidiyetle mücadele etmişti, hatta ondan bile daha fazla. Bu onu bazı aşırı davranışlara sürüklemişti; evlat edinen ebeveynleriyle sonradan pişman olduğunu itiraf edeceği birkaç münakaşa da buna dahildi.

"Gigi, sen de herkes gibi Twitter'a giremez misin?" Bir an durakladı. Oh. *Diğer* şeyden bahsediyordu. "Bu şirketi yönetmek istediğini sanıyordum. Tüm bunlar hakkında yazarsan kimse seni yönetim kurulu odasına yaklaştırmaz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dorsey, benim bir sabıkam var. Eğer bu sicil beni hizmet etmekten alıkoyacaksa, her zaman . Sessiz ya da yüksek sesle." Duraksama Dorsey'nin hoşlandığından daha ağırdı. "Ailemizin mirasını korumak istemiyor musun?" Dorsey duraksadı. "I Yani, Fitzgerald adını korumak onlara borcumuz-"

"Gerçekçi ol, *Datu*. Kimse seni bir Fitzgerald olarak görmüyor." Suratıma sıcak bir tokat yemiş gibi hissettim. "Beni de kimse öyle görmüyor. Ben doğru soyadına sahip Afrikalı bir kızım."

"Sen bir Fitzgerald'*sın*. Bu etiketler -Afrikalı, Siyah, her neyse- seni tanımlamaz."

"Bunu diğer herkese söyle. Hayatım boyunca bana bir tür müze sergisi gibi davranıldı. Ve birlikte büyüdüğümüz erkekler benimle çıkmak istemiyor."

"Erkeklerin ne istediğinden *sana* ne?" Kız kardeşi erkekleri uzun zaman önce terk etmişti.

"*O zaman* yaptım. Ve o kızdan kurtulmam gerekiyor. Uyum sağlamak için çok çaresizdi."

"Bu, aşırıya kaçmanız gerektiği anlamına gelmiyor. Isaiah için kendinizi cezalandırmaya devam etmek zorunda değilsiniz."

"Ondan bahsetme. Senin aksine *ben* yaptığım şeyi kabul ettim ve bunun benim bir parçam olduğunu biliyorum. Bu benim kendimi ifade etmemle ilgili. Saçımı nasıl düzelteceğimi öğretmeleri için danışmanlara seans başına bin dolar ödemek zorunda kaldım. Hangi makyaj tonlarının cildime en iyi uyacağını söylemeleri için yedi kişilik bir ekibe güveniyorum. Etrafımdaki herkesi kopyalamak ancak etrafınızdaki benzerseniz işe yarar."

Birden Dorsey'nin aklına Liza'nın kız kardeşiyle konuşmak için mükemmel kişi olacağı geldi. *Buna bükülmüş saç deniyordu ve muhteşemdi.* Ama Liza'nın saçıyla dalga geçmişti. Dorsey hayal kırıklığıyla başını öne eğdi. O lanet geceyi geri alabilmeyi diledi.

Dorsey hırıltılı bir nefes aldı. "Bak, senin yerinde olmanın nasıl bir his olduğunu tam olarak anladığımı iddia edemem. Ama hayatınız hakkında bir şeyler yazmadan önce bunun başka kimleri etkileyebileceğini düşünmenizi rica ediyorum."

"Evet, Datu. Hepimiz sizin imajınıza hizmet etmek için yaşıyoruz." Gigi telefonu kapattı. Kimsenin tüm bu korkunç işleri bilmesine gerek yoktu.

OceanofPDF.com

AŞKIN YARISI

M *Normalde* ondan hoşlanırdı.

"Dün gece geldin, Liza B.! İlk başta biraz üzüldüm çünkü Çılgın Zengin Asyalı'dan dans etmesini istediğinde reddedilmiştin. Ama Kanal 4'ün fotobombunu yapmak en iyi intikamdı!" Liza Marley'in sesinin sinirlerini ne kadar bozduğunu şimdi fark etmişti.

"Teşekkür ederim. Ama Kanal 4'ün fotobombunu yapmamın dans etmek istememle hiçbir ilgisi yoktu." Liza sesindeki ısırık hissini bastırmaya çalıştı. "Mahallemizdeki ekonomik krize dikkat çekmeye çalışıyordum." Bir aktivist yerine aşağılanan bir kadın olarak görülmek istemiyordu.

"Oh, hadi ama, tatlım. O odadaki herkes o adamdan bir parça istiyordu. Ve o takım elbiseyi giyiyordu! Keşke beni de öyle giyse-"

"Takım elbise ... iyiydi." Liza iyi bir terzinin hakkını vermeyecek son kişiydi. "Ama buraya odaklanalım. Uyanmış kalkınma imajlarına büyük bir halkla ilişkiler darbesi vurduk."

"Üfle. Mm-hmm."

"Aradığın için teşekkürler, Marley." Liza kadının sesini kısarken bir sonraki şarkının sesini açtı.

gösterisiyle sosyal medyada büyük ilgi gördü. "Birisi beni

Haberler!" diye şarkı söyledi. "PBI'dan bir William." Maurice uzun basketbol şortu, gömleksiz, yüksek beyaz çorapları ve siyah parmak arası terlikleriyle yumurta çırparken ailesi mutfak masasının etrafında toplanmıştı. Üstünde tişört yokken nasıl yağla yemek yapabiliyordu?

"PBI MI? O da ne?" Janae sordu.

"Greenbelt'te onlarla buluştuğumda öğreneceğim. Pemberley'e teklif verme konusunda tecrübeli olduklarını söylüyor. Ortak olabileceğimizi düşünüyor!" Liza son kısmı bir çığlık atarak bitirdi.

"Liza, ne yapacaklarını sanıyorsun? Bütün bu zaman boyunca senin küçük protestondan onlar sorumluymuş gibi görünecekler," dedi Janae. Bulaşık makinesinden tabakları çıkardı.

"Dava birden fazla asker tarafından kazanılır, Janae. Spot ışıklarını PBI ile paylaşabilirim."

"Çok fazla paylaşım olacağını sanmıyorum," dedi Janae. Telefonu art arda üçüncü kez çaldı ve yere bakıp güldü.

"Şimdi de mesajlaşıyor musunuz?" Liza

sordu. "Kiminle?"

"Heffa-"

"O sevimli ve komik, tamam mı? Hepsi bu. Onunla konuşmayı seviyorum. Gönderdiği şu caps'e bak."

Liza kız kardeşinin telefonuna baktı. Resim ne komik ne de sevimliydi. Sadece bir erkekten hoşlandığınızda gülebileceğiniz türden bir şeydi. Liza'nın yüzü fikrini belli etmiş olmalıydı çünkü Janae telefonunu geri aldı.

"Janae, iyi birine benziyor," diye önerdi Liza.

Janae telefonunu göğsüne bastırdı. "Onun gerçek olduğunu düşünmüyorsun."

"Kimsenin samimi olduğunu düşünmüyor," diye araya girdi LeDeya. "Annesini hâlâ dudaklarından öptüğü için bir adamdan ayrılmadın mı?"

"Ve bunu yine yapardım," dedi Liza.

Maurice, "Onu dinleme J, partide o büyük K-pop'çu tarafından yakıldı ve şimdi de tuzlu," dedi. Herkesin tabağına kürekle yumurta doldurdu.

"Kimse *yanmadı*, Reece." Liza kızgınlığı bastırdı. "bir erkekle asla dans etmem. Ve K-pop eğlencelidir

ve enerji doluydu. Bu adam daha çok Special K gibiydi."

Janae yumurtalarını bıçakladı. "Evet, David o adam hakkında çok iyi şeyler düşünüyor ama herkese karşı oldukça mesafeliydi."

" 'Çekingen' mi? O bir züppeydi," dedi Liza.

LeDeya Liza'nın dizüstü bilgisayarını çıkardı. "Pekâlâ, siz ikiniz Mars'ta o adam atıştırmalık değilmiş gibi davranırken, internet farklı söylüyor. Ve hikayeleri var." LeDeya kız kardeşinin şifresini kolayca ele geçirdi ve takip etmeye başladı. Liza, LeDeya'nın ne bulduğunu görmek için eğildi.

"Koca adam aslen Filipinli. Annesi Afrika ve Asya'da AIDS ve savaş yetimleri için on beş kadar hayırsever yetimhane açmış. WCO, sanırım." Deya, kollarını üç çocuğa dolamış zayıf sarışın bir kadının fotoğraflarını kaydırdı. Dünyanın Renkleri'nin ten rengi boya kalemlerine benziyorlardı.

"WCO?" Liza yıllar önce bitirme tezini Patricia Fitzgerald üzerine yazmıştı. Hatta onların yetimhanelerinden birinde iki yıl hizmet etmek için başvurmuştu ama Gana'da huzursuzluk çıkmıştı. "Vay canına, annesi Patricia Fitzgerald mı?" Liza şaşkınlığını gizleyemedi. WCO *gerçekten* de harika şeyler yapmıştı. Sömürüye dayanmayan uluslararası evlat edinmelere öncülük etmişlerdi ve dünyanın her yerinde kadın merkezli inanılmaz girişimleri vardı. Armut dibine düşmüştü.

"Ailesi Jolie-Pitt'lerin doksanlı yıllardaki versiyonu gibiydi. Kenya'dan küçük bir kız kardeşi ve Rusya gibi bir yerden bir erkek kardeşi var ama erkek kardeşi büyük bir kazada anne babasıyla birlikte ölmüş."

Hepsi gerçek bir üzüntüyle bir an durakladılar - bir insanın annesini, babasını ve kardeşini bir kazada kaybetmesi kulağa korkunç geliyordu. Hepsi Janae'nin gözlerinden kaçındı.

"Her neyse, adam zengin, dostum. Milyonlarını *B* ile heceliyor," dedi LeDeya. "Ve Janae, senin David'in eski, çok *eski* parası olan sosyetede büyük bir adam. O ve kız kardeşi New York'ta yaşıyor ama hepsi Maine'den. Büyükannesi *Mayflower*'la gelmiş. Ama paralarını Dorsey'ninki gibi biriktirmeye çalışıyorlar - bu yüzden Pemberley ile ortaklık yapıyorlar."

"Yani Bradley'ler müteahhit değil mi?" Liza sordu.

Janae başını salladı. "Onlar finansçı. Parayı yönetir ve sayarlar."

"Vay canına, demek David senin içindeki matematik ineğini anlıyor," dedi Liza Janae'ye. "Ne kadar tatlı."

"Ben dış matematik ineğiyim. İnsanlar sırf bu yüzden bunu görmeyi reddediyor." Janae ellerini yüzünde gezdirdi.

" 'Oh, ben çok güzelim. Keşke sade olabilseydim de insanlar rahatça matematik yapmama izin verselerdi," diye dalga geçti Liza.

Janae kız kardeşini yumrukladı. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum, tamam mı?" Aslında, finans dehası Janae için buzdağının sadece görünen kısmıydı. Başka bir hayatta, trajedi yaşanmadan önce, Janae büyük bir bankanın müşterileri için hesap açmasını ve yasadışı yollardan para transfer etmesini araştırmak üzere gönderilen bir komitenin parçasıydı. Bir finansal hesapta sahtekarlığı tespit etmenin tüm yollarını biliyordu. Janae her şeyin bu kadar kolay olması karşısında dehşete düşmüştü. O noktadan sonra, Bev'in ve Büyükanne'nin tüm mali işleriyle ilgilenmeyi talep etti. Birikimlerinin arttığını görmüşlerdi ve Büyükanne'nin emekli olmak için biraz parası bile vardı. İçlerinde en tatlı olanının bir soyguncu hacker'ın aklına sahip olması korkutucuydu.

Liza tembelce bulaşık deterjanını üzerlerinde gezdirip masaya dönerken tabaklar lavaboda gürültüyle şıngırdadı. "Casusluk yeteneklerini iyilik için kullandığını düşünsene, Deya."

"Durdurulamaz olurdu," diye ekledi Maurice.

"Bekle, daha bitirmedim bile!" LeDeya itiraz etti. "New York ve Singapur'da finans müdürleri arıyorlar. İndirimli bir daire, en yüksek maaş, büyük avantajlar ve diğer avantajlar elde edeceksiniz," diye okudu. "Sorularınız için David Bradley'nin asistanı Pamela'yı arayın."

"Hayır, Janae." Liza Janae'nin gözlerindeki ateşi gördü ve hemen söndürmeye çalıştı.

"Liza. . ." Janae'nin kaşları kalktı. "Bunun hepimizi vejetaryen olmaya zorladığın zamanki gibi olmasına izin verme."

"Hayatımın en kötü üç ayı," diye uludu LeDeya.

Maurice karnını tuttu. "*Bir* belgesel izlediniz ve hepimize cehennemi yaşattınız!"

"Maurice, o tombul dönemini benim sayemde atlattın! Bu ne cüret!" Liza kollarını kavuşturdu. "Janae, Babylon için çalışıyor olsaydın nasıl görünürdün?"

"Liza, ben sadece düzgün bir iş istiyorum, orada burada iki yüz dolar için utanç verici konuk gösterileri değil."

Maurice masaya yaslandı. "Neden kız kardeşim senin ahlak kuralların tarafından rehin tutulmak zorunda? İnançlarınız uğruna onun açlıktan ölmesini mi istiyorsunuz?"

"Hayır Maurice, ben Liza'ya katılıyorum," dedi Janae. "Kirayı ödeyemediğimiz için hepimiz hâlâ büyükannemin evindeyiz ve Bradley'ler de durumu daha iyi hale getirmiyor. Bebekten beri" -nefesini verdi- "uzun bir iş boşluğu yaşadım ve hesap makinemi yeniden kullanmak istiyorum." Herkes sessizdi. Janae bebekten *hiç bahsetmedi*. Hepsi Janae'nin başının üstünden birbirlerine baktılar. Yani David kız kardeşinin içinde biraz neşe mi uyandırmıştı? Ailenin üç yıldır yapamadığı şeyi mi yapmıştı?

"Madem oltada yaşlı çocuk var..." Maurice olta atıyormuş gibi yaptı.

LeDeya sanki Maurice onu oltaya takmış gibi çırpınıyordu. "onu."

Liza başını salladı. Evet, hepsi Bev'in çocuklarıydı. Ama motivasyon değişmişti. Bu yüzden Liza gösterişli konuşmasını yuttu ve Janae için öne çıktı.

Liza, "Sanırım buralarda kendi geçimini sağlamanın zamanı geldi," diye alay etti. "Açıkçası seni desteklemekten yoruldum." Janae'nin yarışmadan kazandığı parayı tüm kardeşlerine elinden geldiğince yardım etmek için kullandığını bilen herkes patladı. Janae hakkında kötü konuşmak aileyi birleştirmek ve kendini bir tartışmadan kurtarmak için harika bir yoldu.

, ritme ayak uydurdu. Öğleden sonra hava serindi ve hava tahminlerine göre yoğun kar yağışı ve sıcaklıklarda ciddi bir düşüş bekleniyordu. PBI yeni ve umut verici bir fırsattı ve kendisi gibi düşünen insanlarla sosyal değişimin neye benzeyebileceğini görmek istiyordu. Liza şansını denedi ve sevimli bale kıyafetini giydi.

Daireler. Zaten çılgın hava başlamadan önce içeride olacaktı. Önü çıtçıtlı flanel gömleği ve yüksek belli dar kot pantolonuyla iyi göründüğünü kabul etmek zorundaydı. Dorsey'nin koyu renk gözleri, kirpiklerinin hızlı bir hareketiyle onu nasıl değerlendirdiği hafızasında canlandı. Bu en küçük jestti, ama zihninin dönüp dolaşıp geldiği ayrıntı, vücudunun o küçücük taranışıydı. Midesi haince bulandı ve Liza başını salladı. *O olmaz. Hiçbir zaman.* Liza "Pas geçeceğim" lafıyla yeterince güvenilirliğini kaybetmişti.

Başörtülü, iri gözlü, orta yaşlı bir gönüllü Liza'ya "Oy kullanmak için kaydınız var mı?" diye sordu.

"Oh, evet. Organizatör olarak buradayım." Liza rozetine dokundu. Kadın başıyla onayladı. "İki kapı aşağıda ve solda."

Başka bir gönüllü Liza'yı bir aşağı bir yukarı süzdü. Liza'nın küçücük ceketini ve ayakkabılarını onaylamadığı belliydi. "Kar yağıyor mu?"

"Hayır, uzun bir süre daha değil."

Kadın, saçlarında beyaz kar taneleri olan bir çiftin içeri girdiğini görünce ofladı.

"Tamam, yani erken başladı." Liza omuz silkti. Halkevi salonundaki işaretleri takip etti ve düz mavi halısında derin lekeler olan alçak tavanlı çok amaçlı bir odaya girdi. Bir şövalenin üzerinde ORGANİZATÖRLERİN KAHVALTISI yazan bir tabela duruyordu. Liza süzülerek odaya girdi ve ortadaki çemberin girmenin yolunu buldu.

"O binaları işgal edelim derim." İri yarı bir Siyah adam çemberin ortasında durdu. "Yıkamadıkları şeyi *yeniden canlandıramazlar*."

"Lütfen kardeşim, gücümüzü boşa harcamış oluruz." Bağrışmalar ve anlaşmalar oldu.

Liza boğazını temizledi. "Onları canlarının yerden vurmalıyız," dedi. Kalabalık sessizleşti, onun cevabını bekliyordu. "Cüzdanları." "Sen şu ruj devrimcisi kız değil misin?" diye sordu adam.

Liza'nın göğsü biraz çöktü. Bunu bir iltifat gibi söylememişti ve ona "kızım" demişti.

"Bu senin için ruj devrimcisi bir kadın," diye karşılık verdi Liza.

Bay Kaslı kıkırdadı. "Odadaki o büyük cüzdanla çarpışmaya ve sürtüşmeye çalıştığın bir TikTok gördüm." Gülümsedi ve kadınlar ve erkekler

yarı küçümseyen, yarı inanmayan kahkahalarla ona bakıyorlardı. Hepsi onun davet edildiğini bilmediği bir balo için giyinmiş gibiydi. Oda tamamen özenle hazırlanmış giysiler, düşmanca bakışlar ve başlıklardan oluşuyordu; erkekler bile özenle hazırlanmış türbanlar takıyordu. Liza bu Afrika Bambaataa'ya benzeme yarışmasında dibe vurmak üzereydi. Bu bir fiyaskoydu.

"Evet, 'pas geçeceğim' memesi! O sen miydin?" Daha fazla kahkaha.

Liza derin bir nefes aldı. Tam ağzını açıp bu kendini beğenmiş goblinlere tüm kelime dağarcığını aktarmak üzereydi ki arkasından gür bir ses yükseldi.

Adam, "Netherfield Gitmeli etiketinin arkasındaki beyin de oydu ve o da davet edildi," dedi.

Bay Kaslı ağzını kapattı. Aptal sırıtışı neredeyse olmuştu. "Burada olabilmenize sevindim," diye devam etti zengin ses.

Liza başını kaldırdı ve ağzı açık kaldı. Pürüzsüz, tekdüze kahverengiydi, üzerinde Oprah'nın resmi olan ve üzerinde TÜM HAYATIM BOYUNCA SAVAŞMAK ZORUNDAYDIM yazan grafik bir tişört vardı. Başlık yok, cüppe yok, ona "kızım" demek yok.

Uzun
boylu
.
Kara
nlık.
Yakışıklı.

The Color Purple referansı.

Liza zaten yarı yarıya aşıktı.

"Bunun bir parçası olmaktan onur duyuyorum" dedi. Bunun *ne olduğunu öğrenir öğrenmez*. Genişçe gülümsedi -çok genişçe- ve hala onun gözlerinin içine bakıyor olmaktan aniden utandı. "Umarım faydalı olabilirim."

"William Isaiah Curry, ama arkadaşlarım bana WIC der." Liza tokalaşmak için elini uzattığında, adam onu kucakladı. Adamın parfümü tatlı ve serindi ve tam Liza rahatlamaya başlamışken adam onu bıraktı. Adam aşağı bakıp göğsünü işaret etti ve Liza utançla bluzunun üst çıtçıtının sarılma sırasında gevşeyip boynunu biraz gösterdiğini gördü. Ama kadınlar gömleği yırtılmış gibi soluk soluğa kaldılar.

"Ucuz çıtçıtlar," diye mırıldandı, gömleğini tekrar yerine oturttu ve ceketinin fermuarını çekti. Soğukkanlı davranmaya çalışıyordu ama yüzü sıcaktan yanıyordu.

Kızgınlık. *Bu Hester Prynne saçmalığı da ne?* WIC diğer organizatörlerin dikkatini çekmek için başının üzerinde el çırptı.

"Pekâlâ, hepimiz kendimizi tanıtalım ve işe koyulalım. Unutmayın, aptalca fikir diye bir şey yoktur. Bu odadan bir çözümle ayrılıyoruz ve ben, kendi adıma, onları cüzdanlarından vurma fikrini gerçekten seviyorum." Elini Liza'nın omzuna koydu ve güven verici bir şekilde gülümsedi.

Liza aynı anda hem cesaretlenmiş hem de telaşlanmıştı. Derin bir nefes aldı ve planını açıkladı.

OceanofPDF.com

KURU HUMPING

Gönderen: WQUR
Kime:

DFitz@PemDevCo.com

Sayın Bay Fitzgerald,

Liza Bennett Hour'a altın sponsorluğunuz için çok teşekkür ederiz! Katkılarınız size üç ayrı senaryo ve her çeyrekte bir görünüm hakkı veriyor. Ayrıca reklamlarınızın etkinliği hakkında size analizler de sağlayabiliriz.

İyi şanslar,
Martin R.

Dorsey'nin gözleri kısıldı. Bu görüşme saçmalığı daha ne kadar sürecekti? Ofisteki cam kapıdan Liza'nın çekingen kız kardeşini gördü. O son derece dengeli görünüyordu, ama genç David sinirleri bozulmuş gibiydi. Kıpırdandı, iki büklüm oldu ve sandalyede bacak bacak üstüne attı. David bu kadın için yanıp tutuşuyordu, kadın ise not alıyor ve bir mahkeme stenografı gibi soğukkanlılıkla başını sallıyordu. David onun için New York'taki arkadaşlarına mutlaka iyi şeyler söyleyecekti. İstediğini alacaktı. Konuşulması gereken başka ne vardı?

Sonunda ayağa kalktı ve eteğini düzeltti. Adı neydi? Aklına gelen tek isim "Liza'nın kız kardeşi" oldu. Liza onun elini sıktı ama David'in eli havada kaldı. Ona ofisi gezdirecekmiş gibi eliyle etrafı işaret edince Dorsey gözlerini devirdi. Başkente doğru ilerleyen kar fırtınası çok büyük olacaktı ve

Git. David ne düşünüyordu? Dorsey ayağa kalktı ve arkadaşıyla konuşmak için çift kapıdan geçti.

"David, saat ikide çıkmamız gerekiyordu ama saat üç oldu. Biz daha fazla aşağı inmeden buradan çıkmamız gerekiyor."

"Oh, Dorsey, yaygarayı kes. Biraz kardan mı korkuyorsun? Bize bir olmaz. Sadece Janae'ye ofisimi göstermek istiyorum. Sanırım hoşuna gidecek." Gözlerinde hesapçı ve biraz da şehvetli bir bakış vardı. Dorsey, David'in bu kadına ofisinde ne göstermek istediğinden oldukça emindi. Eğer bir kadın Dorsey'i böyle azgın bir genç kıza dönüştürürse Tanrı yardımcısı olsun.

"Hey, barını açabilir misin?" David kaşlarını oynattı. "Gerçekten biraz içki içebiliriz."

"Hayır. Tesis müdürü son turlarını atıyor, o yüzden gitmemiz gerekiyor." Dorsey ceplerini yoklayarak sigara aradı. Bu onu strese sokuyordu.

"Bu katları kiralıyor muyuz, yoksa tesis müdürüne mi ait? Son turunu atıyorsa ne olmuş yani? Bir şeyler içelim, sonra gideriz. Araba servisi gelmeden önce bizi ısıtır."

"David, beni öldürüyorsun. Kız kardeşin ne olacak?"

"Jennifer çok çalışkan biri ve hayatta olduğumuzu bile bilmiyor. Kafasını evrak işlerine verdiğini görüyor musunuz? O mutlu yerinde. İyi olacak."

"Buna pişman olacağımı biliyorum."

' , -

saçlarını sağa sola savuruyor ve parlatılmış dudaklarına yapıştırıyordu. Öğleden sonra bulutlar kararmış, rüzgâr ağır ve ıslak karla birlikte dönmeye başlamıştı.

Liza kendi kendine, "Bunun bu akşama kadar burada olmaması gerekiyordu," diye mırıldandı.

"Bu iş kötüye gidecek," dedi WIC. "Nereye gidiyorsun?" Gözleri nazikti.

"Yeşil Hattın hemen aşağısında," dedi Liza.

Bir kolunu onun omuzlarına doladı. " nerede?" "Evde baba,"

diye alay etti.

"Anacostia'ya mı gidiyorsun?" "Oraya yakın. Merrytown."

"Binmek ister misin? Sanırım trenler kapanıyor." Kızın saçlarını yapış yapış dudak parlatıcısından uzaklaştırdı.

Liza bu jestin sevecenliği karşısında kalbinin duracağını sandı. "Sanırım birkaç saatten önce olmaz. İyi olacağım." Liza gülümsedi. Arabaya binmek istiyordu. Sadece onun ısrar etmesini istiyordu.

Ama yapmadı.

"Tabii. Sıcak ve kuru kal."

"Yapacağım." Liza gözlerinin yanmasını engellemeye çalıştı. *Bir erkeğin biraz daha fazla çaba göstermesini sağlamak için kim olmam gerekiyor? Janae mi?*

Ondan ayrıldı ve perona doğru ilerledi. Tren istasyonunda ne kadar süre durduğunu bilmiyordu, bir süredir tanıştığı en iyi adamı hatırlamaya çalışıyordu. *Herkesin bahsettiği, tanıdığın an bu muydu?* Telefonunu çıkardı ve kız kardeşinin fotoğrafına dokundu. Telefon iki kez çaldı ve Janae gülerek cevap verdi.

"Alo?"

"Sanırım iş görüşmesi iyi gidiyor," dedi Liza.

"David de bana dükkândan elli *golf topu* çaldığı zamanı anlatıyordu," diye cevap verdi, hâlâ kıkırdıyordu. "Yani, ne için?"

"Yaptıklarından asla sorumlu tutulmayacağı için mi?" Kız kardeşi hattın diğer ucunda sessizdi. "Üzgünüm Janae, golf topları umurumda değil. Yine de eve gitmelisin. Zaten kar yağıyor."

"Oh, telaşlanmayı bırak. Akşama kadar kötüleşmemesi gerekiyordu. Ben iyiyim." Sözleri bulanıktı. *Bu kız iş görüşmesinde içki mi içiyor? Olamaz.* Janae ve alkol her zaman bir gözyaşı havuzunda ve depresyonun nüksetmesiyle sonuçlanırdı.

Janae'nin bir zamanlar mükemmel bir hayatı vardı. Zıp zıp zıplayan bir oğlu, finans alanında gelecek vaat eden bir kariyeri ve Bethesda'da bir şehir evi vardı. Her şey mükemmeldi. Uyuşturucu bağımlısı, çapkın, futbol oyuncusu nişanlısı Trevor Nolan bile vardı. Her şey bir gün Trevor', küçük Trevor ve yanında başka bir kadın varken kırmızı ışıkta geçip kalabalık bir kavşağa dalmasıyla sona erdi. Janae'nin oğlu hastaneye varamadan ölmüştü.

Güpegündüz işlek bir caddede, hiç görgü tanığı yoktu. Trevor bir daha asla futbol oynayamayacak, diğer kadın ise burnu bile kanamadan kurtulacaktı. Janae o kadar yıkılmıştı ki çalışamadı ve işten çıkarıldı. Kendi ayakları üzerinde durabilmek için Bev ve Granny'nin yanına taşındı ama bu yavaş ilerliyordu. Janae daha önce tanıştığı herkesten daha nazik, daha kibar ve daha kırılgandı. Liza uzun bir süre boyunca Tanrı'nın bu kadar iyi birinin başına bunun gelmesine nasıl izin verdiğini merak etti. Ama şimdi Janae yine içiyordu ve acı onu yıkıp geçecekti; en azından üç hafta boyunca kapılar kilitli ve kasvetli bir sessizlik olacaktı. Üç yıl sonra Janae, Liza'nın dürtmesine rağmen hiç terapiste gitmemişti. Sadece içti ve kendi içinde kayboldu. Bugüne kadar bir yıldır ayıktı. Liza'nın oraya gitmesi gerekiyordu.

"Janae, senin için geliyorum, tamam mı?" Liza sesindeki korkuyu gizleyemedi.

"Liza, çok dramatiksin. Ama gel. Seni burada bekleyeceğim." Janae telefonu kapatmadan önce Pemberley Development'ın adresini sayıkladı ve Liza metroda bir yere oturdu. Daha beş durak gitmişti ki dahili telefondan sulu bir ses duyuldu.

"Korkarım bu son durağımız. Önümüzdeki tren kara saplanmış durumda. İlerleyemiyoruz ve önümüzdeki trenin ne zaman hareket edeceğine dair bir zaman çizelgemiz yok. Lütfen başka seyahat düzenlemeleri yapmaya çalışın."

Liza yeraltında geçirdiği bir saat içinde havanın ne kadar değiştiğini bilmiyordu. Merdivenleri tırmanırken onu neredeyse beyaz bir hava karşıladı. İnce bale terlikleri şimdi zalim bir şaka gibi görünüyordu. Telefonunun navigasyon uygulamasına göre Pemberley hâlâ yaklaşık bir buçuk kilometre batıdaydı. Omuzlarını dikleştirdi ve soğuğa karşı kendini hazırladı.

ofis binası ve yukarıdan aşağıya ilahi bir sıcaklık yayıldı. Rehbere bir göz attı. Pemberley'nin ofisleri en üst beş kattaydı. Asansöre adımını attı ve beş düğmeye birden bastı. Kapılar açıldığında

Liza ilk durakta David'in buz gibi kız kardeşi Jennifer'ı gördü. Her zamanki gibi şıktı ve gözleri Liza'yı tanımak için kısılmıştı.

"Senin de işe ihtiyacın var mı?" Jennifer asansörden içeri adımını atarken söyledi. Sesi aynı anda hem son derece kibar hem de gerçekten ilgisiz geliyordu.

"İstiyorum." Liza'nın sesi aldatıcı bir şekilde neşeliydi. "Ama hafif büro işleriyle uğraşmaya çalışıyorum. Beni sonsuza dek cehenneme mahkum edecek şeyler değil."

"Ha. Zengin olmak benim ilk günahımdı." Ses tonu biraz daha az sıkıcıydı.

"Tamam, Eve. Kız kardeşimin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bir kat yukarıda. Muhtemelen şu anda kardeşimin üstünde oturuyordur." "Pardon?" Liza şaşkınlıkla sordu.

"Oh, ama, rol yapmayalım. O bir güzellik kraliçesi. Erkekler üzerindeki etkisini biliyor. Dorsey onun yüzünden etkilenmeyen tek erkek."

Liza onun sesindeki gurur dokunuşunu, sahiplenme imasını kaçırmadı. "Kardeşin oldukça istekli bir katılımcı gibi görünüyor."

Jennifer sözlerinin sonunda biraz gülerek iç çekti. "Bunda haklısın." Asansörün kapıları açıldı ve Liza dışarı çıktı.

"Koridorun sonunda solda. Kuru sevişmeyi kaçıramazsın."

Kapılar Liza'nın arkasından kapandı. Ofis tekdüze griydi, masaların üzerinde rastgele gülümseyen çocuk resimleri ya da özlü kahve kupaları vardı.

Köşeyi döndü ve elinde berrak bir bardak beyaz şarapla kız kardeşini gördü. Longbourne'daki dairenin tamamı büyüklüğünde cam duvarlı bir ofiste oturuyordu.

"Liza, gelmişsin!" Janae-rosy yanaklı ve ışıltılı-boş kabin süzüldü. Janae Liza'ya sıkıca sarıldı, Liza da kız kardeşinin bileklerini tutarak her şeyin kopmak üzere olduğuna dair işaretler olup olmadığını kontrol etti.

"Gidelim, hanım evladı. Hava çok kötüleşmeden buradan gidelim."

"Çok geç." Dorsey buzlu camlı konferans odasından çıktı. Tanrım, ama bu adam takım elbise asabilirdi. Şık İtalyan giysileri içinde göz alıcı görünüyordu ve Liza yanaklarına alışılmadık bir kızarıklık yayılınca bir an gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Eminim kimsenin fark etmeyeceği kadar esmerdi.

Meme fiyaskosundan sonra onu gördüğü için belli belirsiz utanmıştı. Onu gördüğüne o da şaşırmış olmalıydı ama soğukkanlılığını bozmadı.

"Bir metreden fazla kar yağdı," dedi Dorsey. Bakışları Liza'nınkilerle buluştu. Liza onun gözlerinde soğukkanlı bir profesyonellikten başka bir şey görmedi. Viral bir meme konu olmanın onda yarattığı rahatsızlık şu anda yüzüne yansımıyordu. Asansör çaldığında ve çift kapıdan boş yüzlü bir Jennifer çıktığında başını kaldırıp baktı.

"Araba sıkıştı. Trenler sıkıştı. Her şey sıkıştı. Sıkıştık."

"Hayır." Liza inledi. "Buradan helikopterle gidemez misiniz?" Ne de olsa zengin olmanın anlamı neydi?

"Hangi sorumsuz pilot kar fırtınasında buraya helikopterle gelir ki?" Jennifer sordu.

Janae, "Bu yakında sona erecek, Liza," diye mırıldandı.

"Hayır, olmayacak. Başkent en azından yarına kadar bu karı temizleyemeyecek. Trafik ve trenler durma noktasında. Ve hepimiz elektriğin açık kalmasını ummalıyız."

"Pijama partisi!" David neşeyle bağırdı. Sonra o ve Janae, "Varoş partisi, varoş partisi" diye bağırdılar. David ayağa kalktı ve etrafına bakındı. "Jean'in emekliliğinden kalan bütün bu şampanyalarımız var. Sessiz sinema oynayabilir, alt kattaki kafeteryayı yağmalayabilir, ekmek kızartma makinesinde şekerleme kızartabiliriz..."

"Limonları limonataya çevirmeyi sana bırakıyorum Davey." Jennifer'ın ses tonu sinirliydi ama kardeşini azarlarken gözleri sevgi doluydu. Sonra Liza'nın ıslak ayaklarına baktı. "Yüce Tanrım, buraya yürüyerek mi geldin? Bunlarla mı?"

"Gelip kız kardeşimi almam gerekiyordu," dedi Liza savunmacı bir tavırla. "Kız kardeşin iyi, iyi, iyi," diye şarkı söyledi David.

Janae, "İyi, iyi, iyi," diye yankılandı ve güldü.

Liza kıpırdandı. Kız kardeşi şimdiden ne kadar şampanya içmişti? Janae'nin düşüşünü engellemek için çok mu geç kalmıştı? Yüzü endişesini göstermiş olmalıydı çünkü başını kaldırdığında Dorsey'nin kaşlarını kaldırarak ona baktığını gördü.

Dorsey, "Açlıktan ölmeyeceğiz," dedi.

Bir sonraki yemeği için endişelendiğini mi düşünüyordu?

"Kafeteryadan salata ve dürüm almak için benimle aşağıya gelebilirsin," diye teklif etti.

Sanki Liza'nın yiyecek olduğuna dair kanıta ihtiyacı varmış gibi? Onun ne kadar yoksul olduğunu düşünüyordu, yoksa bir milyardere herkes beş parasız mı görünüyordu?

Jennifer kilise teşrifatçısı gibi parmağını kaldırdı. "Ben buraları çok daha iyi bilirim ve sepetlerin nerede olduğunu da biliyorum. Ben de seninle geliyorum." Sıkıca gülümsedi ve Dorsey'i asansöre kadar takip etti.

Liza ikisinin ayrılışına baktı, adamın geniş omuzları ve kadının ince, zarif bedeni. "Zengin çift" araması altında mükemmel bir stok fotoğrafı olabilirlerdi. Eğer çıkıyorlarsa, birbirlerine pek de uygun görünmüyorlardı. Ama Liza, Dorsey'nin doğasında herhangi bir şey için ateşli olmak olmadığını hayal etti.

OceanofPDF.com

KÖTÜ KURT ADAM PORNOSU

Kimden: DFitz@PemDevCo.com
Kime: Facilities@PemDevCo.com

Philadelphia binamız için hava durumu acil durumlarına ilişkin protokolümüzün özetlenmesini istiyorum. Battaniyeler, yiyecek deposu, jeneratör politikası ve karyolalar.
Özellikle de karyolalar. Çalışanlarımızın hiçbir olmadan bir araya toplanmaya zorlandığını düşündükçe ürperiyorum.

Asansörün kapıları hızla alt kata açılırken Dorsey *bugünün ilginçleştiğini* düşündü.

"Bu karda o küçük ayakkabılarla yürüdüğüne inanabiliyor musun? Zavallı şey. Görünüşlerine bakılırsa bir hafta içinde parçalanacaklar. Ucuz ayakkabılar çok fazla aşınma ve yıpranmaya dayanamaz," dedi Jennifer.

"Eminim..." Dorsey dalgın dalgın konuştu. Jennifer'ın tekrar denemek için hazırlandığını görebiliyordu.

"David bana Netherfield konuşmasından bahsetti." Güldü. "Saçları hakkında bir şeyler söylediğini duyduğunda."

Dorsey cevap vermedi. Liza'yı tekrar görmekle ilgili bir şey onu sarsmıştı. Instagram'ının onunla iletişim kurmasının tek yolu olacağını tahmin etmişti. Evet, Instagram'daki bazı resimleri *çok* iyi biliyordu. Ama bir anda, kırmızı burunlu, titreyen, başının tepesinde bir kar halesi olan ve muhteşem bir şekilde DC'deki ofisinde belirdi. Jennifer - *Tanrım, hâlâ burada mı*? - devam etti.

Jennifer hafifçe, "Eminim ilk kez biri onu reddetmiştir," dedi. Kafeterya gri ve sadeydi ve Dorsey buraya neden nadiren geldiğini hatırladı. Düpedüz iç karartıcıydı.

"Özür dilerim. ." Dorsey, Jennifer'ın konuşmasını takip etmekte çok . "Ne hakkında konuşuyoruz?"

"Liza," diye mırıldandı, ama Dorsey tekrar göz temasını kesince ofladı. "Ah, boş ver."

"Liza, evet, bugün farklı görünüyor. Belki saçları yüzünden, belki de soğuk gözlerindeki ışıltıyı ortaya çıkardı. Belli ki kız kardeşini önemsiyor. Aslında oldukça-"

"Ah," diye araya girdi Jennifer. Sesi Dorsey'nin irkilmesine neden olan tiz bir tenora dönüşmüştü. "İşte yiyecekler." Çeşitli soğutulmuş ürünlerin bulunduğu cam kapıyı sarsarak açtı. Jennifer selofan içinde birkaç Sezar tavuk dürümü alırken, Dorsey de kurabiye ve şişe su aldı. "Ve sepetler de burada! Gördünüz mü, nerede olduklarını bildiğimi söylemiştim."

"Doğum günü," diye mırıldandı, küçük kız kardeşinin zaman zaman ona gönderdiği buz kırıcı mesajlara göz gezdirirken. "Bu çok ezikçe." Başını iki yana salladı. Onun parlak gözlerini tekrar üzerine çekmek için söyleyebileceği bir şey olmalıydı.

Asansöre doğru ilerlediler. Jennifer sabırsızlıkla yukarı okuna bastı.

Kenyon'ın kabini. Kız kardeşinin istediği de bu muydu, hayatı boyunca gri bir kutuda Ken'in karşısında alacak hesaplarında oturmak mı? İnsanları bu korkunç seçimlere iten neydi?

Saatler geçtikçe, Liza kız kardeşinin içkilerini gizlice sulandırmaya başlamıştı. Hatta, ofisin dinlenme odasında yarısı dolu bir şampanya bardağına su dolduruyordu ki, Dorsey, yoktan var olmuş gibi görünerek yanındaki buzdolabını açtı.

Gülünç jartiyerler giymesinin yanı sıra, tarzı kusursuzdu. İyi dikilmiş bir pantolonu gördüğünde tanırdı. Ayakkabıları bile İtalya'daki romatizmalı bir ayakkabıcı tarafından elle dikilmiş gibiydi. Sıkı kıyafet seçimlerine karşılık biraz dışlanmış bir enerjisi var gibiydi. Saçları, yapı ve düzene düşkün bir adam için tam bir bilmeceydi,

Neden saçlarını uzun tutuyordu ki? Sert ve kültürlü bir adamdı, ama Liza o saçlarda tam anlamıyla evcilleşmemiş bir adamdan söz eden acı bakla zenginliğinin parıltılarını görebiliyordu. Ceketini çıkarmıştı ve ceplerindeki elleri kalçalarının ve uyluklarının kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Pantolonunun darlığını daha önce nasıl fark etmemişti? Şimdi bakabileceği tek şey buydu.

Tek kelime etmeden tezgahın üzerine bir şişe Ariel Brut Cuvée alkolsüz şampanya koydu.

Ne aradığımı nereden biliyordu?

Tabii onun sinsi küçük değişikliklerini izlemediyse. Tabii *onu* izlemiyorsa. Bu düşünce onu olması gerekenden daha fazla heyecanlandırdı. Şişenin boynunu tuttu ama Dorsey'nin eli henüz şişeyi bırakmamıştı. Bir anlığına birbirlerine dokundular ve Dorsey'nin gözleri kızınkilere fırladı. Kadın olduğu yerde kalakaldı. Adamın dokunuşu buz gibiydi. Parmak uçları kadının parmak eklemlerini sıyırdı ve bir vuruş kadar uzun süre kaldı. Dorsey yine de tek kelime etmeden gözlerini . Kadın orada bir şeyler okumuş olmayı diledi ama adam anlaşılmazdı. Adam hücrelere doğru yürüdü ve kadın onun geri çekilişini izledi. Neden nefesini tutmuştu ki?

Brut'u aldı ve elleri titreyerek kız kardeşinin bardağını doldurdu. *Derin bir nefes* aldı ve sıvalı bir gülümsemeyle, "Partimiz henüz bitmedi," diye seslendi. Bardakları elinde tutarak ofis alanına geri döndü.

Janae gülümsedi ve kız kardeşinin kulağına fısıldadı, "Uzun zamandır ilk kez kendimi çok mutlu hissediyorum!"

Liza kız kardeşinin kolunu sıktı. "Bunu hak ettin. Keyfini çıkar." Fincanı kız kardeşine uzattı ve hızla art arda selfie çekmek için aptal parti suratları yaptılar. Birkaç dakika sonra kız kardeşi David'le birlikte rahatsız görünümlü bir ofis koltuğuna oturdu. Gerçek bir işlevsel sandalyeden çok kavramsal sanata benziyordu. Liza onları kendi hallerine bırakıp karanlık bir koridordan aşağı döndü. *Burası göz alabildiğine kabinlerden mi ibaret?* Bir kapıyı iterek açtı ve manzara karşısında nefesi kesildi. Işıklar söndüğünde dışarıdaki dünya parıldıyordu. Başkentin etrafı ışıl ışıldı ve dolunayla birleşen hava, hareketli siyasi kasabasını ışıltılı bir kar örtüsüyle kaplı şirin bir köye dönüştürdü. Görünüşe bakılırsa

Kar taneleri ve rüzgâr pencereye doğru savrulurken bir kar küresinin içinde sallanıyordu.

Odanın öbür ucundan gelen derin bir ses Liza'yı sarstı. "Ofisimi bulmuşsun." Döndüğünde Dorsey'nin o sinir bozucu kara gözlerle kendisine baktığını gördü.

"Tanrım, özür dilerim. Burnumu sokmak istememiştim." Şaşırmıştı. Burası kattaki en büyük ya da en gösterişli ofis değildi. Pürüzsüz koyu ahşap bir demilune masa ve oturmanız için yalvaran midilli derisi döşemeli bir koltuk vardı. Duvara eski bir ecza dolabı monte ettirmişti ve çekmecelerinde deşifre edilemeyen küçük yazılar vardı. Bitişikteki masanın üzerinde dört nala koşan atların bronz heykeli vardı.

Burası muhtemelen onun asıl ofisi bile değildi, ama Liza burayı onun istediği gibi donatmak için binlerce dolar harcandığını hayal etti. Küçük ofisin diğer tarafında tavandan tabana bir pencere vardı. Liza'ya öyle geliyordu ki Dorsey'nin zevki esnek ve gösterişliydi - bir başka sürpriz. Bu sade adam tensel zevkler -derinin, dantelin ve tüylerin verdiği his, taze çekilmiş kahvenin kokusu, koyu kırmızı şarabın tadı- hakkında ne biliyordu ki? Önce hissetmek, sonra düşünmek hakkında ne biliyor olabilirdi?

Ofisinin alan olarak eksikliğini, konum olarak telafi ediyordu. Tüm odacık alanını görebilecek şekilde konumlandırılmış en iyi noktaydı. Ayrıca şehrin en iyi manzarasına sahipti. Ona sırtını döndü ve etkileyici manzaraya bir kez daha hayran kaldı.

Dorsey küçük odayı geçerken, "Seni şirket casusu olarak düşünmemiştim," dedi. Işığa baktı ama açmadı, onun yerine manzarayı . Pencereye yaklaştı - baharatlı, odunsu kolonyası kadının etrafını sarana kadar ona yaklaştı.

Bu bir şaka mı?

Liza hâlâ pencereye bakarak, "O şişeyi bulduğun için teşekkür ederim," dedi. Dönmeye cesaret edemedi. Bu konuyu neden açmıştı ki? Şimdi adamın parmaklarının sıcak tenindeki buz gibi dokunuşlarını düşünüyordu. Neyse ki adam yanıt vermedi. Ama sessizliği ne kaba ne de baskıcıydı. Adamın avucunu pencereye koyarken kolunun omzunun üzerinden yükseldiğini gördü. Birdenbire onun vücudunun sıcaklığını tam arkasında hissetti. İstemiyordu bile

Sırtıyla göğsünün birbirine değmesinden korktuğu için tam bir nefes alamıyordu. Nefesi daraldı. Adam bir santim daha yaklaşsa nefes nefese kalacaktı.

Dorsey uzaktaki bir noktayı işaret etti. "Şuradaki kiliseyi görüyor musun?" Sesi fısıltının biraz üzerindeydi.

Liza başını salladı.

"Babam orada doğmuş. Büyükannem ve büyükbabam Başkan Eisenhower ile konuşmak için bir geziye çıkmışlar. Bir kaza geçirmişler ve kilisede durmak zorunda kalmışlar."

"Vay canına, Başkan'ı görmek için sıradan bir gezi ha?" Liza alay etti. Aynı kilise merdivenlerinin 1950'lerin daha az şanslı bebeklerine de ev sahipliği yapıp yapmadığını merak etti.

"Bebekler çok çaresizdir." Dorsey iç çekti. "Hepsinin aynı kilise merdivenlerinde bırakılmaktan sadece bir yanlış karar uzakta olduğunu biliyorsunuz."

Liza dönüp ona baktı, kendisinin de aynı şeyi düşündüğünü söylemeye hazırdı. Ya da belki ona kendi evlat edinilmesini soracaktı. *Annesinin kapısına mı bırakılmıştı?* Ama adamın arkasından ne kadar yakın durduğunu hafife almıştı. Gömleğinin geniş yakası jartiyerinin sivri metal klipsine takılmıştı ve ucuz çıtçıtları mücadeleyi bıraktı. Gömleğinin flanel kısmı neredeyse göbeğine kadar açılmış, eski ve çok sıkı sütyeniyle savaşan göğüslerinin üst kısmı ortaya . Sütyenin ucuzluğu, dantelindeki delikler ve Ferragamo ayakkabılarının görüntüsü Liza'da mantıksız bir şekilde ağlama isteği uyandırdı. *Bugünden itibaren iç çamaşırlarında cimrilik yapmak yok.* Derin bir nefes aldı ve göğüsleri Dorsey'in göğsüne değdiğinde keskin bir nefes verme sesi duydu. Dorsey arkasını dönmeye çalıştı ama gömleği hâlâ askılarına yapışmıştı ve Liza onun peşinden fırladı. Yıpranan yakasına uzandı ama daha iyi düşündü ve ellerini kaldırdı.

"Nefes alma." Hırladı. Liza sorgusuz sualsiz nefesini tuttu ve gömleğini adamın jartiyerinin metal klipsinden çekip çıkarmaya çalıştı. Bu kadar zengin bir adam neden bu kadar yırtık pırtık pantolon askısı giyerdi ki? Onun sarsıcı hareketlerinde Dorsey'i kızdıran bir şey vardı, çünkü Liza'nın omuzlarını sabitledi ve sanki bir bombayı etkisiz hale getiriyormuş gibi dişlerini sıktı.

"Alabilir miyim?" diye sordu. Liza baĢını salladı ve adamın kocaman elleri dikkatle yakanın etrafından dolandı. Liza aradaki milimetrelerin aşırı farkındaydı.

parmak eklemleri ve yarı açıkta duran göğsü ve her mikro hareketi izledi. Meme uçlarının düz kalmasını diledi. Ama daha şimdiden göğüslerinin üst kısımlarında tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. İstemsiz bir nefes aldığında, Dorsey'nin başparmağı titredi ve adem elması kaynayan bir yumurta gibi sallandı.

"Burada neler oluyor böyle?" Dorsey'i koridorda takip etmiş olan Jennifer yumruklarını iki yana açmıştı.

Liza, Dorsey'nin inlediğini duydu. Bu, kötü kurt adam pornosunun tüm tuzaklarına sahipti.

- Sıkıntı içindeki genç kızın kabaran göğsü
- Serin bir ofiste açıklanamaz bir şekilde terleyen adam
- Yırtık-açık gömlek
- Yırtık sütyen

Liza gömleğini sertçe çekip çıkardı, ancak kumaşta yeterli bir yırtık oluşmamıştı.

"Ben de bundan kaçınmaya çalışıyordum," dedi Dorsey. Liza'yı şaşırtan bir şekilde Jennifer *ona doğru* döndü.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Jennifer talep etti.

Liza, utançla karışık öfke ve başka bir şey, adını koyması zor bir şey üzerine çökerken gömleğini kapadı. Önce ne hissedeceğini bilemedi.

'

diyerek yüzünü oraya gömdü. Bunu sadece Jennifer'ın ses tonundaki küstahlığı yok etmek için söylemeliydi. Kadın içeri girdiğinde Liza masanın üzerine eğilmiş, adam da taşaklarını onun içine sokmuş olsa bile, Jennifer'ın öfkelenmeye hakkı yoktu. "Siz içeri girerken askılarım gömleğine takıldı. Önemli bir şey değil." Sesi gergindi.

"Işıklar neden kapalıydı?" Sesinde buhar çıkmıştı.

Dorsey ve Liza hep bir ağızdan, "Manzara daha iyi," dediler ve o da tekrar arkasını döndü. Enerjiyle dolup taşıyordu. Neyse ki o lanet gömleği kapatmıştı. Onun tenini görünce neredeyse felç geçirecekti. Göğüslerinin şekerli kahverengi üst kısımları neredeyse dantelli siyah bir tişörtten fırlayacaktı... Bu hiç iyi değildi. Kan başından hızla uzaklaştı ve orta bölgesinde birikti. Bir ereksiyonun başlangıcı. *İskeletleri düşünün, futbolu düşünün. Futbol oynayan iskeletleri düşünün.* Yastıklara vuran on üç yaşında bir çocuk değildi ama cinsel duygulara hiç bu kadar kapılmamıştı. Vücudunun *içindeydi* ve nihayet bir kez olsun kendi kafasının içinde değildi. Yalnız olsaydı kükrer, göğsünü döver, aya doğru ulur ya da ilkel hayvanlar güçlerini göstermek için ne yaparlarsa yaparlardı ama yalnız değildi ve bu kötü çocuğu alt etmesi gerekiyordu. Liza'ya bir bakış atma riskini aldı. Hata numarası 307. Kadının boynundaki tüylerin diken diken olduğunu gördü ve onu oradan öpmenin nasıl bir his olabileceğini düşündü.

Bunu sana ben mi yaptım, Liza? Tüylerini diken diken mi ettim?

Hayata geri dönüyordu ve iskeletlerin futbol oynaması onu uzun süre kurtaramazdı.

İki kadına da veda etmeden ayrıldı.

Dorsey'nin yakınlığına verdiği şaşırtıcı fiziksel tepki yüzünden midesi hâlâ altüst olmuştu.

"Olanları yanlış anladığım için özür dilerim," dedi Jennifer, birden pişmanlık duyarak. "Bilmem gerekirdi. Bir keresinde saçım aynı aptal jartiyerlere . Onları neredeyse her şeyle birlikte giyiyor. Sanırım biyolojik ailesi Manila'ya gittiğinde ona bir sürü ıvır zıvır hediye etmiş."

Liza bu kadını sarsmak istedi. *Bunu yapmak zorunda değilsin, tatlım.*

"İkimiz de yanlış bir başlangıç yapmışız gibi hissediyorum. Biraz dolaşıp sohbet etmek ister misin?" Jennifer sordu.

Liza şaşkınlıkla baktı. *Belki de özür diliyordur?* "Elbette," dedi ihtiyatla.

Jennifer kolunu Liza'nın koluna doladı. Zoraki bir yakınlıktı bu. Liza, Jennifer'ın Dorsey'i aramak için boynunu ne kadar sık büktüğünü fark etti.

"Tek kelime etmeden buradan kaçıp gitmesi ne kadar kaba bir davranış. Sanki biz onun zamanını alıyormuşuz gibi," dedi Jennifer.

"O her zaman böyle mi ... . ?" Liza doğru sözcüğü aradı. "Sert,

buz gibi, hoşnutsuz mu?" Jennifer tahmin etti.

"Bilinemez," diye karar verdi Liza sonunda.

Jennifer kısa bir süre durdu. Aynı fikirdeymiş gibi göründü, sonra başını şiddetle salladı.

"Oh, bilmiyorum... Onu tanıdıktan sonra, o sadece kocaman bir oyuncak ayı," dedi Jennifer. Ağzından çıkan yalanın tadı kötü olmalıydı, çünkü bunu söylerken kaşlarını hafifçe çattı.

Liza Jennifer'la birlikte binanın karanlık tarafına doğru yürüdü. Jennifer'ın yüzü birden aydınlandı. *Uh-oh, entrika çeviriyor.* Liza neye ortak olmak üzere olduğunu bilmiyordu. Koridordan çıkıp odacıkların bulunduğu alana geri döndüler.

Dorsey'i tekrar gördüklerinde, daha az sıkıntılı ve biraz tazelenmiş görünüyordu, Jennifer ona "Alt kattaki ofis egzersiz alanını kullanmak ister misin, belki biraz yoga yaparsın?" diye sordu.

"Bunu neden yapayım ki?" diye , görünüşe göre hâlâ kızgındı.

"Uzuvlarını esnetmek, egzersiz yapmak için. Rahatla," dedi sertçe.

Dorsey kendini beğenmiş bir tavırla, "Bunu bana sormanızın iki nedeni var ve bunlardan biri rahatlamak değil," dedi. Jennifer'a cevap veriyordu ama Liza'ya doğru bakıyordu; Liza biliyordu ki onu kızdırmaya çalışıyordu. Liza yemi yutmayacaktı.

Jennifer nazikçe gülümsedi ve Liza'ya dirsek attı. "Neden bu? Ne söylemeye çalışıyor?"

Liza omuz silkti. "Lütfen gibi davranma," dedi gözlerini devirerek. "Saçma sapan bir teoriyle dolup taşıyor."

Dorsey'nin tüm dikkati Liza'yı sarsıyordu. "Saçma teorilere izin verilen tek kişi sen misin, Liza?"

Jennifer konuşmaya tekrar dahil olmak için kendini zorladı. "Ne demek istedin, Dorsey?"

"Bunu sormanızın iki nedeni var. *Beni* yoga yaparken görmek istiyorsan, burada istediğin kadar bana bakabilirsin. Ya da benim önümde yoga yapmak istiyorsun-"

"Dorsey!" Jennifer onun omzuna vurdu. Bu sahte öfke Liza'da hiddetlenme isteği uyandırdı. Bu adamın kendini önemli hissetmek için fazladan bir desteğe ihtiyacı yoktu.

"Ve eğer şimdi bana aşağı doğru köpeğini göstermek istersen, itiraz etmeyeceğim.

Her iki durumda da burada oturmam daha iyi olur."

"Berbatsın." Jennifer kıpkırmızı oldu. "Bu şekilde konuştuğunu hiç duymamıştım. Beni ne sıklıkla yoga yaparken izliyorsun, seni röntgenci?" Skandala uğramış gibi yaptı. "Liza, senin şu feminist blogun yok mu? Onun şovenizmi hakkında mı yazacaksın?"

Liza gözlerini kırpıştırdı. Adamın karanlık gözlerinin kendisini takip ettiğinin farkında olarak masanın etrafında yürüdü. "Hmm, o kadar bariz bir şey değil. Ben olsam egosu ve her şeyin kendisiyle ilgili olduğuna dair varsayımları hakkında yazardım."

Jennifer alay etti, ama Dorsey'nin gözleri Liza'ya sabitlendi ve kıpırdamadı. Liza onun bakışlarını ancak hızlı bakışlarla karşılayabildi. Odanın atmosferi çok yoğundu. Bunu yapıyorlardı, bir şekilde havanın kimyasını değiştiriyorlardı.

"Beni ego ile suçluyorsun çünkü kiminle aşağı doğru köpek seçeceğimi ayırt ediyorum?" Durakladı. "Ya da dans etmeyi?"

Jennifer'ın omuzları yenilgiyle çöktü. "Oh, bu kişisel mi? Birbiriniz hakkında mı konuşuyorsunuz?" Kimse onu onaylamayınca boğazını temizledi. "Dorsey'nin çok özel bir zevki vardır, bilirsiniz. Bu sadece arkadaşlıklarında değil, ilişkilerinde ve iş anlaşmalarında da böyledir. Standartları çok yüksektir çünkü kendisini de mükemmel bir standartta tutar."

"Peki bu arkadaşlıklardan ya da ilişkilerden biri onun standartlarının altına düştüğünde ne olur?" Liza sordu.

Dorsey gözünü kırpmadan, "Bırakıyorum," dedi. "Asla arkama bakmam."

Liza, "Tanrıya şükür ki arkadaşlık konusunda senin özel standartlarına asla uyamayacağım," dedi. "Senin yüksek saygını korumak tam zamanlı bir iş gibi görünüyor."

Dorsey'nin sesi bir kademe alçalmıştı ve Liza'nın daha önce hiç hissetmediği bir enerji yayarak eğildi. "Sizi temin ederim ki faydaları mükemmel."

Liza yutkundu. "Bu kadar küçük bir başvuru havuzuyla, hiç arkadaşın olması bile mucize. Edindiklerinize gelince, Tanrı korusun bir hata yaparlarsa ..." Boynuna bir çizgi çekti.

Jennifer aralarına girerek onların yoğun göz temasını engelledi. "Oh, Dorsey'nin pek çok arkadaşı var. Ve eğer arkadaşlıklar için bu kadar zahmete girmemeyi seçiyorsa," dedi Jennifer, "bu onun ayrıcalığıdır."

Liza, "Arkadaşlığın, uğruna serserilik yapılabilecek bir şey olduğunu bilmiyordum," dedi. Jennifer neden bu yetişkin adamı savunmak zorunda kalmıştı ki? Onun herkesi hor gördüğü gibi kendisini de hor gördüğünü göremiyor muydu?

Dorsey, "Milyarder olduğunuzda her şey gecekondudur," dedi ve bir an için Jennifer'a yorgun bir şekilde baktı.

Liza kafasının içinde ıslık çaldı. *Yass, drama.*

Bunun üzerine Jennifer'ın kaşları çatıldı. "Ailem Amerika'da üç yüz yıl içinde beş senatör, bir başkan ve üç iş adamı yetiştirdi. Bu ülkeyi onlar inşa etti," dedi soğukkanlılıkla. "Ve bunu tek bir köle sahibi olmadan, tek bir işi denizaşırı ülkelere göndermeden ve bir gram yolsuzluk yapmadan başardılar."

Kanı onunkinden daha maviydi ve ayrıcalığı daha derindi. Zengin bir ailenin evlatlık çocuğuydu. Tanrı'nın unuttuğu bir Asya yarımadasından şans eseri çıkmaktan başka bir şey yapmamıştı. *Evet, sen aşırı derecede zenginsin ama ben her zaman buraya ait olacağım, her zaman beyaz olacağım*, diyordu ona. Bir kademe aşağı çekilmeyi hak ediyordu ama Liza, Dorsey'nin bu gibi ailelerden kaç tane mikro saldırganlık gördüğünü merak ediyordu.

Jennifer Liza'nın bileğini sıktı ve gülümsedi. "Dorsey'nin içindeki canavarı gerçekten ortaya çıkarıyorsun, değil mi Liza?" Sanki şu anda Dorsey'nin bir pislik olduğunu fark ediyor gibiydi. "Sanırım artık kanımın akması için yardıma ihtiyacım yok."

"Siz çocuklar çok sıkıcısınız." David karanlık bir köşeden çıktı, sarhoştu, dudakları şişmişti ve pantolonu yarı çadırdaydı. Liza başını çevirdi -bu onu ilgilendirmezdi.

"Küçük bir oyun oynayalım derim." Janae, mucizeler mucizesi, ayaktaydı ve henüz karanlığa çekilmemişti. Belki de gerçekten daha mutluydu. Ya da sahte şampanya işini yapmıştı. Ruju tamamen silinmişti ve sütyeninin askısı omzunun üzerinde duruyordu, bu da aşırı düzeltmenin bir işaretiydi.

"Never Have I Ever'a ne dersin?" Jennifer önerdi.

Liza ve Dorsey yine aynı anda, "Hayır," dediler ve sonra birbirlerine baktılar.

"Bu insanları tanımıyoruz, Janae. Belki de henüz tüm aile sırlarını anlatmamalıyız," dedi Liza kız kardeşine bakarak.

Dorsey, "Ve oyunlara karşı sıfır toleransım var," diye ekledi.

"Tanrım. Şimdi ne yapacağız? Dorsey'nin tahammül edemediği şeyler listesine daha kaç şey ekleyeceğiz?" Liza sordu.

"DJ'ler," dedi Dorsey. Konuşması o kadar kuruydu ki, kadın bir kez daha onun şaka mı yaptığını yoksa ciddi mi olduğunu anlayamadı.

"Tamam, hadi bir oyun oynayalım," dedi Liza, gözlerini Dorsey'den hiç ayırmadan. "Bence saklambaç tam da -nasıl demiştin Jennifer- kan akışını hızlandıracak bir şey."

OceanofPDF.com

MÜZAKERE YERINE EYLEM

. bu gece bana katıldığınız için. Kendi programıma telefon etmek çok garip ama sıkıştım millet! Hepiniz için önceden kaydedilmiş bir sessiz fırtına seansı çalacağız. Canlı yayında olamamaktan nefret ediyorum. Ama siz yapabilirsiniz! Bana kışlık rahat pozlarınızı gösterin ve #Bennettblizzard etiketini kullandığınızdan emin olun ki hepsini görebileyim "dedi Liza.

, , koşullara rağmen eğleniyordu. Dorsey hiç kuşkusuz son derece iddialı bir kitap okumak için maça çıkmadı. Ama Liza herkesin bu yüzden daha çok eğlendiğini düşünüyordu. Jennifer bile saklanmak için koşarken yüzünde muzip bir sırıtış vardı, o anda daha kaygısız olan ağabeyine daha çok benziyordu. Liza gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu, çünkü her kapandığında Dorsey'nin titreyen başparmaklarını köprücük kemiğinin üzerinde görüyordu. Ya Jennifer o sırada içeri girmeseydi? Onun titreyen büyük ellerini göğsünün üzerinde gezdirir miydi? Dorsey onun ipuçlarını alıp onu yerden tavana kadar uzanan o lanet pencereye doğru iter miydi? Sert ve hızlı bir yuvarlanmaya karşı değildi. *Liza, o ateşli garson değil. O senin mahalleni mahveden zengin bir pislik. Odaklan.* Bunca zamandır WIC'i neredeyse hiç düşünmemiş olmasını garip buluyordu. Normalde, bir erkekten hoşlandığında, şimdiye kadar hayali düğün törenlerini yarılamış ve sürekli onu düşünüyor olurdu. Ama onun için duyduğu korku

aklındaki en önemli şey kız kardeşiydi. En azından içkinin önünü kesmeye geldiği için memnundu.

Liza kırmızı ÇIKIŞ tabelasının parladığını gördü ve gülümsedi. Kimse *diğer* katlara çıkmayı düşünmemişti. David saymayı bitirmeden önce dışarı çıkmış ve merdivenlerden sekizinci kata inmişti. Sonsuza dek onu arayacaklardı. Sekizinci kat bir tür teknoloji şirketiydi. Atmosfer eğlenceli ve davetkârdı. Dev aspirin haplarına benzeyen havalı küçük silindirik kapsüller, biraz kestirmek isteyen çalışkan geliştiriciler için hazır bekliyordu. Liza bir kez daha yanlış işte olduğunu düşündü. Uluslararası çalışmalarda ya da DJ'likte şekerleme yoktu. Ve kesinlikle tamamen dolu bir buzdolabı da yoktu. Bir masa buldu ve altına girip başını içerideki dosya dolabının üzerine koydu. Duyduğu bir sonraki şey kapının açılma sesiydi. Liza gülmemek için ağzını kapattı. *Sonunda biri beni buldu mu?*

"Herkes sarhoş ya da uyuyor. Sonsuza dek burada saklanmadan önce sana söylemem gerektiğini düşündüm."

Liza Dorsey'nin sesiyle sıçradı. El dikişli deri ayakkabıların masaya doğru yürüdüğünü gördü ve kendini masanın altından sürünerek çıkma zilletinden kurtarmak istedi. Ama adam çömeldi ve başını eğdi.

"Çıkıyor musun?" Dorsey söyledi.

"Evet," diye homurdandı ve masanın altından sürünerek çıktı. Dorsey ayağa kalkmasına yardım etmek için Liza'nın elini tuttu ama Liza kendini dengede tutar tutmaz onun elinden kaydı. Adam onun yanında sert ve resmi bir duruşla duruyordu.

"Neden oynamadın?" Liza ıslak ayakkabılarından birini aradı. "Sana oyunlara tahammülüm olmadığını söylemiştim. Bu aptalca."

"Sesin yüz yedi gibi geliyor."

Dorsey sandalyenin altından kayıp baleyi ona doğru tekmeledi. "Ben bir yetişkinim. En az otuz."

"En azından mı?" Ne tür bir kaçık yaşını bilmez ki?

"Doğum yılım biraz bulanık."

Liza ayakkabıyı ayağına geçirdi. Neyse ki yürürken ayakkabısı hâlâ gıcırdamıyordu. "Evlat edinilmiş bir arkadaşım vardı ve o kendi doğum gününü seçebiliyordu."

"Ben de öyle." Dorsey mini mutfaktaki süslü simit kızartma makinesini işaret etti.

Onun devam etmesini bekledi ve vazgeçti. "Peki sen ne seçtin?" "Şükran Günü. En çok yemeğin olduğu tatildi. Ne kadar az
Şükran Günü'nün her yıl değiştiğini biliyorum." işaret etti.

Liza nezaketsizce güldü. "Yani şimdi doğum günün kuru kıçlı bir yirmi dört Kasım'da falan mı?" Ayakkabılarını çıkardı. Ayakkabılarını simit kızartma makinesinin üzerinde kurutmak *kötü* bir fikir değildi. Sadece bunun onun fikri olmasına şaşırmıştı. Yapmak hakkında ne biliyordu ki?

"İstediğin kadar gül. Bir gün Şükran Günü'nde yine vuracağım." Ekmek kızartma makinesini en yüksek ayara getirdi. Şimdi onun gökkuşağına boyanmış ayak parmaklarına bakmaktan kaçınıyordu. "Kaç yaşındasın sen? On dokuz mu, yirmi mi?"

Liza ayak parmaklarını içe doğru kıvırdı. "Yüksek lisans derecesiyle yirmi altı. Ve dostum, otuzlu yaşlar o kadar da yaşlı değil."

"Ciddi bir sohbette 'ahbap' kelimesini hiç kullanmamış olacak kadar yaşlıyım."

"Bütün bunlar bana Amerika'nın en zeitgeist cümlelerini kaçırdığınızı söylüyor." Dorsey merdiven boşluğunun kapısını açtı ve Liza ofisten dışarı çıktı; çıplak ayakları cilalı çimento zeminde üşüyordu.

"Burada olduğumu nereden bildin?" Liza sordu. Fark edilmeden sıvıştığından emindi. Yine merak etti, *beni izliyor muydu?*

Dorsey boş bir ifadeyle, "Sandalye içeri itilmemiş," dedi ve onu merdivenlere doğru götürdü.

"Gördün mü, bu oyunda harika olurdun!" Liza iyi huylu bir şekilde merdivenlerden yukarı zıpladı. Oyun ve kısa bir uyku ruh halinde harikalar yaratmış ve utanç verici gömlek meselesini aklından çıkarmasını sağlamıştı. "Beni bir sonraki kata kadar geçebileceğini mi sanıyorsun, ihtiyar?" Liza meydan okudu.

"Tabii ki yapabilirim. Ama istemiyorum-"

Liza o daha sözünü bitiremeden merdivenlerden yukarı fırladı. Adamın hızlı adımlarla merdivenleri tırmanmaya başladığını görünce gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. Uzun bacaklarıyla ona zahmetsizce yetişti.

basamakları ikiye ve üçe katlıyordu. Dorsey en tepeye ulaştığında hızını hiç kaybetmedi ve Liza'nın arkasından tökezleyerek merdivenleri çıktı, neredeyse Liza'nın çıplak ayaklarına takılacaktı. Bir an sendeleyecekmiş gibi göründü ve Liza'yı kendine doğru çekerek onu sabitlemek için kullandı.

"Benimle birlikte batacaksın!" dedi. Gülüşü küçük ve paslıydı - Liza'nın tahminine göre kullanılmamıştı. Kollarının onu sarışı, orantısız gülümsemesinin yüz hatlarını aydınlatışı *çok güzeldi*.

Dudağını ısırdı. Adamın avuçlarında kıvranırken, kaybettiği için onunla dalga geçmeye hazırlanıyordu ama adamın gözlerinde onu durduran bir bakış buldu. Belindeki kavrama hafiften sertliğe dönüştü. Buradan sonra her şey ağır çekimde ilerliyor gibiydi. Adamın içinde bir şeyler alevlenmişti; kara gözlerindeki parıltı, göğsünün hızla inip kalkması belanın habercisiydi. Nabzının boğazından fırladığını nasıl görememişti? Yakından inanılmaz derecede uzun görünüyordu, gölgeli sakalları çoktan uzamıştı. Elini uzatıp kara bıyıkları okşamak istiyor, o kıl hissini bekliyordu. Son birkaç saat içinde ikinci kez kendini onun bedenine yaslanmış halde bulmuştu ve bunun etkisi uyuşturucuydu. Eğildi, bir şey bekliyordu, onu bekliyordu. Dorsey ona baktı ve etrafındaki hava sanki bir kadeh şampanyanın dibindeki iki bibloymuş gibi kabardı.

Sonra nazikçe, çok çekingen bir şekilde dudaklarını onunkilere değdirdi. Bu bir öpücük müydü? Yoksa ağızları yanlışlıkla birbirine mi değmişti? Her dokunuş tüy hafifliğinde bir soruydu. Onun göğsünü sıyırmış mıydı? Kalçalarını mı okşadı? Omzunun eğimindeki nefesi miydi? Dokunuşunun fark edilmeyecek kadar hafif olması belki de daha iyiydi. Liza, Dorsey'nin kendisine kasıtlı bir baskıyla dokunduğu takdirde damgalayabileceğinden korkuyordu.

Yüz ifadesi değişti ve onu aniden serbest bıraktı. Liza, Dorsey'nin davranışları yüzünden birdenbire sızıntılı yaralar çıkaracakmış gibi hissetti. David'in bulanık sesi kapıdan duyuldu.

"Onları merdiven boşluğunda buldum!"

Liza, Jennifer'ın soru dolu gözlerle onlara doğru yürüdüğünü, sonra durup telefon mesajlarını kontrol ediyormuş gibi yaptığını gördü.

O kadının aklına girmek için bir milyon dolar verirdi. Onun gibi zeki ve yetenekli kadınları, sadece kendisiyle ilgilenen erkeklerin peşinden koşturan şey neydi?

kendileri mi?

Dorsey pantolonunu düzeltti ve gömleğindeki hayali kırışıklıkları düzeltti. "Dediğim gibi, bu çok saçma. Ben bir yetişkinim. Bunu hatırlasan iyi edersin." Sesindeki soğukluk kesindi. Ses tonu, etraflarında oluşan köpüklü sıcaklık balonunu patlatan bir buz kıracağıydı.

Sanırım birden benim Bayan Venezuela olmadığımı hatırladı.

Tek bir küçümseyici cümleyle ona kendini çocuksu, aptal ve itici hissettirmeye nasıl cüret ederdi? Liza başını eğdi. Onu bir şekilde kandırmıştı ve şimdi kendine kızıyordu.

"Senin sorunun biliyor musun?"

Dorsey kapıyı daha geniş açarak onu merdiven boşluğundan çıkması için dürttü.

"Arkadaşsız, kibirli bir sosyopat olmanın dışında mı demek istiyorsun?" diye sordu bıkkınlıkla.

Liza, "Durun, sanırım bu her şeyi açıklıyor," diye tersledi. *Daha iki dakika önce yanan adam nerede? Liza, Ateşli Garson diye biri* . "Onu almak için aşağı indim," dedi Dorsey, sesi hafifçe çatlayarak. "Günlerce sekizinci katta saklanmış olabilir."

Bu açıklamayı daha da tuhaf kılan şey, sahte neşe gösterisini izleyecek kimsenin olmamasıydı. Janae ve Jennifer telefonlarında geziniyorlardı ve David çoktan sandalyede sızmıştı.

"Sorununun ne olduğunu biliyor musun?" Dorsey ona fısıldadı.

Bir geri dönüş düşünüyordu. Ha! Yavaş hareket ediyordu. Topuklarının üzerinde o kadar hızlı döndü ki, Liza onun düşmesini beklemek için geri adım attı.

"İlk izleniminizin tek izleniminiz olmasına izin veriyorsunuz. Bu son derece sığ ve entelektüel açıdan tembelce bir davranış," dedi.

"Oh, şimdi de tembel oldum." Liza gözlerini devirdi. "Bunu daha önce nerede duymuştum? Evet, doğru ya, pamuk tarlasında." *İşte, bu onun canını yakacak.*

Dorsey'nin gözlerinin kenarları gerildi ve kaşlarını çattı. "Beni kasten yanlış anlıyorsun." Her heceyi dikkatle telaffuz etti. Liza onun kızgın görünmesinden memnundu. Bir musluk gibi kapanmaya nasıl cüret ederdi? Neden onu böyle kenara çekip bir patates çuvalı gibi bırakmıştı? Elleri *hâlâ* titriyordu. Liza'nın elleri hâlâ titriyordu.

Merdiven boşluğundaki o bakış. Bu, ona ne yapmak istediğini kesinlikle bilen bir adamın bakışıydı.

"Bunu da listene ekle."

Sonra oda karardı. Liza pencereden şehrin blok blok karanlığa gömüldüğünü gördü.

"Ah kahretsin," diye mırıldandı David.

Jennifer, "Herhalde buranın bir jeneratörü vardır," dedi.

"Sadece belirli federal binalarda acil durum jeneratörleri bulunur. Ayrıca, bu binayı saat 14:00'te tam da bu nedenle boşalttılar. İkiniz de binayı kapatmaya karar verirlerse gitmemizi dört kez önerdiğimi hatırlıyor musunuz?" Dorsey'in sesi emekliliği yaklaşan bir bürokrat gibi çıkıyordu.

"Teşekkür ederim, Dorsey. Bunu hatırlıyoruz ve unutmamıza izin verilmeyecek." David söyledi.

"Seni dinlemeliydik," diye mırıldandı Jennifer.

Liza kusmak istedi. Hiç kimse ona duymak istemediği bir şey söyledi mi?

Liza herkesin yüzüne baktı. *Birinin* bu kedileri gütmesi gerekiyordu. "Haklı olduğun için tebrikler. Bu bizi kıçımızı dondurmaktan alıkoyacak mı?" Jennifer'ın başı Liza'ya doğru kaydı. "Dışarısı yirmi sekiz derece. Jeneratör de olmadığına göre, yakında bu ofisin içi de yirmi sekiz derece olacak. Seçeneklerimiz neler?"

Dorsey ona baktı; başını salladı. "Battaniyeler için binayı kolaçan etmeliyiz." Cep telefonunun ışığıyla karanlığın içinde kayboldu.

Liza odada bir talim çavuşu gibi volta atıyordu. "Zemin soğuk olacak."

Jennifer, "Yerde bir şey olmayacak," diye onayladı.

Dorsey birkaç dekoratif örtü ile ortak alana döndü. "Gerçekten de temel ofis mobilyaları almalıyız. Modern sanat kılığına bürünmüş tüm bu mobilyalar bir hataydı."

Liza Dorsey'den katlanmış örtüleri aldı. "Tamam, zemin uyumak için bir seçenek değil, modern sanat da öyle, o zaman belki masaları kullanabiliriz?"

"Çok dengesiz," dedi.

"Hey, sekizinci kata çıktığımda ofislerinde-" Liza ve Dorsey hep bir ağızdan konuştu. "Uyku kapsülleri."

Liza odanın ortasına döndü ve diğerlerine seslendi. "Aşağıda uyku kapsülleri var. Çok fazla battaniyemiz yok ama kapaklarını kapalı tutarsak yeterince ısı üretebiliriz."

"Hayır, sıcaklığın sorun olacağını sanmıyorum."

Liza'nın kaşları kalktı. Flört mü ediyordu yoksa anlaşıyor muydu? Her şeyi o düz, kibirli ses tonuyla söylüyordu. Aradaki farkı anlamak imkânsızdı. Beşi de eşyalarını toplayıp aşağıya doğru hızlı bir yolculuk yaptı. Liza *neredeyse* öpüştükleri noktadan hızla geçti, sonra da kendini korumak için vücudunun üzerinde haç işareti yaptı. O noktada kötü bir büyü vardı.

Teknoloji start-up'ının ortak alanına geldiklerinde Jennifer bariz olanı dile getirdi. "Beş kişiyiz ve sadece üç bölmemiz var. Bu işe yaramaz."

"Bölmeler geniş ama çok büyük değil. Yan yatarsak iki kişi rahatça sığabilir" diyor Dorsey.

Liza orta bölmeye doğru ilerledi. "Sanırım bu benim fikrim olduğuna göre, solo olanı ilk ben almalıyım." Mantıklı gelmişti. Çiftler paylaşacak, onun da kendine ait bir yeri olacaktı.

Kocaman bir el omzunu sıktı. "Bu çok saçma. Bir kapsülde iki kardeş olmalı ve ben tek başıma kalmalıyım." Dorsey *bunu* sanki çok mantıklıymış gibi söylemişti.

David ve Janae onaylamadıklarını haykırdılar. Janae'nin sesi sert bir polis tarafından sorgulanıyormuş gibi çıkıyordu. "Liza gece yatağında yatıyor ve tam tepende ağzını açıp nefes alıyor. Beni ter içinde bırakacak. Bunu yapmayacağım," dedi Janae.

"Janae!" Liza haykırdı. Lanet silindir setini korumak için kız kardeşine ihanet mi edecekti?

"Ve Jennifer uyuyor," diye ağzından kaçırdı David. Jennifer kardeşinin kaburgalarına dirsek atarken yüzü koyu pembenin tonlarına büründü ve boğazından boğuk bir öfke çığlığı kaçtı. David Janae'ye yapıştı ve onu kız kardeşinin öfkesine karşı bir kalkan olarak kullandı. "Koklayabileceğin en kötü osuruklar. Sessizdirler, bu yüzden sizi şaşırtırlar. Bu yüzden bunu sizin için kolaylaştıracağız. Janae ve ben bu kapsülde hak iddia ediyoruz." Janae kapsüle tırmanırken onun elini tuttu, sonra kendisi tırmandı. "İyi geceler." Kapağı başının üzerinden kaydırdı,

ve hepsi kıkırdama ve gıcırdama seslerine gözlerini devirdi. Sanki uyumak umurlarındaymış gibi.

"Jennifer ve Liza, bence siz ikiniz için en mantıklısı-" Dorsey başladı.

Oh, hayır. Dorsey bana sessiz ama ölümcül gece tokmağını saplamayacak.

"Görünüşe göre tanrılar düşünmektense harekete geçmeyi tercih ediyor." Liza üçüncü bölmeye doğru hızlı bir hamle yaptı. Ama Dorsey daha hızlıydı ve Liza'nın çarpmasından saniyeler önce kapsüle ulaştı. Yüzündeki ifadeyi silmeden önce onu gülümserken yakaladı.

Jennifer o kadar sıkı gülümsedi ki yüzü kırılacak gibi oldu. "Görünüşe göre ikiniz seçiminizi yaptınız." Ayakkabılarını çıkardı ve ikinci bölmeye adım attı. "İyi geceler." Kapsülün kapısını o kadar sert çarptı ki kapı geri sekerek açıldı. Kapağı tatmin edici bir şekilde kapatmak için üç kez öfkeli bir şekilde çarpması gerekti.

Liza'nın omuzları sarsıldı. Tek yapabildiği gülmekti. Bu lanet gün hiç bitmeyecekti. "Sanırım sen ve ben."

Dorsey'nin yüzü taş gibiydi. Bulundukları dar alanın gülünçlüğünü bile kabul etmedi. Onun yerine ayağa kalktı ve hışımla karanlığa doğru gitti.

Yanımda yatmaktansa donmayı mı tercih ederdi?

tıkladı

ve sessiz bir çığlık attı. Huzur ve rahatlık için çok para harcamıştı. İnzivalar, tatiller, yoga, meditasyon. Hayatının büyük bir kısmını rol yaparak, babasının hak eden bir adam gibi davranarak geçirmişti. Tek kurtuluşu günün sonunda maskesini çıkarıp kendi huzurunu bulmasıydı.

Dorsey bütün günü Liza'nın açık tenini gördüğünde ve yumuşak kalçasını sikine değdirdiğinde alev almayacakmış gibi davranarak . *Kendine gel.* Bu tür bir fiziksel ve zihinsel kaygıyı sürdüremezdi. Onu bir tüyle bile devirebileceğini biliyor muydu?

Şimdi mi? Eğer kız ona istediğine dair *herhangi bir* işaret verirse, adam onu kesinlikle sallayarak uyutacaktı, başı kapsülün tepesine vuracak ve ağzı göğsünde olacaktı.

Kulaklığını kaptı ve telefonunda bir meditasyon uygulaması aradı. Bir saat boyunca Liza'sız bir huzura ihtiyacı vardı. Kalabalığın önünde telaşlanmak bir şeydi ama huzurlu balonunda bu kadar tedirgin olmak duyulmamış bir şeydi. Bir keresinde bir meditasyon inzivasına gitmiş ve bir buçuk hafta boyunca tek kelime etmemişti. Organizatörler ertesi yılki inzivada öğretmenlik yapması için ona ulaşmışlardı. Kontrol edemediği dış etkenler onu endişelendiriyordu elbette, ama *her zaman* huzurlu olmak için savaştığı tek kişi kendisiydi. Şimdi canlı bir kabloydu ve kendini ondan güvenli bir mesafede tutmazsa kendi derisinden patlayacaktı. Yine de hiçbir mesafe yeterince güvenli değildi. Liza Bennett onu kendi kafasının içinde rahatsız ederek affedilmez bir günah işlemişti.

Sekizinci kata indiğinde hazırlıklıydı. Dorsey dayanabildiği kadar dayanmıştı ama soğuk iyice bastırmıştı. Ses geçirmez kulaklıkları ve vücuduyla onunki arasında aşılmaz sınırlar oluşturacak yastık dağı, kapsüle geri dönerken sallanıyordu. Bir hokey kalecisi gibi görünüyordu. Ama kapsülü açtığında Liza çoktan uyumuştu. Başına ipek bir eşarp sarmıştı. Fırça gibi siyah kirpiklerini yanaklarına dayamış öylece yatarken, kara kalem bir eskizden fırlamış gibi görünüyordu. Titrek bir nefes verdi ve yastıkları pırıl pırıl parlayan beyaz kapsülün içine yerleştirdi. Başının üstündeki kapağı kapattığında, kutsanmış bir sıcaklık, hindistancevizi ve başka bir ceviz kokusuyla sarmalandı. Yastık duvarını kazara temastan kaçınacak şekilde dikkatlice şekillendirmeden önce, gölgede kalan vücudunu incelemesine izin verdi. Sanki bir usta tarafından çizilmiş gibiydi. Dönüşümlü olarak gür ve zayıf, dolgun ve çukurdu. Teninin parıldayan kahverengisi ona çocukken balık tuttuğu sıcak, tropik nehir kıyılarını hatırlattı. O kadar sıcak ve ıslak olabilir miydi? Kendini suya bırakıp onun üzerinde yıkanmasına izin verebilir miydi? Başını kaldırdı ve onu daha rahat ettirmek için altına bir yastık sıkıştırdı. Sıcaklık ve hindistan cevizi

koku etrafını sardı ve gözleri ağırlaştı. Sonra hemen gözleri kocaman açıldı.

Bir eşek.

Kalçasında mükemmel bir şeftali kıçının yumuşak yükselişi. Öyle miydi? Öyleydi. Şimdi gıcırdıyordu.

Hayır.

Hayır.

Onun omzunu sıktı.

"Liza!" diye fısıldadı. Sesinde panik yükseliyordu. "Liza!" Gözleri çırpınarak açıldı.

"Ne?" Liza şaşkın görünüyordu ama nasıl olabilirdi ki? Bütün kıçını adamın bacağında hissetmek zorundaydı.

Dorsey bölmenin ortasına hayali bir çizgi çekti. "Çizgiyi ."

"Ne sırası?" Liza halsizce sordu.

Elinin düz kısmıyla havaya vurdu. "Bu hat."

"Sadece el kol hareketleri yapıyorsun," dedi Liza ve tekrar yerine yerleşti.

"Sen. Kıçın çizgiyi aştı."

"O zaman Siyah bir kadın olduğum için özür dilemem mi gerekiyor?"

"Mesele o değil. Sadece kötü uyku tekniği. *S* harfi gibisin. Küçük *l* harfi gibi düz olmalısın."

Liza tekrar onunla yüzleşmek için döndü. Dorsey alt dudağını ısırdı. Gözleri dün de bu kadar yoğun bir kahverengi tonunda mıydı? Kirpikleri bu kadar uzun muydu? O ucuz gömleğin çıtçıtları gece kolayca çözülebilirdi.

Yastığı sikinin üzerinde kaydırdı. Sorulmamış bir soruya yanıt olarak nabız gibi atıyordu. *Hayır, davetli değilsin.*

"Senin gibi küçük harfli bir *l* mi?" diye sordu.

"Evet, benim gibi. Bu iyi bir yatak paylaşma adabıdır." Dorsey mükemmel formunu gösterdi.

"Yan plank yapıyor gibi görünüyorsun." Adamın omuzlarını ve pazularını dürttü. Köşeye sıkışmış bir hayvanı rahatsız etmemesi gerektiğini bilmiyor muydu? "Tamamen esniyorsun. Uykunda bile gevşeyemiyorsun." Liza başını salladı.

O popo bacağına dayanmışken, o göğüsler tişörtten fırlamak üzereyken nasıl uyuyabilirdi? Bir öpücükle susturulmak için can atan o büzülmüş ağızla?

"Ablan haklıymış. Sen bir gece sarılıcısısın."

"Oh, kendinizi övmeyin, efendim. Bu bir sarılma değildi."

Dorsey, "Vücudunun bazı kısımlarını kendine sakla," dedi. Kız kıpırdamayınca elinin tersiyle poposunu sıvazladı. Kadın şaşkınlıktan neredeyse başını ambar kapısına çarpacaktı. Kadının açtığı boşluğa bir yastık tıkıştırarak geçilmez sınırını yeniden oluşturdu. "Şimdi, orada kal."

Dakikalar geçti. Bir saat olmuş muydu? *Tamam. Bu korkunç değildi.* Sıcaktı. Rahattı-

Hayır.

Liza'nın kalçası kurbağa bacağı gibi adamın ortasına doğru uzandı. Aleti canlandı ve içgüdüsel olarak Liza'nın kalçasının içini avuçlayarak onu kaldırdı ve şimdi zorlanan orta kısmından uzaklaştırdı.

"Liza," diye fısıldadı Dorsey. Bu bir yalvarış gibiydi. Liza ağır bir iç çekişle diğer tarafa döndü. Dorsey de döndü, böylece sırt sırta vermiş olacaklardı. Pantolonunun içinde bir delik açan penisiyle kapana kısılmıştı. Soğuk bir hava almak için ambar kapısını araladı. Alnında biriken boncuk boncuk terleri serinletti. Ama soğuk o kadar sert ve davetkâr değildi ki, hemen ambar kapısını çarparak kapattı. Ses Liza'yı sarsarak uyandırdı.

"Aman Tanrım, şimdi ne olacak?" Liza'nın sesi uykudan kalınlaşmıştı.

"Liza, vücudunu orada tut" -durakladı- "orada."

"Dorsey." Kadının gözlerini devirdiğini duyabiliyordu. "Bu sadece bir ceset.

Merak etmeyin, temas yoluyla yoksulluğa yakalanamazsınız."

"Yoksulluğa yakalanmaktan korkmuyorum. Biraz uyumaya çalışıyorum." Dorsey onunla yüzleşmek için döndü. *Pervasızca sokulmasının bana ne yaptığını görsün.* Ama bölme çok karanlıktı.

"Uykunda arada bir seni dürttüğüm için suçluluk duyduğun uykusuzluğundan beni sorumlu tutma."

"Dürtmek mi? Bu bir dürtme değildi." Bu kadın delirmiş.

"Sana dokunduğumu kabul ederek bile sana karşı adil davranıyorum. Aslında kapsülün bana düşen kısmına oldukça iyi uyuyorum."

"Hayal görüyorsun. Vücudun çizgiyi çoktan aşmıştı."

"Göster bana. Bana çizgiyi aşan ne yaptığımı gösterin" dedi.
Liza ile her zaman bir meydan okuma.

"Size göstermek zorunda değilim. Benim sözüme ," dedi Dorsey. Sesi yedi yaşındaymış gibi geliyordu.

"O zaman abartıyorsun." Liza dirseğinin üzerinde doğruldu. Tanrım, ama bu kadın aslında şu anda onun her şeyini bir fiyonkla sarmış olabilirdi.

"O zaman sana göstereyim," dedi.

Dorsey kadının kalçasını tekrar çekti, dizine yakın iç kısmını avuçladı, sonra ortasına doğru uzattı. Karanlıkta göremiyordu, sadece hissediyordu. Onun ereksiyonunu hissetmiş olmalıydı. Tanrım, adam ona karşı metastatik bir arzu duyuyordu. Saatler önce parmak uçlarında başlamıştı. Şimdi her yerdeydi. Yanağına sıcak bir nefes verdi. Üstü açık değildi, bu yüzden göğüsleri düz bir şekilde adamın göğsüne bastırıyordu.

Bir vücut kendini onunkine hiç bu kadar iyi yerleştirmiş miydi? Sırf bir noktayı kanıtlamak için onu neredeyse üzerine çekmek, kalçalarını yaymak belki de *en iyi* fikir değildi. Şu anki pozisyonlarında, onu biraz aşağı iterse, penisinin başının onun sıcak merkezinde olacağı ve aralarında kot pantolon ve İtalyan yününden başka bir şey olmayacağı Dorsey'in gözünden kaçmamıştı.

Liza, sen gidersen ben de giderim.

"Bu bir dürtmeden daha fazlası." Dorsey'nin sesi yabancı ve sert geliyordu. Liza yıkıcı bir yavaşlıkla kendini onun üzerinden çekti.

Güvenli seçim.

"İçinde olduğunu bilmiyordum." Liza'nın sesi de boğuk bir nitelik kazanmıştı. *O da hissedebiliyor mu? İçinde bulunduğumuz tehlikeyi?*

"Sik mi?" Dorsey kendine masaj yaptı.

"Aynen öyle. Bu sadece dış uyaranlar, Dorsey. Yoksa Bayan Venezuela'dan başka birine biyolojik tepki vermenize şaşırdınız mı?"

Aha, işte burada. Yani onun aptalca küçük yorumunu en az onun kadar düşünmüştü. Küçük egosu zedelenmişti ve ondan bir kupa ereksiyonu almak istiyordu. Şaka ondaydı; son zamanlarda iyi tereyağlanmış çörekler onu sertleştirebiliyordu.

"Teorini test edebiliriz, Liza. Biyolojik tepkimi test edebiliriz." Sesi alçak bir vaat gibiydi. "Ya da hattın diğer tarafında kalabilirsin."

Ona sırtını dönerken dişlerini öptüğünü duydu. Liza'nın derin ve ritmik nefes alışını duyduktan sonra, Dorsey banyoya gidip boynundaki gerginliği gidermek için birini ovma fikriyle oynadı. Ama erkekler tuvaletinde taşakları dışarıda donup kalmak ona cazip gelmedi. Elini kadının yattığı göğsünün üzerinde gezdirdi. Bir kez. İki kez. Parmakları göğüs uçlarında hafifçe gezindi. Karanlıkta bir viyolonsel gibi siluetlenen kadına tekrar döndü. Ona uzansa nasıl hissederdi? Akorlarını çalmasına izin verse? Bunu onlardan başka kimsenin bilmesine gerek yoktu. Bu kapsül onların evreniydi. Dorsey rahatladığını hissetti.

.

Yukarı. Annesi perdeleri açtığında yorganın altına girmekte ustaydı. Başını bir yastığa gömdü.

"Bir saban bulduk." Liza'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Dondurucu bir hava patlaması Dorsey'le birlikte oluşturdukları sıcak kozayı delip geçti. Jennifer'ın serin yüzü sadece birkaç santim yukarısındaydı. Gecenin olayları bir anda gözünün önüne geldi. Yastığı da titreyerek uyanıyordu. *Kahretsin.* Liza kollarını ve bacaklarını çözmek için çabaladı. Kaşıklaşma cehenneminde neler oluyordu burada? Onun göğsünde mi uyumuştu? Sitcom'daki yavan bir seks sonrası sahnesi gibi mi? *Ah, kızım.* Peki elleri nereye inmişti? Onları kalçalarının üzerinde buldu.

Ambar kapısı ancak buraya kadar açılıyordu. Kimse ellerini göremiyordu ve kadın çok üşümüştü. *Elbette onları hareket ettirmek için acelesi yoktu.*

Jennifer'ın gözleri neşter gibi kesildi. "Günün yarısını kaçırdın." Koyu kırmızı ruju, mükemmel pudralanmış yüzü, bir tel saçı bile yerinde olmayan, titiz kıyafetleriyle tertemiz görünüyordu. Bir kadın savaşa böyle giderdi. Liza ona savaş boyasını boşa harcadığını söylemek istedi. Jennifer için tam olarak üzülmüyordu. Dorsey'i uzun zamandır tanımıyordu ama

İnsanlara böyle hissettirecek gücü olduğunu biliyordu, sanki ona layık değillermiş gibi. Jennifer onun sadece son kurbanıydı.

Liza kendi ipek eşarbını okşadı ve gözlerindeki kabuğu sildi.

Dorsey ayağa kalktı. "Saat kaç?"

Tanrım. Sahip ol. Merhamet et. Bu kadar seksi uyanmaya nasıl cüret eder? Saçları dağınıktı. Sesi alçak ve yorgundu ve göğsünde hoş bir şekilde gürledi. Karnının oturduğu yerde bir sıcaklık belirdi. *Gerçekten mi, vajina bana da mı dönüyor? Sen de en az Janae kadar kötüsün.* Dün gece Liza'nın bacaklarını onun üzerine açtığı bir an olmuştu. Ne yapmış olabileceğini düşünmek istemiyordu. Şimdi burada, günün kör edici ışığında bunun ne önemi vardı? Ellerini kucağının içine soktu. Bacaklarının hâlâ birbirine değiyor olması dikkatinden kaçmamıştı. İkisi de bacaklarını gün ışığında olduğu gibi birbirinden ayırmamıştı.

"Saat on bir otuz altı," dedi Jennifer bir anlık sabırsızlıkla.

Dorsey'nin gözleri yuvarlaklaştı. "Üniversiteden beri saat ondan sonra uyumadım." Çenesini ovuşturdu ve Liza bakarken yakalanmaktan korkarak gözlerini kaçırdı. Onu sabahın köründe, kendini toparlamadan önce görmenin tuhaf bir yanı vardı. Bir genç kız gibi baygın bakışlar atarak kendini utandırmadan önce kalkmalıydı.

Liza kendini kapsülden çıkardı ve banyoya doğru ilerledi. Normalde zayıf olan kış güneşi kar yüzünden yansıma gücünü artırmıştı ve şimdi pencere panjurlarının arasından sekizinci kata kaymaktaşı rengi bir ışık saçarak parlıyordu. Telefonunu kontrol etti ve annesinin en az on üç kez aradığını gördü.

Kahretsin. Janae. Liza banyoda yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladı ve kız kardeşini aramaya koyuldu.

Başka bir arama. "Evet,

anne?" "Janae nerede?"

"Onu arıyorum."

"Onun ve erkeğinin yanına girme. Onları biraz yalnız bırak. Kıçını eve götürmeliydin. Gece boyunca kar fırtınasında mahsur kalıyorsun, sonra da neredeyse öğlene kadar telefonunu açmıyorsun."

"Özür dilerim anne. İçtiğini sandım. İçiyordu, ben de ..." Bev bunun üzerine sustu. Liza merdivenlere doğru ilerledi ve çıkışta kendisini bekleyen Dorsey'i görünce duraksadı, garip bir nöbetçi gibi görünüyordu. Onun gözlerinin içine bakmıyordu. *Demek bunu yapıyoruz, ha? Hiç burada değildim, hepsi bir rüyaydı saçmalığı mı? Tamam.*

Bev'in sesi telefonda uğuldadı. "Ah, benim zavallı bebeğim. Neden içmesine izin verdin?"

"Anne, şampanyasını sulandırdım ve alkolsüzle değiştirdim. Elimden geleni yaptım ama o yetişkin bir kadın," diye fısıldamaya çalıştı Liza. Dorsey'nin bütün bunları duymasını istemiyordu ama Bev veda etmeden telefonu kapattı.

Dorsey'yle birlikte dokuzuncu kata çıkan merdivenleri mutlak bir sessizlik içinde çıktılar, öyle ki Liza kalan merdivenleri hızla çıktı. Diğer herkesi ortak alanda derli toplu ve gitmeye hazır buldular. Tam bu noktada Dorsey ona kuru bale ayakkabılarını uzattı. Onları tamamen unutmuştu. Ayakkabıları aldı ve giydi.

Herkes sanki camdan bir terlikmiş ve Dorsey lanet olası krallığı arıyormuş gibi onlara baktı.

"Sen ve Dorsey'nin sonunda bize katılmanız ne güzel," dedi David sonunda. Liza sıkıca gülümsedi ve yüzünde endişe ya da gerginlik olup olmadığını anlamak için kız kardeşine baktı. Janae'nin yüzünde boş bir ifade vardı ve gözlerinden yaşlar akıyordu. David'le konuşmadı ve sadece Liza'ya başını salladı. Onu buradan çıkarmanın zamanı gelmişti. Dün ısrar etmeliydi. Onu bu halde görmek kimseyi ilgilendirmezdi, hele bu züppeleri hiç ilgilendirmezdi.

Liza annesinin telefonunu üçüncü açtı. "Liza, bebeğimi

eve getir," diye feryat etti Bev.

"Tamam anne." Kafasını kaldırdığında Dorsey gitmişti.

Jennifer ortak alana doğru yürüdü. "Garajı ve sokakları temizleyebilecek özel müteahhit buldum. Janae ve Liza, siz David'le gidebilirsiniz. Sizi eve bırakır."

"Teşekkür ederim," dedi Liza, gerçekten minnettar bir ifadeyle. Burada bir dakika daha kalamazdı. Dorsey, kafası dizüstü bilgisayarında, buradaki herkesi tamamen görmezden gelmeye başlamıştı. David'in Janae'nin aniden ortaya çıkan

Jennifer da onların gitmesi için dağları yerinden oynatıyordu.

Liza eşyalarını topladı ve hiçbir şeye bakmadan oturan Janae'ye doğru yürüdü. "Kalk bakalım, hanım evladı. Gitme vakti geldi."

"Bırak beni," diye mırıldandı Janae.

Liza daha ısrarlı bir sesle, "Kalk," dedi ve Janae kolunu Liza'ya dolayarak ayağa kalktı.

"Akşamdan kalmayım," dedi Liza, ağzı açık endişeyle oturan David'e. Onlara Janae'nin acısını nasıl anlatacağını düşünecek zamanı yoktu. Onun kaybı asla anlayamayacakları bir şey gibi görünüyordu. Dünyaları arasındaki uçurumun aşılamaz olduğu Liza'ya hüzünlü bir kesinlik olarak çarptı.

Yolculuğu tatsız bir sessizlik içinde geçirdiler. David Janae'nin ilgisini çekmeye çalıştı ve Janae'nin sevdiği türden espriler yaptı - klişeden uzak bir baba esprisi. Liza onları bir blok ötede bırakması için ısrar etti, böylece kamyon şoförü mahalleden çıkmak için zor bir manevra yapmak zorunda kalmayacaktı. Hava Liza'nın ciğerlerine yapışacak kadar soğuk ve ıslaktı ve gökyüzü hâlâ ılık bir griydi. David arabadan atladı ve onlarla birlikte binanın tentesine doğru yürüdü. Islak kahverengi bir yaprak saçlarını karıştırdı ama düzeltmedi. Tepesinde sulu karla sertleşmiş diz boyu karın içinden geçtiler. David tatlı ve inanılmaz derecede merhametliydi. Kız kardeşinin bu denli ilgi görmesi Liza'nın içini bir kıskançlık duygusuyla doldurdu. Belki daha güzel, hatta daha az huysuz olsaydı, bu tür bir sorgusuz sualsiz bağlılığı ortaya çıkarabilirdi.

"İşte geldik. Teşekkürler David," dedi Liza.

"Teşekkürler," dedi Janae. Sesi bir telefon operatörü gibiydi, mesafeli, durağan ve kayıtsız. David sanki aniden bir şey anlamış gibi başını salladı ve Janae'nin sırtını sıvazladı.

"Siz ikiniz buradan iyi misiniz?" David sordu, gözleri ciddiyetle onunkileri arıyordu.

"Evet!" Liza onu neredeyse sokağın aşağısına itiyordu.

Janae ona zayıf ve sulu bir gülümseme verdi. "Sıcak tut," diye mırıldandı.

Liza onları aceleyle içeri soktu ve antre kapısına yaslandı. Nefes verdi ve Janae'yi kendine doğru çekti.

Bu Bennett'lerin onları son görüşüydü.

OceanofPDF.com

TEREYAĞLI PASTA

"Wkendi altın çocuğu, Colin Gruthers." Liza alkış düğmesine bastı. "Kanal 4'ün kendisiyle yaptığı röportajı hatırlarsınız.

En iyi üniversitelerden en az dört burs kazanmıştı. Ben hangileri olduğunu hatırlamıyorum ama o kesinlikle hatırlıyor ve altın madalya için kimleri geri çevirdiğini size defalarca anlatacak.

"Drexel'den sınıf birincisi olarak mezun oldu. *Up from Nothing: The Harrowing Tale of Escape from Southeast DC adlı* kitabın yazarıdır ve sadece kendi bagajından satılmaktadır. Kısa bir süre önce Virginia'da yerel bir seçim kazandı. Siz ona Belediye Meclis Üyesi Gruthers diyebilirsiniz ama benim için o aynı eski baş belası." Liza kahkaha düğmesine bastı.

"Teşekkürler, Liza. Kısa tanıtım için minnettarım. Bu girişte atladığın pek çok şey var; ortaokulda coğrafya arı şampiyonu olduğum ve *Can't Hold Me Down: Getting to the Top with No Sacrifice* başlıklı ikinci bir kitap üzerinde çalıştığım da dahil."

"Söyle bana Colin, seni buraya getiren nedir?" Liza en meraklı sesini kullandı. Gerçekte, WIC için bir teklif hazırlarken boyundan büyük işlere kalkışmıştı ve Colin'in belediye meclisi geçmişi ona yardımcı olmuştu. Şimdi ona borçluydu ve Colin de bunu sonuna kadar kullanmayı planlıyordu.

"Beni yetiştiren yere ara sıra geri dönmeyi sevdiğimi biliyorsun. Kendi annen her sabah öğle yemeğimi hazırlardı. Asla geri dönmek istemediğin yerleri görmek güzel. Çok daha iyisini yapmak için çabalıyorsun."

"Sana olumsuz örnek olabildiğimize çok sevindim Colin," diye espri yaptı Liza. "Colin'e danıştım çünkü şehrimizde daha uygun fiyatlı konutlar elde etmek için bir plan hazırlıyordum. Bunun için sana teşekkür ederim Colin."

"Liza, her zaman, her yerde, neye ihtiyacın olursa, yanındayım. Biliyorsunuz, radyo dünyasındaki insanlar, geçenlerde onun küçük kardeşini hapisten çıkardım. Başka biri olsaydı, telefonu kapatır ve beni bir daha aramayın derdim. Ama Bev ve kızlarının bir şeye ihtiyacı olduğunda koşarak geliyorum."

"Ve size ne kadar teşekkür etsek azdır. Gerçekten. Pekala millet, Longbourne Gardens'ın altın çocuğuna başarı ve başarısızlıklar hakkında soru sorma şansınız var. Bize ulaşın!"

"Teşekkür ederim, Liza. Kanalın programınızı iki saate çıkardığı için de tebrikler."

"Evet, gelecek haftanın reklam listesini aldığımda bu gizemli bağışçının kim olduğunu öğrenmeliyim." Liza öpücük sesi düğmesine bastı. "İşte sana kocaman bir öpücük, Gizemli Para Torbası."

"Tamam Liza, annenin benim için yapmayı çok sevdiği ev yapımı ayranlı börek için hepinizin yolu üzerinde olacağım." Göz kırptı.

" , ,
anahtarı kilitten çıkardı.

"Berbat görünüyorsun," diye yorum yaptı Bev.

"İyi uyuyamıyorum." Dürüst olmak gerekirse, uyku kapsülü haftalardır aldığı en iyi uykuydu, ama bu bilgi daha iyi uyumasına yardımcı olmadı. Bir daha hiç bu kadar sıcak olabilecek miydi?

"Anne. Ayranlı turta. Satın almak için iki günün falan var," dedi Liza.

"Oh, Colin mi geliyor?" Bev canlandı.

Duyan herkes inledi. Büyükanne başını salladı.

"Evet, yıllık yoksulluk turu için geliyor," dedi Liza. "Bu benim hatam. *Bir* sorum var."

"Hepinizin susması gerekiyor. O çocuk benim sayemde bir şeyler başardı. Hiçbiriniz beni dinlemezken o beni dinledi ve şimdi ona bir bakın." Bev omuzlarını dikleştirdi.

"Anne, annesi orada değilken neden sürekli koridorun karşısında ona sandviç hazırladığını ona söyledin mi?" Liza sordu.

"Bay Gruthers bir dosttu. Deya'nın babası bizi bırakıp gittiğinde ağlayacak bir omuzdu." LeDeya'nın babası "kalkıp gitmedi." Sadece karısıyla yeniden bir araya geldi.

Janae, "Evet, ama Bayan Gruthers seninle bir daha hiç konuşmadı," dedi.

"Gençtim. Hatalar yaptım. Ama bu, çocuklarının sevgiyi hak etmediği anlamına gelmez," dedi Bev.

"Anne, deniyoruz," dedi LeDeya. "Bize sarıldığında inliyor." "Geçen yıl bizi bir programa çıkarmak için kameralarla ziyaret ettiğini hatırlıyor musun?

kırık yuvalar?" Janae söyledi.

"Ne olmuş yani? O şovda on bin dolar nakit vardı. Janae, tek yapman gereken o bikinili pozu vermekti ve-"

"Peki ya sana sormadan ilk arabasına seni kefil yapmasına ne demeli? Beş yıl sonra öğrendin."

"Evet, borcunu *ödedikten* sonra. Aranızda hiç arabasının borcunu ödeyen oldu mu?" Bev sordu. "Bakın, çocuk hiçbir popülerlik yarışmasını kazanamayacak, ama aileden biri kadar iyi ve sizden de" -Liza'ya baktı- "ona öyle davranmanızı bekliyorum."

"Neden bana bakıyorsun?" Liza ofladı pufladı.

Maurice, "Çünkü sende yarım mil genişliğinde kötü bir çizgi var," dedi.

"Kaba değilim, kızgınım. Colin'in onca parası var ve hâlâ bizden koparabildiği kadarını koparmaya çalışıyor."

Liza söylemek istediği şeyi söylemedi çünkü bu nükleer bir seçenekti. Bev seri bir yan piliçti. Müsait olmayan erkeklerle bir dizi ilişki yaşamıştı ama bundan aldığı tek şey bıkkınlıktı, babalarını hiç tanımayan çocuklarından bahsetmiyorum bile. Bu durum onu aşırı bilinçli ve çocuklarının ilişki durumuna odaklanmış, ancak erkeklerin hayatındaki kendi ikincil statüsüne karşı kör yapmıştı.

Gruthers'lar yan dairede yaşıyorlardı ve Bayan Gruthers kemoterapi ile mücadele ederken, Bev kocasına aşık oldu ve

Gruthers'ın dairesinde ev hanımı olarak işe başladı. Ama hepsi boşunaydı. Bayan Gruthers öldüğünde, Bay Gruthers Bev'in umduğu gibi onunla evlenmedi. Kısa bir süre sonra Bayan Gruthers'ın sevdiği tek kadın olduğunu söyleyerek mezara gitti. Colin, suratsız ve iğrenç bir şekilde evlerinin demirbaşı oldu. Ama Longbourne Gardens'tan çıkış bileti geldiğinde, veda etmek için bir not bile yazmadı. Orayı küçümsemekten ve Bennett Güzelleri olarak adlandırdığı şeye karşı garip bir hak duygusundan başka bir şey hissetmiyordu. Annesinin ölümüyle ilgili suçluluk duygusu ve onu asla kabul etmeyen babasına olan bağlılığının garip bir karışımıydı Bev'i Colin'in kaprislerine bağlı tutan. Liza asla birine, onu küçük parçalar halinde kabul etmeye razı olacak kadar bağlanamazdı.

"Sana bu kadar yakın birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Bir anne ve oğul arasındaki bağ-" Bev kendini durdurdu.

"Anne, söyleyebilirsin."

"Janae, seni üzmeye çalışmıyorduk."

"Herkesin etrafımda dolanmayı bırakmasını istiyorum. Bazı şeylerle mücadele ettiğimi biliyorum ama kendimi farklı görmeye başlıyorum ve sizin de bunu denemenizi istiyorum."

"Sanırım bunu yapabiliriz," dedi Liza.

Janae onlara, "Sizin önerdiğiniz gibi bir yas danışmanını deneyeceğim,"

dedi. Liza ve Bev ortak bir şaşkınlık anında birbirlerine baktılar. "David

beni aradı. Ondan bir daha haber alamayacağıma emindim. Beni arayıp iyi olduğumdan emin olmak için. İlk başta, sadece telefonu tuttum. Sonra konuştu. Bana babasının hasta olduğunu ve bir yas danışmanına gittiğini söyledi. Bana bunun kendisini daha az kontrolsüz hissetmesine yardımcı olduğunu söyledi."

Liza dilini tuttu. Janae' üç yıldır biriyle konuşmasını söylüyordu ama David laf arasında bundan bahsetmişti ve Janae'nin zaten bir randevusu vardı. Aşık olmak gerçekten bu kadar dönüştürücü olabilir miydi? Liza bundan şüpheliydi. Tüm benliğini yeniden düşünmesine neden olan biriyle hiç tanışmamıştı ve muhtemelen hiç tanışmayacaktı. Annesiyle birlikte yaşamasına ve gerçek mesleği olan bir işi olmamasına rağmen, Liza hayatıyla ilgili başka hiçbir şeyin değişmesi gerekmediğinden emindi. Ama Janae için belki de gereken buydu.

Liza, Janae ile erkek çocuğun küçük kıvılcımının söndüğünü düşünmüştü ama aksine parlıyordu. Janae ona oğlundan bahsedecek miydi? Açılacak ve mutluluğu yakalamak için kalbini riske atacak mıydı? Liza, çenesiz, şapşal bir paket içinde gelse bile bunu yapacağını umuyordu.

Liza, "Kimse senin kederini aceleye getirmiyor, Janae," dedi.

"Biliyorum. Bu kayıp, hayatta olduğum her saniye kalbimi ezip geçmeyecek. Sadece bunun ağırlığı konusunda yardım istiyorum," dedi Janae. "I . . . Bunu tek başıma yapamam."

"Asla kalmayacaksın," dedi Bev ve sonra onu kucakladı.

Liza'nın gözleri sert bir gümbürtü ve ardından gelen İspanyolca bağırış sesiyle yakındaki duvara kaydı. Liza iç çeken Janae'ye baktı.

Bev, "O adam duvarda bir delik açmadan önce git ve onu getir, Liza," dedi.

Chicho'nun ailesi yine iş başındaydı. Annesi biraz ürkek olsa da yeterince iyi bir kadındı, babası ise kaba saba biriydi. Liza ve Janae bir sonraki İspanyolca küfrü söylemeden önce kapıdan çıkmışlardı. Koridor pek aydınlık değildi ve birkaç çöp torbası ezik kapıların önünde duruyordu. Ochoas'ların kapısını otoriter bir tavırla çaldı. Bu her zaman Chicho'nun babasının içine Tanrı korkusu salardı. Kapı hızla açıldı ve Javier kapı pervazına yaslandı.

"Kanun gibi kapımı çalma, küçük kız! Sana bundan bahsetmiştim." İçki ve marihuana kokuları dışarıdan koridora yayılıyordu.

Liza yıpranmış bir ev ceketi gibi eski bir gülümseme takındı. Janae de gülümseyerek başını yukarı kaldırdı. "Bay O., Lucia burada mı? Ona ihtiyacım var. Acil bir durum var."

"Chicho! Las Gatas!" diye bağırdı arkasından.

"Büyükannem dinlenmeye çalışıyor ve burada sessiz olursanız çok sevinir." Liza ekledi.

"Evet, büyükannen nasıl?"

"İyi." Janae başını salladı.

"Şu bahçeden bana biraz biber getirebilir mi diye sor."

Liza onun hatırlayacağından şüpheliydi. "Hatırlayacağım." Liza Chicho'yu kolundan tutup dışarı çekti. "Görüşürüz!" Liza ve Janae arkadaşlarını koridordan geçirip ön kapıdan içeri soktular.

"Ah kızım, o evi çoktan aştım," dedi Chicho. Liza onun elinin titrediğini gördü.

"İkinci görüşmen nasıl geçti?" Liza sordu.

"Yine başka biriyle anlaştılar. Süslü perakende satış için uygun bir görünüşüm yok." Liza'nın odasına doğru ilerleyen Janae ve Bev'e el salladı.

"Chicho-" Liza başladı.

"Kızım, lütfen, ben gerçekçiyim. Önde olmasını istedikleri kız ben değilim. Bu senin ve kız kardeşlerinin hakkı."

"Keşke herkes beni kız kardeşlerimle aynı kefeye koymaktan vazgeçse."

"Liza, sen asla basit yolu seçemezsin. Bu hep senin sorunun oldu."

Liza gözlerini devirdi. Bu eski bir kavgaydı. "Her şey bir hile kodundan ibaret değil, Chicho."

"Neden olmasın? Senin yüzüne ve vücuduna sahip olsaydım, annemin evinden defolup gitmek için kullanırdım, ama sen sadece seni daha da parasız bırakacak bir devrimle savaşmak istiyorsun."

"Bugün sallanarak geldin, Chicho, Tanrım."

"Özür , kızgın değilim. Sadece bu kadar insan çalışmak zorunda değilken bu kadar çok çalışmaktan yoruldum," dedi sesi gerilerek.

"Yine de bazı dedikodularım var," diye şarkı söyledi Liza.

Liza Chicho'ya bir önceki haftanın olaylarını anlattı, Dorsey'le aynı uyku bölmesini paylaştıklarından ve merdiven boşluğunda birbirlerine bastırdıklarından etmekten özenle kaçındı. Ve Dorsey'nin açık pazen bluzunun altından yakıcı bir bakışla onu diri diri yaktığı o hayalet anı kesinlikle atladı. Hayır, Liza o bakışı -ve karnının derinliklerinde uyandırdığı her şeyi- mezara götürecekti. Liza hikâyeyi canlı bir şekilde anlattıktan sonra Chicho takdirle alkışladı.

Dinlemekte olan Janae araya girdi. "Liza, yeni aşkını atlıyorsun!"

Liza panikledi. *Ne demek istiyor olabilirdi?* Janae kar fırtınası sırasında onları görmüş müydü? *İmkânı yok.* Kendinden geçmişti. "Hayır, yeni bir aşk yok, Janae!" Liza kollarını önünde kavuşturdu.

"Oh, kesinlikle var," dedi Chicho. "Bunu inkar etme şeklinden anlayabiliyorum."

"Tanıştığın adam, Liza! Siyah İsrailliler'den falan mı? Netherfield Court arazisi için Pemberley'den daha fazla teklif vermek için para mı topluyor?"

"Oh, oh, oh!" Liza rahatlamaya yakın bir rahatsızlıkla nefesini verdi. Tabii ki Dorsey'i kastetmemişti. "O Philly'den. Adı WIC, ve o. İyi. İyi biri."

Liza kız kardeşinin gözleriyle karşılaştı. Orada bir parça inançsızlık vardı. Janae'nin kısık gözlü bakışları Liza'nın gözlerini kaçırmasına neden oldu.

"Evet, doğru. *Liza*'nın hoşlandığı bir adam!" LeDeya odaya geri döndü, dedikodu bekliyordu. "Buna bir hafta ver. 'Coup d'état'yı yanlış telaffuz edecek ve Liza'nın onunla işi bitecek." Janae ve Chicho ellerinin arkasından güldüler.

"Deya, benim özel bir zevkim var."

"Kıyafetine bak ve bunu bir daha söyle," dedi LeDeya. Liza dar bir kot pantolon ve boya desenli bir kapüşonlu sweatshirt giymişti. Liza kendisini en iyi şekilde karşılayacak bir erkek istiyordu; bilge olabilecek ve yeni şeyler öğrenebilecek bir erkek. Hayatının geri kalanında biriyle öğrenci olmak istiyordu. Tanıştığı herkes kendi düşüncelerine o kadar aşıktı ki. Düşünceli, ölçülü, nazik ve aynı zamanda boru döşeyebilen bir adam istemek çok fazla değildi.

Deya onun omzuna dokundu. "Şimdi bana tam adını söyle ki onu Google'da araştırabilelim." LeDeya telefonunu çıkardı. Çatlak ekranı, sarkan kabarık tılsımı ve süslü mücevherli kılıfına uzun süre bakmak neredeyse acı vericiydi.

"Deya, bu seni ilgilendirmez-"

"Bu konuda daha iyiyim ve zaten denediğini biliyorum. Sen genel sosyal medya ortamını araştırıyorsun ama *ben* onların DM'lerini ve alt tweet'lerini araştırıyorum. Ben başka bir seviyedeyim."

Liza utanarak başını kaldırdı ve merakının gururuna indirdiği darbeyi hafifletmesine izin verdi. "William Isaiah Curry."

Dört kadın da karşılıklı kulakları birbirine değecek şekilde küçük bir ekranın üzerinde duruyordu.

"Tamam, Philly'den olduğunu biliyorsun. Siyah İsrailliler hareketinden olduğunu biliyorsun. *Ew*, yol kenarındaki insanlara bağırıyor mu?" LeDeya kaydırdı. "İğrenç. Hakkında fazla bilgi yok ama."

"Kaydırmaya devam et," dedi Janae. Kız kardeşinin bu kadar ilgili olduğunu görmek Liza'yı şaşırttı.

"Sen de mi?" Liza gözlerini devirdi.

"Oh, bak. Yaklaşık bir yıl önce DFitz'e katılmış." Janae, Chicho ve Liza şaşkın şaşkın baktılar. "Bay Congeniality'nin ta kendisi, Dorsey Fitzgerald," diye açıkladı LeDeya.

Liza'nın gözleri büyüdü. Bu ikisinin birbirlerine yakın asla düşünemezdi. "Ne yazıyor?"

" 'Pemberley Development'ın yeni CEO'su bu mu? #unfit #trainingwheels' " Dorsey'in etrafı kadınlarla çevrili, esrara benzeyen bir şey içerken çekilmiş grenli bir fotoğrafıydı. Gözleri kısıktı. Liza sırıttı. Bay Soğukkanlı ve Toparlayıcı zampara bir troldü. Aslında bu fotoğrafları görünce rahatlamıştı. Adamın kalçasını kavrayan elini düşündükçe midesinin bulanmasına engel olamıyordu.

"Bakalım Dorsey yanıt vermiş mi," dedi Liza neredeyse telaşla.

"Hayır, yanıt yok."

"Kendini savunamaz," dedi Liza.

"Hayır, sanırım Jedi derinliği gibi bir şey." LeDeya kollarını .

"Bu Jedi derinliği değil, sadece küstahlık. Güneydoğu'nun en fakir bölgesine lüks apartmanlar dikebilmesinin nedeni de bu. Bizim gibi insanlar onun için önemli değil."

Şimdi Liza'nın yatak odasına tıkışmış olan Maurice omuz silkti. "Bana sorarsan bunu senin güzel çocuk WIC başlattı," dedi. "Kral için geldiysen, kaçırmasan iyi edersin." *The Wire*'dan alıntı yaptı ama Liza çocuğun diziyi gerçekten izleyip izlemediğinden emin değildi. Maurice'e çok benziyordu, bir şeyi doğru bağlamda ama çok az anlayarak kullanıyordu.

"Şu haline bak, şimdiden WIC'in için ayağa kalkmışsın." LeDeya Liza'yı omzuyla itti, ama Liza gülümsemesine izin vermedi.

Onun WIC'i.

OceanofPDF.com

YEDI ÖMÜR

Kime:
DFitz@PemDevCo.com
Kimden: CoolPodz

Ofisiniz için CoolPodz'a gösterdiğiniz ilgiye teşekkür ederiz! Podlarımızdan birinde harika bir deneyim yaşadığınız için çok mutluyuz! Hangi model olduğunu hatırlıyor musunuz? Bu hafta sonuna kadar Philadelphia'daki ofisinize 3 tane gönderebiliriz.

En iyisi,
CoolPodz Satış

Dört hafta sonra, keskin bir Kasım sabahı, Dorsey kendini şanslı sayıyordu. Bütün gün Liza'nın şekerli kahverengi tenini neredeyse hiç düşünmemişti ve on üç saattir Instagram'ını takip etmemişti. Ve dahası, üç gün boyunca şortunun kıçını sardığı o tek fotoğrafa takılıp kalmamıştı. Yolun dışına ittiği bir kız. Washington'daki bir belediye binasında Virginia Eyalet Şirketler Komisyonu Başkanı Christopher De Berg ile oturuyordu. Maryland'den gelen temsilciler de masayı doldurmuştu ama senatörün önünde saygıyla eğildiklerinde sanki başkan içeri girmiş gibiydi. Dorsey ile konuştuğunda gürültü kesildi.

"İnsanlar DC'deki gelişmelerinizi araştırıyor. Bu soylulaştırma muhabbeti giderek daha yüksek sesle konuşuluyor." Önünde kırk inçlik bir bilgisayar monitörü vardı. Dorsey, bir adamın bu kadar müstehcen bir monitör satın almasına ve sonra da gerçek zamanlı olarak kontrol edebilmek için toplantılarda onu yanında taşımasına neden olan şeyin teknoloji merakı mı yoksa Luddite eğilimleri mi olduğunu bilmiyordu. Gizlilik yoktu. Dorsey, Lighthouse Marriage'dan gelen bir e-postayı görebiliyordu.

Danışmanlık: "Sizi Yakınlaştıracak 36 Soru." Senatör ayrıca fantezi futbol üzerine de epeyce bahis oynamış. Masadakilerden biri ona görüşlerini engelleyen devasa ekran hakkında soru sorduğunda, "Kendi verilerimi seviyorum ve bulutun ne olduğunu bilmiyorum" diye cevap verdi. Dorsey dışında herkes kıkırdadı. Senatörün dikkatini çeken de kıkırdama olmaması olmalıydı. De Berg'in muhtemelen bir zamanlar sarı ve gür olan beyaz saçları geriye doğru taranmış ve yakasına yapışmıştı. Yıl boyunca anlaşılmaz bir şekilde golf tişörtü giyiyordu ve onu İngiliz kraliyet ailesinin bir üyesi gibi gösteren belirgin ön dişleri vardı.

"Bu gevezelik konusunda ne yapacaksın Fitzgerald?"

"Yapabileceğim fazla bir şey olduğundan emin değilim. İnsanların protesto etme hakkı var. Benim de inşa etme hakkım var. Bir şey diğerini engellememeli."

"Bence bunun sosyal medya ayağını öne çıkarabilirsiniz." Senatör ekranındaki birkaç görüntüye tıkladı ve monitörü çevirdi. Kendisinin ve Liza'nın iki viral memi gösteriliyordu. Dorsey gözlerini kaçırmak için ceketinin düğmelerini çözdü.

"Ne demek 'oynayın' efendim?" Dorsey ses tonunu etkilenmemiş hale getirme konusunda uzmandı.

"Her şeyi başlatan küçük kız. Belki ikinizin arkadaşça çekilmiş bir fotoğrafı. Bu onların endişelerini duyuyormuşsunuz gibi görünmesini sağlar." Senatör monitörü geri çekti. "Duyarlı davranıyormuşsunuz gibi görünmesini sağlayın." Odadan onay mırıltıları yükseldi.

"Yani bir fotoğraf çekimi mi?"

"Fotoğraf operasyonu değil, *viral* bir fotoğraf operasyonu. Sosyal medyayı ya onu itibarsızlaştırmak ya da kanayan bir kalp olduğunuzu kanıtlamak için kullanın."

Dorsey soğuk bir sesle, "Bu iğrenç," dedi. Oda hareketsiz kaldı.

"Politika budur. Eğer ilerlemenin çirkin yüzünü kaldıramıyorsanız, yanlış meslektesiniz demektir."

Dorsey bunun üzerine durdu. Belki *de* yanlış meslekteydi. Hiç sevme şansı olmadığı insanlara gülümsemekten ve onlarla el sıkışmaktan hoşlanmıyordu. Annesi daha iyi bir yol bulabilirdi. Anlamaya çalışırdı.

Dorsey, "Gelişmeler toplum *ve* bölge için net bir olumlu," diye ısrar etti. "Gerçekler kendileri için konuşmalı."

"Ha." Senatör meşe masayı tokatladı. "Yüksek atından inmen gerek evlat. İnsanlar gerçekler ve rakamlarla uğraşmazlar. Bir şeyin onlara nasıl *hissettirdiğini* bilirler. Ve küçük Siyah ve Kahverengi çocuklar izleyip ağlarken bir kayayı projelere doğru itmek iş için kötüdür. Lanet bir SPCA reklamı gibi."

"Üzgünüm, herkes büyümek zorunda kalacak. Kendimi Liza Bennett'le ilişkilendirmeyeceğim" -düşünceli bir duraklama yaptı- "*sırf* DC'de daha fazla bina inşa etmek uğruna," dedi Dorsey. Yine Liza'nın yarı kucağında soğukta büzülüp kalmayı umursamazdı. Ama senatör insanların hayatlarının satranç taşları olduğunu düşünüyordu. Siyah çocukları hayvan istismarı karşıtı üzücü reklamlara benzettiğinden bahsetmiyorum bile. Bu konuda annesinin inançlarının gücüne sahipti. Liza'yı kullanmayacaktı.

"Gururunuz uğruna çöpe atabileceğiniz çok fazla para var."

Senatörün evlilik danışmanlığı e-postası ona bir fikir verdi. "Özsaygı, paranızı harcamak için son derece iyi bir neden." Ayağa kalktı ve kırışıksız duran siyah tartan spor ceketinin düğmelerini kapattı.

Senatör ona şöyle bir baktı. "Ve hepsi gittiğinde, kendine olan saygın seni yağmurda kuru tutabilir mi? Gururunu yiyebilir misin?"

Dorsey eli hâlâ kapı kolundayken sakince, "Böyle bir sorunla karşılaşmam yedi ömrümü alır," dedi.

OceanofPDF.com

WASHINGTON OTELİ ANTLAŞMASI

Y ' ., ."

Liza ayaklarını masanın üzerine koydu. DJ kabini artık daha az dağınıktı ve Liza nihayet posterlerin arkasındaki duvarları görebiliyordu.

büyük işten çıkarmaların tersi.

"Bugün Cuma gecesi, Liza. Bize biraz enerji verebilir misin?"

"Hey, listedekileri çalmak zorundayım."

"Kendi başıma baba rock dinleyebilirim. Karışımlarını seviyorum."

"Başka söze gerek yok. Sponsorumuzun birkaç sözünden sonra biraz Louisiana sıçraması yapacağım. P-Pem-oh hayır." Liza şakaklarını ovuşturdu. Gergin bir kadının kendisininkinin karşısındaki Booth G penceresine vurduğunu gördü. DJ'in omuzlarının çöktüğünü ve kadının onu koridora doğru götürdüğünü gördü. Bir pembe fiş daha. Bu adam pisliklerin kralıydı.

"Pemberley Development, DC'yi her seferinde bir topluluk kurtarıyor. Netherfield hakkında endişeleriniz varsa bakım hattını arayın. 1-800-Care4Yu." Liza kelimeleri boğuk boğuk söylüyordu. Bu adam dehşet vericiydi. Liza senaryo programına baktı. Dorsey altın sponsordu! Kanalın başının dertte olduğunu biliyor muydu? Sırf onu reklamlarla küçük düşürmek için programını genişletme riskine girer miydi? Liza öfkelenmek istiyordu ama mankafa muhtemelen programını kurtardığını bilmiyordu.

Liza tam üç dakika boyunca güldü, sonra tekrar sahneye çıkma zamanı geldi.

Hava.

Kalabalık kavşakta volta atıyor, arabalar hızla geçerken soğuk çamur dalgalarından kaçıyordu. Bugün tek kişilik bir ordu olacaktı. Belediye binası bir miting alanı olması gerekiyordu. Ama Liza bir saattir buradaydı. Üşümüştü, parmakları kızarmış ve şişmişti. Bugün çarşambaydı, değil mi? Bu da insanların bir amaç için gelmemelerinin bir başka örneğiydi.

Son zamanlarda cazibesi azalıyor gibiydi. Dorsey onunla dans etme fikrine gülmüştü ve WIC de mesajlarına pek cevap vermiyordu. Bu kafa karıştırıcıydı çünkü WIC ile aralarında çok iyi bir elektrik vardı. Tam da hoşlanması *gerektiğini* düşündüğü tipte bir adamdı. Ancak aktivizmde ve aşkta, coşkusu asla karşılık bulmamış gibi görünüyordu ve bir mitingde (yine) yalnızdı, nadiren mesaj atan bir adama mesaj atıyordu (yine).

Bu arada, Dorsey ile olan en küçük etkileşimlerini düşünmeden uzun süre geçiremiyordu. Dorsey sürekli olarak kafasında yer kaplayan (kirasız) şeylerin bir parçasıydı:

- İnek sütü içebileceğimizi fark eden ilk kişi kimdi ve aslında neyin peşindeydiler?
- Mean Girls'te neden herkes Cady'nin Burn Book'u yazdığına inandı? O yeniydi!
- Dorsey uyku bölmesinde bacaklarımı onun üzerine açtığında, bu adama tüm kıçımı fırlatmama saniyeler mi kalmıştı?

Hepsi beyninin içinde dolaşıyor, duş alırken, losyon sürerken ya da saçını kıvırırken aklına davetsizce geliyordu. Meme ucunu onun ağzına sokmalı mıydı? Ve onun uzunluğunu altına mı almalıydı? Ona çenesini kapatmasını mı söylemeliydi? Kulağa pek rızaya dayalı gelmiyordu. Ama gücü biraz olsun geri alma fikri hoşuna gitmişti -adını haykırmasını ve onun için yalvarmasını sağlamak. Bunu hak etmişti. Bedeninin ve zihninin zıt yönlerde koşması rahatsız edici ve kafa karıştırıcıydı. Onunla ilgili her şeye katılmıyorsa, ondan tamamen hoşlanmaması gerekmez miydi? Nasıl olur da onun

dokunuşu hâlâ kalbini yerinden fırlatıyor muydu? Neden onun sabahki sesi, yumurtalarını koruması gerekiyormuş gibi karnını tutmasına neden oluyordu? Kadınların ilgisini çekmeye o kadar haklıydı ki, onu bir kez bile düşünmemişti. Ama şimdi Janae David'le bu kadar sıkı fıkı olduğu için, Liza kendini yalnız hissetmekten alıkoyamıyordu ve duygularını ailesiyle paylaşmak onun için zordu. Chicho da onu çoğunlukla bir mızmız olarak görüyor gibiydi.

"Tamam," dedi Liza kendi kendine, "ayrılma zamanı. Kayıplarınızı azaltın."

Belediye binasının pencerelerinden Dorsey'i gördüğünde, kendini yandaki kafede oturmaya ve asla geri dönüş alamayacağı pozisyonlara başvurmaya adamıştı.

Başını dik tut, çocuğum. Şimdi aklına gelen büyükannesinin sesiydi.

Büyükanne, deniyorum.

Kafası onun yanılıyor olmasının tüm nedenlerini biliyordu ama Liza'nın bedeni sadece kalçasının altındaki kalın ve zonklayan sikini hatırlıyordu.

Benim için mi?

Onun için.

Ne zaman bir dinleyiciye ihtiyaç duysa ortaya çıkıyor gibiydi. Omuzları dik, kaşları kırışıktı. Kızgın görünüyordu. *Güzel, umarım sonunda bir yetkili ona hayır demiştir. O beni görmeden gitmeliyim.* Aklına mantıklı geliyordu ama vücudu kendini Dorsey'in görüş alanına soktu.

Liza'yı hükümet binasının dışında görünce telefonu çaldı. Sanki adam onu tamamen şehvet dolu bir hayal gücüyle yaratmış gibi Instagram'ından fırlamıştı.

Düşünceler. Kalın camda onu gördü ve çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırdı.

Beni görüyor.

Dorsey onun bildiğini biliyordu. Bir anlığına orada kalmış, ona bakıyordu. Binaya doğru yürüdü ve yumruğunu cama bastırdı. Sonra da

düz olana kadar orta parmağını çeviriyormuş gibi yaptı. Yeni sponsorunu duymuş olmalı Döner kapıdan dışarı adımını attı. Bir kez daha kendini onun tepkisini beklerken buldu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Burası *benim* şehir yönetimim. Burada olmaya hakkım var." Liza tabelasını kaldırdı. Bir tarafında TRANS HAKLARI İNSAN HAKLARIDIR yazıyordu; diğer tarafında ise PROP B'YE HAYIR OYU VERİN yazıyordu.

"Yoldaşların nerede?" Dorsey sordu.

"Yoldaşlarımızı kastetmiyor musunuz, Altın Sponsor? Mücadeleye katıldığınız için teşekkür ederiz." Liza bunu bir şey kazanmış gibi söyledi.

Bekle, kazanmış mıydı? Dorsey finanse ettiği aktivizmi daha iyi görmek istedi.

"Şu tabelaya bir bakayım." Bunların hepsi birkaç hafta önce harika

görünüyordu. "Hayır, . İşaretlerle ne yaptığını biliyorum." Tabelasını tuttu . Dorsey elini uzatırsa onu tekrar kendisine doğru bastırılmış hissedebileceğini düşündü. Onun yerine yumruğunu sıktı.

"Yanıcı madde yok." Dorsey ellerini kaldırdı, sonra ceketinin düğmelerini açtı. "Beni arayın," diye teklif etti. Liza ceketinin iç kısmına dokundu. Yarım saniyeliğine karnına dokunacağını sandı.

"İpek astar . . . Kahretsin." Ondan çok giysilerinden etkilenmişti. "Sadece elektronik sigara kalemlerini kontrol ediyordum."

Dorsey güldü, sonra telefonunu uzattı. "'Prop B'ye hayır oyu verin' kampanyası önümüzdeki Çarşamba. Trans mitingi geçen çarşambaydı. En azından doğru *yerdesiniz*." Ceketinin düğmelerini ilikledi.

"Doğru yer yanlış zaman benim markam sayılır," dedi Liza. Adamın ondan bu kadar kolay etkilenmesi bir suçtu. Krem rengi, boğazlı bir kazak giymişti. Rahatlık ona uyku kapsülündeki o sıcak geceyi düşündürdü.

Yeniden yapmak istedi.

Zamanını çok daha verimli kullanabilirdi. Siyah taytını ve siyah kürklü botlarını taradı. Odaklanabileceği güvenli bir şey bulması gerekiyordu. Saçları sırtından aşağıya doğru uzunca kıvrılmıştı, siyah bir bere takmış ve o güne kadar gördüğü en büyük pembe gözlükleri takmıştı. Dudakları onunkiler gibi iki tonluydu.

Üst kısımları yumuşak soluk kahverengi, alt kısımları ise yemyeşil dolgun bir pembeydi. Giydiği bir şey onları yeni yalamış gibi gösteriyordu. Ona bakmaktan vazgeçmek istemiyordu.

"Arkadaşım DC'de içki içmek için en iyi yeri bildiğini düşünüyor. Yanıldığını kanıtlamak ister misin?" Dorsey sordu. Ona bu şekilde çıkma teklif etmenin daha iyi sonuçlar vereceğini *nereden* bildiğini bilmiyordu ama kanıtı kızın kırgın pozundaydı.

"Arkadaşın buralı mı?" Liza sordu. Dorsey konuşmak için ağzını açtı ama sözü kesildi. "Biliyor musun? Öyle olmadığını biliyorum. Ama yüksek fiyatlı içkilerden bahsedilmesine hayır diyemem," dedi.

" sende." O gülümsedi. bir nefes fırladı. *Rahatlama mı?*

"Bu sizin arabanız mı?" Liza orta boy bir sedanı işaret etti. "Kardeşim ödenmemiş park cezaları yüzünden gerçek bir hapse girdi. Nasıl oldu da bu binanın önüne park etmene izin verdiler?" Liza sordu.

"Gerçekten, gördüğün ilk yavan orta boy sedan benimki mi?" Sesinden en ufak bir alınganlık çıkmasını engelleyemedi.

"Hayır, yasadışı park edilmiş ve üzerinde ceza işareti olmayan ilk araba sizinki sandığım arabaydı."

Dorsey telefonunu tekrar çıkardı ve ekrana bastı. Liza her yöne baktı ve Dorsey Tesla'sını işaret etti, araba benzersiz bir şekilde park edip onlara doğru geliyordu. "*Bu* benim arabam."

"Lanet olsun, bana orada bir insan olduğunu söyle."

"Hayır, bu Çağırma özelliği. Yavaş ama güvenilir ve soğuk bir günde oldukça kullanışlı." Araba geldiğinde Dorsey bir düğmeye daha bastı ve iki kapı da yarasa kanatları gibi açıldı. Liza sanki makine arka ayakları üzerinde kalkmış gibi alkışladı.

Havalı arabalar senin gibi kadınlar için işe yarar mı? Dorsey yüzünü hiç gizlemedi. Tereyağlı deri koltuğa oturduğunda ayıldı.

Senin havalı olduğunu düşünmüyor aptal, sadece arabanı düşünüyor.

"Hotel Washington'a git." Liza'nın telefonunu çıkardığını görünce gülümsedi. "Sen değil, araba," dedi kahkahalar arasında.

"Kapitalizmin nimetlerine alışık değilim. Yöntemlerinizi açıklamanız gerekecek."

"Bunu söylediğine çok sevindim. Sanırım birbirimizi anlayabilmemiz için yöntemimi açıklayabilirim," dedi Dorsey. "*New York Times'ta* bir makale okudum. İnsanları eşleştirmişler ve onlara yakınlık derecelerine göre değişen otuz altı soru sormuşlar ve insanlar ..." Dorsey birden kekelemeye başladı.

"Aşık." Liza söyledi. "O makaleyi okudum."

"*Hepsi* değil. Yani ..." Kadının açık sözlülüğü adamın kekelemesine neden oldu. "Yapmaya çalıştığım şey bu değil. Hayır. İnsanlar birbirlerini daha iyi anlıyorlardı. Bence deneyebiliriz, sadece senin düşmanın olduğumu düşünmüyorum." Cümleleri çarpışan arabalar gibi birbirine çarpıyordu. Ama ciddiydi. Ona karşı sürekli olarak hissettiği tek şey merak, kızgınlık ve doyurucu dozda şehvetti.

"Birbirimizin tam tersi şeyler istiyoruz. Olabileceğimiz tek şey düşmanlık. Kimsenin senin yanında işleri berbat edemeyeceğini kendin söyledin. Ve benim tek *yaptığım* işleri berbat etmek." Liza tozluklarını karıştırdı.

"Bu doğru olsa bile, bunların tam olarak ne olduğunu bilerek daha iyi pazarlık yapmaz mıyız? Bazen yıldızlar aynı hizaya gelir, Liza." Onun adını söylemek hoşuna gidiyordu.

"Hizalanmış yıldızlar, hizalanmış hedefler anlamına gelmez."

"Peki ya bu gece? Şu anda ikimiz de bir şeyler içmek istiyoruz. Oradan başlayabilir miyiz?" Dorsey sesindeki çatlaktan nefret ediyordu. Sanki ona ihtiyacı varmış . Sesindeki yalvaran ton, yalnız olduğu izlenimini veriyordu.

"Tamam. Sorgulamaya başlayın." Dorsey onun sesini duymamayı umuyordu. rahat bir nefes aldı. Gülümsemesinin şiddetini ondan esirgediği için memnundu.

Telefonundan soruları çıkardı. "İlk soru: Annenizle olan ilişkiniz hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"İlk soru bu olamaz."

"Uygulamamdaki ilk soru."

"Bir uygulama var! Senin tuhaflığının hassasiyeti ..." Liza yüksek, tatlı bir sesle güldü ve parmaklarının ucunu öptü. Gözleri onun yumuşak ağzını izledi.

"Sizin işiniz soru yöneltme yöntemini eleştirmek değil" dedi.

"Tamam, vay canına. Annemle ilişkim çok sıkıntılı. Çok fazla kara mayını var. Kendi evim varken bunlardan etkili bir şekilde kaçınabiliyordum ama evden atıldığımdan beri tek yaptığım onu kızdırmak oluyor." Liza son kısmı pencereye bakarak söyledi. Dorsey için bir şeyler yerine oturmuş gibiydi. Tahliye edilmişti. Liza sahip olduğu işle, bir diplomayla -iki diplomayla- kirayı ödeyemiyordu. Mahallesindeki uygun fiyatlı konut kişisel olarak etkilenmişti.

Dorsey, "Anneler altı yaşındayken sizi tamamen anlıyor, sonra bazen sizi anlamaya devam etmeleri gerektiğini unutuyorlar" dedi.

"Peki ya annen?"

"Görüyorsun, benimle, iki tane alıyorsun. Biyolojik annemle ilişkim ... şey ... Sanırım ona hayatında hatırlamaya bile tahammül edemediği bir dönemi hatırlatıyorum. Biyolojik babam tarafından oldukça kötü muamele görmüştü. Şimdi yeni bir ailesi var ve benimle hiçbir şey yapmak istemiyor." Dorsey komik ve neşeli görünmek istedi. Ama konuşması başarısız oldu. Gerçekler hiç de iç açıcı değildi.

Ailesinin geçirdiği korkunç kazadan sonra, annesini bulmak için talihsiz bir ruh arayışı yolculuğuna çıkarak Manila'ya geri dönmüştü. O kadar basitti ki, bunu neden daha önce yapmadığını merak ediyordu. Onu mucizevi bir tesadüf sonucu bulmuştu. Bir yanı annesinin evlat edinmeye zorlanıp zorlanmadığını merak ediyordu. Patricia'yı ne kadar sevse de, yasal olmayan uluslararası evlat edinmelerle ilgili pek çok hikâye duymuştu. Annesinin onu gördüğünde kollarını açıp *"Oğlum!"* diye haykıracağını düşünmüştü.

Annesi onu hemen tanımıştı. Yüzünün şekliyle ilgili bir şey biyolojik babasının acı dolu anılarını canlandırmıştı. Annesinden, çalıştığı evdeki iki erkek kardeş tarafından defalarca istismar edildiğini öğrenmişti. Hayatı bir kâbusa dönüşmüştü. Ona açık yüreklilikle, bebeğini uykusunda boğmamasının tek nedeninin cehennem korkusu olduğunu söyledi. Artık yeni bir ailesi vardı ve gizli utancının hatırlatılmasını istemiyordu. Biyolojik annesi Asya standartlarına göre güzel değildi; işçi sınıfının kahverengi tenine, Filipinli televizyon ve filmlerde, hırsız ya da komik bir karakter olmadığı sürece hiç görmediği kısa boyuna ve yuvarlak yüzüne sahipti. Fakat

Ziyaretinin ilk saatlerinde ona bir tencere *arroz caldo* hazırlamış ve başını öne eğerek konuşmuştu. Kadının hareketlerinde bir zarafet, nadiren tanık olduğu bir tür dokunaklı güzellik görmüştü. Daha sonra, yeni kocası ön kapıdan içeri girmeden önce onu mutfağından kovmuştu.

Hiç geri dönmedi.

"Dorsey ..." Kadının sesindeki o alçak tondan nefret ediyordu. Bunu ona neden anlatmıştı ki? O sefil ve umutsuz yolculuğu kimseye anlatmamıştı. Bugünlerde düşüncelerini saran soğuk alaycılığın başlangıcıydı bu. Sırf fikirler konusunda idealist olamayacak kadar çok insanın paranın altında ezildiğini görmüştü.

"Evlat edinen annem tüm o mükemmel yönleriyle bir anneydi.
Sıcak ve destekleyiciydi ve ben de hayatımı ona göre şekillendirdim."

"O zaman neden yoksul mahallelerde uygun fiyatlı olmayan evler inşa ediyorsunuz?" Sesindeki keskinlik gitmişti. Bu sadece bir soruydu.

"Aslında her ikisi için de," dedi. "Yeterli her insani çaba mali destek gerektirir. Bazen bu desteğin nereden geldiği konusunda kıymetli olamayız." Netherfield Court hayata geçmezse, annesinin vakfı da sona erecekti. Dünyanın dört bir yanındaki kız çocuklarına yönelik öğrenme merkezleri ve okullar için yaptığı tüm planlar hiçbir zaman hayata geçirilemeyecekti.

Liza oflayıp pufladı ve kollarını kavuşturdu. "Bir insan etik olarak nasıl bu kadar para biriktirebilir?"

Dorsey omuz silkti. Gösterge panelindeki büyük ekrana dokundu ve çalma listesini dikkat çekici "Planet Money" podcast'inden güzel ve güvenli bir pop müziğe değiştirdi. "Kapitalist bir toplumda etik olarak nasıl tüketilir?"

İkna olmuş görünmüyordu. "Cevabın bu mu - hepimiz içinden çıkılmaz bir ağın içinde sıkışıp kaldık?" Dorsey sırıttı ve başını salladı. Liza adil ticaret kahvesi ve Sudan'daki kadın kolektifleri tarafından dikilen müze hediyelik eşya dükkânı eşarplarının dünyasında yaşıyordu. Onun olduğu yerde o da vardı. On yıl önce o da Liza gibi düşünüyordu; farkındalık kampanyaları düzenliyor ve Karl Marx okuyordu. Ama dünyayı dolaşmak ve böylesine sefil koşullara tanık olmak bir şeyi doğruluyordu: güç *sadece ve sadece* paraydı. İsviçre çakısıydı. Dünyayı değiştirmek için fikirler tek başına bir yaramazdı.

Pemberley'nin CEO'su olarak, üzerinde sert ve koruyucu bir kabuk oluşmasına izin vermişti. Liza her zaman kalbini ve politikasını koluna takıp dolaşmasa çok daha iyi olurdu. Ama bu, bu gece kazanmayı beklediği bir tartışma değildi.

Onu içki içmeye ikna etmeyi başarmıştı. Şimdi tek yapması gereken mahvetmek *değil*.

OceanofPDF.com

BOĞA VS. İNEK

Beyaz Saray'dan sadece iki blok ötedeydi ve bina iki yüz yıldan daha eskiydi. Mimarisine hayran kaldı, bir karışım 1930'ların federal ve eski İngiliz İmparatorluğu tarzlarının bir karışımıdır. Süslü lobide Noel'e hazırlık olarak çobanpüskülü ve ışıklarla sarılmış dramatik mermer sütunlar vardı. Dönüp Liza'ya baktı, Liza'nın gözleri ülkenin her bir eyaletini temsil eden karmaşık resimlerin yer aldığı detaylı tepsi tavanlara takılmıştı. Uzanıp yeşilliklere dokundu ve botları yerdeki ayrıntılı karo mozaiklerin üzerinde hafifçe sallandı.

Tek söylediği "Bu bir sonraki seviye," oldu. Liza hava atmazdı. Bir şeyin havalı olduğunu düşünüyorsa, onu sevmesine izin verirdi. O ise coşku düzeyini belirlemek için sürekli başkalarının ne düşündüğünü ölçerdi. Liza'nın arabasını sevinçle alkışlayışını hiç yadırgamıyordu; kendini bu kadar rahat hissetmek için her şeyini verebilirdi. Lobinin ortasındaki devasa ağaca doğru ilerledi ve dramatik bir nefes aldı. "Şu doğal çam kokusunu alıyor musun? Muhteşem değil mi?"

"Noel gibi kokuyor."

"Noel böyle mi kokuyor? Hiç gerçek bir ağacımız olmadı. Büyükannem plastik ağacı depodan çıkarırdı ve birlikte asardık. Yine de harika anılarımız vardı ama bir gün gerçek bir ağaç için neler vermezdim."

Dorsey onlara bir masa buldu. Güneş batıyordu ve ışık öyle eğikti ki Liza'nın küpelerinden yüzüne doğru küçük gökkuşakları dans ediyordu. Miles Davis'in "My Funny Valentine" şarkısı çaldı ve bütün gece

sersemletici bir rüya gibi. Adam yavan bir şey sipariş etti; kadın ise ateşli bir şey. İçtiler ve adam nereye bakarsa baksın, kadının gözlerine çarptı. Adam mimariyle, havayla ilgili kekeleyerek bir yorum yaptı.

Kalbi göğsünde doğal olmayan bir hızla çarpıyordu. Yönetim kurulu toplantısını bombaladığında hissettiği duygunun aynısıydı bu. Bu sosyal etkileşimi de bombalıyordu. Gigi şimdi onu kurtaramazdı. Nefes verdi. Ya rol yapmamayı deneseydi?

"Az önce sipariş ettiğim şeyi istemedim," diye ağzından kaçırdı.

Liza sanki beklediği buymuş gibi başını salladı. "Neden sipariş ettin?"

"Ben de öyle sipariş vermeliyim diye düşündüm. Babam her zaman viski sipariş ederdi.

Sek. Sevmem gereken bir içki gibi görünüyor." Dorsey bunu neden birdenbire ona söylediğini bilmiyordu.

Liza işaret parmağına vurdu. "*Aslında* ne istiyorsun?"

Sen, diye düşündü ama söylemeye cesaret edemedi. En azından bu gece. Tatillere bu kadar yakınken, ailesini kaybetmenin acısı daha da ağırdı. Şehirdeki çatı katı çok soğuk ve boştu. Eve gitmekten korkuyordu. Ama bazı dürüstlük türleri yararlı değildi.

Dorsey bunun yerine, "Ben de yanan o içkiyi istiyordum," dedi.

Liza gülümsedi ve elindeki fincanı masaya doğru kaydırdı. Batmakta olan güneş saçlarındaki kırmızımsı vurgulara vuruyordu ve Dorsey saçlarını bu kadar karmaşık bir şekilde ördürmek için ne kadar oturması gerektiğini merak etti. Kız kardeşinin saçlarını ördürdüğünü hatırlıyordu, bütün gün süren bir iş gibi görünüyordu. Liza'nın gözleri onunkileri buldu. "Tadına bak o zaman ve tekrar sipariş ver." Oyuncak ayı kahverengisi havuzlar öylesine yumuşaktı ki, göğsündeki ağırlık biraz olsun kalkmış gibiydi.

Meksikalı Sunset *a fuego fincanını* ondan aldı ve karşılığında elinin tamamını kendi eliyle çevreledi. Kadın kıpırdamadı. Ne tür bir paralel dünyaya girmişti acaba? Kadın elini çekip ona tokat atmadı ya da gülmedi. Kendi ellerini isteksizce çekerek bardağı kaldırdı ve çevirdi, ta ki dudak parlatıcısının kenarına bulaşmış pembe yarım ayları kadar. Bir yudum aldı ve gözlerini kıstı.

"Çok fazla mezcal," dedi. Dorsey peçeteyi açtı ve kucağına koydu. Liza ona gülerek bakınca durdu.

Liza, "Peçete konusunda çok titizsin," diye takıldı. *İşte* .

"Doğru mu demek istiyorsun?"

Peçetesini yakasının içine soktu. "İnatçı demek istedim."

"Eğer onu boynunda tutmaya devam edersen, seni rapor etmek zorunda kalacağım." "Hayır, Five-O peçetesi olmaz." Liza bezi aşağı çekti. "I kesinlikle kefalet ödeyemem." Yine de bir tür peçete kafiri gibi masanın üzerine koydu.

Liza gözlerini kıstı. "Kefaletten bahsetmişken, programıma neden sponsor oldunuz?" Sorusu doğrudan doğruyaydı. Göz teması açıktı. Bu soru karşısında saçmalamayacaktı.

"David, toplumun endişelerini dile getirmesi için bir bakım hattı fikrini ortaya attı ve bunu kamuoyuna duyurmamız gerekiyordu. Seni bu konuda topluma bilgi vermeye zorlayarak itibarını sarsabileceğimi ve bize yardım edebileceğini düşündüm." Dorsey onun bakışları altında irkilmedi.

"Ama yanlış hesapladın." Gülümsedi. "Sizin gibi insanlar bir soruna para atar ve kendi kendine düzelmesini bekler. Ama bu yöntemin temelinde vizyon eksikliği yatar. Vizyon olmadan para hiçbir yere gidemez." Viskisinden bolca bir yudum aldı. "Yani beni susturmak yerine, mesajımı güçlendirdiniz." Kendinden memnun görünüyordu ve viskiyi işaret etti, "Bunu daha çok sevdim."

"İster inanın ister inanmayın, mesajınıza *karşı* değilim. Yönteminize karşıyım. Hepsi vizyon, hepsi şans, hepsi hareket. Bu horozu olmayan bir boğa."

"Maskülinist benzetmenizde yolumu bulmama yardım edin. Aletsiz mi demek istiyorsun?" Liza kaşlarını kaldırdı.

Dorsey onun gözleriyle buluştu. "Güç." Elindeki kupayla oynadı. "Güç. Ağırlık." Dumanlı kokteylini bitirdi ve ona bir viski daha, kendisine de bir Meksika Sunset *a fuego* sipariş etti. "Size bir örnek vereyim. Bu iş bana hiçbir gerçek niteliğim ya da şirketi yönetme arzum olmadan verildi." Sandalyesine yerleşti. Liza ona uzun uzun ve yanaklarının rengi yükseldi. Onun ilgisine alışabilirdi.

"Kulağa düşmek gibi geliyor."

"Bunun size beni daha da aşağılık biri gibi gösterdiğini biliyorum ama ben kendimi hiçbir zaman bir şeyin CEO'su olarak görmedim. Barış Gönüllüleri'ne katıldıktan sonra, beceriksiz kalkınma kuruluşlarının çok az şey yaptığını ilk elden gördüm.

İdealizm işe yaramıyor." Garsonlar içkilerini getirdiler ama Liza'nın önüne Mexican Sunset'i, Dorsey'nin önüne de sek viskiyi koydular. Dürüst bir hata. Dorsey içkileri değiştirmek için hamle yaptığında, Liza kendi içkisinden küçük bir yudum aldı, sonra da içkisini uzattı. Dorsey de onu izledi ve viskiden bir yudum alıp Liza'nın önüne koydu. Bir tür hakikat ritüeli gibi hissetti. Göğsündeki sıcaklık kesinlikle viskiden kaynaklanıyordu.

"Ne işe yarar biliyor musunuz?" diye devam etti. "Para. Soğuk nakit para koşulları değiştirir, başka bir şey değil. Annemin temeli Pemberley'nin gücüne bağlı. Bu işin mahvolduğunu görmekten nefret ederim. Bana, erkek kardeşime ve kız kardeşime yardım etti. Gözümü ödülden ayırmazsam bizim gibi binlercesine daha yardım edebilir. Para olmadan, vizyon imkansızdır. Bu yüzden benim vizyonumun arkasında *güç* var."

"Vay canına, senden bir 'böylece' aldım. Benim imgelemim bir boğa değil. Sadece güzel bir inek ama yine de gücü var. Bir rahmi ve memeleri var." Dorsey neredeyse içkisini tükürüyordu. "Sakın gülmeye kalkma! Ciddiyim. Bir koalisyon kurmak ve toplumla birlikte bir şeyler *yaratmak* istiyorum - fikirleri *beslemek*, kendi kendini sürdürebilen bir model yaratmak. Modelinizin ne kadar sürdürülebilir olduğunu düşünün. Yönetim kurulu WCO'nun *tüm* operasyonunu ne kadar ödeyecek? Bir inek doğurduğu *tüm* buzağılara süt sağlayabilir. Bir noktada inşa etmeniz ve yaratmanız gerekecek."

Dorsey başını salladı. Yarı yarıya haklıydı, kabul etti. WCO'yu Pemberley Development'tan nasıl bağımsız hale getirebileceğini düşünüyordu. "Demek istediğinizi anlıyorum."

Liza, "Böylece uzay geminizi toplayıp Philadelphia'ya geri döneceksiniz," diye ekledi.

Dorsey bütün gece ağzının kenarlarını tutamadı. İçinden bir cesaret dalgası geçti. "Sana bir şey göndermek istiyorum," dedi telefonunu kaldırarak.

"Gönder." Liza omuz silkti.

"Telefonunda." Dorsey'nin yüzü yandı.

Pürüzsüz, Datu. Gerçekten pürüzsüz.

"Ah." Liza telefonunu karıştırdı. Kaygan bir sabun kalıbı gibi elinden kaydı ve düzgünce adamın içkisinin yanına düştü. Sesi her nasılsa soluk soluğaydı, numarasını küçük, kesik hecelerle okudu.

Ona Netherfield Court'ta çekilmiş bir fotoğraflarını gönderdi. İkisi de muhtemelen binlerce kez görmüştü ama sahne Aaliyah ve Jet Li'nin dövüş sahnesine dönüşmüştü ve Liza peçetesini açtığında üzerinde ROMEO ÖLMELİ yazıyordu. Dorsey onun bu viral anı nasıl karşıladığını merak ediyordu ve onunla bu konuda rahatça konuşmak istiyordu.

"Aman Tanrım, insanların çok fazla zamanı var! Bu çok iyi." Liza güldü, onun da içini kabartan büyük, muhteşem bir sesti bu.

Dorsey, "Bu derin bir sahte ama gördüğüm en iyisi," dedi. Bir meme'in merkezi olmak hakkında rahat bir sohbete daldılar. Dorsey ona bunun şirketteki insanların kendisine yönelik algısını nasıl değiştirdiğini anlattı. Konuşmaları üzerinde fazla düşünmüyordu. Bunu kolaylaştırıyor muydu, yoksa daha çok mu çabalıyordu? Kendini çıkışları ararken ya da saati kontrol ederken hissetmiyordu. Hatta onu güldürmüştü bile.

Servis görevlisi hesabı ödemeye geldiğinde Liza avuçlarını birbirine sürttü.

"Sana Washington Oteli Anlaşması'nı öneriyorum, Dorsey. Burası hakkında yanılmışım." Liza itirafının ardından gülümsedi. "Aslında içki içmek için harika bir yer. Bu iyi bir fikirdi. Birbirimizi insan olarak görmek. Bu yüzden bugün karar veriyorum. Kahretsin." Gözleri ona dikildi.

"Ne?"

"Bugün senin doğum günün," dedi yarı mutlu bir ifadeyle.

"Oh!" Telefonunu kontrol ediyormuş gibi yaptı. "Sanırım öyle." Şu anda yüzü yanıyor olmalıydı. *Nasıl hatırladı?*

"Mutlu otuz bir mi?" diye cüret etti.

"-İş," dedi. "Eve gitmek zorunda mısın?"

Kıza işkence etmeyi bırak ve gitmesine izin ver.

"Eğer sorduğunuz buysa, sokağa çıkma yasağım yok."

"Eğer gelmek istersen bir şeyler atıştırmak istiyorum," dedi Dorsey. O daha iyi düşünemeden davetiye çıkmıştı.

"Annemle büyük bir tartışma planlamıştım ama sanırım erteleyebilirim. Bildiğin bir Filipin restoranı var mı?"

Yapmadı ve göğsünde sıcak utanç iğneleri battı. Hep hissedecekti. Sanki daha çok şey bilmeli, daha iyi konuşmalıymış gibi. Ama bilmiyordu.

hiç restoran bilmiyordum ve bu çok utanç vericiydi.

"Neden bilmem gerektiğini anlamıyorum-" Dorsey kısa bir süre durdu. Kadının gözlerindeki dehşet, tehlikeyi değerlendirmek için etrafına bakınmasına neden oldu.

Ama tehlike yoktu, sadece Isaiah vardı, kaygan ve kurt dişli.

Liza'nın WIC olarak tanıdığı adam.

OceanofPDF.com

"HAYIR" DIYEN KADINLARDAN BIRI

L ' . . aniden gözleri üzerinde hissetti ve gözlerin sahip olması gereken tüm kameraları.

"Vay canına, ne şanslı bir tesadüf. Birbirinizi böyle tanıdığınızı bilmiyordum." WIC dönüp Liza'ya baktı. Gülümsedi ve sandalyesini dışarı itti. Fark edilmeyecek kadar beceriksizce geri adım atarak masadan uzaklaştı. Bu yarı korkaklık, yarı ihtiyatlılıktı. Bu küçük masada birlikte nasıl görünüyor olmalıydılar - rahat, hatta tanıdık?

"Buraya sık sık gelir misiniz?" WIC neşeli ve çekiciydi ve Liza onunla Dorsey arasında bir husumet olduğunu hiç bilmezdi. Dorsey'e baktığında yüzündeki fırtınalı ifadenin buyurgan ve küçümseyici bir hal alması dışında. Tatlı içkileri ve peçete yerleştirmeyi seven o utangaç, duygulu adam gitmişti. Liza masadan küçük bir adım daha . Dorsey bu hareketi fark etmiş olmalıydı çünkü şimdi küçümseyen bakışlarını Liza'nın üzerine dikmişti.

Kahretsin. Oda yirmi derece soğudu.

WIC onun kolunu dürttü. "Siz ikiniz çok cesursunuz. Kamerası olan herkes sizi her şeyle suçlayabilir." Telefonunu uzattı. İkisi de konuşmayınca, WIC kibarca devam etti, "Hayır, şaka yapıyorum. Anladım. Biraz diplomasi."

Liza bir kamera flaşı gördü ve başını salladı. Yine mi bu? "Hayır!" İstediğinden daha yüksek sesle çıkmıştı. Dorsey ve WIC'in biraz irkildiklerini gördü.

"Buraya pek sık gelmeyiz. Aslında hiç. Hiçbir yere gitmiyoruz.
Birlikte."

Dorsey'den uzaklaşmaya devam ederken içinde gergin bir kahkaha yükseldi, böylece artık onun sıcaklığı ve parfümü tarafından uyuşturulmayacaktı. Evet, en iyisi şimdi bu aşağılayıcı buzlu su kovasıyla ıslatılmaktı. Dorsey neden bu kadar sessizdi? Başka bir meme durumu mu istiyordu?

Dorsey telefonunu çıkardı ve Liza'nın sadece boş bir ekran olduğunu anlayabildiği şeye baktı. "Liza, unutmuşum, yarın sabah erkenden bir toplantım var. Bu gece yapamam." Liza'ya doğru soğuk bir bakış fırlattı. Bir dakika içinde yine altmışa sıfır.

Dorsey'nin içki davetine evet demesine neden olan neydi? Merak mı? Hayır, yalnızlık daha muhtemeldi. WIC, "mücadeleye" Dorsey'nin asla olamayacağı kadar yakındı. Onu anlıyordu. Aralarında doğal bir uyum vardı.

"Sorun değil. Benim de yapacak işlerim var." Büyü gerçekten bozulmuştu. Geceleri burada sona erdi.

"Seni ," diye teklif etti.

"Hayır!" Liza acele etti. "Burada tesadüfen karşılaştık, o yüzden... beni bırakmana gerek yok... bu planlanmış bir şey değil, o yüzden hayır."

"Buluşmamızın koşullarını böylesine ayrıntılı bir şekilde açıkladığınız için teşekkür ederim. Onları tekrar duyduğuma memnun oldum." Telefonundan başını bile kaldırmadan ona üstü kapalı suçlamalar yöneltebilmesi müthiş bir beceriydi.

", belki bir dahaki sefere hep birlikte dışarı çıkarız. Belki biraz
Filipin mutfağı mı?"

Dorsey, WIC'e bir bildiri kadar net bir bakış attı. *Hayatta olmaz, dostum.* WIC'nin cazibesi Dorsey'nin üzerinden kaymış , çünkü ceketini aldı ve öfkeli bir sarsıntıyla giydi. Liza'ya sabırsız bir bakış fırlattı. Sakin değildi; kızgındı.

"Liza, seni eve bırakmama izin ver," dedi. Akşam yemeğini daha yeni ekmiş olmasına rağmen, aniden eve gitmeye kararlı görünüyordu. Sanki birdenbire *aşağılık* bir şirkette olduğunu fark etmiş gibiydi. WIC ona nazik davranmak için elinden geleni yaptı, Dorsey ise ayaklarına tükürmek dışında her şeyi yaptı.

"Trene binerim," dedi ve WIC'in teklifini beklemeye başladı ama WIC sessizliğe gömülmüş olmalıydı. Çenesini kaldırdı ve her ikisini de omuzlayarak geçti.

"Liza!" Dorsey'nin ona seslendiğini duydu ama rüzgârın onun çığlıklarını yutmasına izin verdi.

Bir kokteyli döndürmek.

"Ne halt ediyorsun, Dorsey?" David Bradley ofislerinin dokuzuncu katındaki boş bar odasının diğer tarafında oturuyordu.

"Geçen gece içtiğim berbat içkinin malzemelerini doğru ayarlamaya çalışıyorum. Dumanlı bir mezcal ve bal-ananas şurubu kokteyliydi, drama için ateşe verildi."

"Madem kadar berbat, neden yapıyorsunuz?"

Dorsey dramatik bir şekilde bir kibrit çaktı ve fincanın kenarına dokundurdu. Pırıl pırıl mavi bir alev canlandı. "Çünkü bu harika bir anı," dedi.

"Bu anı bir kişiyi mi içeriyor?"

"Çoğu öyle." Dorsey ateşi söndürdü, içkisini yudumladı ve yüzünü buruşturdu. Yeterince mezcal yoktu. Gerçi o gece yaşadığı sarhoşluk hissini yeniden yaratmak için ekleyebileceği hiçbir şey yoktu. Liza ne kadar da içkili bir suluboya rüyasıydı. Mükemmel bir geceydi - ta ki öyle olmayana kadar.

"Janae ile konuşuyordum," dedi David.

"Neden? Sana hayalet gibi davranmadı mı?" Dorsey ofladı pufladı. Bu oyunlar bıktırıcıydı. Duygularınıza karşılık veremeyen insanlarla neden zaman kaybedesiniz ki? Çok derin duyguları olduğundan değil ama Noel süslemelerinin ışıltısı altında aralarında sıcak ve samimi bir şeyler filizlenmişti - ta ki Liza onu UGG'lerinin altında ezene kadar. Bunu düşünmekten nefret ediyordu ama *Liza Siyah olmadığım için benden utanıyor muydu?* Zenginliği yüzünden onu anlayamayacağını mı düşünüyordu? Her şey çok karmaşıktı. Dorsey karmaşıklıktan nefret ederdi.

"Sanırım Janae kar fırtınasından sonra utandı. Biraz fazla çakırkeyif oldu. Biraz hızlı gittik," dedi David. "Ağırdan alıyoruz. Şu anda buna ihtiyacı olduğunu hissediyorum."

Dorsey içkiyi lavaboya döktü ve yeniden başladı. "Seni dakikalar içinde geri arayacak kadınlarla dolu odalar var, biliyorsun." "O kadınları istemiyorum ve eğer kendine karşı dürüstsen, sen de yaparsın."

Dorsey bardağa biraz daha tekila attı. "En iyi kararıma rağmen, şu 'hayır' diyen kadınlardan biriyle devam ettim. Harika vakit geçirdiğimizi sanıyordum ama sonra tanıdığı birine rastladı ve sanki benimle kimsenin önünde görünmek istemiyormuş gibi davrandı. Ve ben ne yaptım biliyor musunuz?" Dorsey sordu. "O pislikle eve gitmesini önerdim."

David başını salladı. "Kulağa ihtiyatlı davranıyormuş gibi geliyor, Dorsey."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bu meme olayından beri oldukça tanınmış birisiniz. Bana sadece sağduyu gibi geliyor."

Dorsey gözlerini kırpıştırdı. Sanki biri başından aşağı ılık bir kova su dökmüş gibiydi.

Sağduyu, reddetme değil.

Liza'nın toplum içinde ona karşı soğuk davranmak için çok geçerli bir nedeni vardı. Aklı başında olsaydı, kendisi de onun beş adım gerisinden yürürdü, özellikle de Isaiah gibi bir kurdun önünde. Onlar bir mücadelenin karşıt taraflarında yer alan tanınabilir insanlardı.

Ya kurul, onun aşık bir aptal gibi göründüğü görüntüleri görseydi? İşi biterdi. Ve onu nasıl olur da dışarıda geçireceği eğlenceli bir gece ile tüm itibarı arasında seçim yapmak zorunda bırakabilirdi? Onun yanan bakışını hatırladı. Yanlış anlamıştı ve daha da kötüsü, centilmenlik dışı davranmıştı. Telefon elinde yandı. Derin bir nefes aldı ve Liza'ya mesaj attı.

Soru 18: En değerli anınız nedir?

Hiçbir şey.

Tamam, bunu hak etti.

"Dorsey, bu odadaki tek kişinin senin telefonun olduğunu düşünmeye başlıyorum." David gitmek için ayağa kalktı.

"Özür dilerim." Dorsey gizlice telefonuna bir kez daha baktı. "Ama Janae'ye bir şans daha vermekteki amacını anlıyorum. Telafi etmek için ona verebileceğin bir hediye var mı - yani, *senin* telafi edecek bir şeyin yok. Sadece yüksek sesle düşünüyorum. Belki onlara bir Noel ağacı alabiliriz?" Dorsey'nin zihni hızla doldu ve kalbi küçük bir takla attı. David'in sonsuz iyimserliği gerçekten de işe yarıyordu.

"Noel ağacı mı? Deli misin sen? Neden?" David güldü.

"Bence çok anlamlı olurdu."

"Douglas köknarını beş kat merdivenden çıkaramam!"

"Teslim etmene yardım edeceğim." Eğer Liza'yı yanlış anlamış ve trene binmek için onu terk etmişse, dünyada onu tekrar Liza'nın gözüne sokacak kadar ağaç yoktu.

OceanofPDF.com

MODERN KADIN

Y ' ., jam.

Hip-hop dünya turumuza tekrar hoş geldiniz! Sizi dünyanın dört bir yanına götürüyoruz. Ödüller ve biletler için istasyonu ziyaret edin, ve albümler. Geçen hafta sizi Le Diplomate restoranında Fransız MC'lerden oluşan harika bir koleksiyonla ücretsiz içkilerle Paris'e götürdük. Gelecek hafta size biraz Güney Afrika tadı vereceğiz! Bir sonraki ülke için alıyorum. Arayan Bir, hip-hop dünya turumuz için herhangi bir öneriniz var mı?"

", sonunda sizinle konuşabilmek çok güzel," dedi bir kadın.

"Teşekkür ederim." Liza gülümsedi.

"Ama evet, Filipinli hip-hop sanatçıları gibi Pinoy rap sahnesi hakkında hiç düşündünüz mü? Filipinler, N.E.R.D. ve Black-Eyed Peas ile Asya'da hip-hop'un gerçekten başlangıcıydı. Bazı erken dönem Francis
M. bu aklını başından alır."

"Oh, bunu sevdim! İsminizi alamadık, arayan."

"Sadece G."

"Pekala, Just G., sanırım son boşluğumuzu da doldurdun. Filipinler bizim büyük finalimiz olacak."

' ,

Dorsey ile ikisinin de aklını kaçırmış olduğunu daha iyi anlıyordu. *Aslında* Dorsey ile samimi bir ilişki sürdürmek zorunda değildi. Sonra

projesi başarısız olursa, başka bir şehri yakıp yıkmaya gidecekti. Ama WIC onunla birlikte siperlerde savaşan bir özgürlük savaşçısıydı. Dorsey bunu bilmeliydi. Onun tek mesajı iki gün boyunca beyninde yandı. Ta ki sonunda yumuşayıp ona geri mesaj atana kadar.

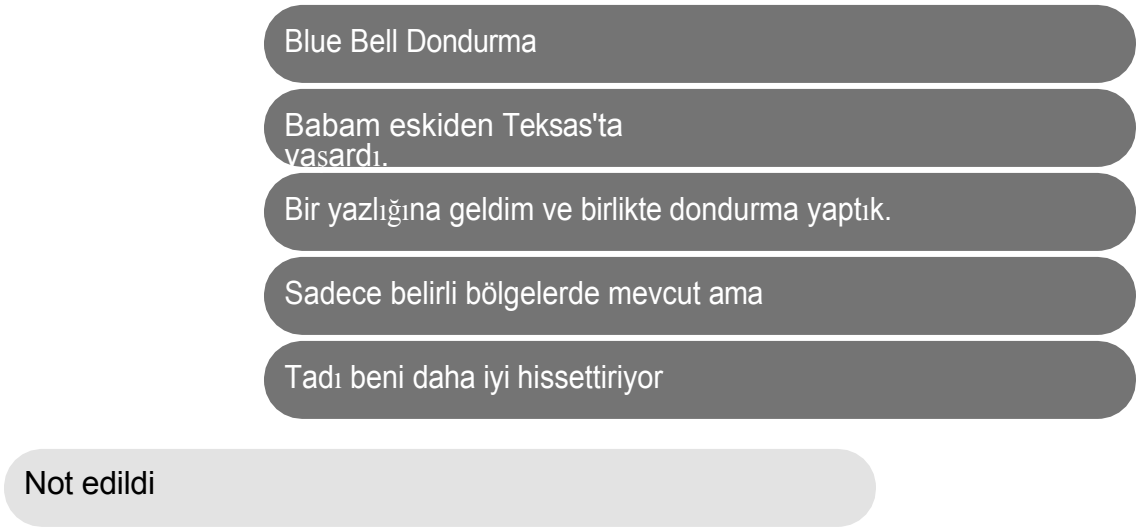

Tipik tek kelimelik cevapsızlık. Liza kendini Dorsey'den uzak tutması için entelektüel bir neden görse de, bedeni kendi isteğiyle hareket ediyordu. Geceleri onun dokunuşunun anısıyla yanıp tutuşuyordu. Dorsey'nin sert aletini kalçasında hissederek ölüp ölmeyeceğini merak ediyordu.

WIC o gece onu gördüğünden beri her gün onu aramıştı. Aklı, WIC'in radarına tekrar girdiği için mutlu olduğunu söylüyordu. Hafızasını canlandırmak için onu o gece dışarıda görmesi gerekti. İyi oldu. Aralarındaki şakalaşmayı hayal ettiğini düşünmeye başlamıştı. Telefonu çaldı ve açtı. Yine WIC.

"Hey, Liza."

"Bu o." Nefes nefese ve soğukkanlı görünmeye çalıştı. "Selam kızım, seni tekrar kontrol etmek istedim."

"Ah, WIC, sen çok tatlı bir adamsın."

"*Kraliçelerimizin* kendilerini kraliçe gibi hissetmelerini sağlamalıyız, değil mi?"

Liza, Dorsey'nin oteldeki karanlık bakışlarının parıltısını engelleyemedi. Geceye sessizce başlamıştı ama bu iletişimsiz bir sessizlik değildi. Gözlerinin üzerinde gezinmesi, tatlı tatlı kızarması, telaşlı konuşması ona kendini çok hoş hissettirmişti.

Sen. Çık dışarı, dedi hayali bir Dorsey'e. *Bu WIC'in zamanı.*

"Seni kaybettim mi?" WIC sordu.

Liza iş ilanları arasında gezinirken, "Hayır, pardon, tam burada," dedi. WCO bir proje yöneticisi arıyordu. Orada çalışmak için gözünü bile kırpmazdı. Dorsey'den iyi şeyler söylemesini istemeli miydi? Hayır, ölmeyi tercih ederdi.

Güldü. "Hayır, cidden gözümü korkutuyorsun. Sana yaklaşmadan önce kendimi geliştirmem gerekiyordu."

Liza'nın başı dönüyordu. En büyük kusuru erkekler tarafından gaza getirilmeyi çok sevmesiydi. Tam bir Aslan burcuydu.

"Yağcılık seni benimle her yere götürür, WIC. Devam et."

Neşeli bir sessizlik vardı. Her an ikisinden biri kıkırdamaya başlayabilirdi.

"Peki sizi Hotel Washington gibi bir yere götürmek için ne yapmam gerekiyor?" WIC söyledi.

"Sor," diye yanıtladı Liza.

"Yani bana ilgi göstermeni sağlamak için Fitzgerald gibi finansal olarak hazır olmam gerekmiyor mu?" Bekle. . . ona numarasını *yıllar* önce vermişti.

"Aslında tam tersi."

"Dorsey'i mi tanıyorsun? İkiniz de rahat görünüyordunuz."

"Pek sayılmaz." Liza'nın derisi karıncalandı. *Bu bir yalan değil, değil mi? Sen hiç kimseyi gerçekten tanımadın.*

"Benim hakkımda hiç konuştu

mu?" "Ne? Hayır."

"Evet, eskiden o adamı tanırdım." WIC kelimeleri çiğnedi.

"Vay canına." Elindeki tek şey buydu. Onu internette süzdüğünü paylaşmak istemedi.

"Evet. Genç girişimci programındaydım ve aklıma parlak bir fikir geldi. Bilirsiniz, bu harika bir fırsattı. Deli gibi sevdiğim babası yatırım yapacağına söz verdi."

"Risk sermayedarı gibi mi?"

"Evet, ama Bay F. , Dorsey beni ve işimi öylece bıraktı. Beni polislerle tehdit etti. Kötü bir durumdu."

Liza'nın tekrar söyleyebildiği tek şey "Vay canına," oldu. Tıpkı onun gibi konuşuyordu. "Sonunda bana oldukça edepsiz davrandı."

Liza sessiz kaldı ama hiçbiri onu şaşırtmadı. Bu tür şeyler her zaman olurdu. WIC'in kendisine bu kadar rahat açılmasından memnundu.

"Yani yollarınızı ayırdınız ve o zamandan beri hiç konuşmadınız mı?" Liza sordu. "Özür dilerim, sizi kişisel dramımla sıkmak istememiştim. Sadece . . ."

"Hayır, tüm bu kargaşayı düşününce bu konuda konuşmamak garip olurdu."

"Peki, sizi otele ne zaman ?" WIC konuyu değiştirerek şöyle dedi.

"Otelde değildik." Liza'nın sesi olması gerekenden daha yüksekti. "Bir bardaydık ve ona rastladım."

"Sakin ol anne, senin onurunu asla sorgulamam. Sadece seni de gezdirmek istiyorum, binmek için paramın bu kadar uzun olması gerekiyor mu bilmek istiyorum."

Liza Gülümsedi. O oldu Kıskandın mı? "Bu değil var için olmak ve Hotel Washington, ama sizi uyarmalıyım, dans kartım dolu."

"Oh, bunu gördüm. Eğer Dorsey'e kulaktan kulağa gülümsetebildiysen, bir yılanı bile büyüleyebiliyor olmalısın," dedi WIC.

Dorsey'nin gülümsemesini düşününce bir an durup telefonunda başka mesajlar olup olmadığını kontrol etti.

"Hâlâ orada mısın?" WIC sordu. *Tanrım, bu adam ne ?*

"Oh, WIC, üzgünüm. Sinyalim kesildi. Tekrar edebilir misiniz?"

"Aslında sizinle taslak teklifiniz hakkında konuşmak istiyordum. Herkes fikrinden çok etkilendi ve bunun genişlediğini görmek isterim. Eğer yeterince para toplarsak Netherfield'ı kendimiz satın alabiliriz!" Liza gülümsedi; onun coşkusu dikkat çekiciydi. Teklif de oldukça etli bir işti. Normalde bunlardan birini yazmak için birini tutmak binlerce dolara mal olurdu. Ve bunu yapması için ona güveniyordu.

"Oh, sana söylemek istedim. Yakında Philly'de bir etkinliğe gideceğiz. Büyükannem bahçe yarışmasını kazandı ve senin de orada takılmanı istiyorum."

"Harika. Oradayım," dedi WIC tereddüt etmeden.

"Bekle. . . Ama bu Dorsey Fitzgerald'ın şirket partisi."

Uzun, soğuk bir duraklama.

WIC boğazını temizledi. "Orada hoş karşılanan bir misafir olacağımı sanmıyorum." "Sürekli kalmak zorunda değiliz," dedi Liza.

"Dorsey'e geleceğimi söyledin mi?" "Hayır ..."

"Ona söyledin mi?" Sesinde bir sabırsızlık vardı. "Ben hallederim. Gitmek istiyor musun?"

Adam boğuk bir evet sesi çıkardı ve Liza gülümsedi.

"Ne giyeceksin?" diye sordu arka plandaki gürültünün üzerine. "Eşleşmek istiyorum-

"Üzgünüm, tren geliyor," dedi WIC ters bir şekilde.

Telefon aniden kapandı ve Liza omuz silkti. *Yeraltında olmalı.* Şimdi bu parti bu kadar sıkıcı olmazdı.

WIC'in sesi kendinden emin geliyordu ve Liza onun yanında umutlu hissetmek istiyordu. Dorsey'le birlikte görünmekten çekiniyordu, bunu anlayabiliyordu, çünkü Dorsey iliklerine kadar devrimciydi. Aynı şeyleri istemek böyle bir şeydi işte. Bir an için bir içki değildi bu; herkes için adaletti.

OceanofPDF.com

PLUS-ONE

H , ' sezonu. kim yalnız? Bu gece birini mi düşünüyorsun?" Liza Jazzy Jingle Bells parçasını çaldı.

"Beni aşk hattından arayın, ben de onlara özel bir şarkı göndereyim. İnternette Datu Ramos diye birinden bir istek alıyorum. Sam Smith'in 'Lay Me Down' şarkısını duymak istiyor. Tanrım, keşke biri beni Sam Smith'in şarkı söylediği kişiyi istediği gibi istese." Liza tuşlara bastı. "Senin için hemen geliyor, Datu. Umarım bu gece dinliyordur."

" , ," .

Şükran Günü'nden sonraki haftaydı ve kadınlar Bennet'ların dairesindeki büyük suni deri koltuğun etrafında oturuyorlardı. Büyükannenin Noel ağacını asmak için herkesin yardımını istediği yeterince güzel bir akşamdı. Janae, David'in kendileri için bir ağaç aldığını ve onu buraya getirmek istediğini utangaç bir şekilde itiraf etmişti. David kalbini kaybettiği zamanlarda bile onun peşini bırakmamıştı, bu yüzden Liza kız kardeşi için ondan hoşlanabileceğini düşündü. Ama Janae'nin henüz hayatının her parçasını David'le paylaşıp paylaşmadığından emin değildi. Liza, David'in kalbinin Janae'nin sadece güzelliğini değil, tüm yönlerini görebilecek kadar büyük olmasını umuyordu.

Beverly sürekli David'in henüz "vurulup vurulmadığını" soruyor, Janae ise bir ikinci el araba satıcısının becerisiyle konuyu geçiştiriyordu. Beverly sürekli David'le yalnız kalmalarını ve "ne olacaksa olsun" demesini öneriyordu.

Liza dönüşümlü olarak patlamış mısırı bir iğneyle büyükannesinin kırmızı nakış ipine dizmeye ve kaseden yemeye devam etti.

Büyükanne Liza'nın ellerine vururken, "Liza, o patlamış mısır çelenk için, miden için değil," dedi.

"O zaman neden sinemanın tereyağı aromasını patlatıyorsun?"

Liza karşılık verdi. Janae telefonuna dokunarak, "O aşağıda," diye anons etti.

Liza ve Janae yaşam alanını çılgınca temizlemeye başladılar. Bev itiraz etmek için ağzını açtı ama istemeye istemeye kanepenin yastıklarını kabarttı ve LeDeya'nın Doritos poşeti kolonisini çöpe attı. Liza sonunda Glade PlugIn'in kokusunu alınca temizlik yapmayı bıraktı. Köy Limonu pek çok günahı örtebilirdi. Kapı hızla çalındı ve Chicho da dahil olmak üzere tüm aile Bennett ailesinin hayatının bir tür sahne dekoruna atladı.

Beverly kapıya doğru gitti ve diğer tarafta kimin olduğunu görünce memnuniyetsiz bir homurtu çıkardı. Liza neredeyse ağzındaki patlamış mısır tanesiyle boğulacaktı. Bütün kapı aralığını kaplayan, esmer, zayıf, artık tamamen sakallı ve hâlâ topuzlu olan Dorsey Fitzgerald'dı. Gür, yaprak dökmeyen bir ağacın en üst dallarını tutuyordu ve annesinin hafif hayal kırıklığı dolu bakıÇına karÇılık verdi.

Liza saçlarını düzeltti ve gibi yapıp dudaklarını kremlemek için döndü. Serseri gibi giyinmek konusunda yapabileceği bir şey yoktu. Oysa adam tam teşekküllü bir yemek gibi görünüyordu. Liza gözlerini adamın dar kot pantolonunun içindeki güçlü kalçalarından kaçırdı ama sonra onun bakışlarının tüm gücüne bakma hatasını yaptı. Nasıl olmuştu da başka hiç kimse kelebek örneği gibi yere yapışmamıştı? Düşük voltajlı bir akım, merkezinden el ve ayak parmaklarının uçlarına kadar vızıldadı. *Tamam, gözlerini sakın.* Ama o zaman da adamın ince siyah kazağındaki karın kaslarının hatlarına ya da örüp sonra tekrar dağıtmak istediği o lanet olası dağınık topuzuna odaklanmak zorunda kalacaktı. O vücutta Liza'nın bakabileceği güvenli hiçbir yer yoktu. Ama bunu kabul etmek zorundaydı - bunu bir kenara bırakırsak, hiçbir şeyi kabul etmek *zorunda* değildi.

Hataları taradı. Bunun onun gündelik kıyafet denemesi olduğunu düşündü. Ama yıpranmış deri ceket o kadar yumuşak ve tereyağı görünümlüydü ki İtalyan olması gerektiğini anladı. Ayakkabıları basit topuklu ayakkabılara benziyordu ama daha önce

Bir zamanlar sneakerhead'di ve bunların bir tür hayvan derisinden Rick Owens Geobasket ayakkabıları olduğunu biliyordu. Liza küçümseyebileceği bir şey bulduğu için memnundu. Bu ayakkabılar kullanılmış bir Honda Civic ile aynı fiyata mal oluyordu ve o bunlarla Merrytown'da mı dolaşıyordu?

"Sende mi?" Her zaman neşeli olan David, Dorsey'i kapıdan içeri iterken ağacın gövdesini tutuyordu. Daireye keskin bir yaprak dökmeyen ağaç kokusu yayılmıştı. Belli ki Rockefeller Center'daki bu ağacı satın almadan önce dairenin boyutlarını öğrenmek için *birilerini* aramaları gerekiyordu.

Büyükanne sırıttı. "Hep gerçek bir ağaç istemişimdir," dedi. "Buraya koyabilirsin." Yıpranmış bir ağaç eteğini ve bir ağaç standını işaret etti. David komik bir homurdanma gösterisi yaparak odadaki kadınların gülmesine neden olurken, Dorsey'nin yüzü düz ve vurdumduymazdı. David herkesi kucaklamak için ağacın tepesini bıraktı. Ağacın ağırlığı onu öne doğru eğerken Dorsey homurdandı. David gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde seramik Değerli Anlar figürlerine dokundu, Liza'nın taşınan kutularını ve plastik kaplı halıyı Vatikan'ı geziyormuş gibi inceledi.

"Süslememize yardım etmek için kalmak ister misiniz?" Büyükanne kurdele süsleri ve cicili bicili kutulara doğru işaret etti. Büyükannenin sesi David'i yoksulluk turundan vazgeçirmiş olmalıydı çünkü solmuş bir örtü parçasını asılı eğrelti otlarının arasına bıraktı.

Dorsey "Hayır" diye bağırdı, aynı anda David de "Evet" dedi.

"Evet," diye tekrarladı David kararlılıkla. "Çok isteriz. Hadi şu kötü çocuğu sulayalım ve başlayalım." David arkadaşını ve ağacı tamamen bırakıp mutfağa geçti ve Dorsey'i her şeyi dairenin içinde kaldırması için bıraktı. Omuzları esnedi ve kazağının yumuşak malzemesi derin V kesikleriyle pürüzsüz bir karnı ortaya çıkardı. *Tanrı merhamet etsin, bu adam penis oklarıyla mı geliyor?* Liza etrafına bakındı, ama herkes David'in etrafında toplanmış, o da bir postacı çantasını karıştırıyordu.

Büyükanne David ve Dorsey'e artık öküz kuyruğu teklif etti. David başıyla onayladı ve büyükanne masaya iki tabak koydu. "Sen ve arkadaşın için."

Ancak Dorsey devasa ağacı küçük oturma odasına çekmekle meşguldü. Herkes öküz kuyruğu yiyen David'in etrafında toplanmıştı ama aptallar

yüzyılın gösterisini kaçırıyor: Dorsey tek başına o devasa ağaca hükmediyor ve Olimpik yüzücülerin karın kaslarını sergiliyordu. Hiçbir şey bundan daha ilginç olamazdı.

Ağaç sallanmaya başlayınca, Dorsey ağaç sehpasının kelepçelerini kapatırken Liza onu sabitlemek için koştu. Ağacın üst dalları alçak, sararmış tavanın altında eğilmiş ve kalın dallar televizyonu gizlemişti. Ama muhteşemdi. Etrafındakilerden biraz daha görkemliydi ama o da öyleydi.

David öküz kuyruğu tabağını temizledi. "Ve unutmadan, işte Pemberley yıldönümü balosuna resmi biletleriniz, uçak biletleriniz ve otel konaklamalarınız." David herkese bir bilet uzattı. "Seninki gerçekten mükemmel bir bahçeydi, büyükanne."

"Teşekkür ederim." Büyükanne onun ilgisi karşısında gülümsedi. Büyükannesinin öküz kuyruğunu bitirmiş ve bahçesine iltifat etmişti. David bin vuruş yapıyordu.

Liza gözlerini devirdi. "Evet, evlerimizi satın alınamaz hale getirdiğiniz için teşekkürler. Eminim bu *parti* bunu telafi edecektir."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Bev'in Liza'ya sıktığı kurşun onu morgda soğuktan dondururdu.

"Bahçe Çekilişlerimizi ülke çapında neredeyse her mahalledeki *tüm* sitelerimizde düzenliyoruz. Büyükannenizin yaratıcı alan kullanımı, yeşilliklerinin çeşitliliği ve sağlığı *herkesi* geride bıraktı," dedi David. Liza'nın onun kullandığını duyduğu en ciddi tondu bu.

"Büyükannemin bir ödülü hak etmediğini söylemiyorum,"
dedi Liza. "O zaman ne diyorsun, Liza?" Bev alaycı bir tavırla
sordu.

"Ve hepinizin bir artı bire izni var, yani ..." David beceriksizce devam etti. "Sen hariç." Janae'ye göz kırptı, da gerçekten korkunç bir kahkaha attı. Odadaki diğer herkes irkildi. David hayatının sonuna kadar bu kahkahayla yaşayabilirse Tanrı onu korusun.

"Benimle kimin geleceğini çok iyi biliyorum." Liza başka bir şey söyleyemeden Bev konuştu. "Peder sonunda yola geliyor ve onu Philadelphia'ya getiriyorum." Bev bir an düşündü. "Ama eğer hepimiz artı bir alırsak...

Tanrım, tüm bu insanlar, otel ve yemek için on bin dolar falan olmalı."

"Anne," dedi Liza nefesinin altından, mahcup bir halde.

"Ne? Bu çok para. Öyle değilmiş gibi davranmanın anlamı yok. Liza, Colin için artı-birini kullanabilirsin."

"Hayır. Hayır. Benim artı birim var anne. Bırak Deya onunkini kullansın." "Hayır! Derek'i getiriyorum!" LeDeya itiraz etti.

"Benim de bir randevum var," dedi Liza.

"Ne zamandan beri?" Bev sırıttı. "Chicho, Liza'nın randevusunu gördün mü?"

"Henüz tam olarak değil. Ama onun-" diye başladı Chicho ama Bev çoktan ondan uzaklaşmıştı.

"Kendi en iyi arkadaşın senin bu mükemmel erkeğini görmedi mi?" Bev sordu.

"Hayır! Dorsey onu tanıyor," diye atıldı Liza. "William Isaiah Curry. WIC." Tamam, birbirlerinden hoşlanmıyorlardı ama en azından WIC'nin gerçek bir insan olduğuna kefil olabilirdi.

Dorsey'nin sırtı dikleşti. "Onu tanıyorum." Ses tonu kırpılmıştı. "Kamu hizmeti ve Siyahların güçlendirilmesiyle ilgileniyor." Liza boğuk bir sesle ve ağzına bir avuç patlamış mısır koydu.

"Tabii ki öyle." Dorsey diğer elindeki patlamış mısır ipini çekti ve dalgınca ağacın etrafına fırlattı. İçine çekti. "Noel gibi kokuyor, değil mi?"

Liza kızardı. O gece ona tam bir hödük gibi görünmüş olmalıydı. David'in ağacı almasıyla bir ilgisi olmadığına emin miydi? Ağaç onun için miydi?

"Liza, git ve dolaptan biraz daha cicili bicili şey getir." Büyükanne torununu bir general gibi yönlendirdi. Liza dolaba doğru yürüdü; Dorsey'e omzunun üzerinden bir bakış fırlattı ve o da sözünü sakınmadan koridorda onu takip etti. Bir yanı otelin barında geçirdikleri o geceyi ve birbirlerini her gördüklerinde neden sıfırlanıp durduklarını sormak istiyordu. Çünkü içkilerin etkisi geçtikten ve güneş yeniden doğduktan sonra, ikisi de eski hallerine geri dönüyorlardı.

duyular. Gün boyunca gerçek dünyada yaşıyorlardı; bu da bu gündüz aile ziyaretini daha da gerçeküstü kılıyordu.

"Ne zamandır WIC ile görüşüyorsun?" diye sordu hiç giriş yapmadan.

"Oh, merhaba, Dorsey, nasılsın?"

"Rahatsız edici. Onunla ne zamandır görüşüyorsun?"

"Birbirimizi *görmüyoruz* ..." Liza hava tırnaklarını kaldırdı. Annesine vermek istediği izlenim tam olarak buydu, ama bunu ondan duymak kulağa yanlış geliyordu.

"WIC hakkında bildiklerinizi tek bir cümleyle anlatabilir misiniz?" Dorsey ilgilenmekten çok endişeli görünüyordu.

"O bir toplum organizatörü ..." Liza başladı.

"Kimin için çalışıyor?"

"Siyah İsrailliler örgütü için."

"*Kadın çalışmaları* diplomasına sahip olan sizin hiçbir kusur bulamadığınız bir kuruluş mu?"

"Doğru değil. Bir organizasyon insanlardan oluşur. Her şeyi geniş bir fırçayla boyayamazsınız. Örneğin, ben Pemberley Development'ta bir sürü hata buluyorum ama siz yine de buradasınız."

"Anlaşıldı. Birkaç soru daha. Örgütü ne yapmaya çalışıyor?"

"Netherfield'da seni geride bıraktım."

Dorsey gözlerini devirdi. "Netherfield zaten benim." "Benim" sözcüğünü söylerken dişlerini göstermesi Liza'nın bakışlarını kaçırmasına neden oldu.

"Peki... ihaleyi yeniden açmalarını talep edin." Liza şimdi hikâyedeki boşlukları kendisi için bir araya getiriyordu. Henüz şemanın tamamını bilmiyordu ama adam ne cüretle onu davasından emin olmamasını sağlamaya çalışıyordu?

"Paraya neden ihtiyacı olduğunu *tam olarak* anlıyor musunuz?" Dorsey sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukla konuşuyormuş gibi yavaşça söyledi. Liza bunu tam olarak anlayamıyordu ama Dorsey'nin iyiliği için neden anlaması gerekiyordu ki?

"Para topladığını nereden biliyorsun?" *Her yerde casusları olmalı.*

Dorsey kesin bir ifadeyle, "Yaptığı tek şey bu," dedi.

"Yaptığım hiçbir şeyi size söylemek zorunda değilim. Bu Washington Oteli Anlaşması'nın ihlali anlamına geliyor," diye hatırlattı Liza ona.

"Haklısın. Ama bilmelisin ki WIC ve ben samimi değiliz."

"Yani galaya davetli değil mi?" Liza ona tozlu süsleme kutusu fırlattı. "Dürüst olmak gerekirse, Dorsey, eğer sadece samimi olduğun insanları davet etseydik, o zaman seni Jennifer ve David'le aynı odada bırakırdık." "Bu *senin* artı birin. Ben senin baban değilim." Adam gözlerini kırpmadan ona baktı. *Neden onunla her şey bu kadar yoğun görünüyor?* "Korkunç seçimler yapmanı ." Dorsey sertçe omuz silkti.

Liza dişlerini emdi. Rahatça *omuz silkemedi* bile. "Ben *sormuyordum* izin istiyorum."

Dorsey, "Sanki izin ya da tepki istiyorsun," diye . "İkisini de vermek umurumda değil."

Liza tokat yemiş gibi boynunu geriye attı. Bu adamın onun onayına ihtiyacı olduğunu düşünmesi ne cüretti!

"Bu *senin* partin. Saygılı olmaya

çalışıyordum." "Bu benim şirketimin partisi."

"Biliyor musun, her neyse. Kiminle istersem onunla gelirim," diye fısıldadı.

"Eğer istediğimiz her şeyi yapıyorsak, benim de yapmak istediğim bir şey var." Dorsey kutuyu kalçasına doğru kaydırdı.

"Eğer saçıma dokunmak istersen-" diye uyardı Liza. Ama Dorsey onun yerine yaklaştı. Liza içgüdüsel olarak avuçlarını onun omuzlarına bastırdı. Gürültücü, meraklı ailesi koridorun hemen aşağısındaydı. Şu anda onu öpmeye çalışmayacak mıydı? Karnı guruldadı. Başını daha da aşağı indirdi. Onun bunu deneyebileceğinden çok korkuyordu ve buna izin vereceğinden daha da çok korkuyordu. Dudaklarını ayırdı. Adam bunu yapacaksa Tanrı yardımcısı olsun. Beklenti içinde gözlerini kapadı. Adamın çenesi yanağına sürtündü ama dudakları ağzının yanından geçip kulağına fısıldadı.

Öpücük *değil.*

"Soylulaştırma hakkında biraz rehberlik isteyebilir miyim?" Dorsey sordu. Bu kadar yakından, dikenli kirpikleri yıldızlar gibi fırlıyor ve kumtaşı teni

yumuşak ve uysal. Liza kalp atışlarının yavaşlamasını istemeye çalıştı. "Daha fazlasını anlamak istiyorum," dedi.

"Elbette, size bazı okumalar gönderebilirim." Adam öpmek için eğilmediği için *rahatlamış* olmalıydı. "Ama ırkçılık konusunda senin tur rehberin olmayacağım."

"Princeton'dan inşaat mühendisliği diplomam var. Bir tur rehberine ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Yine de biraz perspektife ihtiyacım *olduğunu* fark ettim."

"Her zaman alçakgönüllü," dedi Liza. Elleri hâlâ adamın üzerindeydi. Geniş omuzları avuçlarının altında yükselip alçalıyor, kazağının pürüzsüz, yumuşak malzemesi hafifçe kayıyordu. Onun hızlı nabzını fark etmemeye çalışıyor, bunun yerine parmak uçlarındaki bu lüks yumuşak malzemeyi adlandırmaya çalışıyordu. Ve lanet olsun ki bu zavallı bir bebek vicuña'nın yünü değildi. Kollarını onun omuzlarına dolamak ve etiketi ters çevirmek istedi. Kumaşı yerleştirmek küçük bir zaferdi ama gözlerindeki okyanus derinliğinden onu uzaklaştırmıyordu. Alt bölgeleri titreşip karnı titrerken, dışarıya soğuk bir kayıtsızlık yaymaya çalıştı.

Dorsey, "Princeton'da bana verdikleri literatür ile Howard'da size verdiklerinin muhtemelen oldukça farklı olduğuna dair bir önsezim var" dedi.

"Howard'a gittiğimi sana hiç söylemedim."

"Haklısın. Radyo programında her yarım saatte bir bundan bahsediyorsun." "Programımı mı dinliyorsun?" Liza onun sıcak yanaklarına dokundu.

"İstasyonunuzu taramış olabilirim. Unutmuşum." Onunla alay ediyordu ... ve bu hoşuna gitmişti. *Bu da ne böyle?* "O zaman bu bir randevu mu?" diye sordu. Sorusunun ortasında sesi çatallaştı.

Bu kelime Liza'yı sersemletmiş gibiydi. *WIC'e nasıl davrandığını hatırla. Onun gerçekte kim olduğunu.* Liza kollarını kavuşturdu. "Bu bir ders."

Herkes Janae ve David'in kimyasını izlerken koridordan çıktılar ve kimse gittiklerini fark etmemişti bile - kaşlarını kaldırarak aralarına bakan Chicho .

"Süslemeler," diye duyurdu Liza.

"Oh." Büyükanne tuhaf bir şekilde el çırptı. Dorsey'nin yüzünde öylesine onaylamaz bir ifade vardı ki, büyükanne ona endişeyle baktı. "Öküz kuyruğunu yememişsin, D," dedi.

"Hayır, gerçekten aç değildim ve sadece Dorsey iyi."

Liza yüzünü buruşturdu. Onun ailesinde lakaplar, etkilenmiş, kaba ya da nostaljik yetişkinler tarafından takılan bir şeydi. Bu bir kimlik pazarlığı değildi. Hoşunuza gitse de gitmese de "Hambone" ya da "Jughead" idiniz. Ve *herhangi bir* büyükannenin yemeğini reddetmek sadece ölüm belgesini imzalamaktı. *Sadece şu lanet öküz kuyruğunu ye.*

"Peki ya Bay Fitzgerald?" Büyükanne dedi ki. "Fazla aşina olmak istemem."

"Eğer bu seni daha rahat ettirecekse," diye cevap verdi. Liza'nın duyduğu tek şey, Büyükanne'nin ona olan saygısının derhal ölmesi için çalan kilise çanlarıydı. Liza neden soğumakta olan öküz kuyruğu tabağını onun kafasına fırlatmak istiyordu?

Liza kutudan ev yapımı süsler çıkardı ve Büyükanne yavaşça dikkatini başka yöne kaydırdı. Liza'nın, Maurice'in, Janae'nin ve LeDeya'nın tüm çocukluk süsleri ve Noel notları kutudan dökülüyordu. Dorsey herkesten ayrı duruyor, bazen volta atıyor, bazen de kapıya .

Liza onu görmezden gelmek için büyük çaba harcadı. Uzun bir bakış ailesini alarma geçirebilirdi. Narin süsleri topladı ve gelişigüzel bir şekilde ağacın üzerine attı. Dorsey kendi içine kapanmış, insanlarla konuşmak yerine cicili bicili yerleştirme ve süs dağıtma gibi küçük işlere odaklanmış gibiydi. Onun arkasına geçti ve mükemmel bir şekilde yerleştirdiği her süsü yeniden yerleştirdi.

Dorsey, "Bu eşit bir dağılım değil," diye yakındı.

"Zenginlik de öyle," diye espri yaptı Liza. "Süsleri ağacın insanların gerçekten görebileceği tarafına koyuyorum."

Dorsey, "Evet, Instagram'da paylaşılabilecek bir kare," diye karşılık verdi.

Kapı bir kez daha çalınınca evdeki tüm kadınlar gözlerini devirdi.

"Başka birini mi bekliyorsunuz?" David sordu. Liza

dişlerini emdi. "Evet... evet, bekliyoruz."

"Colin!" Bev'in tiz ve sahte coşkusu neredeyse bardakları parçalıyordu.

Dorsey'nin yüzünde bir şaşkınlık maskesi vardı, öyle ki Liza hemen açıklamaya koyuldu.

"O benim oyun kuzenim," dedi Liza.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oyun kuzeni de ne demek?"

LeDeya, "Birlikte büyüdüğün, akraba olmayan ama akraba gibi hissettiğin bir aile dostun," dedi ve Dorsey ile Liza'nın arasından geçerek Colin'e kesinlikle sahte bir sarılma vermek için fuayeye doğru ilerledi.

"Peki, neden sadece aile dostu demiyorsunuz?" Dorsey gerçekten merak ederek sordu.

"Çünkü bu aptal benim arkadaşım değil," diye Liza ve kapıya doğru yürüdü. Liza onu kucaklamaya çalıştı ama Colin onu içeri çekip öyle bir sıktı ki Liza'nın nefesi kesildi. Longbourne Bahçeleri'ndeki sıska günlerinden bu yana iyice şişmanlamıştı. Yüzü tam jeneriğinin üzerinde kesilmişti ama yeşil gözleri, teninin kahverengisiyle derin bir kontrast oluşturduğundan, yavan bir yüzü çarpıcı bir yüze dönüştürüyordu. Hepsine kitabının imzalı kopyalarını verdi.

"Oraya hepiniz için kişisel bir not yazdım," dedi Colin. "Ah, Liza, siz hanımlar her nasılsa o Instagram resimlerinden daha güzelsiniz." Liza'nın gitmesine izin verdi ve yuvarlak gözlerinin Janae'ye yerleşmesine izin verdi.

Bev aceleyle David'e doğru yürüdü ve onu Colin'le tanıştırdı. "Bu David, Janae'nin adamı."

Colin'in yüzü David'e gevşek bir tokalaşma verirken gözle görülür bir şekilde düştü. Sonra Dorsey'e döndü ve yüzü yeniden aydınlandı.

"Bekle, sen . . . bu düşündüğüm kişi mi?" Hızlı bir Google araması yapmak için durdu. "Dorsey Fitzgerald, yaşadığım ve nefes aldığım gibi. Net değeri yedi milyar, mahallede soyulmuş deri bir kanepede oturuyor?" Gözlerini kırpıştırdı ve güldü. Liza ikinci elden bir utançla irkildi. Colin'in sesinin tonu ve tınısı hemen değişti. Liza bu sesi büyükannesinin beyaz insanlarla konuşurken kullandığı ses olarak tanıdı. R'lerini telaffuz ediyor ve sesli harflerini düz tutuyordu. Dorsey'nin elini sıkmak için neredeyse Bev'i devirerek odanın karşısına geçti. Öfkeyle pompaladı, ama Dorsey vücudunu zavallı adama doğru çevirme zahmetine bile katlanamadı.

"Ne inanılmaz bir tesadüf! Az önce kiminle oturduğumu biliyor musun?"

Dorsey hiçbir şey söylemedi.

"Virginia senatörü Christopher De Berg'den başkası değil!" Colin hiç cesaretlendirmeden devam etti. "Bana Washington'daki siyasi dünya, önemli kişiler ve bağışçılar hakkında çok fazla bilgi veriyor." Colin son kelimeyi havada bıraktı. Hava birkaç derece soğudu ve Colin sessizliği doldurmak için güldü. "Hey, ama iş konuşmayalım."

"Sanırım David ve ben de tam gidiyorduk." Dorsey'nin ses tonundan bunun bir öneri olmadığı anlaşılıyordu.

David şaşırmış görünüyordu. "Evet. Evet, korkarım başka bir randevumuz var."

"Akşam yemeğine kalın." Colin sanki kendi eviymiş gibi onları davet etti. Soğuk öküz kuyruğu tabağından bir parça et aldı. Liza ona *Dorsey'nin* öküz kuyruğu demekten kendini alamadı. "Eminim Bev meşhur ayranlı turtasını pişirmiştir."

Bev mağazadan aldığı ayranlı turta paketini açtı ve gizlice fırına attı.

"Mümkün değil," dedi Dorsey. Liza'ya baktı ve fark edilmeyecek kadar uzun bir süre bakışlarını üzerinde tuttu. Bakışlarını ayırdı ve gitmek için ceketini topladı. Bev daha veda edemeden evden çıkmıştı.

Bev ofladı pufladı. "Şu adam. Bu kadar kaba olduğu için özür dilerim. David gibi iyi bir adamın böyle bir çuval dolusu üzüntüyle gelmesi beni çok kızdırıyor!" Bev Liza'ya baktı. "Peki *o* bakış ne içindi?"

"Ne bakışı?" Liza sordu. Annesinin kendisiyle yakından ilgilenmesine alışık değildi.

"Gitmeden önce sana ayakkabısının altındaki sakızmışsın gibi bir bakış attı. David'den o adamı getirmemesini istemek zorundayım. Tüm o saçlar . . . Hiç profesyonel görünmüyor. Sanki bir rock grubundaymış gibi görünüyor."

"Anne," dedi Janae. "Bu çok uzak. Dorsey-"

"Ne? O da ne? Orada durmuş halımın üzerinde volta atıyor, kimseyle konuşmuyor, büyükanneme ona Bay Fitzgerald demesini söylüyor, Colin'i selamlamak için bile durmuyor ve çıkarken Liza'ya hırlıyor."

"Teşekkür ederim anne, ama ben iyiyim," diye güvence verdi Liza.

"Şimdi, Bayan Bev, böyle bir adam buraya geldiği için çok şanslı olmalısınız. Bu onun iyi huylu olduğunu gösterir. Yani, etrafınıza bir bakın. Dehşete düşmüş olmalı, alınmayın."

Liza alaycı bir tavırla, "Alınmadı," dedi.

"Kaçımız bir milyarder tanıdığını söyleyebilir? Senatör De Berg, siyasetin yarısının kimden para isteyeceğini bilmek olduğunu söylüyor."

Liza boynuna bir ip sarıyormuş gibi yaptı ve Bev ona sertçe dirsek attı.

"Yani burada mı kalacaksın?" Büyükanne çok tatlı bir şekilde sordu.

"Hayır, tabii ki hayır. Bu koşullarda uzun süre görünemem."

Liza dişlerini emdi ve odasına doğru ilerledi. Colin'e asla uzun süre katlanamazdı.

"Liza, kızım ..." Sesini bıraktı ve sesi alıştırılmış gibiydi. "Kendini gerçekten geliştirmişsin, değil mi? Seninle biraz konuşabilir miyim?"

Liza olduğu yerde durdu ve kanepeye çöktü. Alexandria'da bir konsey üyesiydi ve WIC yazdıklarını genişletmesini önerdiğinden Netherfield önerisi konusunda muhtemelen ona daha fazla yardımcı olabilirdi.

"Elbette," dedi Liza. Chicho, Liza'nın yalvarmasına gerek kalmadan onun yanına oturdu.

Colin onun yanına oturdu ve elini dizine koydu. "Christopher bana siyasi yaşam için her türlü ipucunu veriyor. Demokrat Parti'de gerçekten bir yol gösterici," dedi Colin heyecanla.

Chicho başını salladı. "Power Broker Index'te iki numara seçildi."

"Evet!" Colin şaşkınlıkla cevap verdi. "Evet. Yapmanız gereken ilk şeyin kendinize bir eş bulmak ve hemen ardından birkaç çocuk doğurmak olduğunu söylüyor. İnsanların kesinlikle bekâr erkeklere oy vermediğini söylüyor. Ürkütücü bir faktör varmış."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Liza Chicho'yu dürterek. Ama Çiço'nun yüzü ciddiydi ve yavaşça başını salladı. Çok ileri gidiyordu.

kibarlık. Colin tam otuz yedi dakika boyunca Liza ve Chicho'ya herhangi bir politikacı adayının atması gereken adımları anlatmaya devam etti. Otuz sekizinci dakikada Liza konuştu. "Pekala Colin, bu güzel sohbete daha sonra devam etmeliyiz. Yazmam gereken bazı bloglar var."

"Evet, bazılarını gördüm. Sürecinizi izleyebilir miyim?" Colin'in gözleri onun üzerinde gezindi.

"Özür dilerim, yaratırken etrafımda insanların olmasından pek hoşlanmıyorum." "Colin, yarın benimle kiliseye geliyor musun?" Bev sordu. Colin

Bev'in sahte ödül çocuğuydu ve hafta sonunu onu kilise etkinliklerine götürerek ve başarılarına yaltaklanarak geçiriyordu. Gerçek çocuklarının hepsi buna izin veriyordu çünkü bu sayede Bev'in denetleyici gözlerinden hafta sonu uzak kalabiliyorlardı. İş aramaları, erkek arkadaş soruları, not sorgulamaları, hepsi gitti. Colin'in yeşil gözleri ve süslü eğitimi buradaydı ve onun parlayan koronası Bev'in çocuklarını ve onu başarısızlığa uğrattıkları tüm yolları sıcak tuttu. Bennett kardeşler için adil bir takas gibi görünüyordu.

OceanofPDF.com

GÖRÜNÜŞE RAĞMEN

Kimden: DFitz@PemDevCo.com
Kime: MK@PemDevCo.com

Bir süre önce, programımı herhangi bir etkinlik ve tatil partisiyle doldurmadığımdan bahsetmiştim. Harika bir kişisel asistan oldunuz ve programımı nispeten boş tuttunuz. Sezonu kutlarken "eğlenceye" daha açık olmam gerektiğinin farkındayım. Bu nedenle, yıllık Noel balosuna ve 50. yıldönümü galasına katılacağım. Ancak yine de elimden geldiğince az fotoğraf ve uzun sohbetler talep ediyorum. Aşırı meşguliyetten kurtarılmam gerektiğinde size bir işaret vereceğim.

Teşekkür .
D.

Dorsey telefonu tuttu ve nefes verdi. Georgetown'da kiraladığı çatı katı, Jennifer hâlâ burada dolaşırken sıkışık ve küçük görünüyordu. İmzalaması gereken birkaç kâğıdı bırakacağını söylemişti. Ama bir saat olmuştu. Kafası Instagram'da Liza'nın geçen yaz paylaştığı crop toplar ve parlatılmış dudaklarla doluydu ve şu anda istediği son şey bir arkadaştı. Saat on bire yaklaşıyordu ve Liza toparlanmaya dair hiçbir işaret göstermiyordu. Ay uzun zaman önce kaybolmuş, yerini sessiz ve karanlık bir geceye bırakmıştı. Tek ses, Dökümhane Şubesi'nin ağır ağır ilerleyişi ve Jennifer'ın endişeli topuklarının cilalı ahşap zeminde çıkardığı takırtılardı. Her adımda yüzünü buruşturuyordu.

Bu gece Liza'ya mesaj atacaktı. Ama önce Jennifer'ın gitmesini istiyordu. Liza'yı onun kendisini etkilediği gibi etkileyebileceğini düşünmek onu heyecanlandırıyordu. Jennifer'ın

Koridorda omuzlarına dokunduğunda midesindeki çırpınış... Onun da midesi mi burkulmuştu?

Koridorda dudaklarına baktığında onu öpmeliydi. *Neden yapmadın? Seni korkak*, diye kendi kendini azarladı Dorsey. Yüzüne bir tokat mı yiyeceğinden yoksa daha sıcak bir karşılama mı göreceğinden emin değildi. Kafasında sürekli *Alexi olsa ne yapardı sorusu* çınlıyordu ama bu durumda biliyordu. Alexi harekete geçerdi. Dorsey onu kandırıp banyoya götürmeli ve makyaj masasının üzerine oturtmalı, ecza dolaplarını tıkırdatırken pamuk kutuları ve diş fırçaları yere devrilmeliydi. Çok yüksek sesle inlemesini engellemek için ağzını kendi ağzıyla kapatırdı. *İnleyen biri mi yoksa çığlık atan biri mi?* Onların oturma odasına geri döndüklerini, kızardıklarını ve birbirleri gibi koktuklarını, herkesin bundan bahsetmeyecek kadar kibar olduğunu hayal etti. Dorsey inledi ve gözlerini devirdi. Jennifer yaklaştı, sinirli görünüyordu.

"Telefondaki kimdi?" diye sordu. *Neden benim özel anlarıma bu kadar hakkı olduğunu düşünüyor?*

"Bakacak başka ne var? Yorulmaya başladım." Onun sorusunu geçiştirdi.

"Tabii. Ben çıkıyorum o zaman, tabii ..." Jennifer kelimeyi havada bıraktı. Dorsey onun dudağındaki hafif titremeyi fark etti ve inledi. Alexi yolunu izlemek zorunda kalacaktı.

"Bak Jennifer, sana karşı dürüst olmak zorundayım. Birkaç akşam yemeği yedik, işe yaramadı ..." Dorsey başladı.

"İşe yaramadığını kim söyledi?"

"Ben sadece çalışmadığımızı

düşünüyorum-" "Çalışmadığımızı mı?"

Jennifer şaşkın görünüyordu.

"Neden benimle takılmak istediğini kendine hiç *sordun* mu Jennifer? Gerçekten mi?" Dorsey söyledi.

O sözlerini bitirmeden Jennifer başını sallıyordu. "Bu sorgulamanın aklında sikin varken mesajlaştığın kişiyle bir ilgisi yok, değil mi? Yemin ederim, *çıldırmışsın*, Dorsey." Öfkesi sesindeki acıyı maskelemekte yetersiz kalmıştı. "Netherfield'ın başarılı olmasını istiyor musun ki? Ortak hedeflerimiz olduğunu sanıyordum. Cevabın bu. Birbirimize benzediğimizi sanıyordum. Bunu istediğini söylemiştin. Ve şimdi seni

on dakika boyunca oturup mali tabloları incelemek için. Her şeyi birbirine karıştırıyorsun Dorsey *ve* bu bize Netherfield Court'a ve Alexandria projesine mal olacak. Senatör De Berg bana sizden Alexandria için bir birlik jesti yapmanızı istediğini ve sizin bunu reddettiğinizi söyledi."

Dorsey, "Bu bana yakışmazdı," dedi. Sigara almak için cebini yokladı. Hiçbir şey. Başı çatırdıyordu.

"Altında mı?" Jennifer sırıttı. "Seni ofisinde bir kadının gömleğini yırtarken yakalıyorum ve sen neyin senin *altında* olduğundan bahsediyorsun? İktidardaki şu şehvet düşkünü ve sonunda insanları istismar eden adamlardan biri olmanı istemiyorum. Net bir çizgi çizmelisin. Yani, görünüşe rağmen, sen iktidarda olan bir adamsın. MeToo hareketi seni öğle yemeği niyetine yerdi," dedi. "Şimdi gece geç saatlerde kim bilir kimlerle mesajlaşıyorsun, kanarya yutmuş kedi gibi görünüyorsun. Sadece bana çalışanlarınızdan hiçbiri olmadığına söz verin - ne avukat yardımcıları, ne de sekreterler."

"Ben bir avcı değilim Jennifer. Konumumun farkındayım ve benden daha zayıf birini asla avlamadım." "Görünüşe rağmen" deyişindeki bir şey Dorsey'i çileden çıkarmıştı. Onun evinden ve kulağından gitmesini istiyordu. Kalbi bu işte değildi. Bunu biliyordu. O da biliyordu. Ama babasının olduğu gibi bir adam olmaya çalışacaktı. Deniyordu da. Ama yeterli değildi. Hiçbir zaman da olamayacağından korkmaya başlamıştı. "Bu işe daha fazla önem ver*meliyim*. Bunu kabul ediyorum. Ama yorum yapabileceğin tek şey bu. Anlaşıldı mı?"

"Keşke yorum yapabileceğim tek şey bu olsaydı. Bakın, bunun sizin için hayırseverlik bütçesini artırmanın kestirme bir yolu olduğunu biliyorum, ama bu benim gerçek hayatım, biliyorsunuz." Jennifer kollarını kavuşturdu.

"Sanırım biraz uykuya ihtiyacım var," diye teklif etti. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "İyi geceler, Jennifer."

Evrak çantasını çekip aldı ve aceleyle dışarı çıkarken öfkeli bir veda etti. Dorsey kapıyı arkasından kapattı ve başını soğuk metale yasladı. Telefon elinde yanıyordu. Sonunda. Liza.

yerleşiyorlardı. Maurice her zaman yaptığı gibi geceyi dışarıda geçirmişti. Colin'le kibarca konuşmuşlar ve Liza odasına çekilmişti. Colin hâlâ dairedeydi ve ayrılmak için hiçbir harekette bulunmamıştı. Liza'nın tahminine göre, Bev onu gece kalmaya davet edene kadar buralarda takılacaktı. Muhtemelen bir oteli bile yoktu. Çarşafın son köşesini de askeri rahatlık için sıkıştırdı. Odanın bu tarafındaki herhangi bir hareketi duymak istiyordu. Liza eğilmiş, çarşafın diğer tarafını da sıkıştırıyordu ki, gözlerin üzerinde olduğunu hissetti. Döndü ve Colin'in minicik yeşil gözlerinin takdirle kısıldığını gördü. Birden ince tişörtünün ve sallanan göğüslerinin farkına vardı. Uyku şortunun yırtık pırtık kumaşı şeffaf ve uygunsuz görünüyordu.

"Peki otele ne zaman gidiyorsunuz?" Liza sordu.

"Şehrin bu kısmına Uber'lerin geldiğinden bile emin değilim. Saat çok geç oldu." Colin kapı pervazına yaslandı.

"Oh, . Sana bir tane bulabilirim," dedi Liza neredeyse yalvarırcasına.

"Asla yapamam. Annen bana ay sonunu söyledi," dedi Colin. Liza o kadını öldürebilirdi. Colin gözleriyle Liza'nın meme uçlarının tepelerini takip etti.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben banyoya gidiyorum."

Liza her şeyden en az iki çift giymiş olarak odaya geri döndü. Bir spor sütyeni, üzerinde tüylü bir pantolon olan tayt ve ince tişörtünün üzerine büyük düğmeli bir gömlek.

Dağınık şifonyerinin üstündeki telefonu çaldı ve WIC'in ona komik ya da düşündürücü bir şey göndermiş olmasını umarak telefonu açtı. Ama bu daha önce sadece bir kez gördüğü bir numaraydı.

Kuzen nasıl?

Üç aptal kelime ve aptal gibi gülümsüyordu.

Yeni telefon. Kimin?

Uzun bir duraklama oldu. Tam telefonu bırakacaktı ki telefon tekrar çaldı.

Yanıt olarak, Netherfield Must Go fotobomb'unun bir GIF'i çıktı. Gülümsemesini engellemek için elinden geleni yaptı ama Colin yanına sokuldu.

"Üşüdün mü?" dedi, kadının kat kat giysilerine dikkat çekerek.

"Evet, çok üşüdüm."

"Gecenin bu saatinde seni sırıtan kim?" Colin sordu. Yarı kıskanç görünmeye cüret ediyordu.

"Kimse yok," dedi ve banyoya geri döndü. Kapıyı kapatıp kilitledi ve oturmak için tuvaletin kapağını indirdi. Başparmağını özenle ekrana koyarak cevap verdi:

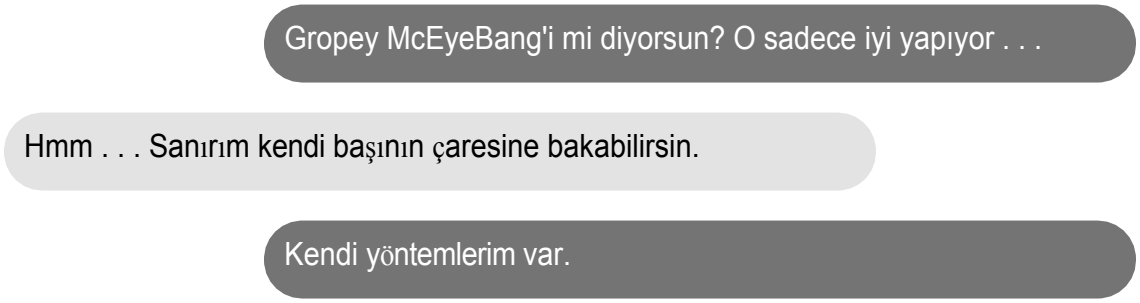

Hem renkli taytı hem tüylü pijama pantolonu uzun erkek çoraplarının içine sarılmış halde ayak bileğinin fotoğrafını çekti.

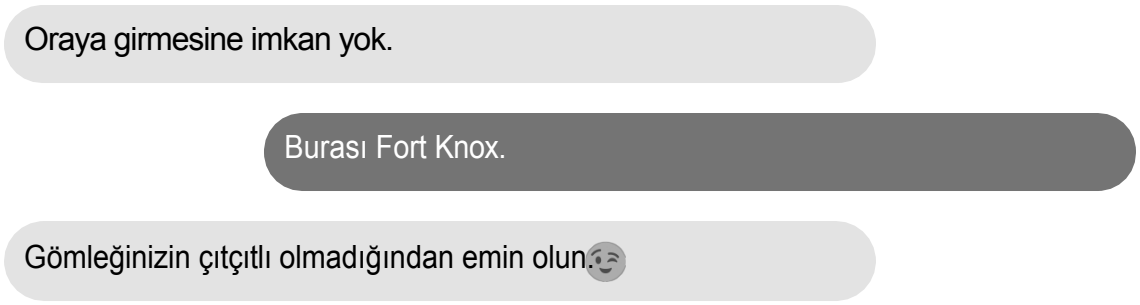

Oh, neden o geceden bahsetmek zorundaydı ki! Gözünün önüne bir sürü görüntü geldi: titreyen başparmaklarıyla gömleğini kurtarmaya çalışması, parmak eklemleri ve göğsünün birbirine değmesine derin bir nefes kalması ve adamın ona baktığı o gözler. Daha önce hiç bu kadar keskin bakışları olan bir adamla karşılaşmamıştı.

Bir süre sonra nihayet cevap verdi ve hissetmediği bir soğukluk bulmaya çalıştı.

O geceden beri sadece #buttons kullanıyorum.

Gerekli önlemleri aldığınızı gördüğüme sevindim.

Kapının çalınması Liza'yı yerinden sıçratacak kadar korkuttu. Neden kalbi küt küt atıyordu? Neden kendini bu kadar suçlu hissediyordu? Sanki burada büyükannesinin son pastasını yiyormuş gibi.

"Tuvalete gitmem gerek Liza," diye Janae.

"Annene git!"

"Buna ihtiyacım var, makaralarım onda." Liza gözlerini devirdi ve ekranda yanıp sönen üç noktayı izledi. Tanrı Janae'yi silindir setinden uzak tutmayı yasaklamıştı.

"Bir dakika!" diye kekeledi.

Neredeyse unutuyordum. Pinoy rap sahnesi hakkında bir şey biliyor musun?

Vay canına. Evet aslında. Bu benim derin bir hobim.

Güzel, güzel. Sonra görüşelim. Bir çalma listesi oluşturmak için yardıma ihtiyacım var.

Bunun üzerine gülümsedi ve kapının kilidini açtı. Janae onun yanından geçerken şaşkınlıkla ona baktı.

OceanofPDF.com

SEVIŞME PRATIĞI

Gönderen EliteEvents
Kime: DFitz@PemDevCo.com

Tamam, devam ettik ve dans pisti kurulumunu odaya ekledik. Bu bir son dakika isteğiydi, bu nedenle fiyat ayrıntılı listede belirtilenden daha fazla. Gelecekteki etkinlikler için de bir dans pisti bekleyebilir miyiz?

Cevabınızı
bekliyorum, Tom,
Elite Events

Dorsey bütün haftayı Sayman sigaralarını üfleyerek geçirdi. Onlar bitince de sakız çiğnedi. Şimdi, bu gece, etkinliğe saatler kala, sinirden kuduruyordu. Liza'yı dansa kaldıracaktı, bunu biliyordu. Ama tepkisi ona aitti. Ona yaşattığı utancı herkesin önünde telafi etmeyi umuyordu. Ve suçluluk duygusu ya da mem tehdidi olmadan ona sarılarak birkaç muhteşem dakika geçirmeyi.

Belgeseller kiralamak ve kendi düşüncelerini kataloglayıp onunkilerle karşılaştırmak istiyordu. Bunun son derece inekçe bir fantezi olduğunu biliyordu ama Liza'nın kendisinin bile bilmediği konular hakkında nasıl konuşacağını gerçekten merak ediyordu. Hiç kuşkusuz Liza'nın hepsiyle ilgili bir fikri ve bunu aktarmak için isyankâr bir yolu vardı. En az on kişiye Elektrik Kaydırağı teorisinden söz etmişti ve bu konudaki tartışmalar çok anlamlı ve komikti. Çekingen kız kardeşinin tam tersiydi. Janae ona pleksiglas katmanların ardındaki bir başyapıtı hatırlatıyordu, güzelliği uzak ve erişilmezdi. David kadının ilginç olduğuna yemin etmişti, ama Dorsey onu sadece

gerici vergi hakkında bir konuşma sırasında aydınlandı. Ama David, Liza'nın kız kardeşi için tüm hayatını alt üst etmiş, babasının durumunun kötüleştiği haberi geldiğinde DC ve Janae'yi bile terk etmemişti. Dorsey telefonu kaldırdı ve David'in numarasını çevirdi.

"David, babana çalışmayı bırakmasını söylemelisin." Dorsey'nin sesi sert ve kararlıydı.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Bu Paris anlaşması onun için çok şey ifade ediyor."

"O anlaşmayı sen devral. Bu ona huzur verecektir. O sadece her şeyin halledileceğini hissetmek istiyor ..." Dorsey'nin sesi kesildi.

Telefon sustu ama Dorsey hâlâ David'in nefes alışını duyabiliyordu.

Dorsey, "Başkentte her şeyle ben ilgilenebilirim," diye devam etti. "Janae'nin senin için bir şeyler hissetmesini bekleyemezsin."

"Dorsey, çok alaycısın. Bana sadece bu geceyi ver. Kararımı yarın veririm."

Dorsey telefonu kapattı ve elinde tuttu. Ölmeden önce babasına söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Onunla bir saat daha geçirmek için her şeyini verebilirdi. Bir dakika daha. Babası son günlerini Fransa'da bir anlaşmayı sonuçlandırmaya çalışarak geçirirken David başkentte kalarak hata yapıyordu.

Endişeyle Liza'ya bir mesaj gönderdi, başparmakları telefon klavyesinin üzerinde dans ediyordu.

Soru 14: Uzun yapmayı hayal ettiğiniz bir şey var mı? Bunu neden yapmadınız?

Tam beş dakika bekledi ve telefonu neredeyse elinden bırakacaktı ki telefon elinde çaldı.

Gana'da okullar inşa etmek

Bunu yapmadım çünkü büyük çabalar koalisyon gerektirir ve bir amaç uğruna insanları arkama almakta tökezledim.

Sen mi?

Dorsey bir an düşündü.

Her zaman güzel bir kadınla yavaş dans etmek istemişimdir.

Hiç slow dans etmedin mi?

Bu gerçek #NeverHavelEver'da öldürürdü

Onu bir mutant gibi göstermişti. Bunun hiç yapmadığı tuhaf bir şey olduğunu düşündü.

Bir kez halkın içinde. Tam bir felaketti.

Ve toplum içinde dans etmek de bir tür gösteri, değil mi?

Herkes senin oraya ne kadar ait olmadığını görebilir.

Dorsey bitirdi, sonra bekledi.

Kendinizi çok mu ait hissetmiyorsunuz?

İstediğimden daha sık.

Profesyonel ipucu. Bir dahaki sefere öküz kuyruğu ye.

Şaşkınlıkla telefona baktı.

Ne öküz kuyruğu?

NVM 🙄

Pembe kristallere bürünmüş kız kardeşi Gigi kapıyı iterek içeri girerken kapının yumuşak bir şekilde çalınması tamamen göstermelikti.

"İçeri gel." Ona gözlerini devirdi.

"Çok yakışıklı görünüyorsun." Elleri ince kalçalarına gitti. Dorsey yakasını çekiştirdi. "Stilistim sana teşekkür ediyor."

Gigi kollarını açmış, parıltılı bir korkuluk gibi bekliyordu.

Dorsey ona bir aşağı bir yukarı baktı. Kadın bir şeyler bekliyordu. "Bu elbise çok kısa," diye teklif etti.

Omuzları düştü. "Stilistim orta parmağıyla işaret ediyor." Gigi yatağa uzandı, uzun bacakları yukarı doğru uzanıyordu. "Küçük kız kardeşine bir iltifat etsen ölür müsün?"

"Sadece ilk fark ettiğimiz şey hakkında konuştuğumuzu sanıyordum." Dorsey omuz silkti ve ceplerini yokladı.

"Çok gerginsin, Datu. Odanızda komünist bir kütüphane mi patladı? Nedir bütün bunlar?"

Dorsey artık sola doğru eğilmiş olan kravatıyla oynadı. "UPenn'de bir derse giriyorum. Aslında, *Evicted'ı* al. Buralarda bir hediye kutunuz var mı?"

"Neden?" diye temkinli bir şekilde sordu. "Birine bir kitap mı hediye edeceksin?" Kitabı evirip çevirdi. "*Amerikan Şehrinde Yoksulluk ve Kâr* mı? Bu şimdiye kadar gördüğüm en az seksi hediye."

"İyi ki senin için değil. Bir kutu bul." "Kutu falan yok, Dorsey."

"Bakmadın bile! Yatağımın altında bir ton saklıyorum."

Toz fırfırını kaldırdı ve birkaç kutu çıkardı. Kitaba uygun bir tane bulduğunda alay etti. "Bu kitabı tozlu bir Tiffany kutusuna koymayacağım."

"Neden olmasın? Bu mükemmel."

"Dorsey." Ellerini kalçalarına koydu ve kendini toparlamak istercesine yere baktı. "Bir kadına içinde kullanılmış, işaretlenmiş bir kitap olan bir Tiffany kutusu veremezsin. Seni öldürür."

"Um, belki üzerine bir fiyonk koyarsın?" Elleri titredi ve hayal kırıklığı içinde kravatından vazgeçti.

"Nefes al, Datu. Meme kraliçenizin bu gece orada olacağını biliyorum. Hazırda hafif bir sohbetin var mı? Sana birkaç mesaj atabilirim."

Nefes aldı. "Hayır, teşekkürler Cyrano. Buna ihtiyacımız yok."

"Biz" vurgusundaki sahipleniciliği fark ettiyse de bir şey söylemedi.

"Ne zamandan beri? Randevularından haber vermem için *hep* bana yalvarıyorsun." Sesi biraz incinmiş gibiydi, sanki Dorsey onu büyük çocuklarla olan küçük macerasına dahil etmiyordu. "Çok aptal olduğumdan korkuyorsun." Kitabı tekrar çevirdi. "Tahliye hakkında konuşabilirim ve-"

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece ihtiyacımız yok." Dorsey kendini beğenmiş görünmemeye çalışıyordu ama kız kardeşinin kaşları yine de kalktı ve omuzlarını silkti. "Her gün mesajlaşıyoruz." Yine bir övünme gibi gelmişti.

"Kendinden çok memnun görünüyorsun," dedi Gigi.

Elinde olmadan küçük bir gurur titremesi hissetti. Bir kadının ona karşı banka hesabıyla başlayıp bitmeyen sürekli bir ilgisi vardı. Liza ona bükülmüş serçe parmağını sormuş, mambo sosunu gerçekten sevmediğini ama seviyormuş gibi yaptığını itiraf etmiş ve ona tahliye kriziyle ilgili makaleler göndermişti. Her ne yapıyorlarsa -bu mesaj günlükleri- şimdiye kadar sahip olduğu en uzun *şeydi*. Bu hassas dengeyi bozacak bir şey yapmak istemiyordu.

Dorsey rahat görünmeye çalıştı. "Onu dansa kaldıracağım." Sözcükleri havada bıraktı.

Kız kardeşi dondu kaldı ve aynada ona takıldı.

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, şaka yapmıyorum. Birine herkesin önünde dans etmeyi teklif edeceğim."

"Datu, dans etmeye ve sohbet etmeye mi çalışacaksın?" Kadının kuşkulu bakışı haddini aşmıştı.

"Gigi, bunu büyük bir mesele haline , yeterince gerginim."

"Bunu büyük bir mesele haline getiren *sensin*, ben değil. Dans olayını biliyor mu?"

"Tabii ki hayır. Neden ona Günışığı Kampı'ndan bahsedeyim ki?"

"İkinizin her gün konuştuğunu söylemiştin."

"O konuda değil," dedi Tiffany kutusunu kitabın üzerine kapatırken.

Günışığı Kampı, ergenliklerinin ilk yıllarında her yaz gittikleri yatılı bir kamptı. Yazın serinletici son günlerinde kampta bir dans düzenlenirdi. On üç yaşındaki Dorsey sonunda bir kıza dans teklif etmeyi kafasına koymuştu. Katani Sanders'a biraz fazla sıkışıncaya kadar her şey yolunda gitmişti. Ayrıldıktan sonra, tüm kampın görebileceği şekilde pantolonunun içinde bir çadır vardı. Daha da kötüsü, kızın ağır elmas çemberli küpesi kulağından kaymış ve pantolonuna takılmıştı, bu da sert kıyafetine çakan ışıklar altında disko topu etkisi vermişti. Philadelphia'nın Chestnut Hill bölgesindeki bir grup çocuk için o her zaman *Disko Dick olarak* kalacaktı.

O gece aynı zamanda sağ eliyle Liza'nın kısa süre önce yeniden alevlendirdiği uzun ve karmaşık bir ilişkiyi de başlatmıştı.

Gigi onun ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı ve kravatını yeniden düzenledi. "Umarım bunu başarabilirsin. Benden hoşlanmasına ihtiyacım var. Güçlü bir kardeşlik oluşturmaya çalışıyorum."

Dorsey sırtını dikleştirdi. Gigi daha önce hiç ilgi duyduğu birini örnek almamıştı. Küçük kız kardeşi artık onun tüm ailesiydi ama Gigi'nin Liza'dan bu kadar hoşlanmasının ne kadar iyi hissettirdiğine hâlâ şaşırıyordu. "Sadece kendin gibi davranma," diyerek gözlerini devirmesine gülümsedi. "Seni sevecektir."

" '

bir kardeşten biraz sevgi alın! Bu hafta sonu ne yapıyorsunuz? Bana ulaşın."

G kabini iskelet gibiydi. Duvarda Liza'nın birkaç fotoğrafı asılıydı. Onun Şovunun devam etmesini sağlayan tek şey *cömert* sponsoruydu.

"Ben Philly'deyken, Instagram'daki canlı yayınlarıma göz atın! Burada tekrarları duyacaksınız, ancak beni Philadelphia'ya kadar takip ederseniz, her şeyi olduğu gibi öğrenebilirsiniz."

"Liza, keşke benim de bir davetiyem ve dolabındaki elbiselerin yarısı olsaydı. Neler olduğu konusunda neden bu kadar ketum davranıyorsun?" diye sordu arayan kişi.

"Ağzı sıkı değil, sadece ihtiyatlı."

"Liza, kimseyi kandıramazsın. Philly'deki otelde güvenlik görevlisi olarak çalışan bir kuzenim var ve Janae Bennett Pemberley Development'ın VIP listesinde! *Bizim* kazıklanıp senin ve ailenin yeni bir daire alacağı bir anlaşma mı yapacaksın?"

"Hiçbir anlaşma yapmayacağım ya da hiçbir aptallığın parçası olmayacağım. Birisi büyükanneme gülleri için bir ödül verdi ve onun adını söyleyip gittiklerinde alkışlayacağım."

"Neden hepimiz tahliye edilirken senin bu işten gül gibi çıkacağına dair bir his var içimde?"

"İnanç, kardeşim, bir hardal tanesi kadar küçük. Hepinizden tek istediğim bu. Şimdi biraz ara verelim ve mahallemizin değerini önemseyen sponsorlarımız Pemberley Development'ı dinleyelim."

Bennett'lar ve Chicho, Four Seasons Hotel Philadelphia'nın birbirine bitişik iki süitinde koşuşturuyorlardı. Maurice, Liza'nın Chicho'nun Philadelphia'ya gelip onlarla birlikte yaşamasına izin vermesi için yalvarması üzerine artı-birini Chicho'ya bağışlamıştı. Maurice sonunda razı olduğunda, Liza Chicho'nun yanağını öptüğünde Maurice'in boynunun kızardığını fark etti.

Banyo bigudiler, tel tokalar, dudak parlatıcıları ve kirpiklerle doluydu ve yataklar Janae'nin elbiseleri ve alternatif elbiselerle kaplıydı. Shea yağı ve birbiriyle çelişen her türlü banyo ve vücut kokusu havada uçuşuyordu. Tavandan tabana pencerelerden, çoğunlukla Ben Franklin heykellerinden oluşan canlı bir şehir görünüyordu. Bu pırıltılı şehir manzarası Liza'ya Dorsey'nin ofisindeki o anı hatırlattı -sığ nefes alışını, kulağındaki sesini ve sırtına yaslanan göğsünü, etrafını saran o baharatlı kokuyu ve annesinden bahsedişindeki şefkati. Bütün o gecenin anıları garip zamanlarda aklına gelip duruyordu.

Manzarayı yakalayabileceğini umarak pencerenin yanında bir selfie çekti. Maurice telefon kamerasını Liza'nın elinden kaptı.

"Dang, bu da ne, iki yüz dört numaralı selfie mi? Deya'nın seni bir kurbağadan bir insana dönüştürdüğünü kabul ediyorum ama kardeşim, gurur her şeyin önüne geçer."

Liza telefonu almasına izin verdi. Gerçek şu ki, bu gece kendisinin Afrofütürist bir versiyonu gibi çok iyi görünüyordu. Saçları karmaşık, zarif bir kabarıklıkla örülmüş ve ensesinde bukleler bırakılmıştı. LeDeya'nın makyajı dramatikti: ışıltılı gümüş astarlı kobalt kedi gözü. Küpeleri en iyi bölümdü; Beyoncé'nin kulak manşetinin mükemmel bir taklidi olan "elmaslar" kulak memesinden kulağının kıvrımına kadar uzanıyordu. Onları kamera için doğru açıda tutmaya çalışıyordu.

"Bunu mu giyiyorsun?" Liza kardeşine sordu. Yukarıdan aşağıya onun kıyafetine baktı - ön cebinden büyük kulaklıklar çıkan sıkıcı bir eşofman. "Annem diri diri derini yüzecek."

"Hadi ama, bu büyükannem için. Janae'mizi çalabileceklerini ve bizim de iyi birer azınlık olacağımızı düşünmelerini istemiyorum. Bu bir protesto!"

"Bu bir protesto değil. Bu"-Liza onun kıyafetini işaret etti-"tembellik."

"Senden başka kimse protesto planı yapamaz mı? Ailede politik davranabilen tek kişi sen misin?"

"Tabii ki hayır! Politik olsaydınız çok sevinirdim. Şu anda sadece kendi iyiliğin için kışkırtıcı davrandığını düşünüyorum, hem de Büyükanne'nin sırtından."

"Yani oraya lanet bir avize gibi giyinerek mi gitmem gerekiyor?"

"Büyükannenizin mahalleyi güzelleştirmek için yaptıklarına biraz saygı duyarak gelin."

Maurice oflayıp pufladı ve kazağını çıkarıp bir NEFES ALAMIYORUM tişörtü giydi. Janae gergin bir şekilde etrafta dolanırken o aynada sakalını düzeltti. Liza'nın odasına girdi ve damla küpelerini özenle taktı. Liza onun elinin hafifçe titrediğini fark etti.

"Janae, sorun ne?" "Hiçbir şey,

sadece ..."

"Gergin mi?" Liza sözünü bitirdi.

"Sanırım annesi ve babası da orada

olacak." "Ne olmuş yani?"

"Maurice'in ne giydiğini gördün mü? Annemin dinleyen herkese bir daha asla çalışmayacağım diye böbürlendiğini duydun mu? Bu korkunç bir şey."

"Biliyorum. Ama bizim ailemiz bizim ailemizdir. David bunu biliyor ve dikkat çekici bir şekilde seni hala seviyor."

"Seviyor mu?"

"Seviyor," diye güvence verdi Liza.

"Ona henüz söylemedim," diye fısıldadı Janae.

Liza sadece başını salladı. "Neden

söylemedin?"

"Üzüntünün ilişkimizin içine girmesinden korkuyorum. Her şey çok eğlenceli ve güzeldi. Biliyorum ki ona geçmişimden bahsedersem, ..." Janae sözlerini yarıda kesti.

"Bence üstesinden , J. Ona güven."

"Yapacağım, ama şimdi değil." Janae başını salladı ve sonra ustalıkla konuyu değiştirdi. "Sonunda WIC ile takılacağın için heyecanlı mısın? Mesajlaşmanın yeterli olmadığını söylüyorum. Birbirinizi görmelisiniz."

"Onu göreceğim için işte bu kadar heyecanlıyım!" Liza küçük çantasından bir prezervatif çıkardı ve Janae kahkaha krizlerine girdi.

Maurice inledi.

"Kızım, bu adama aşık mı oluyorsun?" Janae sordu.

"Sanırım göreceğiz! Yani, ya fiziksel kimyamız uyuşmazsa?"

"Ama ikisi el ele gider," dedi Janae. "Özellikle hoşlanmadığınız biriyle hiç fiziksel kimyanız uyuştu mu?"

Aynen öyle. Dorsey ile ofiste DC'ye baktıkları o gece. Onun geniş omuzlarını avuçlarının altında hissetmek. Şu anda bile bunu düşününce içi daralıyor ve nabzı hızlanıyordu. Ama bunun yerine başını sertçe salladı. "Hayır, sanırım hayır," diye yalan söyledi Liza.

"Bak, bunun için endişelenme. Siz ikiniz iyi olacaksınız."

Liza gülümsedi. Uzun bir aradan sonra WIC'i tekrar göreceği için mutluydu. Ama karnında bir şey titriyordu, korkuya benzer bir şey, belki de gerginlik. Janae son makyajını bitirmek için odadan dışarı fırladı.

Liza'nın telefonu kardeşinin elinde titreyerek çaldı.

Hayır.

Bir NFL oyuncusu gibi telefonuna doğru hamle yaptı ve Maurice'in elinden kapmayı başardı.

Deya başını salladı. "Bu adam için çok baskı yapıyorsun!"

Onun bakışlarını en uzun süre tutan Maurice oldu. Telefonunu almak için neredeyse çılgınca dalışı hakkında bir şey söylemek istediyse de bunu kendine sakladı. Kadın mesaja baktı. Hâlâ ağır ağır nefes alıyordu.

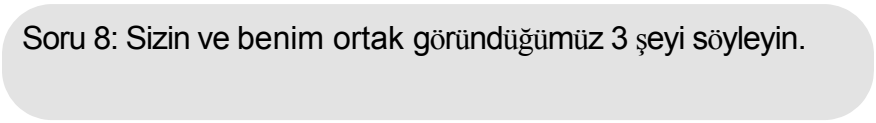

Başparmakları hızla vuruyordu.

Noktaların dalgalandığını gördü.

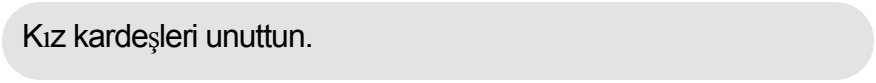

Adamdan alabileceği tek şey buydu. Kız kardeşi de orada olacak mıydı? Elbette gelecekti. Kendini tanıtmak küstahlık olur muydu? Liza normalde bir sonraki hamlesinden çok emindi. Ya Dorsey ondan hiç söz etmemişse? Liza'nın düşünceleri Maurice'in ona WIC'yi nasıl baştan çıkaracağı konusunda danışmanlık yapmasıyla bölündü.

"İlk hamleyi onun yapmasına izin vermelisin. Kız kardeşler ileri atılarak erkek kardeşlerini çabucak hadım ederler. Hepiniz Nora Dash'i hatırlarsınız, hanım hanımcık ve kadınsı? Erkekler buna bayılır."

Janae güzel kokulu bir parfüm bulutu sıktı ve içine doğru yürüdü. "Yani hepimiz Nora'nın yaptığı gibi kendimizi seks yaparken mi kaydetmeliyiz?" Janae gözlerini devirdi. "Onun çektiği videoyu her gün izlediğini hepimiz biliyoruz Maurice."

"Herkes onu bu kasetle mi tanımlayacak? Bu onun gerçek bir hanımefendi olduğu gerçeğini ortadan kaldırır mı? Kulağa seks-pozitif gelmiyor, Janae." Maurice dişlerini emdi. "Evet, o şaheseri yaptı ve *ben de inceledim*, *hepimiz* inceledik. Ama o her zaman tatlıydı ve bir erkeğe nasıl davranılacağını bilirdi."

"Yazık oldu ona." Bev başını salladı. "Bu da gösteriyor ki, üremeyi satın alamazsın.

Liza tam sürtükleri ayıplamakla ilgili bir tirat atacaktı ki kapının hafifçe vurulduğunu duydu.

Chicho kapıyı açtı ve Liza'nın nefesi kesildi. Kıvrımlarını belirginleştiren zarif sarı elbisesi içinde harika görünüyordu.

"Chicho, çok iyi görünüyorsun kızım!"

"Her neyse," dedi Çiço karanlık bir sesle.

"Ne demek 'her neyse'? Kızım, bu elbise çok şık." "Sonra senin

kıyafetini gördüm. Bu çok sade görünüyor."

Liza, "İnanın bana, sade olmak her zaman " dedi.

Chicho onun ayaklarına bakarak gülümsedi. "Çok güzel görünüyorsun."

Liza krem rengi, sırtı açık tulumunun yanlarını bastırdı. Öndeki derin V neredeyse göbeğine kadar uzanıyordu ve ortalama göğüslerine göre cömertti.

"Kızım, sen daha hiçbir şey görmedin. Janae'yi görene kadar bekle. Seni hasta edecek."

"Neden hep yapıyorsun?" Chicho aniden sordu. "Ne?"

"Biri sana güzel dediğinde, kız kardeşine yönlendiriyorsun."

"Çünkü öyle olmadığını biliyor," diye bağırdı Maurice.

"Kapa çeneni, Reece!" Chichoya döndü. "Bunu yaptığımı bilmiyordum."

"Öyle. Bekle." Chicho'nun gözleri Maurice'e kaymıştı. "Galada o çöp torbasını mı giyiyorsun?"

"Bu bir ."

"Aldırma ona, Chicho," dedi Liza. "Janae için bir mum yak. New York'taki büyük bir pozisyon için mülakatı kazanıp kazanmadığını öğrenmek için bekliyor."

Liza son zamanlarda Chicho'ya ne olduğunu bilmiyordu. Sürekli Merrytown'dan gitmekten söz ediyordu. Her gün piyango oynadı ve Colin'in *Up from Nothing* adlı kitabını okudu. Sanki

Birdenbire kendi hayatından ve Liza'nınkinden de memnun olmamaya başlamıştı. Chicho son zamanlarda Bev ne zaman Liza'yı ruj, sütyen ve erkekler konusunda azarlasa başını sallıyordu. Arkadaşlıkları Liza'nın anlayamadığı nedenlerden ötürü soğuyor gibiydi ve Liza gidişatı nasıl tersine çevireceğini bilmiyordu.

"Umarım bunu anlar. Sizinle daha fazla kapalı kalamayacak kadar aklı başında," dedi Chicho, Maurice'e başını sallayarak.

"Ve WIC geliyor!" Liza ciyakladı. "O zaman iki mum yak."

"Seninle yatmak için azizlere dua etmiyorum." Chicho istavroz çıkardı.

"Neden olmasın? Bütün gece Tanrı'ya yakarmayı planlıyorum." Liza omuzlarını silkti.

Chicho skandala uğramış gibi davrandı. "Yine de çok garip. Şimdiye kadar seni daha çok görmeliydi. Philly çok uzak değil ya. Neden hafta sonları uğramadı ki?"

"Çünkü örgütleniyor. Hafta sonları bunun için mükemmel bir zaman ve hareketi engellemek benden uzak olsun."

Bev sabırsızlıkla kapıyı tokatladı. "David'in bizim için gönderdiği limuzine bakmak istiyorum!" Liza'nın annesi riskli yerlerinde stratejik kesikler olan daracık fuşya bir elbise giymişti. Elli beş yaşında olmasına rağmen iyi görünüyordu. Ama bir şeyi yapabiliyor olması, *yapması gerektiği* anlamına gelmiyordu. Peder onun yanına sokuldu. Üzerinde sadece zoot takım denebilecek bir şey vardı. Geniş omuzları ve ince bacaklarıyla yürüyen bir ikizkenar üçgene benziyordu.

Liza, Bev'in WIC'yi görmesini sabırsızlıkla bekliyordu; , yakışıklı bir gülümseme. Liza'nın haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktı. Liza sonunda Bev'in karga yediğini görecekti. Bu geceyi hiçbir şey bozamazdı.

OceanofPDF.com

ZİNCİRLENDİ

. şampanya ve çikolata kaplı çilekleri kemirdiler. Deya, limuzindeki atıştırmalıklar için kavga ederken Maurice'e bağırdı ve Janae şoförden müziğin sesini sonuna kadar açmasını rica ediyordu. Tüm bu süre boyunca Beverly masrafları hesaplıyordu.

"Otelimize baktım. Süit odalar için geceliği bin doların üzerinde. Ve bu şampanya da ucuz değil."

Janae annesini usulca azarladı. "Anlıyoruz anne. Bize karşı çok cömert davranıyorlar."

"Bu bizimle ilgili değil tatlım. Sen ve şuradaki para babası yüzünden bize kraliyet muamelesi yapıyorlar." Janae'nin yüzünü işaret etti. "Ve Bayan Liza'nın gizemli adamıyla da tanışacağız. Müstakbel bir politikacıdan çok daha iyi olan bu mükemmel adamla."

Liza kollarını kavuşturarak oturdu ve yemi yutmadı. Bu hayatının en yetişkin anlarından biriydi. Bundan sonra 401(k)'sini çeşitlendirmeli.

Büyükanne, araba tamamen durmadan önce limuzinin kapısını açıyordu.

"Bu kuşak beni boğuyor." Büyükanne avcı yeşili eşofmanını çekiştirdi. Bev annesine "makul bir şey" giydirmek için yalvarmış, yakarmış ve pazarlık etmişti. Pelüş kadife eşofman, kadınla anlaşabildiği tek şeydi.

Bennett'lar, şaşırtıcı sayıda fotoğrafçının ve meraklı izleyicinin önünde limuzinden dışarı döküldü. Bev limuzinden inerken elbisesini düzeltti ve sanki spot ışıkları için yaratılmış gibi sırıttı.

Liza dışarı adımını atar atmaz göze batacağını biliyordu. Öncelikle bir tulum giymişti. İnternette gördüğünde detaylarına, dalma yakasına, şal yakalarına ve yan ceplerine aşık olmuştu. Aynı hem açık hem de muhafazakâr hissetmesine neden olan şey arkası açık ve geniş bacaklarıydı. Ensesinden sırtının alt kısmına kadar uzanan zincirle uğraştı. O zamanlar iyi bir fikir gibi görünmüştü. Şimdi ise sırtında gezinen bir sineğin verdiği ürpertici hissi veriyordu. Janae Liza'nın elini itti.

"Rahat bırak. Harika görünüyorsun Liza," diye güvence verdi Janae ona. Kız kardeşi onun ne düşündüğünü her zaman bilirdi.

"Burada pantolon giyen tek kadın benim."

"Yani WIC'iniz sizi kolayca dışarı çıkarabilir, değil mi?" Janae söyledi.

Liza başıyla onayladı ve halı kaplı koridordan binaya doğru yürüdü.

Şık balo salonu iki kat üzerine yerleştirilmişti. Resmi bir sahnede Earth, Wind & Fire şarkılarının hafif bir versiyonunu çalan büyük bir grup yer alıyordu. Duvarlar koyu renkti ve altın kakmalı ezilmiş kadife ile kaplanmıştı. Diğer her şey taze ve beyazdı. Masaların ortasında uzun fildişi calla zambakları yükseliyordu. Masalar beyaz ve altın rengi tabaklar, tabaklar ve kaselerle doluydu ve fil şeklindeki işlemeli peçeteler de bunlara eşlik ediyordu. Mütevazı bir dans pisti ve odayı çeşitli geometrik kaplamalara bürüyen bir ışık gösterisi vardı. Pahalı eşyalar, losyonlar, maskaralar, tıraş kremleri, Caterina mücevherleri, Sag Harbor her neresiyse oraya üç günlük bir gezi ve nane yeşili bir elektrikli scooter'ın anahtarıyla dolu ağır çantalar verildi.

Tüm bunların ne kadar büyük bir israf olduğu konusunda yorum yapmak istedi ama Büyükanne'nin yüzünü tüm eşyalara bakarken, Janae ile birlikte ahlayıp vahlarken görünce kendini durdurdu. Büyükanneyi kazananların masasına oturttular, burada ona hizmet ediliyor ve üzerine titreniyordu.

Bunu hak etmişti. O yavaş, romatizmalı parmaklar hayatları boyunca çalışmaktan başka bir şey bilmemişlerdi. Bırakın sahnenin ortasına geçsin ve şımartılsın.

Liza WIC'in gelip gelmediğini anlamak için gözlerini odada gezdirdi ama bu yapıda ve saçta kimseyi göremedi. *Önemli değil, muhtemelen geç kalacaktır.* O bir devrimciydi.

bu burjuva etkinliklerine. Ama onu görmeye geliyordu, diye düşündü, tüm bunlara gerçekten katılmak için değil. Sanki bir işaretmiş gibi annesi dirseğini çekti.

"Bay Mükemmel'iniz nerede? Dışarıda bizi bir kamyon dolusu gülle falan karşılayacağını sanıyordum."

"Anne." Liza aranıyor için Çığlık. "O değil a yarışmacı üzerinde *The Bachelorette*, o sadece görüştüğüm bir adam, tamam mı?"

"Şehrine geldiğinde seninle tanışmayan bir adam," diye karşılık verdi Bev. Liza annesinden ayrılmak için her türlü bahaneyi kullanarak uzaktan David'e el salladı. Sarı saçları dağılmıştı ve yüzü Liza'nın daha önce gördüğünden daha kasvetliydi. Gazeteci ve kamera kalabalığına yaklaştığını fark etti ve kalabalığın ortasındaki adam onu fark ettiğinde geri çekilmeye çalışıyordu. Dorsey'in bakışları keskin ve göstermelikti; Liza'nın gözleriyle karşılaşana kadar Bennett klanına soğuk bir ilgisizlikle baktı. Gözleri Liza'nınkilerle buluştuğunda Liza'nın başı hoş bir şekilde uğuldadı. Dorsey tepe yakalı, yumuşak yünlü bir Continental smokin giymişti. Sakalları özenle kesilmişti, da şeytan tüyü kuzgun kanadı saçlarının tam tersiydi, sanki bir Fransız modelin kollarından yeni çıkmış gibi görünmek için mükemmel bir şekilde toplanmıştı. Muhtemelen bin dolarlık bir saç kesimiydi ve Tanrım, sesi tıpkı annesi gibiydi. Ona doğru kalan adımlarını atarken kameralar ve muhabirler rüzgârda savrulan bir pelerin gibi arkasından akıyor gibiydi. Dorsey sözsüz şekilde elini oldukça dramatik bir şekilde ona uzattı ve kalabalık onu görmek için dağıldı. Kadın adamın elini titreyerek tuttu çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu. Sanki tüm salon sessizliğe gömülmüş gibiydi. Kameralar üzerlerine çevrilmişti ve Dorsey onun elini sıkarak dikkatini tekrar ona, o mürekkep gibi gözlere çekti. *Konuşuyor mu?* Her şey aniden su altında kaldı.

"Bana bir dans ayırır mısın, Liza?" Dorsey sordu. Koyu renk gözleri parıldıyor ve odadaki ışıkları yansıtıyordu. Tüm centilmenliğine rağmen eli hâlâ Liza'nın elini tutarken titriyordu.

Gergin mi?

"Sana bir şey getirdim. Masanda duruyor. Bunun hakkında konuşmak isterim."

Liza aptalca başını salladı. O da başıyla onayladı ve şirkette yapılacak değişikliklerle ilgili konuşmasına geri döndü.

Az önce bu dansı mı kabul ettim yoksa bir hediyeyi mi kabul ettim? Onun daha önceki küçüklüğüne kendi küçüklüğüyle karşılık vermek istemişti. Ama lanet olsun ki onu kameralar ve kalabalıkla kandırmamıştı. O koşullar altında her şeyi kabul edebilirdi.

Liza dirseğiyle insan kalabalığının arasından sıyrıldı. Sorduğunu bile unutacaktı; hatırlayamayacağı kadar çok kargaşa vardı. Ne de olsa ev sahibi oydu. Liza WIC için etrafına bakındı, onun en büyük düşmanı tarafından gözlerinin kamaştırıldığını görmesini istemiyordu.

Chicho'nun sıcak elleri onun omuzlarına kenetlendi. "Az önce Dorsey'nin tüm o insanların önünde sana dans teklif ettiğini mi gördüm?"

"Evet, çünkü hayır diyemeyeceğimi biliyordu, istediği de tam olarak buydu."

"Yapamaz mıydın yoksa yapmaz mıydın?" Çiço bir çiçek ısırdı, sonra bunun süslü, minik bir yiyecek olmadığını fark ederek tabağa geri koydu.

"Ne fark eder ki?" Liza konuyu garip bir şekilde değiştirdi. "WIC ile tanışacağın için çok heyecanlıyım!"

"Evet, eğer onunla tanışırsam. O gelmeden gece bitmiş olacak.
Tüm bu bekleyişe değse iyi olur."

"Chicho, annem gibi konuşuyorsun. Son zamanlarda sana ne oldu anlamıyorum."

LeDeya kızlara yaklaşırken, "Hot Boy'un gelmeyeceğini biliyorsun," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun, Deya?"

"Telefonuna gelen mesajı gördüm."

Liza küçük çantasını açtığında sadece rujunu ve büfenin yasal olma ihtimaline karşı bir Ziploc poşetini buldu. Telefonunu Janae'de bırakmış olmalıydı. İç çekti. "Tamam, iyi, gecenin tadını çıkaralım."

Hayal kırıklığına uğrayan Liza geceye alışmaya ve eğlenmeye çalıştı. David'in Janae'yi arkadaşlarıyla tanışması için odanın her yerine götürdüğünü gördü. *Janae için iyi olmuştu.* Tam da ihtiyacı olan tipte bir adamdı. Kendisine ayrılan koltukta güzelce oturan robin's-egg mavi kutuyu gördü. Bu her neyse kabul edemeyeceğini zaten biliyordu. Bir Tiffany kolye mi? Liza kendini biraz hayal kırıklığına uğramış hissetti. Bunun gibi gösterişli hediyeler onun tarzı değildi. Zengin adamların oyun kitabından çıkmış gibi hissediyordu.

Arkasındaki yumuşak baritonu duyunca Liza'nın karnı zıpladı. "Liza. Seni kız kardeşim Gigi'yle tanıştırmak istiyorum. Gigi Wharton'da yüksek lisans yapıyor." Dorsey yarım adım geri çekildi.

"Daha iyi bir fare kapanı yapmak için koşturuyorsun, ha?" Liza gülümsedi.

Liza, ne diyorsun sen?

"Onun gibi bir şey." Genç kadın utanmış görünüyordu. Gözlerini ovuşturdu ve Liza onun ağlayacakmış gibi göründüğünü fark etti. Şaka o kadar kötü müydü?

"Gigi, Liza-" Dorsey söze başladı ama Gigi'nin kollarını Liza'ya dolamasıyla nefesi kesildi.

"Ben sadece çok ... Vay canına! Filtre takmış gibi görünüyorsun. Sen gerçekten ..." Gigi dedi ki.

Kız tam bir cümleyi bir araya getiremiyor gibiydi. Liza bu yarım düşüncelere nasıl yanıt vereceğini bilmiyordu. Gigi'nin kucaklaması gerçek hayattaki gibi bir baygınlık yaratma tehdidi oluşturduğundan bunu yapamadı da. Liza kısa bir nefes aldı ve Dorsey küçük kız kardeşini saygın bir mesafeye çekti.

"Seninle tanışmak gerçekten bir onur, Liza. Dorsey sadece devam ediyor ve-" Sanki bıçaklanmış gibi aniden durdu. Elini kalbine götürdü. "Benim için bir zevk."

"Aynen. Bu elbise muhteşem bir şekilde bir araya getirilmiş ve içinde çok hoş görünüyorsun," dedi Liza. Kız kardeşi çok güzel bir şeydi. Uzun ve zarif, belirgin ön dişleri, ıslak ağaç kabuğu kadar kahverengi teni, bir Bedevi'nin sürmeli gözleriyle dikkat çekiciydi. Aralarında kan bağı yoktu ama kadının duruşunda Dorsey'den bir şeyler vardı. Düz omuzlar ve otoriter bir burun. Gigi etrafında döndü.

"Sana da aynısı. Sen ne giyiyorsun? Stilistinin adını öğrenmeliyim," diye fışkırdı Gigi.

"Ah, Chez Moi." Liza ensesini ovuşturdu. "Kız kardeşimle ben yaptık."

Gigi dondu kaldı. "İğne ve iplik gibi mi?"

"Aynen öyle." Liza başını salladı.

"Bu harika. Öncü kadın uyuşturucusu gibi." Gigi hâlâ yarı nemli gözlerle ona bakıyordu. Bu zavallı kız Liza'nın kim olduğunu sanıyordu? Ne olmuştu da

Dorsey mi söyledi? Liza başını kaldırıp Dorsey'e baktı, gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Dilinin ucunda söyleyecek keskin ve dikenli bir şey vardı. Ama o bakış sözcükleri boğazından geri püskürttü.

"Peki, şu dans meselesine gelirsek..." dedi sonunda.

"Elektrikli Kaydırak'a ne dersin?" Liza güzelce göz kırptı. "Yavaş bir şarkıya ne dersin?" Dorsey karşı çıktı.

"Yavaş bir reçel! Dorsey, seni böylesine lüks bir yerde sürtünürken görmeyi hiç beklemiyordum," dedi Liza, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma belirerek.

"Kibar bir toplulukta en fazla bir darbe ile kurtulabiliriz. Sen de mi bir eziyet bekliyordun?" Liza gözlerini kaçırınca memnuniyetle . Tek söylediği, "Yakında," oldu.

Bekle, dans için yakında mı demek istedi, yoksa eziyet için yakında mı? Tanrım, neden eziyet yorumuyla uğraşıyorum ki?

"İkinize de hâlâ burada olduğumu söylemem gerektiğini hissediyorum." Gigi elini salladı. Sanki önlerinde yeniden belirmiş gibiydi.

"Üzgünüm, Gigi. Benim için bir zevkti." Kız kardeşi vedalaştı ve Liza başını kaldırdığında Dorsey gitmişti.

Ailesi partiyi kasıp kavururken o geniş çember masada tek başına oturuyordu. Maurice, polis şiddeti hakkındaki sözlü parçasını söylemek için iki kez sahneye çıkmaya çalıştı. İkinci seferinde güvenlik onu sahneden indirmeden önce en azından bir kıta söyleyebildi. LeDeya dans pistinde *Porgy ve Bess*'in şarkıları eşliğinde twerk yapıyordu. Janae gözlerinde umutsuz bir bakışla Liza'nın yanına oturmaya geldi.

"Ne?" Liza söyledi.

"Bu annem. Onu durdurmalısın."

"Yapamayacağımı biliyorsun-"

Janae telaşla, "Liza, etrafta dolaşıp beni dinleyen herkese David'le nişanlandığımızı ve karma torunları olacağını söylüyor," diye fısıldadı.

"Tamam, deliliğin başka bir seviyesinde," dedi Liza. Annesini gördü ve konuşmalarına kulak misafiri olmak için tam zamanında ona doğru ilerledi.

"Doğru! Bence o prezervatife bir delik açsın ve ömür boyu hazır olsun!" Etrafındaki herkes tepki olarak inledi ama Bev fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Anne!" dedi Liza. Dorsey'nin onlara baktığını gördü ama annesini çekiştirmeye devam etti.

"Bırak beni kızım, derdin ne senin?"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun anne!"

"Ben yetişkin bir kadınım. Ağzından çıkana dikkat et." Birkaç kişi izlemek için döndü.

"Anne! Yapamazsın-" Liza'nın konuşması Maurice'in tekrar sahneye fırlamasıyla kesildi.

"Ben beyaz adamın yüküyüm!" diye haykırdı bir slam şairinin tüm kalıpları ve jestleriyle.

Liza ve Beverly uzun zamandır ilk kez birbirlerine bakıp hemfikir oldular: Bu aptalı indirmeleri gerekiyordu. İkisi de oraya koştu ama güvenlik daha hızlı davrandı ve Maurice'i sertçe sahneden indirdi. Bev elini kaldırdı ve yüksek sesle kafasının arkasına vurdu. Şimdi herkes gerçekten dönmüştü. Liza bir su birikintisinin içinde eriyip gitmek istiyordu. Bennett'lar bu gece gerçekten de kıçlarını gösteriyorlardı. Liza kardeşinin kolunu çekti.

"Eğer o sahneye geri dönersen, seni öldürürüm. Beni duyuyor musun? Ölürsün. Bunu bir daha yapma, Maurice. Bu Janae ve Granny için. Şu geçirdikleri zamana bak. Bunu lanet Maurice şovuna çevirmeye çalışmayı bırak."

"Yakışıklı Prens seni ekti diye mi tuzlu oldun?" "Büyü

artık, Maurice."

"Kendini kötü hissetmemelisin. Para Çantaları'nın kulağına fısıldadığını görüyorum."

"Ne?"

"Oh, küçük kardeşin görmediğini sanıyorsun, ama ben görüyorum ve ihtiyarın gözü bütün gece senin üzerindeydi."

"Maurice, bir şeyler bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun. Bir yere oturabilir misin?"

"Annemle sürekli kavga ediyorsun ama tıpkı onun gibisin. Kaderinde yan kız statüsü var, abla. Bir erkeğin sana böyle bakmasının tek bir nedeni vardır, o da düğün planlamak değildir."

"Cidden Maurice, sen *çok kötüsün*. Lütfen otur ve bir daha kalkma, yoksa cenazeni planlarım." Maurice'in ağzı bir anda kapandı.

Liza yerde süründü. Gece mahvolmuştu. Tamamen sönmüştü. Kardeşine bağırdığı için suçluluk duygusu içini kemirmeye başlamıştı bile. Ağabeyinin sözlerinde bir parça gerçeklik payı olduğu için mi bu kadar kızmıştı? O adamın kendisine bakışına masum bir anlam yükleyecek kadar saf değildi. Kendini saklanmak için mi hazırlıyordu? Onun gizli utanç verici arzusu olarak mı?

Chicho omzuna dokunduğunda irkildi.

"Uh, sakin ol." Chicho güldü. "Kız kardeşinin nesi var?"

"Tanrım, şimdi hangisi?"

"Janae." Chicho tabağındaki kanepeleri bir Ziploc poşetine tıkıştırdı.

"Janae iyi. Harika görünüyor."

"David'le pek ilgileniyor gibi görünmüyor," dedi Chicho.

"Evet, öyle," dedi Liza sinirlenerek. Liza da yemek masasına doğru ilerledi, kendi Ziploc torbasını ordövrlerle doldurmaya niyetliydi. Chicho her zaman bir şeyin etrafından dolaşmanın tek yolunun doğrudan içinden geçmek olduğunu düşünürdü. Çoğunlukla haklıydı ama acımasız pratikliği onu gri bir dünyada çok siyah ve beyaz yapabiliyordu.

Liza masaya döndüğünde devam etti. "Janae'nin ne kadar utangaç olduğunu biliyorsun ve sevgisini herkesin önünde gösterecek biri değil."

"Bir şeyler göstermesi gerekiyor, çünkü şu anda gerçekten bir şeylere benziyor."

"Chicho, biliyorsun-"

"Ben biliyorum, sen de biliyorsun ama *David* biliyor mu?"

"Ona kendi zamanında açılacak ve anlatacaktır." Ama Liza kız kardeşinin soğukkanlılığını inceledi. Janae orada David'in *arkadaşı* gibi görünüyordu. Liza kız kardeşinin bir daha kimseye gerçekten açılıp açılamayacağını merak ediyordu. Eğer tatlı, nazik David ona bunu yaptıramazsa, belki de hiç kimse yapamazdı.

"Liza." Partiye katılanlar etraflarında dolaşıp ilgisizmiş gibi davranıyorlardı ama bir noktadan sonra oradaki bütün gözler ona dönmüştü. Arkasından gelen ses midesini bulandırdı. Döndü ve dans pistinin Dorsey'nin arkasından boşalmış olduğunu gördü. Orta yaşlı siyahi bir adam mikrofonu kontrol etti ve Smokey Robinson'ın "Cruisin'" şarkısının yumuşak açılış bas gitarı başladı.

Liza'nın tek söyleyebildiği, "Bu şarkıyı seviyorum," oldu. Sesinin kulaklarına nefes nefese gelmesinden nefret ediyordu. Dorsey Liza'nın elini sanki camdan yapılmış gibi tuttu. Onu pistin ortasına çekti, gözlerini onunkilerden hiç ayırmadı. Limon otu ve koyu kırmızı şarap gibi kokuyordu. Onu şimdi öperse Arjantin'deki bir üzüm bağının tadını alacağından emindi.

Sakın dudaklarına bakayım deme, seni basit fahişe. Öküz kuyruğunu unutma.

Adam sol kolunu kadının beline doladı, kadın da kollarını adamın boynuna doladı. Yine de Dorsey hiçbir şey söylemedi. Sadece ona baktı. Liza bir şekilde onun bakışlarını *nasılsın? Çok güzel görünüyorsun. Seni istiyorum.* Liza'nın boğazı kurudu ve yutkundu. Koro neredeyse bitmek üzereydi ve Dorsey hâlâ tek kelime etmemişti. Okyanusun dibindeki siyah ve hayat dolu gözlerden kaçmak zorundaydı. Harika, Billie Eilish'in "Ocean Eyes" şarkısı kafasının içinde dönüp duruyordu.

Hiç adil değil.

Liza boğazını temizledi; adamın bakışlarındaki yoğunluğu kırmak için her şeyi yapardı. "Normalde böyle şeylerde insanların söyleyecek bir şeyleri olur."

Dorsey onu daha yakına çekti. Vücudu onunkiyle aynı hizadaydı. Bu uygunsuzdu.

Herkes bunu görebiliyordu. "Ne duymak istiyorsunuz?"

Liza, "Bu tür durumlarda insanlar dışarıdaki havaya ya da dans ettikleri şarkıya dikkat çekerek 'Vay be kızım, bu benim şarkım' gibi şeyler söylüyorlar" dedi.

"Havadan sudan konuşmada senin kadar yetenekli değilim," dedi kuru bir sesle. O bir girişimde bulunmadan önce tekrar sessizleştiler. "Peki... kız kardeşine bakmak için ne sıklıkla kar fırtınalarında yürüyorsun?"

"Bunun benim ilk seferim olduğuna inanabiliyor musun?" Sıkıca gülümsedi. "Greenbelt'teki bir mitinge gittiğim için zaten trendeydim."

"Isaiah ile tanıştığın bir miting mi?" Dorsey onu bileğinden tutup yavaşça döndürdü. Kadının sırtındaki zincir adamın smokin düğmelerine takıldı. Sarsıntı hissi ikisinin de nefesini kesti. Kendilerini her zaman birbirine dolanmış buluyorlardı. Dorsey zinciri hızla düğmesinden çözdü.

"WIC, evet." Liza yüzünü ona döndü.

Dorsey, "Isaiah yeni arkadaşlar edinme konusunda mükemmeldir ama onları elinde tutma konusunda berbattır," dedi. Adamın elleri yine kadının sırtındaydı ve başparmakları

altın zincir. Parmak uçlarının tenine dokunduğu yerden elektrik kıvılcımları fışkırdı. "Zaman Isaiah'ın tek düşmanıdır."

Adamın sıcak elleri ve çıplak sırtının alt kısmındaki soğuk metalin dokunuşuyla nefesi kesildi. Uyku kapsülünde onun üzerine bastırıldığı zaman vücudunun sıcaklığını hatırladı. Adam sürekli onun ağzına bakıyordu. Onu burada, yönetim kurulu ve ailesi izlerken öpmesi delilik olurdu. Ama yine de dudaklarını ıslattı.

Liza, WIC'i hatırla. Gözlerini kapadı ve tahliye ihbarnamesinin görüntüsüne odaklandı. "Ve eğer WIC *seni* gücendirecek bir şey yaptıysa, Tanrı yardımcısı olsun. Ne demiştin? Onları bırakıp bir daha arkana bakmayacağını mı?"

Dorsey yorum yapmak için ağzını açtı ama omzuna vuruldu. Elleri yanlarına doğru savruldu. Annesinin randevusu olan peder, üzerinde piyano çalabileceğiniz bir sırıtışla duruyordu.

"Buradaki herkes sizin hakkınızda konuşuyor! Bu dans pistini aydınlatıyorsunuz!" Peder coşkuyla alkışladı.

Liza, Dorsey'nin yüzünün en ufak bir utançla gerildiğini gördü. "Bizim

Liza iyi bir kız, biliyorsun, ve biraz arkadaşa ihtiyacı olacak.

eğer kız kardeşi o beyaz çocukla kaçarsa." Peder dudağının üstündeki ince bıyığı iyice gererek güldü. "Dans ederken ikiniz de birbiriniz için yaratılmış gibisiniz!"

"Tamam, Rev. Seni göreceğiz!" Liza heyecanla başını salladı. Çıkışları arıyordu. Buradan çıkmak zorundaydı. Grup "You're My Latest, My Greatest Inspiration "ın dumanlı bir yorumuna başladı. Teddy Pendergrass'tan kurtulamayacağını biliyordu. Bir hata için gerekli tüm malzemelere sahipti:

- Seçtiğiniz erkek tarafından reddedildiğinizi
- hissetmek İçmeniz gerekenden daha fazla içmek
- Seçmediğiniz bir erkeğin sizi sıkıştırması ve bir çeşit insan feromonu kolonyası sürmesi
- Teddy Pendergrass

Danstan çekilmek için hamle yaptı. Ama Dorsey'nin elleri sırtına dolandı, sonra hafifçe sertleşti. Şarkıcı yumuşak bir cesaretlendirmeyle mırıldanmaya devam etti.

Dorsey'nin nefesi kulağına üfledi. "Yani, insanları bırakıyorum ve asla arkama bakmıyorum. Hakkımda bildiğin tek şey bu mu?" diye sordu.

Isı boynuna kadar yükseldi ve boğazındaki yumruyu çıkarmak için kırk galon suya ihtiyacı vardı. "Seni anlamaya çalışıp duruyorum. Ama konuştuğum herkesin senin hakkında farklı bir fikri var," dedi Liza, dürüstlüğüyle kendini şaşırtarak.

"Öyle ya da böyle ikna oldun mu?" dedi onu sallarken. Liza ona doğru iç çekmemeye çalıştı. "Yoksa sadece dedikoduları duymaktan memnun musun?"

Liza gülümsedi. "B sütunu, sanırım."

"Sizi bu zevkten mahrum etmek bana *düşmez*."

Tamam, buradan çıkmam gerek yoksa Dorsey bu gece bütün kurabiyelerimi alacak. Kendine saygısının en küçük kırıntısına sahip olan kısmı daha güvenli bir konuşma için çırpındı.

"Akşam yemeğine en çok kimi davet etmek isterdiniz, yaşayan ya da ölü?" Liza sordu.

Dorsey şaşkınlıkla başını öne eğdi. "Uygulamayı indirdin mi?" "Sadece soruya cevap ver." Liza gözlerini devirdi. Uygulamayı indirmişti.
uygulama yıllar önce.

Dorsey düşünceli görünüyordu. "Sanırım biyolojik babamı davet ederdim."

Kaşları kalktı. "Bana anlattığına göre, muhtemelen iyi bir adam değilmiş."

"Biliyorum. Muhtemelen evinde fakir bir yabancıdan faydalanabileceğini düşünen zengin, küfürbaz bir pislikti." Adamın parmak uçları kadının sırtında aşağı yukarı gezindi. Kadın yumuşak bir nefes aldı. Liza derece derece çözülüyordu.

"Peki, akşam yemeğinde ne yapacaksın?" Liza sordu.

"Zengin, küfürbaz bir pislik olurdum."

Liza bu soruyu kapatması gerektiğini düşündü ama adam ona sordu
-

"Ya sen?"

"Gerçekten mi?" Liza sordu.

Bakışları karanlık ve kasıtlıydı. O için için yanan gözlerin dibi yoktu. "Her zaman."

Liza ilk kez bir kez daha boyundan büyük işlere kalkıştığını hissetti. Yoldaki her dönemeç Dorsey'e çıkıyordu. "Patricia Fitzgerald'ı davet ederdim," dedi.

Yutkunurken adem elması sallanıyordu. "Neden annem?"

"O sadece Rust Belt'ten gelen orta sınıf bir kadındı ve tüm dünyada iyilikten oluşan koca bir ekosistem kurdu. WCO'nun çalışmaları tartışılmaz ve tüm bunları zengin insanlara para ödeterek yaptı. Uluslararası çalışmalar tezim için onun hakkında bir makale yazdım."

"Um, bu ..." Bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Sanırım bu LeDeya'nın az önce ayakkabılarını tutmasını istediği belediye başkanı olabilir?" Dorsey sallanmayı bıraktı.

Liza dönüp kız kardeşini yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarmış, twerk yaparken ve poposunu bir aşağı bir yukarı sallarken gördü.

"Teddy Pendergrass'a nasıl twerk yaparsın?" Liza yüksek sesle merak etti. "Tanrım, tek ihtiyacı olan bir sopa." Bu Bennett'lerin en kötü gösterisiydi. Dorsey ondan bir adım geri çekildi ve Liza'nın vücudu ürperdi. *Bu kadar* yakın mı dans ediyorlardı?

"David'in ailesi nerede?" Liza ellerini iki yana açarak sordu. "Özürlerini ilettiler," dedi Dorsey. Liza rahat bir nefes aldı. "Ve sanırım annen yeterince şampanya içti." Dorsey'nin kolları Liza'nın etrafında gevşedi ve Liza onun tavrındaki soğukluğu hissetti. Bay Freeze geri dönmüştü. Liza tam zamanında döndü ve Bev'in yüksek sesle güldüğünü duydu. bileğine içki dökmüş.

"Ve ne olduğunu biliyorsa o prezervatife bir delik açsa iyi olur!" Seyirciler acı dolu bakışlar atarken o güldü.

"Tanrım, yine o şaka. O çok fazla." Liza kendini Dorsey'nin kollarından kurtardı ve annesine doğru yürüdü. Dorsey ters yöne, bara doğru yürüdü.

Gece daha da kötüye gitmeye cüret etti, çünkü erkek kardeşi bir kez daha sahneye çıktığı için partiden atıldı. Büyükanne yedi dakikalık sunum süresini otuz beş dakika aştı ve gübre karışımı hakkında tek başına on dakika konuştu ("Bennett masasında satılık; beyazlı kıza randevusuz sorun"). Bev o kadar sarhoş olmuştu ki konuşmasının sonunda herkese küfrediyordu. Bir adamın karısıyla yürürken başka bir kadına baktığını görmüş ve "Erkekler erkektir!" diye bağırmıştı.

Liza partiden ayrıldı, Janae, Bev, Granny ve LeDeya'yı limuzine sürükledi. Bir şekilde kardeşini kaybetmişti.

Jennifer'ın eteği ayaklarının etrafında dönüyordu.

"Kendinden memnun görünüyorsun, Dorsey," dedi. Çatı katında giydirildiğinden beri onunla konuşmamıştı. Ama kadın haklıydı. Kendinden memnundu. Sinir uçları hâlâ o hissin etkisiyle yanıyordu. Üzerindeki her göz keskin bir iğne batması gibiydi ama başarmıştı. Toplum içinde dans etmek, bir yere ait olmanın en büyük sınavı gibiydi. Bildiğiniz dans türleri ve onları yapma şekliniz sınıfınızı, kişiliğinizi, hatta yaşınızı belirlerdi. Etrafındaki insanlar tarafından bu şekilde işaretlenmek istemiyordu. O zaten yeterince farklıydı. Ama Liza'ya yakın olma arzusunun gücü bu fobiyi yok etmişti. Göğsü genişledi ve ne kadar nötr bir ifade takınmaya çalışsa da yüzünde bir gülümseme belirmeye devam etti.

Dorsey, "Belki de sonuna kadar kalabilirim," dedi.

"Neydi o? Bir çeşit iyi halkla ilişkiler dansı mı? Sonunda Senatör De Berg'in tavsiyesine mi uydunuz? Başkentteki politika yapıcıları biraz daha az tedirgin edecektir." Jennifer kolunu onun koluna doladı.

"Hayır." Kollarının kilidini açmak için bahane olarak burnunu kaşıdı. "Ben sadece
gerçekten onunla dans etmek istedim."

"Bu gece sonra, o aileden birinin benim ailemden birine yaklaşmasına asla izin vermem. Bence bunu David'e borçlusun.

Janae'nin annesinin söylediklerini duydun."

"Ona zaten söyledim. Hayatına devam etmesi gerekiyor. Ama o kendi başına bir adam ve kız ona gerçekten kancayı takmış durumda."

Liza onun ailesi değil. Dorsey kafasında bu mantrayı tekrarlayıp duruyordu. Ama Liza'nın boynunda bu kamburlar varken ciddi bir şekilde çıkmalarının imkânı yoktu. Çok fazla sorumluluk yüklüyordu. Skandalın altında sürüklenemezdi.

Liza'nın küçük kardeşinin ona doğru yürüdüğünü gördü. Jennifer muhtemelen tüm Bennet'lardan uzak durmak için izin istemişti. Dorsey kendini hazırladı. Maurice hakkında çok az şey biliyordu, ama bu amaçlı yürüyüşü tanıyordu.

"Selamlar, D-baby." Maurice ellerini tokatladı, ardından Dorsey'nin sadece bir yolcu olmasına izin verdiği karmaşık bir tokalaşmaya başladı.

"Sadece Dorsey iyi."

Maurice başını salladı ve ayaklarını kaydırdı. "Yani." Maurice nefes verdi. "Kız kardeşlerim. Bakın, her birinin kendine has bir güzelliği var. Janae sıkıcı, Liza sinir bozucu ve Deya da aptal, değil mi?"

Dorsey dondu kaldı. Bu kesinlikle bir tuzaktı. "Dürüst olmak gerekirse buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Örneğin, Liza nefret ettiğiniz şekilde güzel, çünkü sinirlerinizi bozuyor. Keşke ruhuna uygun çıbanları, siğilleri falan olsaydı diyorsunuz."

Tanrım, biri bu konuşmadan çıkmasına yardım etsin. Nasıl cevap vermesi gerekiyordu? "Maurice, lütfen seninle oraya gelmeme yardım et," diye yalvardı Dorsey.

"Liza çok saçmalıyor ama aslında çok korkuyor."

Dorsey, kız kardeşimin üzerine sıçma konuşmasının başladığını hissedebiliyordu.

"Bunu basitleştireceğim. Kız kardeşlerim dikkat etmediğimi düşünüyor ama dans etmek için elini tuttuğunda Liza'nın elinin titrediğini gördüm. Ve onu sadece Marcus Davison onu okul kafeteryasındaki baloya davet ettiğinde böyle titrerken gördüm."

Dorsey başını salladı. Anlıyordu.

"Dalga geçme, demek istediğim bu." Maurice'in yüzü ciddiydi.

Dorsey onun ciddiyetine başını sallayarak karşılık verdi. Aynı şeyi Gigi için de yapacaktı.

Dorsey resmiyetle, "Size söz veriyorum, efendim," dedi. Maurice'in dudakları "efendim" kelimesini duyunca yukarı kalktı. Başını salladı ve kalabalığın arasına karıştı.

Yakınlarda işe yaramaz daireler çizerek dolaşan Jennifer, Dorsey'i tekrar buldu.

Jennifer kırılgan bir kahkaha atarak, "Umarım senden para istememiştir," dedi. Dorsey bir zamanlar bu şakaya gülebileceğini hatırlıyordu. Ama şimdi Jennifer'a küçümseyerek bakmasına neden oluyordu. Kendisine doğru gelen şeye tutunmaya çalışan, hak ettiğini düşündüğü şeye umutsuzca sarılan bir kadın görüyordu.

"Jennifer, harika espri. Hatırlatsana, fakir oldukları için mi yoksa siyah oldukları için mi komikti?"

"Tanrım, o, değil mi? Uğruna mesajlaştığın ve işini ihmal ettiğin kişi?" Dorsey cevap vermeyince Jennifer'ın gülümsemesi gerildi.

"Vay canına. Bu çok kötü bir fikir, Dorsey." Gerçekten endişeli görünüyordu. "Bu kadınlar sana ve kardeşime ne yaptı?"

"Küçük kardeşin olmadığımı hatırlatmama gerek var mı? Ne yaptığımı iyi biliyorum." Dorsey ellerini ceplerine soktu. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Sadece Liza'yı başarısızlığa hazırladığınızdan endişeleniyorum. Bak, bence o eğlenceli ve kesinlikle sevimli biri. Ama o buraya ait değil ve zengin bir erkek arkadaş da onu buraya ait yapmaz. Kulüpte bunun gibi pek çok çift gördün - adamın biri orta yaş krizine giriyor, mantıklı karısını terk ediyor ve bir garsonla evleniyor. İki yıl içinde boşanırlar ve kadın adamın parasının yarısına sahip olur."

"Orta yaş krizi mi geçiriyorum? Bu senaryodaki mantıklı eş *sen misin*?" Dorsey sözlerinin bu kadar sert çıkmasını istememişti. Ama o özür dilemeye fırsat bulamadan, kadın öfkeyle tepinerek uzaklaştı. Dorsey başını öne eğdi. Ailesi öldüğünden beri çizgilerin dışına çıkmamak için çok uğraşmıştı. Dorsey hissedarların oyununu oynamazsa, anne ve babasının inşa ettiği mirasa sahip olamayacağını biliyordu. Ve şimdi de büyük hissedarlardan birinin kızını kızdırmıştı.

OceanofPDF.com

KEDİ GIFLERİ

Philadelphia silüetinin önünde. "Ben Booth G'den uzaktayken, Liza B. ile görüşebileceğiniz yer burası.

Bennett klanının gala için hazırlandığını göstermene bayıldım. Artık her şey bittiğine göre, size Philadelphia'yı gezdirebilirim. Kardeşçe Sevginin Şehri'nde üçüncü gün için yarın sabah beni takip edin. Tamam, hepinizin çok fazla fikri var."

@TinyTot73, bu doğru. Biraz beklerseniz tam da sevmeye çalıştığım kardeşimi görebilirsiniz. Liza kalp emojisine gülümsedi.

@SexxiKitti, enerjine bayılıyorum. Desteğiniz için teşekkürler!

Yorumlarda Dorsey ile dans ederken çekilmiş görüntülerini yakaladı.

Hayır, yine mi bu?

@Tomkat09, o resimleri zaten gördüm ve bahsettiğim adam o değil.

Ardından yeni resimler ve yorumlar gelmeye başladı.

Sürtük.

Fahişe.

Satılmış.

Özenti.

"Tamam, tamam, bu iyi değil."

Kalın bir derim olduğunu sanırdım ama bu ... çok fazla.

"Tamam, hepiniz eğlendiniz. Artık durabilirsiniz." Daha fazla küfür yağınca, Liza yorumları devre dışı bıraktı.

. bütün gece ailesini idare etti, sonra internet trollerini savuşturdu ve aşırı çalışan bir etkinlik koordinatörü gibi yere yığıldı.

Telefonu çaldı. WIC. Açtı.

"Sonunda bana zaman ayırabildin mi?" WIC

cooed. Cevap vermedi.

"Bak, gelmek istedim. Smokinimi seçmiştim. Ama senin oğlanın gerçek bir huysuzluğu var, biliyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?" Liza merakla sordu.

"Dorsey beni takip etti, tehdit etti, ırkçı hakaretlerde bulundu, her şeyi yaptı."

"Irkçı hakaretler mi?" Liza'nın midesi bulandı. "Tam olarak ne dedi?"

"Senin gibi insanları partimde istemiyorum. "

"Sonra da sana N'li kelime mi dedi?"

"Tam olarak söylemedi ama nasıl kodladıklarını biliyorsunuz. "Senin tipin," "senin türün. "

"Seni ne zaman aradı?"

"Üç gün önce falan. Cehennem gibiydi. Öyle biri-" "Yani gelmeyeceğini üç gündür biliyor muydun?" "Liza, bundan yanlış bilgi çıkarıyorsun." "WIC, uzun bir gece oldu. Yoruldum."

"Dans ettin mi?"

"Pek sayılmaz." Baş ağrısının başlangıcı şakaklarını zorluyordu.

"İnternette öyle " "Öyle mi?"

"Oh. Seni kullanmasına izin verdin. Şimdi de bu müteahhitlerle ahbapmış gibi görünüyorsun. Yani, bu adam tarafından kesinlikle büyülenmiş göründüğün resimlerim var. Bir Tiffany kutusuyla ayrıldığını söylüyorlar. İşte yeni anlatı: 'Bölge sakinleri müteahhitlerle iyi geçiniyor, burada görülecek bir şey yok, millet'. "

"Özür dilerim, aklımda satranç oynamak için çok fazla şey vardı."

"Doğru," diye devam etti WIC, "ve ben gitmedim çünkü onlar tarafından kullanılamayacağımı biliyorsun. Onların küçük dans eden maymunu olmayacağım."

Liza konuşmak için ağzını açtı ama kısa kesti. Bunca zamandır bir alet miydi? Bir şeyi tamamen kaçırmış mıydı? Kendine karşı dürüst olsaydı, öyle hissetmezdi. Dans sırasında bir noktada, birbirlerine söyledikleri her şey uçup gitmişti. Geriye kalan sadece yavaşça dans eden bir adam ve bir kadındı.

"Bak ne diyeceğim, yarın otele uğrayıp seni dışarı çıkaracağım."

"Teşekkür . Bu hoşuma giderdi." Ayakta durmaktan olta atmaya nasıl geçmişti?

Affedilmek için mi? Bu gece bitmeliydi. Bitmek zorundaydı. Gözlerini kapattı ve aklına gelen düşünceler karşısında boğazı düğümlendi. Dorsey'nin dumanlı gözleri ve onu vücuduyla aynı hizaya çekerken çıplak sırtındaki sıcak eli. Dayanılmaz derecede kasıtlıydı. Başparmağını her bastırışını, gözlerini önce ağzına sonra da bedenine doğru her kaydırışını, her nefes alışını bir öncekinden daha kısa tutuşunu kaydetmişti. Çok az şey vermişti ve her nasılsa bu bir sel gibiydi.

"Sen ayağa kalkmadın mı? Neden yapış yapış görünüyorsun?" LeDeya söyledi. Bazen anlayışlılığıyla Liza'yı şaşırtıyordu. LeDeya bacakları ve sallanan göğüsleriyle banyodan çıktı. Tanrı yardımcısı olsun, on altı yaşından on yaş daha yaşlı görünüyordu, makyajı silinmiş olsa bile.

LeDeya başını Liza'nın karnına koydu ve iki kız aşırı yumuşak otel yatağında çarpık bir T oluşturdular. Homurdandı ve rahatsız edici bir şeyin üzerinden geçti. "Ew. Tiffany kutusunu açtım ve içinden kullanılmış bir kitap çıktı. Çok kızardım. Dorsey senden bu kadar mı nefret ediyor?"

Liza'nın başı yataktan fırladı. "Hediyelerimi açma, Deya. Kutuyu bana ver."

Vahşi görünüyor olmalıydı, çünkü Deya gözlerini kıstı. "Kahretsin, işte. Şu anda gerçekten sıkışmış görünüyorsun."

Liza kutuyu kız kardeşinin elinden kapmamaya çalışarak aldı.

Dorsey'le ilgili her ne varsa sadece ona aitti.

Bu, yarın gelecek olan WIC için heyecanlı olmadığı anlamına gelmiyordu. Annesine karşı seçimini korumayı o kadar şiddetle istiyordu ki kimseye söylemedi

Bazen WIC konusunda içine düşen kuşkudan kurtulmaya çalışıyordu. Sürpriz bir donun baharın ilk tomurcuklarını mahvetmesi gibi, Liza da içeri sızmakla tehdit eden soğuklukla savaştı. Ama bunu hep yapardı, *bir* kişide bir hata bulur ve onu hikâyesindeki kötü adama dönüştürürdü. Kendine karşı dürüst olursa, bu onu sevdiğinden daha uzun süre bekâr tutmuştu. WIC yakışıklı, çekici, uyanık ve bir erkek kardeşti. Şimdiden Dorsey'den üç özellik üstündü. Liza orada kendini durdurdu. Görüntüler arızalı bir projektör gibi kafasının içinde titreşti. *Hayır. Arkama geç.*

"Siz bir şey yaptınız mı?" LeDeya sordu. "Kim?" Panik

boğazını sıktı.

"Başka kim olacak?" Deya güldü. "WIC."

Liza kıllandı. O sabah WIC ile seks yapma düşüncesi neden bu kadar harika gelmişti? Şimdi bu düşünce midesini bulandırıyordu ve bunu kimseye itiraf edemezdi. Annesi ve LeDeya onunla acımasızca alay ederlerdi. *Liza yine bir kusur bulmuştu! Saçının bir teli yerinde değildi, bu yüzden Liza onu terk etti!*

"Hayır ve evlenene kadar da evlenmeyeceğim," dedi Liza. LeDeya oflayıp pufladı ve ablasının kalçasını çimdiklemek için uzandı.

"Ben çocuk değilim, biliyorsun," dedi LeDeya, gerçek bir inanç

duymadan. "Sen tam olarak ," dedi Liza. LeDeya sonra uykuya daldı, onun Başı hâlâ kız kardeşinin karnındaydı. Liza yavaşça uyuyan kız kardeşinden ayrıldı ve balkona doğru yürüdü. Yavaşça kutuyu açtı. Harvard'lı bir sosyoloğun tahliye üzerine yazdığı bir kitap. Elbette bir kolye değildi.

Onun kendisinden bunu isteyeceğini biliyordu.

Kitabın sayfalarını çevirdi. Kenarları onun sert el yazısıyla işaretlenmişti. Başparmağını ciddi işaretlerin olukları boyunca gezdirdi ve bir gözyaşı düşüp koyu mürekkebi parmaklarına yaydı. Sonunda notu gördü.

Liza-Tanrım, onun adını yazış şekli!

Hadi tartışalım! Bu aydınlatıcıydı. Gerçekten her şey bir araya geliyor.

Kendi kendini eğitiyordu. Kör bir noktası vardı ve işi o yapıyordu. Kahretsin. Tek istediği biraz çaba göstermekti. Kitabı kalbine doğru tuttu.

Çok küçük bir jestti. Ama gerçek bir Tiffany kutusunda olandan daha değerliydi. Sandalyesinde sallandı. Sabahın iki on beşi telefonuna bu kadar sıkı sarılmak için uygun bir zaman değildi. Ona mesaj atması gerekiyordu.

Ben bir dekor muydum?

Şimdi sorması gerekiyordu. Gün ışığında cesur olamayacaktı. Bu mesajı sabah alacak ve nasıl cevap vereceğini bilemeyecekti ama o kendi payına düşeni yapmıştı. Liza telefonunda yanıp sönen üç nokta görünce şaşırdı.

Ha
yır.

Tipik Dorsey yanıtı. Kısa ve öz. Liza'nın çiğneyeceği kemikte yağ yoktu. Şimdi Dorsey ona bir yanıt vermişti ve Liza hayatında bir kez olsun esprili bir yanıt bulmakta zorlandı.

Neden benimle dans ettin?

Liza dudaklarını ısırdı. Cevap çabucak geldi.

Ben istedim.

Şey, bu bir çeşit 💩🍿 Şimdi. Bir şeyi yapmayı istemek, onu gerçekten yapmak için bir neden değildir.

Eğer , nasıl bilebilirdim?

Neyi biliyor musun?

Bunu tekrar yapmak istediğimi.

Kafasında pek çok soru dönüp duruyordu. Nedenini açıklayamıyordu ama gerçek gibi *hissettim*. WIC'in gelmemek için yaptığı sinsi açıklamalardan daha fazla.

Dorsey ona WIC'den daha sağlam, daha insani geliyordu ve Liza WIC'ye inanmadığı için bir parça utanç hissetti.

Ben bir satılmış mıyım?

Yine mem olduk

Aklına gelen tek şey buydu.

Bir düzen oluşturuyoruz.

Kitabını aldım.

önce okumuş muydun?

Hayır, yarın dalacağım.

Neden evime uğramıyorsun, sana denetlediğim sınıftaki tüm kitapları gösterebilirim.

Bir çalışma grubumuz olabilir.

Liza bunu yazarken bile ders çalışmayı düşünmüyordu. Eğer onun evine giderse ellerini ve ağzını üzerinde görmek isteyecekti. Ona çaba gösterecekti. Ve galada ona sarılma şeklinden, Liza bu isteğinde yalnız olmayacağını biliyordu.

Kahret
sin.

Lanet
olsun.

WIC ile geçireceği günü çoktan planlamıştı.

Yarın için fazla rezervasyon yaptırdım.

Liza üç nokta dalgalanırken bekledi, sonra durdu. Sonunda bir babanın oğluna "Kızgın değilim, hayal kırıklığına uğradım" dediği bir GIF belirdi.

Sadece hatırladım

Tanrım, WIC ile yaptığı anlaşmayı geri alabilmeyi diledi. İstediği şey *buydu.* Bu his her neyse.

Endişelenme. Güzel bir kadınla toplum içinde yavaş dans ettim.

Yapılacaklar listesi fethedildi.

Liza'nın yanakları yandı ve hemen *The Beverly Hillbillies*'in bir GIF'ini buldu, büyükannesinin eskiden izlediği, yeni taşralı milyonerlerin Los Angeles'a tozlu ve görgüsüz bir şekilde gelişini anlatan siyah-beyaz bir komediydi.

Aile ile Seyahat

Siktir et Liste Fethedildi.

#neveragain

Üç ROFL emojisi.

Üç tik tak nokta.

Liza kafasını kaldırdığında sabah güneşi gökyüzünde pembe bir çizgi oluşturuyordu. Her nasılsa, bütün gece Dorsey'e mesaj atmıştı - GIF'ler, haikular ve sabahın dördünde selfie'ler. Artık kendi dilleri, şakaları ve sözlükleri vardı.

Dün gece, o ve Dorsey bütün bir evrendi. Şimdi WIC ile geçirmesi gereken koca bir gün vardı.

, , .

saçını kıvırmak ve makyaj yapmak bir yana, hareket bile edemiyordu. Telefonu titredi ve yatağın kıvrımlarında onu bulmak için biraz fazla hızlı hareket etti.

LeDeya bir tabak dolusu yumurta ve acı sos yiyordu; Liza pahalı bir oda servisi olduğundan emindi.

"Sonunda uyandın mı?" Deya sordu. " görünüyorsun."

"Bay Thang mi o?" Beverly bitişik süitin kapısını iterek açtı. Herkes gibi o da çoktan soyunmuş ve giyinmişti. Liza sonunda telefonunu çarşafların arasında buldu. Kalbi neden çarpıyordu?

Ben aşağıdayım.

Kalbi küt küt atmaya başladı ve sonra hatırladı. WIC, tabii ki. *Başka kim olabilirdi ki?*

1207 numaralı odadayız.

Liza ellerini sabitleyerek cevap verdi.

Penthouse mu?

Nasıl yaptığımızı biliyorsun!

Yanıt verdi, sonra yüzünü yıkamak ve dişlerini fırçalamak için banyoya koştu. Başörtüsünü dağınık çarşaf yığınının üzerine atıyordu ki adamın hafifçe kapıyı çaldığını duydu. Liza etrafına bakındı. Ailesi neden *Vogue*'un ön sayfası gibi mobilyaların üzerine örtülmüştü?

Liza kapıyı açtı ve gülümsedi. Gerisini WIC halletti. Hediye kutuları, çiçekler ve cömertliğiyle herkesin gönlünü fethedecek her şeyle geldi. Liza bundan daha iyi bir oyun oynayamazdı. WIC, herkes için kokulu pembe güller ve Maurice için bir cheesesteak ile tüm sıcaklığı ve gülümsemesiyle içeri süzüldü. Hatta Bev'e *yanlışlıkla* en büyük kızının adıyla seslendi, onu Janae "sandı" ve Granny'nin türbanını çıkarıp Madea gibi davranarak on dakika boyunca süitte taktı. Gri bir günü parlak bir güne çevirmişti. Liza onun çekiciliğine kapılmış, gece geç saatlerde yazdığı mesajları unutmuştu. Kız kardeşleri kahkahalar ve kirpikler içindeydi.

"Yine ünlü oldun!" WIC söyledi.

"Oh, memler, biliyorum." Liza Instagram'da #Bennett2winit etiketini ararken aile WIC'in telefonunun etrafında toplandı. Kaydırırken

Etkinlikle ilgili tüm sosyal medya aracılığıyla, Dorsey ve Liza dans ederken ortaya çıkan son memlerde şaka ve kahkahalar azaldı.

Annenizin sizi kardeşinizle barışmaya zorladığı zamanki his. Siyahların

hayatı önemlidir, yeşili görür.

Asya'dan tavuk aldığında. Hater'dan Dater'a.

Beni soylulaştırın, Bay

Fitzgerald. Liza için bazı

Tiffany

Ayrıca "karanlık taraf" hakkında çok sayıda şaka ve Asyalı ve Siyah ırkçılığının bir kombinasyonunu içeren daha da fazla şaka vardı.

"Bu Reddit'in her yerindeydi. Sana Tiffany kolye mi aldı?" WIC gülümsedi. Harika bir kolyeydi. Odadaki herkes biraz rahatladı. Liza sadece onun köpek dişlerinin ne kadar büyük olduğunu fark etti.

Liza gözlerini devirdi. "Hayır, ." "Ona

eski bir kitap almış," dedi Bev.

Liza'nın elleri kalçalarına gitti. *Hediye kutuma bakmamış olan var mı?*

"Neydi o? *Zengin Baba, Yoksul Baba'*nın nadir bulunan ilk baskısı mı?" WIC'in bakışı merakın bir kademe ötesindeydi. "Liza'yı yakasından düşürmek için pahalı hediyeler kullanıyor. Ama işe yaramayacak!" Tekrar alkışladı. "Ama neydi o?"

Liza o kutunun içinde ne olduğunu ona neden söylemek istemediğini bilmiyordu ama kutuyu karıştırıp notlarının üstünde kendi karalamalarını ve notlarını görmesindense yırtıp atmayı tercih ederdi. Onun alay edişini duymak.

Maurice durdu. "WIC, kardeşim! Bay Dorsey hiçbir yerde yok. Neden her konuşma onun hakkında olmak zorunda? Netherfield Sarayı'nı kurtarma planınızla çok ilgileniyorum."

Liza gözlerini kısarak küçük kardeşine baktı. İnsanlar hakkında bazen onu şaşırtan sezgileri vardı.

Bev tsked. "Görüyorum ki Bay Yüksek ve Kudretli bu karmaşaya karşı çıkmıyor. Bunun nasıl göründüğünün cezasını senin çekmene izin verecek."

WIC pantolonunu yukarı çekti ve yatağın ayak ucuna oturdu. "Bunu söylemekten nefret ediyorum Bayan Bev, ama bu tipik bir Dorsey. Brown halkının kararlarının geri tepmesine katlanmasına izin veriyor. Bundan zevk alıyor."

Janae yüzünü buruşturdu. "Siyahlar kadar Asyalıları da aşağılayan sözler var. Bu konuda çok mutlu olamaz."

"Aradaki güç farkı çok yüksek, Janae. Önde olması gerekiyor çünkü bunu yapabilecek gücü var. Ama işi işçilerin yapmasına izin verecek," dedi WIC.

Janae düşünceli bir ifadeyle, "Ön planda olan bir tipe benzemiyor," dedi. "David ve ben onunla takıldığımızda, neredeyse duvar kağıdının içinde kayboluyor. Liza'nın onu ofiste bizimle birlikte oynamaya ikna etmesine çok şaşırdım."

WIC'nin kaşları kalktı. "Ne için oynadı?"

Janae bu puslu ve çoğunlukla yanlış anıya tatlı tatlı güldü. "Kar yağıyordu, canımız çok sıkılıyordu ve saklambaç oynuyorduk. Çoğunu unuttum ama Dorsey'nin Liza'yı kovaladığını falan hatırlıyorum. Ya da belki seni yakalamıştı? Hepiniz o kapsüllerde uyudunuz..."

"Her şey bulanık!" Liza araya girdi. "Mesele şu ki, o önde olmayan, çamura batmış bir adam."

"Onu kınaman gerekirken savunmak için çok zaman harcıyorsun. Kullanılmakla ilgili ne hissettiğini insanlara anlatmak için 'Gram'da bir şeyler yayınla," diye talepte bulundu WIC.

Kendisinin öfkelendiğini hissedebiliyordu. Liza savunmaya geçercesine, "Bence bundan daha basitti," dedi.

"Ne? Kalkınma çalışmalarına karşı çıkanların başındaki kişiden binlerce göz ve kamera önünde dans etmesini istemesi mi?" WIC başını salladı. "İşlerin ne kadar kötüye gittiğine bak."

Telefonunu yüzüne götürdü. Üzerinde Liza ve Dorsey'nin yüzleri yapıştırılmış iki kişinin fotoğrafı vardı. Adam kadını arkadan şiddetle beceriyor ve bir tür ortaçağ aletiyle kırbaçlıyordu; bu sırada kadın, "Efendim!" diye bağırıyordu. Liza gözlerini kaçırdı, neredeyse utançtan titriyordu.

"Ruhsat ofisinde bir kuzenimiz var," dedi WIC'e, sesi yumuşamıştı. "Eminim işleri yavaşlatmasını sağlayabilirim."

"Bu bize daha fazla bağış toplamak için biraz zaman kazandıracaktır. Teklifim nasıl gidiyor?" WIC'in gülümsemesi odayı aydınlattı. Sanki büyülü bir bahçeden kovulmuş gibiydi. Onun dışında herkes eğleniyordu.

"Geliyor." Liza'nın söylemek istediği tek şey buydu. Utancı yavaş yavaş kaynamaya başlamıştı. *Bana o iğrenç videoyu göstererek ne yapmak istemişti?*

WIC onun omzuna dokundu. "İyi, gizemli ol. Gizemli olduğunda çok güzel oluyorsun." Liza göz ucuyla Bev'in Janae'ye dirsek attığını gördü. Liza tam onları gördüğünü söyleyecekti ki, LeDeya başında bir eşarp ve kalça hizasında çizmelerle otelin geniş dolabından çıkınca kısa kesildi.

"Deya, ne giyiyorsun?" Janae sordu. "WIC'in

getirdiği kutulardaydı."

WIC, Liza'ya göz kırparak, "Benim hediyelerim daha iyi ve onları evde giyebilirsin," dedi.

"Bize baş sargısı mı getirdin?" diye sordu Liza. Bu adamın kendisini bu baş sarma saçmalığına dönüştürmeyi düşünmediğini umuyordu. Kenarlarını döşemek için o kadar çok çalışmıştı ki, onların boşa gittiğini görmek istemiyordu.

"Alçakgönüllülük güzelliğin gerçek kaynağıdır," dedi WIC ve Bev'e göz kırptı. "İşte bu yüzden kilisede dizlerimin üzerinde her zaman bir tevazu bezi bulundururum."

Bev söyledi. Liza yanağının içini ısırdı. Bev belki de tanıdığı en utanmaz insandı.

"Ayrıca hepinizin bu hareket için mükemmel yüzler olacağınızı düşünüyorum. Janae, bu bağış kampanyasına farkındalık kazandırmak için yarışma sihrini kullanabileceğini biliyorum. Liza, sosyal medyadaki takipçi sayınız çok fazla ve Deya da makyaj eğitimleriyle büyük bir takipçi kitlesine sahip."

"Derslerimi biliyor musun?" LeDeya'nın gözleri fal taşı gibiydi.

WIC başını salladı. "Sen tam bir iş kadınısın."

LeDeya gülümsedi ama Liza kaşlarını çattı. Zaten fazladan zamanının çoğunu bir teklif yazmak için harcıyordu. Ayrıca adamın kız kardeşlerini de bu işe dahil etmek için araştırmış olmasından da hoşlanmıyordu. Janae özellikle güzellik yarışması işinden nefret ediyor, bir arkadaşının lastik dükkanına ya da yeni bir markete değer katmak için yüzünü takas ediyordu.

mağaza zinciri. Madem onları araştırmıştı, neden finans diploması olan Janae'den bu lanet teklifi yapmasını istememişti? Gerçi Janae bunları bedavaya yapacak kadar aptal değildi. Liza derin bir nefes aldı.

Hayır. Yine o şeyi yapıyordu. Hatalar buluyor ve bir şeyi daha başlamadan mahvediyordu.

"Bu eşarplar harika. İyi makyajlı bir yüzü gerçekten bir üst seviyeye taşıyacaklar," dedi LeDeya. WIC o lanet gülümsemesiyle gülümsedi ve Liza odadaki her kadının kalbinin küt küt attığını gördü.

Onunki hariç.

Bev onaylarcasına Liza'ya baktı. Bev onu sevmişti. Liza gerçekten de Bev'in gözünde doğru bir şey yapmıştı ve bu iyi hissettirmiyorsa lanetlensin. Ama bunun yine lisedeki erkek arkadaşı olacağını biliyordu. Bev birinden hoşlandığında, Liza yeni birini bulduğunda bile durmadan onun hakkında sorular sorardı. Bu, yıllarca sürecek "WIC nasıl?" sorusunun başlangıcı olacaktı. Hayatının geri kalanında her ay "O iyi WIC'li adama ne oldu?" sorusunu duymaktan korktuğu için bir şeyleri berbat etmekten korkuyordu. Herkes onu severdi. WIC ailesini bile sevmiş görünüyordu ve kültürel ya da sınıfsal çevirilere gerek yoktu. O lanet öküz kuyruğunu yemesi gerektiğini bilirdi. Bunu yapması gerektiğini bilirdi. Liza'nın sadece kendi pislik eğilimlerini bastırması ve iyi bir şeye alışması gerekecekti.

Maurice, "Alçakgönüllülük girişiminizi alkışlamakla birlikte, eşarplarla sadece utanmaz makyajın uzmanca uygulanışını vurgulamak için ilgileniyor gibisiniz," dedi.

LeDeya, "Eşanlamlılar sözlüğü olma çabanı alkışlasam da yine de aptalca konuşuyorsun," diye karşılık verdi. Maurice bir eşarp aldı ve onu kendi etrafında döndürerek LeDeya'ya vurmaya çalıştı.

"Kızı bırak. O neyi sevdiğini biliyor," dedi WIC. "O hiçbir şey bilmiyor," dedi Liza.

"Bu eşarpların içinde senden daha iyi göründüğümü biliyorum," dedi LeDeya. Liza kız kardeşinin kafasına bir yastık fırlattı ve ıskaladı.

Büyükannem orada ucuz çakma çantalar için pazarlık yaptı ve shea yağı ve tütsü torbaları aldı. Sonra bir kafeye gitmişler, orada kendi masalarını hazırlamışlar ve sonrasında kolektif bir şekilde bulaşık yıkamışlar.

O mükemmel bir özgürlük savaşçısıydı. Yaşlı adamlara yumruk atmak ve yeni kesilmiş genç çocukların kafalarını okşamak - onun dünyasında WIC anlamlıydı. Ama yine de Liza için günün üzerine yavaş bir gölge düşüyordu. Sadece yorgun olduğu için değil, hoşuna gitmesi için çok uğraştığı için de.

Zaman Isaiah'ın düşmanıdır.

Öğleden sonra dörtte duvara toslamıştı. Janae bütün gün telefonuyla oynamıştı ve o da oldukça keyifsiz görünüyordu.

Liza herkesin önünde ona yetişti. "Janae, gitmeye hazır mısın?"

"Evet, sanırım dün gece çok fazla uyuyamadım ve bu beni yakalıyor."

"Evet, ben de, gitmeye hazır mısın?"

"Neredeyse." Telefonuna baktı. "Aslında, evet." "Janae?" Liza kız kardeşinin omuzlarını tuttu.

"David ve ben daha fazla konuşuruz diye düşünmüştüm, galadan sonra beni davet eder diye düşünmüştüm. Ve şimdi dün geceden beri hiç mesaj almadım..."

Liza güldü. "Muhtemelen hâlâ uyuyordur."

"Muhtemelen." Janae ikna olmuş görünmüyordu.

eskisinden daha iyi. Büyükanne yeni bitkilerinin uçağın kargo bölümündeki soğuktan sağ çıkacağına güvenmediği için sıkışık bir minibüste oturdular. Bev ve papaz tüm bu süre boyunca gala hakkında sohbet ettiler ve her lokma yemeğin fiyatı hakkında spekülasyon yaptılar.

Liza, Janae, ve LeDeya vardı yapıştırılmış için onların Telefonlar. Liza kötü yorumlar ve neşelendirici kedi GIF'leri arasında gidip geliyordu.

Telefon elinde titredi ve neredeyse ayaklarının dibine fırlatacaktı. Tanrım, çok gergindi.

Şehrimden ayrılmak mı?

Dorsey'in numarası çıktı. Onun iletişim bilgilerini kaydetmeyi reddetmişti. Bu bir çeşit itiraf gibiydi.

Evet, keşke sen de bana aynı iyiliği yapsan.

Ouch.

Liza'nın gülümsemesi genişledi ve LeDeya sırıttı. "Şu anda çok aptal görünüyorsun. WIC *bu kadar* komik mi?"

"Sen kendi işine bak, Deya."

Sokak itibarın için kötü ?

Eve
t

Bu çok mu karmaşık geliyor?

Eve
t

Dansımızdan pişman mısın?

Ha
yır

Dalgalanan üç nokta.

Güzel.

Gitmeden önce uğramak istedim. Sadece biraz . . .

Biliyoru
m.

İnsanların bizimle hâlâ ne kadar ilgili olduğunu hafife almışım.

Gelmiş olsaydın

Bu iğrenç.

Evet. Bazı korkunç şeyler görüyorum.

Geçecek.

Yine de iyi misin?

Kedi giflerinin sürekli akışı yardımcı oluyor.

Sen
mi?

Yardım ediyorsun.

Liza'nın yanaklarına sıcaklık yayıldı. Etrafına bakındı ve telefonu kendisine yaklaştırdı. Belki de bir açıklama yapmalıydılar?

Uzun vadeli bir strateji olarak, bunu kamuoyu önünde kınamalıyız.
bir noktada değil mi?

Bizim #crazyinlove olmadığımızı bilsinler.

Dalgalanan üç nokta.

Bu doğru olabilir mi Liza?

Soru elektrik gibi geldi ve telefonun ekranını kucağında ters çevirirken parmak uçları vızıldadı. Kalbi durmak bilmeyince telefonu çantasının dibine itti. Soru hâlâ

yeterince uzakta hissetmiyordu. Kendine rağmen çantasını diğer çantalarının altına soktu. Dorsey'nin açık sözlülüğü Liza'nın dönüp duran düşüncelerini yatıştırdı. Pek çok şey olabilirdi ama yalancı değildi. Mesajına cevap vermek için kendini hazır hissetmiyordu.

Neyi itiraf etmemi istiyor? Neyi itiraf ediyor?

Rekor bir sürede dairelerinin önüne geldiler.

Colin binanın dışında bekliyordu. Hiç şüphesiz Bev ona ne zaman geleceğini söylemişti. Liza bavullarını çekiştiriyordu. Colin ona yardım etmeyi teklif etmedi ama endişeyle etrafında vızıldadı.

"Biraz yürüyebilir miyiz, Liza?" diye sordu. "Biraz yorgunum," diye başladı Liza.

"Liza, iki saattir o telefona bakıp duruyorsun. Vücudunu biraz esnet. Bu sana iyi gelecektir," dedi Bev. "Hepiniz bir yürüyüşe çıkın." Liza gözlerini devirdi. Bev her zaman Colin'le bir şeyler ayarlamaya çalışıyordu ve Liza bunu aşmıştı. Minibüsten indi ve kapıyı arkasından çarparak Colin'i Bev'le konuşmaya bıraktı. Madem *onu* bu kadar çok seviyordu, bıraksın da Colin'in bitmek bilmeyen kendi kendine atıfta bulunan konuşmalarından birine dahil olsun. Liza kapılarına vardığında, üzerinde hat sanatıyla yazılmış adının yazılı olduğu kahverengi kâğıttan küçük bir paket gördü.

LeDeya'nın gözleri yuvarlaklaştı. "WIC çok tatlı. Nedir bu?"

"Bu benim için." Liza kutuyu kaptı. Kutu soğuktu. Ambalajı düzgünce kesip çıkardığında, içinde Blue Bell Ev Yapımı Vanilyalı dondurmanın altın kenarını gördü. Otuz altı soruya verdiği yanıtlardan biriydi bu. Dorsey'e babasıyla Teksas'ta geçirdiği zamanı ve Blue Bell dondurmasının tadını anlatmıştı. Liza sıcak gözyaşlarını kırpıştırdı.

Deya etkilenmemişti. "WIC sana neden markasız dondurma alsın ki?"

Liza'nın sesi kalındı. "WICden değil ve markasız da değil."

Colin boğazını temizledi. Kimse onun burada olduğunu bir an bile unutmasın diye. "Liza, bu tatlı seni çok duygulandırdıysa özür dilerim ama" - titrek bir nefes verdi, sonra Bev'e başını salladı - "benimle konuşana kadar gitmiyorum."

OceanofPDF.com

KAHVERENGI, AMA ÇOK KOYU DEĞIL

I' ,

canlı beni dışarıda bıraktı. Birkaç gün önce kaybettiğim için özür dilemek istiyorum ama Philly düşündüğümden daha zordu. Nasıl oynadığımız hakkında konuşalım.

birbirlerine çevrimiçi davranıyorlardı. Aldığım mesajlar ve resimler durmak bilmiyordu." Cevap düğmesine bastı.

"Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim, Liza B.?" diye sordu yaşlı bir ses.

Liza iç çekerek, "Bütün ülke bana öğüt veriyor, o yüzden devam et," dedi.

"Beni asla zenginleri savunurken bulamazsınız ama fotoğraflarda yanınızda olan o çocuk da insanların onun hakkında söylediği tüm o saçmalıkları hak etmiyor. Bu şekilde kazanmak istemiyoruz. Siz ikiniz birlikte çalışmalısınız! Evet, ve Merrytown için daha iyi bir şey inşa etmeliyiz! Aslında bunu düzeltebilecek kaynaklara sahip olan kişi o." Arayanın heyecanı hissediliyordu. Dorsey ile çalışmak imkânsızdı. Değil mi? O sadece kârını alıp gitmek istiyordu. İşbirliği istemiyordu. Ayrıca, vücudunun onun etrafındaki hareketleri - tüm o nefes alıp vermeler ve göz teması. Bayılmadan bir saat bile dayanamazdı.

"Toplum kendi kendine de yardım edebilir. Cennetten kudret helvası gelmesini beklemek zorunda değiliz. Perde arkasında bu sorun üzerinde çalışan pek çok iyi insan var."

"Zor yolu seç o zaman," dedi arayan kişi. Liza güldü. Bu Chicho'nun söyleyeceği türden bir şeydi.

Telefon hatları vızıldıyordu ama Liza'nın daha fazla telefona cevap verecek hali yoktu. Bitişikteki kabinlerde neredeyse herkes gitmişti. Çoğu

ofisler bembeyaz kutulardı. G standı ayakta kalan son standlardan biriydi. Liza, yüksek profilli sponsorunun ve uluslararası sanatçı vitrinlerinin şimdilik onu sağlam tuttuğunu biliyordu. Ama tek bir yanlış hamlede Liza işsiz kalacağını biliyordu.

'

sallanıyor. Gülümsedi ve karnının üzerine uzandı. Dondurma kutusu yatağında boş bir şekilde devrilmişti. Gözleri şiş ve pütürlüydü. Bütün gece ağlamıştı ve bunun tamamen internetteki sataşmalar yüzünden olduğundan emin değildi. Dorsey onun istediği gibi küçük bir zorba olmamıştı. Hiçbir şekilde halk adamı değildi. Ama ona karşı yumuşak ve dikkatliydi ve ne kadar inkâr etmeye çalışırsa çalışsın, onun beyinsel ilgisi, entelektüel ciddiyeti onun markasıydı.

WIC hakkında böyle hissetmeyi çok istiyordu. Ama Dorsey tüm düşüncelerine bir boğa gibi saldırıyordu. Onun Hotel Washington'ın barında peçetesini titizlikle kucağına koyduğunu ve bunun giysilerini kurtaracağı konusunda ısrar ettiğini hatırlıyordu. Kendi fikirlerine o kadar da aşık olmayan bir adamdı. İşini yapar ve kör bir noktası olduğunda bunu öğrenirdi. Bu, ağırlığınca altın değerindeydi.

Neden büyükannenin öküz kuyruğunu yemedin? Sen varsın! Belki o zaman ailesine kalbinin içinde neler olduğunu açıklamaya başlayabilirdi. Gözlerini açtığında, Colin'in yatağının ayakucundaki büyükannesinin sallanan sandalyesine bağdaş kurmuş olduğunu gördü. Liza iki gündür ondan kaçıyor, odasında kalmak için kramp ve migren numarası yapıyordu. Ne zaman ki onun aniden sandalyeden kalktığını görünce, kısaltılmış bir çığlık attı.

"Kutsal!" dedi.

Colin gözlerini kapattı. "Seni şaşırtmak istememiştim."

"Evet, şaşırttın."

"Sadece seni rahatlamış görmek istedim. Yüzünde her zaman deli gibi bir ifade var. Seni bu kadar huzurlu uyurken görmek gerçekten olağanüstü."

Liza yüzünü düz tutmaya çalıştı. "Colin, bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Derin bir nefes aldı. "Liza, tek düşündüğüm sensin. Cesur ve komiksin ve göğüslerin annen ve kız kardeşlerine kıyasla ortalamanın altında olsa da, tek ihtiyacım olan bir avuç dolusu" -avuçlarını uzattı
-"ve hala beni fiziksel olarak çok heyecanlandırıyorsun."

Liza battaniyeyi başına çekti. Onu uzaklaştırmak için ne yapabilirdi?

"Michelle Obama tipi bir meslektaşa ihtiyacım var. Aşağı, ama çok militan değil. Kahverengi, ama çok karanlık değil. Senatör De Berg'in odak grubunda mükemmel oy aldınız. Ve karım olmanı istiyorum." Kelimeleri birbiri üzerine yuvarlandı. "Ne düşündüğünüzü biliyorum: *Benim gibi bir kadın siyasi hayatın baskılarına nasıl dayanabilir?* Pek çok kamu görevlisiyle tanışacaksın."

"Colin," dedi Liza uyarırcasına.

"Heyecanlı olduğunu biliyorum ama bırak da bitireyim. Bu diplomayı uluslararası çalışmalarda kullanabileceğin bir yol bile düşündüm. Bazı torpiller yaptık ve sana Evanjelik kanalında dünyanın dört bir yanındaki kadın sorunlarına odaklanan bir pozisyon bulduk. Bölümünün adı *Dua Köşesi*. Altı haneli bir iş ama şu LGBTQ meselesini halletmen lazım. O çılgın fikirlerinden bazılarını kendine sakla." Yüzünde telaşlı bir ifade vardı. "Senatör De Berg şehirdeki evimize bir podcast kabini bile ekledi. Yani, adam cömertliğin de ötesinde. İlgilendiği konulardan biri de kadınların MeToo saçmalığını üstlenmeleri. Hıristiyan kadınların buna karşı durması gerektiğini düşünüyor."

"Colin!"

"Bekle, sadece birkaç not aldım."

"Üzgünüm, ama-"

"Bekle."

"Hayır."

"Liza, mantıklı ol."

Liza bell hooks okuyucusunu aldı ve ona fırlattı. Sonra Zora Neale Hurston geldi. Nabokov onu tam gözlerinin ortasından vurdu. Colin başını ve göbeğini tutarak odadan dışarı fırladı. Tüm ailesinin gürleyen toynakları koridoru salladı.

Bev iki dakika geçmeden odaya daldı. "Kafanda bir şey mi var?" diye bağırdı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir adam sana bir ev, altı haneli bir iş, biraz sosyal statü teklif etti ve sen ona çan kancası mı fırlatıyorsun?" Bev başka bir kitabın sırtını okudu. "Sana içini döktü, sen de penisine Zora Neale Hurston mı fırlattın? Bu adam her şeyi düzeltebilir. düzeltebilir. şeyi. bir parmak şıklatmasıyla düzeltebilir. Sen kim olduğunu sanıyorsun? Janae gibi muhteşem mi? Deya'm gibi komik ve canlı mı? Ya da Maurice gibi bir adam mı?"

"Onlardan biri olduğumu sanmıyorum anne."

"Haklısın, değilsin, öyleymiş gibi davran. Eğer bir yemek bileti gördüğünde anlamıyorsan, sana hiçbir şey öğretmemişim demektir."

"Hayatımı birini kullanarak geçirmek istemiyorum."

"Neden olmasın?" Bev dedi ki. "Erkekler seni kullanacak. Gençliğinizi, neşenizi, güzelliğinizi alacaklar ve size bebekler bırakacaklar. Bana sorarsan bu eşitsiz bir ticaret."

"Lanet olsun, anne." LeDeya'nın gözleri Bev'in arkasından Liza'ya baktı. Onlar gizli kardeş gözleriydi. *Seni anlıyorum ama sana katlanamıyorum.*

"Beklediğin kişi her kimse, Liza, hiçbir sorunu olmayan, zengin ve tüm sıkıntılarını alıp götürecek mükemmel adam, öyle biri yok." Bev'in yüzü aniden soğuk ve ciddileşmişti. "Kafanı kitaplardan kaldırıp gerçek dünyaya dönmelisin. Colin iyi bir erkeğe benziyor. Büyükannen bunu duyduğunda kriz geçirecek."

Bev, Liza'nın peşinden apartmanın arka tarafına doğru hışımla yürüdü ve hâlâ uykulu olan Büyükanne'yi yataktan kaldırdı. Koyu kahverengi bir teni ve yüzüne bilge bir Buda gibi oturan geniş, şişkin bir burnu vardı. Dolgun yanakları ve derin gamzeleri ona herkesin sevdiği yaşlanmayan bir yaramazlık veriyordu. Liza büyükannesinin onu hayal kırıklığına uğratmasına dayanamıyordu.

"Colin, Liza'ya evlenme teklif etti. İskenderiye'deki yeni evinde yaşayacak ve senatörlerle görüşecekti. Onun için iyi para kazanacağı bir iş ayarlamıştı ve bu aptal ona hayır dedi. Aklımın bir köşesinde onu sokak ortasında tekmelemek var," diye tehdit etti Bev.

Büyükanne esnedi. "İşte cevabını aldın evladım."

Liza'nın kaşları dalgalandı. *Büyükanne de mi?*

"Colin'le gitmezsen annen kıçına tekmeyi basacak ve *ben de*
Eğer yaparsan kıçını tekmelerim."

David'in Insta'sında. Bu gerçek mi?"

Liza David'in şakacı bir gülümsemeyle kruvasan ısırırken çekilmiş fotoğrafına baktı; Arc de Triomphe ustaca çerçevelenmiş arkasında .

#Parisinthespringtime #6weekfoodbaby

"Paris'te mi?"

"Ne zaman?"

"Janae bize neden söylemedi?" Liza sordu, sonra gözlerini kısarak LeDeya'nın Instagram hesabına baktı. "Bu kadar takipçiyi nasıl buldun? Annem daha üç ay önce bir hesap açmana izin verdi!"

LeDeya telefonu geri aldı. "İnsanlar pazarlanabilir içerik arıyor."

"*Pazarlanabilir içerik mi?* Kiminle konuşuyordun?" Liza sordu. Janae içeri girdiği için kız kardeşinin elli bin takipçisine şaşıracak zamanı olmamıştı.

"Köpeğini kim tekmeledi?" diye sordu. New York'taki mülakatlar için eşyalarını topluyordu ve neredeyse dairedeki tüm dolapları temizlemişti. Kadının her ruh hali için bir kıyafete ihtiyacı vardı.

Janae sadece başvurduğu pozisyon için değil, aynı hafta içinde dört büyük şirketten daha mülakat almayı başarmıştı. Bir hafta kalmak için babasının ailesiyle anlaşmıştı. Bu Liza için birkaç nedenden ötürü ilginçti:

- Janae, gençliğinde kendisinden uzak durduğu kadar yetişkinliğinde de uzak durduğu babasıyla konuşmuştu.
- Birden fazla iş görüşmesi hazırlık belgesini ve programını bunalmadan kolayca planlayabilir ve yönetebilir

artık.

- Sadece Janae bir başvuru formu doldurup dört görüşme yapabilirdi.

Tüm bu nedenlerden ötürü Liza, Janae'ye David'in sosyal medya paylaşımını gösterme konusunda tereddütlüydü. Kız kardeşi iyileşiyordu ve belki de bunun nedeni David'in hayatına kattığı neşeydi. Ama LeDeya ilerlemeye devam etti.

"Janae, biliyor musun?" LeDeya duraksayarak Janae'ye David'in Fransa'da eğlenirken çekilmiş fotoğrafını gösterdi.

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Janae usulca. "Onunla daha üç gün önce konuştum. Hiç bahsetmedi."

"Altı haftalık mama bebeği' ne demek?" Liza söyledi.

"Bu bir proje. Bana kız kardeşinin yürüteceğini söyledi. Versailles'da bir proje." Janae'nin sesi yumuşadı. "Sanırım karar verdi. I . . . Anlamıyorum."

"Sana söylemeden başka bir kıtaya mı gitti?" Liza oflayıp pufladı. "Bunu neden yapsın ki?"

"Acil olduğuna eminim."

"Ne demek acildi? Bu çocuk *internasyonel olarak* seni hayaletledi." LeDeya kollarını kavuşturdu.

"Sen onlar için fazla iyisin, Janae." Liza ve LeDeya bir kez olsun birleşmişlerdi.

Janae telefonunu çıkardı, kayıp mesajları ya da aramaları aradı. Elleri neredeyse belli belirsiz titriyordu. Janae sırtını dikleştirdi ve nefes verdi. Liza onun omzuna dokundu. Ablası hayal kırıklığına ve insanlardan istediğini alamamaya o kadar alışkındı ki.

"Bence ona anlatmalısın. Ona her şeyi anlat," diye öğüt verdi LeDeya. "Deya, o-"

"Hayır, Janae, belki de onun anlayacağına güvenmelisin," dedi Liza.

"Daha önce kimse anlamamıştı."

"Belki değil ama seni gördüğüm en mutlu an bu. Bundan daha iyisini denemeyi kendine borçlusun."

"Ne yapacağım ben? O Paris'te!"

"Telefonlar artık çalışmıyor mu?" LeDeya sordu.

Janae, "Sanırım kız kardeşine mesaj atıp New York'taki programını öğreneceğim," dedi.

Liza gözlerini devirdi. "Jennifer çok kötü. New York'a gitmeden önce onu ara, Janae. Görüştüğün her işi alacağını biliyorsun."

"Kız kardeşi benden hoşlanıyor. Ona mesaj atarım."

"Jennifer'ın hiçbirimizden hoşlandığını sanmıyorum," dedi Liza.

"Evet, o ve Dorsey David'den çok farklılar. Onlar hakkındaki söylentiler doğruysa hiç şaşırmam."

"Ne söylentileri?" Liza kekeledi.

"Birlikte olduklarını. Onları her yerde birlikte görüyorsunuz." Janae'nin sesi kızgındı.

"Bilmiyorum."

"Kar fırtınası sırasında Dorsey başını her çevirdiğinde onun peşinden nasıl çırpındığını fark etmeliydiniz."

Liza o geceyi farklı hatırlıyordu -yanan bakışlar, yırtık gömlekler, ona sarılmış olarak uyanmak. *Jennifer orada mıydı?* "O gece rol yaptığın kadar çakırkeyif olmadığını düşünmeye başlıyorum. Ne anılar canlandırıyorsun!" Liza sinirli bir şekilde güldü ve odadan çıktı.

yatağın altından beyzbol sopasını aldı. "Liza!

Liza, sakin ol. Benim, Chicho."

"Aman Tanrım, kızım." Liza elini göğsüne götürdü. "Ne ? Daha erken, değil mi?" Liza telefonunu kaptı ama Chicho ona doğru hamle yaptı.

"Ona bakma."

Liza Instagram bildirimlerine dokundu. Chicho bir hikaye mi paylaşmıştı?

"Sen internette görmeden önce sana söylemek istedim. Önce senin bilmeni istedim." Chicho'nun ses tonu o kadar yalvarırcaydı ki alarm zilleri çaldı.

Chicho'nun buğday renkli elinin prenses kesim güzel bir elmas yüzük taktığı bir video oynatıldı.

"Ne, nişanlıymış gibi mi davranıyorsun?" Liza güldü ama Chicho'nun sol elinin tüm bu süre boyunca dikkat çekici bir şekilde arkada olduğunu fark etti.

"Numara
yapmıyorum." "Ne
demek istiyorsun?"

"Colin bana bir teklifte bulundu, ben de kabul ." "*Colin*'le
evleniyor musun?"

"Evet. DC ve Virginia'daki demografik değişimle birlikte Latin bir eşin tahmin ettiğinden daha iyi oy aldığını söyledi." Chicho bunu kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında olmadan söylemişti. Liza arkadaşının kullandığı dil karşısında irkildi.

"Yapma. Bana öyle bakma," dedi Chicho. "Oh,
Chicho. Hayır. O ..."

"Senin çok güzel olduğunu düşündü ve biraz kendinden geçti. Colin bunu bana itiraf etti. Ama senin onu reddettiğini söyledi."

"Yine olsa yine yaparım."

"Liza, evlilik sevgi dolu olabilir ama aynı zamanda bir hile kodu da olabilir. Bayan Bev ile nadiren aynı fikirdeyim, ancak sizi tehlikeli bir döngüden çıkarabilecek birini bulursanız, bunun için gitmelisiniz."

"Alabileceğinin en iyisinin o olduğunu mu düşünüyorsun? Sen bundan daha iyisin."

Chicho'nun yüzü tokat yemiş gibi gerildi. "Liza, benim bir yardımcı, erkeğini almasından endişe duymayacağın sade bir kız arkadaş olmamda hiçbir sakınca görmüyorsun. Bana altı rakamlı bir iş ve kendi evimi verecekler. Küçük kardeşimi alıp daha iyi bir okul bölgesine yazdırabilirim. Colin, WIC kadar ateşli değilse çok üzgünüm, ama burada kendim için oldukça iyi şeyler yaptığımı düşünüyorum."

"Chicho, demek istediğim bu değildi."

"Bana kimi hatırlatıyorsun biliyor musun? Şu kibirli *Come Mierda* Dorsey'i. İkiniz sandığınızdan daha çok benziyorsunuz. Herkesten çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun."

Şimdi geri çekilme sırası Liza'daydı. "İyi. İyi bir hayatın olsun. Bir basın toplantısında adamının yanında durmak zorunda kaldığında beni arama.

kaçınılmaz olarak bir stajyeri taciz eder."

"Bu söylediğin çok boktan bir şeydi."

"Bu *yapılacak* en boktan şey. Geleceğinizi güvence altına almanın daha iyi yolları var."

"Senden kişisel gelişim tavsiyesi almadığım için kusura bakma. Gelecek hafta bu zamanlar, lanet olası Okul Aile Birliği'nde olacağım ve senin maaşının üç katını kazanacağım." Chicho hışımla odadan çıktı ve Liza'nın yüzü düştü. Ön kapının çarpma sesini duyana kadar ağlamak için kendine izin vermedi. Telefonunu çıkardı ve Dorsey'e bir mesaj attı. Neden önce onu düşündüğünü bilmiyordu. Neden başparmakları telefonunda sürekli onun numarasının üzerinde geziniyordu? Sadece farklı türde bir etkileşime ihtiyacı vardı.

Soru 20: Arkadaşlık sizin için ne anlama geliyor?

Liza telefonu net görebilmek için gözlerini sildi. Dalgalanan üç nokta .

Yaralarınızı gösterebileceğiniz birinin olması
Karar.

Duygusal olduğunuzda yanınızda olan biri,
fiziksel olarak bitkin.

Birlikte çok gülebileceğin, osurup işeyebileceğin biri.
Biraz.

Çirkin ve ağlamaklı bir kahkaha attı ve uykuya daldı.

OceanofPDF.com

HİLE KODU

Colin Gruthers'ın sahibi, *Up from Nothing'in* kendi yayınladığı yazarı. Colin, sanırım tebrikler sırayla? Mahalledeki en iyi kızı buldun ve ona yüzük mü taktın?" Liza yüzünü Colin'den çevirdi. Mikrofon. Öfkesini yanlış anlamasını istemiyordu.

"Evet, Lucia Ochoa'ya evlenme teklif etmek hayatımda yaptığım en iyi şey. Diğer komşu kadınları denedim. Hepsi benim kişiliğimden büyülenmiş gibiydi, gerçek beni göremiyorlardı. Seninle sohbet etmek için oturduğumda senin bile heyecanlandığını söyleyebilirim." Adamın yağlı kıkırdaması kadının midesini bulandırdı.

"Heyecandan kastınız rezervasyonlar mı?" Liza alkış düğmesine bastı ve elini mikrofonun üzerine koydu. "Şansını zorlama, Colin."

Yeşil gözleri parladı ve gülümsemesi düzleşti. "Hepsi şaka, millet, hepsi şaka," dedi. "Ama ev sahibine bir sorum var, eğer durumu biraz değiştirebilirsem. Yüksek fikirli kız kardeşlerimizin beklediği bu mükemmel erkekler nerede? Tek başına yemek yiyen ve bedava yemekten vazgeçen kız kardeşler görüyorum. Ne için? Bunun psikolojisini anlayamıyorum. Bir insan başka *hiçbir şeye* sahip değilken neden hayır der ki?" Adam onunla göz temasından kaçınma nezaketini gösterdi. Bu adamın evlenme teklifi konusundaki yardımı programında iki kez görünmesine değer miydi? Liza stratejisini yeniden düşünüyordu.

"Yani kadınlar bekârlarsa *herhangi bir* erkeğin ilgisine minnettar mı olmalılar?" Liza dişlerinin arasından kırptı.

"Eğer bekârsa ve biri değilse." Colin güldü.

"Bu mücevherin kapışıldığına inanabiliyor musunuz hanımlar? Vasat bekar kadınlar! O kapıldı ve biz de yalvarma şansımızı kaçırdık." Liza yayını kesti.

" ’ ,"
bölge adliyesinin kirli floresan ışıkları altında. Colin on düzine gül getirtmiş ve ayrıca konuklara üzerinde kendisinin ve Chicho'nun bilgilerinin yer aldığı pahalı kartlar dağıtmıştı. Gösteriş ve aşırı aceleciliğin mükemmel bir kombinasyonuydu. Chicho'nun annesi tüm bu süre boyunca ağlamıştı ama Liza bunun çaresizlikten mi yoksa mutluluktan mı olduğundan emin değildi. Chicho'nun töreninde güzel olan hemen hemen tek şey çiçeklerdi. Colin kağıtları Bağımsızlık Bildirgesi'ni imzalayan bir adam edasıyla imzaladı.

"Benim adıma mutlu olmayarak durumu tuhaflaştırdın," dedi Çiço. Gözleri düz ve kısıktı. Liza'nın gülümsemesi kesme şeker kadar kırılgandı. Böyle bir günde tatsızlıklara odaklanmak istemiyordu.

"Şok oldum, Chicho," dedi Liza.

"Seninle ve aşk hayatınla ilgilenebilmem için beni bekar tercih ettiğini itiraf etmelisin. Her zaman."

"Lucia." Liza Chicho'nun özel adını nadiren kullanırdı. "Böyle bir şeyi kabul edemem. Bak, çocukluğumuzdan beri o çocuktan şikâyet ediyorum. En iyi arkadaşımla evlenecek diye heyecandan sandalyemden düşmemi bekleyemezsin. Sen hepimizin en iyisisin! O seni neden hak ediyor? O ne yaptı ki?"

", bana bir kariyer ve saygın bir posta kodu , kardeşime istikrarlı bir ev ve mükemmel bir okul sistemi sağlayacak ve babamı rehabilitasyona sokacak. Senin vücudun ya da yüzün olmayan bizler için-"

"Dur, dur, sen bir şey anlatmak isterken ben neden birdenbire plastik bir Barbie oldum?"

"Ya da beyniniz, diyecektim - eğer bitirmeme izin verseydiniz." Çiço yavaş bir nefes aldı.

"Yani şimdi ben astronot Barbie'yim ve daha iyi bir hayat istemeyi anlamam mümkün değil mi? Hile kodunu etkinleştirmediğim için hayatımın berbat olması benim suçum mu?" Liza sesini alçak tutmaya çalıştı. Bu en iyi arkadaşının şipşak düğünüydü ve neşeli bir yüz ifadesi takınması gerekiyordu.

"Liza, seçimlerimi beğenmene ihtiyacım yok. Ama biraz anlayış iyi olurdu. Mükemmel aşkı bulmaya çalışmıyorum. Hayatımın koşullarını değiştirmeye çalışıyorum. Aradaki farkı görüyor musun? Bu konuda anlaştığımızı sanıyordun ama hiç anlaşmadık."

"Sadece geri çekilmenin utanılacak bir şey olmadığını bilin. Eğer boyundan büyük bir işe kalkışırsan beni ara."

"Oh, yapacağım. Podcasting konusunda hâlâ yardımına ihtiyacım var."

Liza dilini ısırdı. "Neden bu işi kabul ettin ki?" Tanrım, bunu burada yapmak istemiyordu.

"DJ'lik hayalindeki iş miydi Liza? Bir podcast istediğin gibi mi? *Ay bendito*, altı haneli. Ve ben de senin gibi öğrenebilirim." Chicho Liza'nın yakasıyla oynadı. "Tamam, işte senatör ve Colin geliyor."

Colin yüksek sesle, "Senatör De Berg, sizi sevgili *eşim* Lucia Ochoa-Gruthers ile tanıştırmak istiyorum," dedi ve sonra mırıldandı, "ve arkadaşı Liza." Liza en iyi gülümseme taklidini yaparak ağzını yukarı doğru çekti. "Millet, eyalet senatörünüz." O Liza'nın eyalet senatörü değildi, ama Liza bu konuda ısrar etmedi.

Senatör derinden başını salladı ve büyük elleriyle Çiço'nun ellerini kavradı. "Mükemmel bir eşleşme! Hem de bir Latin! Bu Otuz Beşinci Bölge için harika." Senatör Chicho'nun elini öptü. "Gerçek bir erişilebilir güzellik. Mükemmel. Daha önce konuştuğunuz güzellik kraliçesi saçmalıklarından hiçbiri yok."

Liza gözlerini devirdi. Colin gerçekten Janae Bennett'i çekebileceğini mi düşünüyordu?

"Siz de hakkında çok şey duyduğumuz kadın olmalısınız." Senatör kaşlarını kaldırdı. Gözleri Liza'nın yüzünde ve vücudunda lazer işaretçisini takip eden bir kedi gibi dolaştı. Sıkıca gülümsedi. "Bütün bu yaygaranın nedenini anlamıyorum, gerçekten."

Liza omuzlarını dikleştirdi. *Gördüğüm kadarıyla her taraftan saldırılar geliyor.*

"Liza, ofisime uğra ve Virginia'da uygun fiyatlı konutlarla ilgili yaptığımız bazı çalışmaları gör. Protesto ettiğiniz ilerlemenin bir kısmı İskenderiye'yi dönüştürdü," dedi senatör.

"Oh, katılıyorum, şehir dönüştü. Bu dönüşümleri ne kadar olumlu gördüğünüze bağlı," dedi Liza.

"Daha yüksek vergi gelirleri, resmi olarak terk edilmiş binaların tamamen işgal edilmesi?
Bu dönüşümü nasıl olumlu bir şey olarak görebilirsiniz?"

"Sizin için ilerleme, artık bölgenizde yaşamaya gücü yetmeyenleri başka bölgelere itmek anlamına geliyor, böylece onlar artık sizin sorununuz olmaktan çıkıyor."

"Liza! Affedersiniz. Toplumumuz için yaptığı her şey! Kendisinin bir Obama Demokratı olduğunu hatırlatmak isterim," dedi Colin alaycı bir ifadeyle.

"Bağlılığınız için tebrikler, Senatör." Liza Chicho'ya döndü, iyi dileklerini iletti ve mahkeme binasından dışarı çıktı. Arkasından mırıldanılan "ucuz atlattın" cümlesini duydu.

, . "O küçük Porto Rikolu kıçını bir daha burada görmesem iyi olur. O bir skeezer, sonuç olarak."

"Anne," diye uyardı Liza.

"Bir skeezer! O kız masada köpek gibi senin şeyi bekliyordu. O hep . İçinde iğneler olan bir fotoğrafını çekerse hiç şaşırmam."

"Anne, bu kadar yeter."

"Umarım sen trenden vıcık vıcık ve yorgun gelirken onların bindiği arabayı görmüşsündür. Umarım prensesin şişman elindeki kesiği görmüş ve senin küllü, yontulmuş tırnaklarla parlatılmış ellerinle karşılaştırmışsındır. Umarım şişman, sade arkadaşının senden üstün olması içini kemiriyordur."

"Kimse bana üstünlük taslayamaz anne. Chicho. . ." Ama Liza'nın iyi davranacak enerjisi yoktu. Arkadaşı para için büyük bir hata yapmıştı ve şu anda onu savunmak midesini bulandırıyordu.

"En azından WIC'in var. Parasını nasıl kazandığını söylemiştin?" Bev çantasını karıştırdı, sıradan bir çaba gösteriyordu.

"Ben söylemedim." Liza koridora çıkmak için onun etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Ama Bev kalçasını kaldırıp yolunu kesti, tartışmaya hazırdı. Liza duygusal olarak ipin ucunu kaçırmak üzereydi.

"Peki, biliyor *musun*?" Bev sordu.

"Anne, sana söyledim ben öyle biri değilim. Bir erkekle çıkmadan önce onun banka hesabını sormam."

"Tamam, Bayan Yüksek ve Kudretli. O adamın kartvizitine bile sahip olmamaktan *gurur duyuyor* musun?" Bev çantasını yere bıraktı.

"Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Aslında istiyorum. Ama bir iş tanımı olsa ondan çok daha fazla hoşlanırdım." Bev çantasını tekrar aldı ve kapıya doğru yürüdü.

"Şu anda bu yeterli olabilir mi anne?" Liza başının arkasından sordu. "Eğer bu senin için yeterliyse, Liza, bir anne olarak görevimi yapmamışım demektir." Bev'in

Ön kapıyı tıklatarak kapatırken bilezikleri şıngırdadı.

' .

hashtag'i "Tanrı böyle" ve "kutsamalar böyle" idi. Liza arkadaşının bu şekilde konuştuğunu hiç duymamıştı. Chicho da kalın buklelerini ve ağır rimelini düzleştirilmiş bir kabarıklık ve ışıltılı bir göz farı ile değiştirmişti. Koyu Katolik arkadaşı mezhepsel olmayan bir mega kilisede ellerini kaldırıyor ve Liza'nın bilmediğini bildiği şarkılar söylüyordu. Chicho çocukların başucunda oturuyor, yiyecek kilerlerine ve bağış toplama etkinliklerine gidiyordu. Liza arkadaşının bu iş için yaratılmış gibi göründüğünü kabul etmek zorundaydı. Şefkatli ve cana yakındı ve Colin'in korkunç kendini tanıtma ve düpedüz soytarılığına mükemmel bir tamamlayıcıydı.

Liza kaydırılmış onu Telefon için ve diğer Kulak.

"Chicho'nun gönderiler son zamanlarda tanınmaz halde."

"Liza, yorum yapma. Elinde olmadan önemsiz biri gibi görüneceksin ve o da senin kıskanç olduğunu düşünecek," diye uyardı Janae.

"İnan bana, değilim. Sadece konuşmuyoruz ve ona yetişebilmemin tek yolu bu."

Liza telefonda kız kardeşinin sıkıntısını duyabiliyordu. "Neden onu aramıyorsun?"

"Şu anda hayatımın ne kadar berbat olduğunu ona anlatmak istemiyorum. İzin bürosundaki kuzenimizin izni reddetmek için sebepleri tükeniyor. Zamanımız tükeniyor. Buradaki insanların gerçekten neler olduğunu umursamalarını sağlamak zor gibi geliyor. Her konsey toplantısına gidiyorum. Ayrıca, WIC ve ben sürekli birbirimizi özlüyoruz, bağlantı kurmaya çalışıyoruz. Ve hiçbir şey gerçekten resmi değil." Bu küçük beyaz bir yalandı. Ailenin onu ne kadar sevdiğini biliyordu ama son zamanlarda bazı telefonlarını sesli mesaja gönderiyordu. Her arama yarı iltifat, yarı yeni bir şey yapmasını istemek şeklindeydi. Kullanılmış hissetmekten hoşlanmıyordu. Ama Bev, Chicho Colin'le evlendikten sonra çok kötü olmuştu ve WIC'le olan hayali derin ilişkisi Bev'in ona karşı öfkelenmesini engelleyen tek şeydi. Ailenin kabulü güçlü bir ilaçtı. "Ve sen onunla gerçekten neyin yanlış olduğunu konuşmanın Colin'i reddettiğin için pişman olduğunu mu düşünsün?" "Evet." Liza başını salladı.

"Yani en iyi arkadaşınla dört haftadır konuşmadın mı? Her şeyi çözdün, değil mi Liza?"

"Hayır, öyle bir şey söylemedim. Peki ya sen? New York'tan iki teklif aldın ve hala yanıt vermedin."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

"David yakında New York'a geri dönecek. Orada işler var. Instagram'ını takip etmek ve etrafa şaşkın şaşkın bakmak yerine onunla konuşun. Siz ikiniz çok kötüsünüz."

"Peki, başka birinin hayatı için tüm cevaplar *sende* değil mi?" Janae'nin sesi telefonda çatırdıyordu. "Burada takılsak bile, dört hafta daha Fransa'ya dönmesi gerekecek ve bunu bana haber bile vermeden yaptı. Hiçbir şey bir mesaj bile atmadan kalkıp ülkeyi terk ettiği gerçeğini değiştirmez."

"Bu New York'ta yüzüne karşı konuşabileceğin bir şey değil mi?"

"Her zaman o kadar kolay değildir, Liza."

"Janae, bunun kolay olduğunu söylemiyorum. Bir noktada tekrar sevmene izin vermen gerektiğini söylüyorum. Kendini açmalısın. Aşkın parmak uçlarından geçip gitmesine izin veremezsin. David'i seviyor muyum? Evet. I

zayıf bir çenesi ve aptalca bir gülüşü olduğunu düşünüyorum. Ama bence o *sizin* için çalışıyor ve *sizi* mutlu ediyor. Sizi mutlu eden şey için *savaşmalısınız*, ondan kaçmak için değil."

"Herkesin ne yapması gerektiğinin haritasını çıkarmakta çok iyisin. Ama seninle bir şey paylaşabilir miyim? WIC konusunda ılıksın. Bunu söyleyebilirim. Sadece annemi susturmak için bastırıyorsun. Eğer uğrarsa, Deya senin odada bile olmadığını söyledi. Kaydedilmemiş bir numarayla mesajlaşırken annemi ve Deya'yı ona için bırakıyorsun. Bütün gün, her gün."

Liza, Janae telefonda olduğu ve yüzünü göremediği için memnundu. Çılgınca mesajlaşmasından söz edilince kulakları çınladı. Tedbirli davrandığını sanıyordu. Ama geçen ay, Dorsey'nin düşünceli sorularını ya da kişiler arası garip mücadelelerini biraz fazla soluksuz bir bekleyişle beklemişti. Tüm o nefret dolu memlerden sonra, internet şöhretinin daha karanlık ve müdahaleci yanıyla başa çıkmasına yardım etti ve o da ... şey, onu *dinledi*. Ona sesini duyurmak için 1600 Pennsylvania Avenue'dan bağırmak zorunda olmadığını, fısıldadığında koşarak geleceğini hissettirdi. Ama bu, gerçeklik tarafından çok kolay bozulan bir büyüydü.

"Herkesin sırları hakkında mı konuşmak istersin, yoksa gizemli adamın hakkında mı?"

"Gizemli *adam* mı? Heteronormatifliğin beni hayal kırıklığına uğratıyor, Janae." Odaklanacak başka bir şey bulmaya çalıştı. "Deya'nın benim işime karışmaması gerekiyor."

"Yalan mı söylüyor?" Janae

meydan okudu. "Janae, bak, ben-"

Liza'nın telefonu elinde titredi. Bu, kameranın "fazla gerçekçi" olduğunu düşündüğü için asla FaceTime yapmayan Chicho'dan gelen bir FaceTime isteğiydi.

"Ben Chicho." Liza'nın da sesi kadar kafası karışmıştı. Muhtemelen yaptığı hatanın büyüklüğünün farkına varmıştı. Liza "Ben sana söylemiştim "lere girmezdi. O bundan daha büyüktü.

"Chicho? Kulakları yanıyor olmalı."

"Evet, gerçekten. İnmem gerekiyor." Liza düğmeye bastı ve cevap verdi. "Chicho, her şey yolunda mı?"

"Hayır, her şey yolunda değil. Açılış bölümünün podcast'i önümüzdeki hafta ve elimde hiçbir şey yok. Bunun bir yıl sürmesi gerekiyordu. Yazdığım tek bir şey bile yok. Bu çok zor ve bırakmak istiyorum. Yardımınıza ihtiyacım var. Gelebilir misin?" Chicho'nun yüzünde kuralsız bir panik ifadesi vardı. Liza'nın küçük bir kısmı arkadaşının sonunda Colin'in sahtekârlığını anlayıp eve dönmek istediğini ummuştu ama altı haneli işi için yardıma ihtiyacı vardı.

"Gelebilirim."

"Oh, Tanrıya şükür. Seni bir şehir arabasıyla alabilirim. Bomba gibi bir misafir odamız var. Bir hafta kalmanı ve ilk bölümü dinlemeni istiyorum."

"Bir hafta boyunca senin evinde takılamam."

"Neden? Anne Bennett çok çekici olduğu için mi?"

"Aylardır çok kötü davranıyor."

"Biliyorum. Annem seni ve beni azarladığını duvarlardan duyabiliyor."

"Babanı gördüm. Oldukça temiz ."

"Rehabilitasyon bunu sizin için yapabilir. Rehabilitasyonu çok sevdiğini ve orada iş başvurusunda bulunduğunu söylüyor."

"Doğru, gün boyunca onu görmedim ve yan taraf sessizdi." Liza sessizliğin aralarında çınlamasına izin verdi. Komşunun sessizliği, Chicho'nun babasının döndüğünden beri annesine zarar vermediği anlamına geliyordu. Liza, Chicho'nun rahatlamış bir şekilde nefes verişini duyabiliyordu.

"Haydi Liza, senin için arabayı çağırayım. Annemden senin için mofongo yapmasını isteyebilirim. Ben seni yargılamadan ya da sana gordita demeden bütün hafta yiyebilirsin."

"Annenin mofongo'su DC'nin en iyisi. Tamam, oğlunu ara. Toplanıp hazır olacağım." Tek yapması gereken Colin'e iyi davranmaktı, kolaydı.

OceanofPDF.com

HAŞLANMIŞ PATATES

Kimden: JPARK@AjummaTruck.com
Kimedorsey@yourmail.com

Seninle DC'ye gelmeyi çok isterim. Sürekli şu "arkadaşınla" tanışmak için sabırsızlanıyorum. Paylaşımlarda geziniyordum ve OMG üç yıldır takıntılı olduğum Fransız kadın Cindy Bruna'ya benziyor. . Amerikan kıçlı ve komik başlıklar da var. Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun, kardeşim! Alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın var. Akşam 6'da orada ol.

Park

"Sana açık açık söyleyeceğim. Ya sıçacaksın ya da bu Netherfield anlaşmasından çekip gideceksin." Senatör De Berg gözlerini kısarak bir süredir karıştırmakta olduğu *Making Marriage Work* kitabına baktı, sonra Dorsey'e döndü.

Dorsey bir kez daha DC belediye binasındaydı ve bu durumu nasıl ele alması gerektiği konusunda ders alıyordu.

"Yeni gelişmelere açız. Bu izin hilelerinin sizi oyalamasına izin veremezsiniz. İskenderiye konseyi sizi kollarını açarak karşılıyor ve siz harekete geçmek istemiyor gibi görünüyorsunuz" dedi.

"Buldozerlerle yıktığımız topluluklar hakkında bir şey biliyor muyuz?" Dorsey sordu.

"Hangi topluluklar? Bunlar çoğunlukla terk edilmiş evler. Eğer insanlar onları önemseseydi, terk edilmiş olmazlardı. Gerçekten çok basit. Bu insanların sizi sinirlendirmesine izin vermeyin."

"Kimse *beni rahatsız* etmiyor. Sadece neden bu işlerin genelde olduğu gibi gitmediğini anlamıyorum."

"Philly'de DC'de yapamayacağınız pek çok şeyi yapabilirsiniz. Burada her şey birbirine bağlı. Başkentte çuvallarsanız federal hükümete, Maryland'e ve Virginia'ya veda edebilirsiniz."

"Tehlikenin farkındayım Senatör." Dorsey pantolonunun dizlerini yukarı çekti ve oturdu.

"Eğer risklerin farkındaysanız, şirketinizin etkinliğinde o Bennett kızına göz süzerek ne yapıyordunuz?"

"Büyükannesi bir yarışmayı adil bir şekilde kazandı." Liza söz konusu olduğunda her adım bir yanlış adım gibi görünüyordu.

"Bu saçmalığı başka bir yerde satabilirsin. Daha önce de genç ve zengin oldum. O sana hayır diyebilecek kadar cesur ve paranı umursamayan güzel bir kız." Senatör dikkatini tekrar çalışma kitabına verdi. "Aletinizi sertleştirir ve kafanızı yumuşatır."

"Senatör, çocukmuşum gibi biriyle nasıl iletişim kuracağımın söylenmesinden hoşlanmıyorum. Bu karmaşık bir durum ve karmaşık bir çözüm gerektiriyor, aklama değil. Bunu yapmak için odaya ihtiyacım var."

"Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim, evlat? Bir şey hakkında kıçını kaldırıyorsun. Bunu herkes görüyor. Ben seni destekliyorum ama bilmelisin ki yönetim kurulun *desteklemiyor*. Ama yeni bir pislik yerine seninle çalışmayı tercih ederim."

"Duyarlılığınız için teşekkür ederim, ancak tahtamı kendim idare edebilirim."

"Tabii, tabii." Senatör ellerini kaldırdı. "Bakın, o bölgede pek çok şeyi gerçekleştiren küçük bir arkadaşım var, Colin Gruthers. Neden önümüzdeki hafta birkaç akşam bizimle yemeğe gelmiyorsun? Ayrıca şu memlerdeki Bennett denen kadını da getirmek istiyorlar. Görünüşe göre arkadaş ya da akrabalar ama gerçekte değiller?"

"Kuzenlerle oyna," diye mırıldandı

Dorsey. "Ne?"

"Hiçbir şey."

"İkinizin aranızdaki meseleyi halletmesini istiyorum, böylece yola devam edebiliriz. Bu aynı zamanda onun tam bir baş belası olduğunu görmenize de yardımcı olacaktır."

Liza tam bir baş belasıydı, çünkü onun aklından bir türlü çıkmıyordu. Ne zaman duştan çıksa. Fermuarına her dokunduğunda, Liza'nın sırtındaki soğuk metal zinciri düşünüyor ve onu nasıl

Onu sert uzunluğuna doğru itti ve kalbi durana kadar vurdu, emdi ve sıktı. Kadının vücudunun sert düzlemlerine ne kadar düzgün bir şekilde oturduğunu düşündü. Bu kadın onu çıldırtıyordu. Daha önce bu politikacıyla yemeğe çıkmaya hiç meyilli olmamıştı ama birdenbire davetleri memnuniyetle karşılandı.

"Ne yemekten hoşlanırsınız? Belki eşim Anne sizin için bir yemek yapabilir?"

"Oh, buna gerek yok." Dorsey kendini aşırı derecede bağlamak istemiyordu. Bir kez evet derse, bir ay boyunca takvimde yer alacaktı.

"Ölen kardeşinizin şerefine biraz Rus yemeğine ne dersiniz?" "Kardeşim Slovenya'dan gelmişti. Rusya'ya hiç gitmedik. Sakın
mutfak hakkında çok şey biliyorum."

"Anlaştık o zaman. De Berg'lerle Moskova'da bir gece." Dorsey ayaklarını sürüyerek yürüdü.

"Her gece farklı bir ülke ve son gece Filipinler." "Gerçekten gerek yok."

"Oh, Anne buna bayılacak."

"Her gece gelemem," diye itiraz etti Dorsey.

"Kızın ne zaman orada olacağını size haber vereyim mi?" Senatör kaşlarını kaldırdı. Dorsey başını salladı ve vedalaşmadan odadan çıktı.

Liza için kollarını kabaca kavuşturdu. "Limuzininiz geldi. Arkadaşınla geçireceğin bu haftanın tadını çıkar. Vazgeçtiğin her şeyin farkına varmak için buna ihtiyacın olacak."

"Görüşürüz, anne." Liza'nın annesiyle ilişkisi hiçbir zaman harika olmamıştı. Ama Chicho'nun Colin'le birlikte gitmesinden bu yana geçen altı hafta onu her zamankinden daha fazla sınamıştı. Annesiyle neyin önemli ve temel olduğu konusunda neden bu kadar anlaşmazlığa düştüklerini asla anlayamayacaktı. Bu, aşılamaz bir uçurum gibi görünüyordu. Tüm tartışmalardan, kaynayıp taşan öfkeden sonra geriye kalan tek şey içi boş bir hüzündü. Bir anne-dost istiyordu, bir

Anne-amigo kız, bir annenin koşulsuz sevgisi. Ama bu şeyler ondan hep kaçmış gibi görünüyordu.

Yolculuk hızlıydı. Trene de binebilirdi ama Liza Chicho'nun bir noktaya değinmek istediğini biliyordu.

Bak şimdi neler yapabiliyorum. Doğru seçimi yaptım.

Eski İskenderiye'nin arnavut kaldırımlı sokakları arabanın altında hoş bir gümbürtü çıkarıyordu. Otuz dakikalık bir yolculuğun manzarayı bu kadar dramatik bir şekilde değiştirebilmesi inanılmazdı. Sert gaddarlıktan on sekizinci yüzyıldan kalma tuğla evlere kadar. Kırmızı ışıkta bir at arabası yanlarına yanaştı ve Liza şık siyah atın dikkatini çekmek için cama vurdu.

Araba durduğunda Liza dudaklarına sıkı bir gülümseme yerleştirdi. Ne söylenirse söylensin, yüzünü düzgün, dostça bir gülümsemeyle tutacaktı. Bu bilek botları, alçak tabanları kaldırım taşıyla buluşana kadar harika bir fikir gibi görünüyordu.

Zemin buz tutmuş soğuk yağmurla kaygandı ve Liza'nın ayağı sığ bir buz havuzuna kaydı. Ellerini açarak düşmeye karşı kendini hazırladı ve sürücü onu yakalayamadan kaldırıma çarptı. Beklediğinden daha yumuşaktı ve bir yerini kırmadığı için rahatlamıştı, ta ki yumuşaklığın sıcak ve pis kokulu olduğunu, ellerinin ve omuzlarının at pisliğiyle kaplı olduğunu fark edene kadar.

"Aman Tanrım, kızım, orada ne yapıyorsun?" Colin ona

doğru uzandı, sonra elini hızla geri çekti.

"Liza! İyi misin?" Chicho Liza'nın yanına koştu ama sonra kendini geri çekti. "Özür dilerim. Bu bir Rosetta Getty bluzu. Biri ona yardım edebilir mi lütfen?"

Chicho'nun küçük kardeşi Alfredo evden dışarı fırladı ve gülümsedi. "İğrenç kokuyorsun." Ama yine de kibarca onun koluna girdi.

Colin yüzünü kapattı ve Liza ile çocuğu binanın etrafından uzaklaştırdı. Kulak misafiri olmadıklarında Alfredo'ya sokuldu.

"Ew, iğrenç!" O da güldü.

"Burayı seviyor musun Fredo?" Liza sordu.

"Okulum harika ve insanlar çok iyi."

"Bu iyi," dedi Liza. "Git çantalarımı getir ve odama koy. Kız kardeşine söyle, iyi kot pantolonumu ve iğrenç gömleğimi çıkarsın. Ne demek istediğimi anlayacaktır."

Yarım saat sonra Liza duşunu almış, dar kot pantolonu ve PUSSY'DEN YAKALA tişörtüyle oturma odasında garip bir şekilde oturmuş, Colin'in şimdiye kadar tanıştığı tüm politikacıları anlatmasını dinliyordu. Dorsey'nin mesajlarını çağırmak için telefonuna dokundu. Her gün beklediği bu mesajlar onu başlamıştı. Mesaj attı:

Play Cousin & BFFs evinde.

Cevabı hızlıydı, sanki telefonu elindeymiş gibi.

Nasıl gidiyor?

At gübresinin içine düştüm.

Dahice bir plan! Hemen gitmenizi istemelerini sağlayın.

Sanırım hala bir yerlerde bok var. Dalga dalga geliyor.

Saç tokası.

Haklısın, onu çıkarmalıyım.

Üç nokta.

Hayır, bekle. Sütyen.

İyi fikir! Bu da kapalı.

Yola çıkıyorum.

Liza sessiz odada yüksek sesle güldü ve herkesi evin ihtişamı konusundaki kibar ve sessiz mutabakatlarından uyandırdı. Colin onun koluna dokundu. "Bir imza gününde First Lady'nin yanından geçtiğimi biliyor muydunuz? O *kadar* da kibar değil," diye sahnede fısıldadı.

"Tatlım, neden Liza'ya evi gezdirmiyoruz?"

Colin, Liza'ya tarihi evlerini gezdirerek orijinal pencereler ve tarihi bir evde süpürgeliklerin değiştirilmesiyle ilgili prosedürler hakkında sonsuz ayrıntı verdi. "Senatör De Berg merkezi ısıtma gibi bazı iyileştirmelerin maliyetini karşılama nezaketini gösterdi. Tarihi bir eve merkezi ısıtma sistemi kurmanın ne kadar pahalı olduğunu biliyor musunuz?"

"Eminim çok fazladır," diye mırıldandı Liza.

"Tonlarca," diye düzeltti Colin. Üçüncü kez gömleğine baktı. "Senatör De Berg'le dışarıda yemek yersek, o gömleği giymeyeceksin,
Yapacak mısın?"

Liza masumca yere baktı. "Ben de bunu düşünüyordum."

Colin, "Bir kez daha, o bir müttefik," diye uyardı.

" zaman gülüp ." "Bu çok
kaba."

"Bu doğru."

"Liza," diye araya girdi Chicho. "Peki ya şu küçük, şirin, askeri tarz blazer ceketin? Onu da getirdin mi? Kot pantolonunla harika gider ve gömleğine de şıklık katar."

Liza o ceketi severdi. Chicho bunu biliyordu. Bir dakika boyunca birbirlerine baktılar.

"Hadi ama. Bu sana Janet Jackson'ın 'Rhythm Nation' şarkısının titreşimlerini veriyor," dedi Chicho.

"Biliyorum." Liza gözlerini devirdi ve omuzlarını çökertti. "Ceketi giyeceğim." Chicho, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve Liza kafasının içindeki bir kutuyu işaretledi.

- En iyi arkadaşımla sorunsuz yolculuk

Doğrusu, son birkaç haftadır Chicho'yla pek konuşmamışlardı ve konuştuklarında da sohbet yeni bir gerginlik kazanmıştı. Liza sahte bir neşeyle her şeyi çılgınca soruyor, Chicho da onun yeni hayatıyla ilgili heyecanını bastırmaya çalışıyordu.

"Senatör sadece Bayan Venezuela'nın arkadaşı." Dorsey için onların takma adını kullandı. "Tüm o memleri yeni yeni atlatıyorsun ama ona hayır diyemedim."

"Hayır, sorun değil." Liza dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve ani bir hareket yapmamaya çalıştı. Chicho'nun onu bir kitap gibi okuyacağını biliyordu. Daha Liza'nın gerçekten anlamasına fırsat kalmadan Liza'nın yalpalayan hoşnutsuzluk cephesinin kokusunu alacaktı. Dorsey'le aralarında başlayan bu arkadaşça mesajlaşma olayı her neyse, Liza bunun ne *olmadığını* biliyordu. Seks değildi ve ucuz da değildi. Mesajlaşırken birbirleriyle paylaştıkları kırılganlığın derinliği şu anda hayatındaki en hassas şeydi. Ve bu duyguyu henüz el fenerleri ve çapraz sorgularla bozmaya hazır değildi.

"Millet, bu gece dışarı çıkacağımızı sanıyordum. Ama bu daha iyi.

İçeri davet edildik!" Colin ciyakladı. Chicho ve Alfredo alkışladı. "*İçeri* davet edilmek, dışarı davet edilmekten yaklaşık altı kat daha kişiseldir," dedi Alfredo

Colin daha kendisi söyleyemeden Liza bilgece bir tavırla, dedi. Liza Colin'in gözlerinde bir parça gurur gördü. Fredo'yu sevmeye başladığı açıktı ve bunun için Liza ona bir mola verdi ve bir elini gevşek bir "çatıyı kaldır" pandomimiyle havaya kaldırdı.

"Senatör özellikle seni tekrar göreceği için çok heyecanlı olduğunu söyledi, Liza!"

Ellerinde nasırlar vardı. Çocukken pürüzlü deriyi ısırmak gibi sinirli bir alışkanlığı vardı ve bu alışkanlığı birdenbire yeniden ortaya çıkmıştı. Liza Bennett'le olan tuhaf meşguliyetine son vermeyi planlıyordu ve destek için en yakın arkadaşını çağırmıştı. Park tanıdığı en cana yakın insanlardan biriydi; cazibesi ve özünün nadir bir bileşimine sahipti, da onu boş zamanlarında bile kadınlar için karşı konulmaz kılıyordu.

Cepleri. Dorsey New York'ta bir Kore mantısı kursunda talihsiz bir randevudayken tanışmışlardı ve Park da geçimini sağlamaya çalışan bir eğitmendi. Kız uzun sürmedi ama arkadaşlık sürdü.

"Otobüs çarpacakmış gibi , dostum." "Belki de

öyleyimdir." Dorsey arabanın arkasına doğru kaydı.

"Bu kadınla tanışmalıyım. Instagram yeterli değil. Sana ayarlamaya çalıştığım tüm güzel bayanlar geri dönüp bana senin imkansız bir *kkadonam* olduğunu söylüyorlar."

"Korece bilmiyorum ama içimden bir ses bunun bir tür pislik olduğunu söylüyor. Neden? Beni sürekli geveze Koreli kuzenlerinle tanıştırmaya çalıştığın için mi?" Dorsey gözlerini devirdi.

"Onlar kadın, değil mi? Yani *bu* kadının sana tahammül ettiğini mi söylüyorsun? Bir kız kardeş mi? Wokeville, ABD'den mi?" Joseph Park, kendisine hemen herkesle ilişki kurabilme yeteneği veren çeşitli ve kültürel olarak akışkan bir alandan geliyordu. Queens, Flushing'de büyümüştü ve bir ayağı eski Kore'de, diğer ayağı ise sıcak yemek kamyonu sahnesindeydi. Ajumma House Kore yemek kamyonları neredeyse her büyük metropol bölgesinde park halindeydi.

"Sanırım bana tahammül etmekten fazlasını yapıyor. Bence biz ciddi sayılırız."

"Ciddi misin? *Bir kere bile* çıktın mı?"

"Durum biraz karışık. İnsan içine çıkamıyoruz. Bütün mesele bu."

Dorsey telefonu Joseph'e uzattı ve çok derinlemesine okumamak için mesajları hızlıca gözden geçirdi.

"Bu sadece bugün mü?" Park ıslık

çaldı. Dorsey başını salladı.

"Vay be. Bu şimdiye kadar kimseye mesaj atmadığım kadar çok. Tüm hayatım boyunca. Bekle, IFF nedir?"

"Mesajlarımı okuma."

"Bana mesajlarını verdin!" Park inanamıyordu.

"Miktarı görmek için. Okumak için değil, seni meraklı mofo. IFF, Uluslararası Yemek Cuması'dır. Liza ve ben bir ülke seçeriz -senatörlerin küçük partileriyle ilgili bir şaka olarak başladı- ve yemek yaparız-"

Park havaya baktı. "Boş . Garip bir şey olduğunu .
Ama bu kulağa sıkıcı geliyor."

Dorsey parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Park, büyük bir adım atmak istiyorum ve onun kendini güvende hissetmesini istiyorum ve-"

"Bu yüzden mi Kore şans tılsımını getiriyorsun?" "Sen büyüleyici ve Korelisin."

"Ekürin olmaktan onur duyuyorum, Dorsey, ama benim işim senin için mantığın sesi olmak. "L" harfine hiç bu kadar yakın olmamıştın. Ona karşı kötü polisi oynamak zorundayım. Instagram fotoğrafına benzeyen bir kadın sikine yaklaşırsa ona bir ada alacaksın. O yüzden emin olmalısın."

Dorsey nefesini üfledi ve arabanın kapısını açtı. Dorsey'nin bu gece güvendiği Park'ın cazibesi ya da sezgileri değildi; Dorsey'nin kendini güvende ve normal, hatta komik hissetmesini sağlama yeteneğiydi. Park'ın varlığı tekiladan daha cesaret vericiydi, sabah baş ağrısı olmadan. Kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı ve daha kapıyı çalamadan kapı açıldı. Hizmetçinin yüzü onunkiyle sönük bir iç çekişle buluştu. Joseph homurdandı ve Dorsey'nin omzunu itti.

Hizmetçi onları, senatörün eşi Anne'in parlak baskılarıyla dolu koridora götürdü. Anne at üstünde. Mum üfleyen Anne. Hep aynı açı, hep aynı asık surat. Koridor, Anne'in hayatından duyduğu hoşnutsuzluğun bir tapınağıydı. Köşeyi döndüklerinde, Alman simit ekmeği, lahana turşusu ve sosis kokusu midesini bulandırdı. Neye imza atmıştı ki? Bu Rusya gecesi değil miydi?

"Mutlu Fasching'ler!" Liza bir doğum günü pastasından fırlamış gibi ortaya çıktı. *Beni gördüğüne sevindi mi?* Dorsey'nin gözleri onun göğsüne odaklandı. Sütyenini giymiş miydi? Bunu bizzat kontrol edeceğine yemin etti. Liza yüksek sesle güldü, muhtemelen onun düşüncelerinin yönünü bildiği için. *Evet, beni gördüğü için mutlu.* Bu küçük farkındalık boğazının düğümlenmesine ve yüzünün ısınmasına neden oldu.

Dorsey boğazını temizledi, konuşursa sesinin duygusallıktan çatlayacağından çok korkuyordu. Liza ışıl ışıldı. Parlak dişleri, kırmızımsı kahverengi bukleleri

yüksek bir kabarıklık ve alnında kıvırcık perçemler vardı. Koyu renk, askeri kesim bir ceket giymiş, üzerine de ne kadar uğraşsa da sadece beline kadar uzanan "pussy" kelimesini seçebildiği bir gömlek giymişti.

İşte bu . Onunla alay ediyordu. O da bunu biliyordu.

"Bu Alman perhizi! Size haşlanmış patates ikram edebilir miyim?" Liza sordu, gözlerinde hâlâ alaycı bir ifade vardı. Dorsey döndüğünde Park'ın gülümsediğini gördü. Kötü polislik buraya kadarmış.

Colin ayağa kalktı. "Eminim yiyebileceğiniz en iyi haşlanmış patatestir!" "Bence bir tane haşlanmış patates tattıysan-" Park başladı.

Liza başını salladı. "Hayır, *bunlar* şimdiye kadar yediğin en iyi haşlanmış patatesler olacak." Park küçük, komik bir kahkaha attı ve Dorsey birden Joseph'in de Liza'nın çekiciliğini ve ışıltısını göreceği korkusuna kapıldı. Ona kendisi sahip olabilecekken neden onun ekürisi olmak istesin ki? Liza gibi bir kadının hoşlanacağı her şeye sahipti.

Hayır, paranoyaklaşıyorum.

Liza masanın etrafında yürüdü ve Dorsey kot pantolonu görünce gözleri merhamet dilemek için göğe doğru fırladı.

Bu kadar dar bir pantolonu nereden alabilirsin ki? Çocuk reyonundan mı? Kot pantolon kıvrımlı kalçalarını ve ince kalçalarını sarıyordu. Babası iyi bir figür derdi, iyi figürlü bir kız. *Kıçı biyolojik mühendisliğin lanet olası bir şaheseri.*

Dorsey senatörü başını sallayarak selamladı, kot pantolonun göğsüne attığı tekmeyi hâlâ tam olarak üzerinden atamamıştı. "Sizi en yakın arkadaşlarımdan biri olan Joseph Park ile tanıştırmak istiyorum." Colin'in telefonunda gezindiğini görebiliyordu.

"Ünlü şef, Queens'in kralı, Asya füzyon gurusu, uygun fiyatlı şık yemek patronu Joseph Park?" Colin sordu.

Park gömleğinin yakasını çekti. "Evet, hepsi bu!" Masadaki herkes güldü. Park herkesin elini sıkarak ve zahmetsizce onları etkileyerek etrafta tur attı. Dorsey onursuz bir koşu yaparak Liza'nın yanındaki koltuk için Chicho'yu geride bırakırken, Park onun karşısına oturdu. Bir kadın şarap doldurmaya geldi ve Liza ile Dorsey aynı kadehe uzandılar.

"Şarap kadehleri bıçağın hemen üzerinde, sağınızda olacak." Dorsey gülümsemeyi başardı. *Yapıyorum. Robot gibi konuşmadan anlatıyorum.*

Liza, "Emily Post'umu gerçekten tazelemeliyim," diye takıldı. Biraz utanmış görünüyordu.

Tanrım, hatasına çok mu dikkat çektim? Bu konuda berbatım. Kafasını her kaldırdığında gözleri Liza'nınkilerle buluşuyordu. Liza gözlerini kaçırıyor ya da adam içkisine bakıyormuş gibi yapıyordu. İçkiler Dorsey'nin hoşuna gitmeyecek kadar özgürce akıyordu. Birden araba kullanmadığına memnun oldu, çünkü başı dönüyordu. Bunun Liza'yla uzun süreli yakınlığından mı yoksa şaraptan mı kaynaklandığından emin değildi. Onun ışıltısı herkesi sıkıcı bir arkadaş gibi gösteriyordu. Böyle düşünen sadece o değildi; herkes ona sorular soruyor ve çirkin bilgiler için beynini yokluyordu.

"Ron Hermione'yi kesinlikle hak etmiyordu," diye bitirdi Liza. "Tüm seri boyunca onu olumsuzladı!"

Park alay etti. "Hufflepuff duyarlılıklarınla defol git buradan. Dışarıda Gryffindor ya da Slytherin dünyası var."

"Hermione tam da istediği kişiyi seçti!" Anne söyledi. Bu, Dorsey'nin onu tutkulu gördüğü ilk konuydu. Herkes bu filmi izlemiş miydi? Anne ondan bir kuşak ilerideydi ve bu konuşmayı takip ediyordu. Neden oturup o lanet filmi izlememişti ki? Tek bildiği Harry'nin iyi, yeşil adamların kötü olduğuydu ama nedenini hiç anlamamıştı.

Liza kollarını kavuşturdu. "Hermione ve Harry'yi hep gönderiyorum. Gün." Noktalama işareti için ellerini çırptı.

"Harry bunu arkadaşına neden yapsın ki?" Park sordu.

"Şimdi kimin Hufflepuff hassasiyetleri var? Kalp kalbin istediğini ister." Liza omuz silkti.

"Hufflepuff'ı boş ver, tam Slytherin'." Park güldü. "Dorsey'de de bir Slytherin damarı var."

Dorsey sessizce, "Tam olarak neden bahsettiğinizi anlamış gibi bile yapmayacağım," dedi. Joseph gözlerini devirince Dorsey aceleyle ekledi: "Ama yeşil adamları hayal meyal hatırlıyorum-"

"Slytherinler," dedi Liza.

"Bence Slytherin'ler kötü bir şöhrete sahip." Masa onun etrafında inledi. *Tanrım, bu işte kötüyüm.* Sadece Liza kararlı bir şekilde masayı tokatladı.

"Aman Tanrım, cesaretiniz için teşekkür ederim," dedi. "Hırsın yanlış? Bu J. K. Rowling'in sayfanın her yerinde patlayan İngilizliği." Liza Dorsey'e gülümsedi, o da ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bu konuşmayı nasıl rahat bir yere yönlendirebilirdi?

Dorsey duraksayarak, "*Avatar* animasyon dizisinden hoşlanıyorum," dedi. Neden metinlerde olduğu gibi bir adam olamıyordu? Bu sözcükleri sarf etmek neden bu kadar zordu?

Liza'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "I . . . Katara'dan yeterince yararlanılmadığını düşünüyorum." Dorsey başını salladı. "Yani, kan bükebiliyordu."

Park, "Doğru, sadece savaşı kazanmak için ne yapmanız gerekiyorsa onu yapın," dedi.

Olumlu tepkilerden cesaret alan Dorsey sözlerine şöyle devam etti. "Ve Aang ve Katara korkunç bir eşleşmeydi."

"Zuko ve Katara . ." Dorsey ve Liza aynı ağzından kaçırdı. Dorsey başını salladı ve Liza sözünü bitirdi.

"Zuko ve Katara daha iyi bir çiftti," dedi. Park alay

etti. "Ona karşı tam bir pislikti. Tıpkı Ron gibi."

"Kalp ne isterse onu ister," dedi Dorsey. Liza başını kaldırıp ona baktığında karnının alt kısmı düştü.

"Ne düşünüyorsun, Lucia?" Park sordu.

"Liza ve ben bu yoldan daha önce de geçtik. Bağlayıcı bir anlaşmamız var. Ben *Çözülmemiş Gizemler* ve *İlk 48* hakkında konuşmayacağım, o da çizgi filmleri hakkında konuşmayacak," dedi Chicho ve Liza güldü.

"Evet, biz buna Paris Antlaşması diyorduk sanırım," dedi Liza.

"Hepiniz arkadaşlarınıza truces adını mı veriyorsunuz?" Park sordu. "Dorsey, bunu yapmak zorundayız."

"Magna Carta'nız nedir?" Dorsey sordu.

"Aynı çocuklardan hoşlanmayın," dedi ikisi de bir ağızdan.

Dorsey Colin'e baktı. "Sağlam bir anlaşma," dedi tek söylediği. Liza şarabı dökülecekmiş gibi elini ağzına götürdü.

Küçük bir damlacık beyaz gömleğinin kumaşına düştü, yayıldı ve meme ucunun tepe noktasının hemen üzerinde leke bıraktı. Kadının gerçekten de sütyen giymediğine inanamıyordu. Dar gömleğin içinde göğsünün salınımını rahatlıkla seçebiliyordu. Belki o şarap lekesini ağzıyla çıkarabilirdi? Taşakları gerildi. Boynunun yan tarafındaki damarlar kabarmış olmalıydı.

Kahretsin.

Ne zamandır meme uçlarına bakıyorum?

Liza'nın konuşması . O da onun kadar gergin olabilir miydi?

Bardağına baktı ve kadının hem kendi bardağından hem de onun bardağından içtiğini fark etti. Belki de bu soğukkanlı kadının bu gece biraz sıvı cesarete ihtiyacı vardı. Dorsey ellerine baktı, sonra parmak boğumlarıyla Liza'nın kalçasını sıyırarak kendini şaşırttı. Ellerini ondan uzak tutamıyordu. Liza ona baktı, şarap kadehini kaptı ve içindekileri tek bir yudumda bitirdi, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı.

Oyun başladı.

OceanofPDF.com

KENDİ KENDİNE KONTROL

W " diye soran Liza, "Sadece yanlış cevaplar" diye devam etti. Liza senatörün banyosunda selfie çubuğuyla poz verdi. Kırmızısı ile çok lükstü kumaş duvar kâğıtları, altın kaplamalar ve Toskana fayanslarıyla Liza yayın yapmak için daha iyi bir yer bulabileceğini düşünmüyordu. Bırakın takipçileri onlara bir Roma hamamından katıldığını düşünsün.

" 'Aman Tanrım ... erkekler ... Uzak dur, Liza kızım,' " yorumlarını okudu.

"Bu gece ben ve erkekler hakkında endişelenme," diye cevap verdi. "Hiç odanın benzinle dolu olduğunu ve cebinizde bir kibrit olduğunu hissettiniz mi?"

Bu gece yakacak mısın, Liza?

Güldü. "Zarar vermek istiyorum, DC ailesi. Tamam, bu gece bir yazım daha var ve nerede olacağımı asla bilemezsiniz. Bu WQUR canlı yayını, her zaman olduğu gibi, Pemberley Development'daki dostlarımız tarafından sunulmaktadır. 'Güven fonu çocuklarına' güveniyorlar. "

Onları cansız, tuzsuz ve sert buldum. Lahana turşusu acı, sosis ise yağlıydı. Hayatında yediği en kötü yemeklerden biriydi. Liza tabağındaki tüm yiyecekleri ustaca yerleştirerek yenmiş bir yemek izlenimi vermişti. Kalçası bastırdı. Onu tutmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

elleri yanlarındaydı. Onu görmek, ona tekrar yakın olmak, onun için çok yoğundu. Bu üç ay boyunca kısa mesajlar ya da memlerle gevşek bir yazışma sürdürmüşlerdi. İletişimleri neredeyse kolay görünüyordu. Ve iletişim Dorsey için *hiçbir zaman* kolay olmamıştı. Liza onun kendisine bir mesaj göndermeden önce nasıl saatlerce düşündüğünü bilmiyordu. Liza ona özlü bir yanıt verirdi ve Dorsey yeniden sarsılırdı. Ailesi hakkındaki tereddütlerini aşmasını ve onu görmeye gelmesini sağlayan şey buydu.

"Liza," diye gürledi Senatör De Berg masanın öbür ucundan, "Lucia'nın podcast'ine yardım etmek için burada olduğunu duydum. İyi bir röportajcı mısın?"

"Pek sayılmaz. Benim şovum o formatta değil."

"*Serial* podcast'ini duydunuz mu? Podcast'i biraz onun gibi yapabilir misin?"

"Gerçek suçlarla ilgili gizemli bir Hıristiyan kadın podcast'i mi?" Liza sırıttı.

Senatör hüzünle başını salladı. "Bir muhabir olabilirdim. İçgüdülerim var, biliyor musun? Ve pes etmiyorum. Biraz eğitimle *Washington Post*'ta çalışabilirdim."

Colin, "Kesinlikle efendim ve bu konuda da en az kamu hizmeti işiniz kadar başarılısınız," diye mırıldandı.

Chicho, "Bu da benzer bir beceri," dedi.

"Bu doğru. Ters yöne itmiş olsaydım bu duvarın Pulitzer'lerle dolu olduğunu görebilirdim." Senatör, Facebook profilinde hazır tuttuğu lise gazete fotoğraflarını çıkardı. Telefonu elden ele dolaştırdı. Herkes kibarca başını salladı. Hayretle iç çeken Colin hariç.

"Kamu hizmetini seçtiğiniz için hepimiz çok mutluyuz, Senatör."

"Kamu hizmeti," dedi senatör, hüzünle duraklayarak, "beni seçti."

Dorsey, Liza ve Park'ın birlikte gözlerini devirdiğini gördü.

Senatör, "Ee, Liza, ilerlemeye karşı mücadelen nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İlerleme kaydediyorum aslında." Liza sıkıca gülümsedi.

"Hazırladığın o amatörce teklife bir göz attım."

Dorsey Liza'nın önce Colin'e, sonra da ona baktığını gördü. "Hâlâ çözülmesi gereken bazı pürüzler var," dedi.

Dorsey gözlerini kızın zarif ellerinden ve her parmağındaki küçük altın yüzüklerden ayırmadı. Çatlak ekranlı Apple Watch ince bileğinde uyumsuz görünüyordu.

"Bu fotoğraflardan sonra insanlar sizi ciddiye almıyor, ha?" Senatör De Berg'in yanıtı biraz neşeyle karışıktı. Dorsey Liza'yı anlayamadı. Sadece gözlerini kırpıştırdı ve senatörün sözleri karşısında soğukkanlılığını korudu. Belki de kötü yorumları savuşturmak için çok pratik yapmıştı. "Eğer hâlâ olayın geçtiği odaya girmekte sorun yaşıyorsanız, beni arayın." Senatör kendini beğenmişti. Dorsey onun yüzündeki gülümsemeye bir yumruk atmak istedi.

"Galadan bu yana ciddiye alınmakta zorlanıyorum. Takipçilerimi ve güvenilirliğimi kaybettim." Liza açık gözlü ve odaklanmıştı. Hâlâ bir baş belası gibi görünürken ifade edebildiği kırılganlık onun için bir mucizeydi. "Ama bu işe sadece beğenilmek için girmiş olsaydım, uzun zaman önce bırakmış olurdum." Senatöre sert bir bakış attı. "İşimin iyi olması için halka açık ve gürültülü olması gerekmiyor. Aslında, 'amatörce' teklifimin birkaç konsey üyesi tarafından incelendiğini ve onay için sessizce masalarına gelebileceğini göreceksiniz. Ve sonra sessizce hazırladığım mevzuat, şirketlerin gelip elma arabalarını devirmesini biraz daha zorlaştıracak."

"Dorsey, bunu duydun mu? Liza'nın tüm işlerin için planları var." Senatör kana susamıştı.

"Liza'ya *tüm* çalışmalarında başarılar diliyorum. Umarım gelecekte *aynı* hedef doğrultusunda birlikte çalışabiliriz."

Senatörün yüzünde gülümseme taklidi bir ifade belirdi. Ama gözleri öfkeyle yanıyordu. "Tamam, saçmalamayı kes," dedi zoraki bir kahkaha atarak. "Onun başarılı olmasını istemiyorsunuz. Nasıl isteyebilirsin ki? O senin düşmanın."

"Bilge bir adam dostlarımı yakışıklılıklarına, düşmanlarımı ise zekâlarına göre seçmem gerektiğini söylemiş." Park, Dorsey'den Liza'ya, sonra da senatöre baktı. "Bunu kim söyledi, Dorsey?"

"Oscar Wilde, sanırım." Dorsey ağzının kenarlarını sildi.

Liza başını kaldırdı. "Biliyor musun, çok komik, yağmur yağdığında bardaktan boşanırcasına yağıyor. Savaşlar için paraları var ama yoksulları doyuramıyorlar." Liza gülümsedi ve Park'la aynı kendinden emin havayı takındı. "Bunu kim söyledi, Chicho?" Liza arkadaşına baktı.

Colin, Chicho'ya hançerler fırlattı ve Chicho başını öne eğdi.

Liza'nın yüzü düşmeden Dorsey cevap verdi: "Sanırım Tupac'tı."

Park ona göz kırptı ve Dorsey onu masanın altından tekmelememek için kendini zor tuttu.

Dorsey yine de teşvik edildi ve devam etti. "Hükümetin yoksullara öncelik vermemesinin kurumsal sorumluluğa dönüşmesi çok ilginç." Dorsey, Liza'nın şaşkın bakışlarıyla ödüllendirildi.

Liza yemeğini tabağında gezdirdi. "Dorsey, Tupac'ı biliyorsun ama *Harry Potter*'ı bilmiyor musun?"

"Oh, bunu açıklayabilirim." Park çatalını yere bıraktı. "Dorsey sıkı bir Batı Yakası rap tutkunu."

Dorsey başını salladı. "Yine mi bu?" Bu Park'ın Dorsey hakkında en sevdiği bilgiydi.

"Biggie, Jay Z, Nas ve Meek Mill'in üstün şarkı sözleriyle karşılaştığında bile. Philly'de büyümesine rağmen hâlâ Dr. Dre, Tupac ve Kendrick Lamar'a hayranlık duyuyor - sanki karşılaştırılabilirlermiş gibi." Park güldü.

Colin, "Hip-hop'a kıyıdan köşeden bir bağlılığım yok," dedi.

Liza'nın yanlış yerleştirilmiş peçetesi masadan düştü ve Dorsey onu yere düşmeden yakaladı. "Liza, kardeşim Alexi Batı Yakası rap'ine *ilgi* duyuyor. O şarkı sözleri beynimin gülünç bir bölümünü kaplıyor."

Liza peçeteyi onun elinden aldı ve masaya geri koydu. *Neden peçeteleri hiç kucağına koymuyordu?* Otelin barında onun titiz peçeteciliğiyle dalga geçmişti. Ama umurunda değildi; bir şeyleri yapmanın doğru ve yanlış yolları vardı. Dorsey peçeteyi tekrar aldı ve kucağının üzerine katladı. Başparmaklarını onun kalçalarında gezdirme fırsatını kaçırmadı. Colin boğazını temizlediğinde masanın sessizleştiğini fark etti.

"Chicho ve ben gerçekten hip-hop'un şiddetinden uzaklaşıp daha güvenli, daha sakin bir müziğe yöneliyoruz. Değil mi, Chicho?" Chicho başını salladı ve Liza çatalını gürültüyle yere bıraktı. Dorsey onun ve Chicho'nun nasıl olduğunu merak etti. Arkadaşının Colin gibi, yemekte bile sürekli seçim kampanyası yürütüyor gibi görünen birine bağlandığını görmek kolay olmasa gerekti. Masayı bir kez daha sessizlik kapladı.

"Senatör gürleyerek sessizliği bozdu ve Colin hemen kahkahalarla gülmeye başladı, onu Chicho ve Fredo izledi. Liza bu gecenin bitmesi için sabırsızlanıyordu. Ziyaretinin asıl konusuna dönme zamanı gelmişti.

Cesur ol, Dorsey. Ne istiyorsan söyle.

"Liza," diye başladı, sesi çok yüksek çıkıyordu. *Sakin* ol. "Park hevesli bir Kore rap hayranıdır. Dünya çapında koleksiyonlar aradığını biliyorum."

Liza'nın gözleri büyüdü. "Ah, evet. Radyo programımda hip-hop gösterileri yapıyorum."

"Size onun koleksiyonunu ve benimkini gösterebilir miyiz? Georgetown'da benimle birlikte," dedi Dorsey umutla.

"Gelip takılabilirim, elbette. Gelirdim" -Chicho-'ya bir bakış atma riskini göze aldı- "Ama buraya geri dönmek zorundayım. Yarın yapacak işlerimiz var."

"Elbette, elbette," dedi Park gülümseyerek, tabağını devirecek kadar güçlü bir şekilde masadan kalkarak. "Hangi ceket senin?"

"Oh, şimdi mi demek istiyorsun?" Liza bir kahkaha patlamasını tutuyormuş gibi görünüyordu. "Chicho, gelmek ister misin?"

"Um . . ."

Colin ortaya çıktı ve "Lu-Chee-yuh" diye seslendi.

Liza arkadaşına bir ceket uzattı ve kaşlarını oynattı. Kocasını görmezden gelmesi için ona meydan okuyordu.

"Lucia ve benim bu akşam hâlâ yapacak işlerimiz var ve sabah da oldukça erken kalkacağız. O yüzden bu kadar düşüncesiz davranamayız," dedi Colin.

Chicho hafif ceketini kancaya geri taktı ve bir süre sonra parlak bir şekilde gülümsedi. "Bu gece burası çok çılgın. Siz gidin, akşam görüşürüz Liza."

Park kolunu Liza'ya doladı ve onu gecenin içine çekti.

Liza'nın yanındaki arabada. Dorsey kaybolan emniyet kemeri kayışını düzeltmek için ona doğru uzandı.

bir yarıktan dışarı. Liza ceketini getirmemişti. Ya kötü şöhretliydi ya da bütün gece ona işkence etmek istiyordu. Eğer şu anda aşağıya bakarsa, Liza'nın ağzına acı verecek kadar yakın olacaktı. Boynunda herhangi bir hava püskürmesi hissetmiyordu, bu yüzden nefesini tuttuğunu biliyordu. Yüzü ile boynunun zarif çukuru arasında sadece iki santim ve bir mil cesaret mesafesi vardı. Onu oradan öpmek istiyordu. *Tadı tarçın ve şeker gibi mi olacaktı?* Sonunda kayışı onun üzerinden çekti ve parmak eklemleri tişörtün kumaşından belirgin bir şekilde dışarı çıkan meme uçlarını sıyırdığında onun titreyerek nefes verdiğini gördü.

"Her şeyin bir sırası var: Kokulara karşı hassasım. Neyin hâlâ bok gibi koktuğunu bulabildin mi?" Dorsey, arabada sadece onlar olmasına rağmen fısıldadı.

"Güvende olmak için sütyenimi çıkardım." Liza gözlerini ondan ayırmadı. Dorsey tekrar sertleşmiş meme uçlarına baktı; kırmızı şarap lekesi gergin tepelerine yayılmıştı.

Boğazı kurumuştu.

Park özenle hazırlanmış vedalaşmalarını yapıyordu ve Tanrı yardımcısı olsun, Dorsey arkadaşından ayrılmak istiyordu. New York'tan Washington'a dört saatlik bir yolculuk yapması için bu adama yalvarmıştı. Şimdi Park kendini "kötü polis" ilan etti ve tek planı Dorsey'i engellemek.

Sesi arzu doluydu. "Gerekli önlemleri aldığına sevindim."

Park arabanın kapısını açtı ve gülümsedi. "Düzgün bir yemek için hazır mısınız?"

Dorsey ve Liza hararetle başlarını salladılar.

"Dilim hapisteydi," dedi Liza.

Dorsey, "Ruhum bedenimi terk etti," diye yakındı.

Park, "Bir yardım çağrısı duyduğumda anlarım," dedi. "Hangi dükkanlar hala açık?"

Dorsey iç çekti. Yemek istiyordu, özellikle de Park'ın yemeğini, ama Liza'yı yatağında tek başına istediğinden daha fazla değil.

On beş dakika sonra bir markette durdular ve reyonları yağmaladılar. Liza sepetini koridorlardan aşağı yuvarladı ve Park'la birlikte

Listelediği malzemeler. Dorsey de onlarla birlikte güldü. Onu da böyle güldürebilmeyi diledi.

Liza sepetteki tüm malzemeleri saydı, Park'ın malzemelerini dikkatle indirimde olanlarla değiştirdi. "Ne yapıyoruz, Park?"

Park, pahalı pirincine uzanan kadının ellerini tokatladı. "Kadın, bir şefin pilavıyla uğraşma. *Arroz caldo* yapıyoruz."

Liza gözlerini devirerek eşya takasından vazgeçti. "Nedir bu? Pirinç bir şey mi?" Liza sordu.

Dorsey, "Tavuklu bir pirinç lapası," dedi.

"Bize nasıl gösterecek misin?" Liza avuçlarını birbirine sürttü.

"Nasıl biliyoruz. Size öğreteceğim," dedi Park.

"Ünlü bir şef tarafından öğretildi!" Liza söyledi. Dorsey'nin kalbi korku ve beklentinin karışımıyla çarpıyordu. *Joseph Park'ı seviyordu. Kim sevmezdi ki?* Neden tanıdığı en çekici iki insanı tanıştırıp da anlaşamayacaklarını düşünsün ki?

Park, "Ve D de tadım testçisi olacak," dedi. "Ya beğenmezse?" Liza sordu.

"Çizim tahtasına geri dönelim," dedi Park. Hâlâ alay ediyor, hafifçe flört ediyordu. Dorsey çoktan *Washington Post*'taki düğün ilanlarını okumaya başlamıştı.

Ödeme zamanı geldiğinde, Liza ve Dorsey arabayı görevliye doğru çekerken, Joseph de otomatik kasaya doğru çekti.

Liza ve Dorsey hep bir ağızdan, "Olamaz," dediler.

Park'ın omuzları çöktü. "Liza, sakın bana onun gibi olduğunu söyleme." Liza mağrur çenesini kaldırdı. "Self-checkout bir aldatmaca."

Dorsey, "Daha doğru sözler hiç söylenmedi," dedi.

"Siz ikiniz saçmalıyorsunuz. Sıra yok ve dördüncü koridorda seksen yaşında bir kasiyer var! Bu hiç akıllıca değil," dedi Park.

"Her zaman daha uzun sürer," dedi Liza. Sesi emrediciydi ve küçük düğme burnu daha da havaya kalkıktı. "Her zaman taranmayan ya da çalışmayan bir şey vardır. Tam bir zaman kaybı. Bu şeyleri yapmak için tonlarca çalışanı işten çıkarmalarından bahsetmiyorum bile."

"Ve kendi yiyeceklerinizi kendiniz poşetlemek zorundasınız!" Dorsey söyledi.

"Yani nefret ettiğin kısım kendi yiyeceklerini poşetlemek mi?" Liza alay etti. "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Şuna ne dersin? Ben yiyeceklerin yarısını alayım, sen de diğerlerini hallet. Poşetleyip çıkışa gelen ilk kişi kazanır," dedi Park.

Liza çok neşeli görünüyordu. "Ne kazanacağız?"

"Kaybederseniz ona odaklanalım. Kaybederseniz, yarın gece aynı şeyi tekrar yapmak zorunda kalacaksınız ama en sevdiğim yemek olan Kore köftesiyle."

"Peki ya kazanırsak?" Dorsey dilindeki "biz" kelimesinden hoşlanarak sordu. "Haklı olman gerekiyor. Kazanmak sizin için yeterli gibi görünüyor," dedi Park.

dedi.

Liza başını salladı, şartlardan memnun değildi. "En sevdiğim yemeği pişirmeni istiyorum. Sarımsaklı naan ile tereyağlı tavuk."

Dorsey, Liza'nın en sevdiği yemekle bu küçük gerçeğin, tıpkı dondurma anısı gibi sonsuza dek kafasında dönüp duracağını biliyordu. Londra'da Liza'nın bayılacağı küçük bir yer düşündü -şimdiye kadar tattığı en iyi tereyağlı tavuk.

Kendi zaferinden emin olan Park sadece omuz silkti. "Eminim."

Liza döndü ve dördüncü şeride doğru koştu, Dorsey'nin elini tutarak onu çekti. Dorsey bu randevuyu bir kenara not etti. *İlk kez el ele tutuştuğumuzda...*

Kasaya gelene kadar kendisini çekmesine izin verdi. Kadın hâlâ elini . Yine de mağazada kimsenin onları tanımamasını umuyordu. Onun bir daha o yoğun zorbalığa maruz kalmasını asla istemiyordu. O bunu hak etmiyordu. Onun dokunuşu birdenbire hissetmek istediği her şey olmuştu. Tanrım, ereksiyonu kotundan dışarı fırlamadan önce durması gerekiyordu. Tanrı'ya şükür koridor uyarılmışlığını gizleyecek kadar dardı ama yanlış bir adım atarsa Liza ona bu kadar yakın olduğu için ne kadar heyecanlı olduğunu hissedecekti. Bir dedikodu dergisine uzandı ve onu inceliyormuş gibi yaptı. Ödeme koridorundan çıktıklarında utancını örtecek bir şeye ihtiyacı olacaktı. Liza'nın kot pantolonu boyalı gibiydi. Ve kıçı inanılmazdı. Kahretsin, durumu daha da kötüleştiriyordu! *Yukarı bak ve floresan dikdörtgenleri say.*

Kasiyer onları sıcak bir şekilde karşıladı ve Liza dalgınca geri adım atarak dolgun poposunu Dorsey'nin taş gibi sert aletine bastırdı. Kadının çıkardığı nefes Dorsey'i alevler içinde bıraktı. Ama iğrenerek bağırmak yerine ona doğru eğildi ve omuzlarını göğsüne bastırdı. Dorsey'nin boğazı aniden kurumuştu.

Onu hemen şimdi taşıma bandının üzerinde açmak istiyordu. Kadın destek için süreli yayınlara tutunurken yumurtalar yapışkan zemine yuvarlansın ve Dorsey onun içine girsin istiyordu. Fantezisi fazla uç noktalara varmadan, kasiyer tüm ürünlerin toplamını bağırarak Dorsey'i sükûnetinden çıkardı. Dorsey ödemeyi yaptıktan sonra Liza yere baktı ve ona bir poşet yiyecek uzattı. Gülümsedi.

"Ceketinin düğmelerini ilikle yoksa başka bir meme daha açıklamak zorunda kalacağız."

Göbeğindeki zonklamayla beceriksizce etrafta dolaştı. Hayatı boyunca cilalı bir itidal geliştirmek için çalışmıştı. Babasının adına yakışmayan evlatlık çocuk olmak istemiyordu. Daha azı olursa hakkında söyleneceklerden korktuğu için düşünceli, yavaş tepki veren ve soğukkanlı olmak için çok çalışmıştı. Ama bu kadın onu Twitter ve Instagram'da sürekli bir meme döngüsüne sokmuştu. Onu aksi takdirde uzak duracağı insanlarla bir araya getirmişti. Ayrıca market kasasında pantolonunu indirtmişti. Buraya nasıl gelmişti? Joseph Park'ın etiketsiz bir parmak zencefil için bir görevliyi el sallayarak indirmeye çalıştığını görünce kadının güldüğünü duydu.

"Dördüncü şerit açık," diye Liza. "Betty gerçek bir dahi!"

Joseph Park bir eliyle rakamları tuşlarken diğer eliyle orta parmağını havaya kaldırdı.

"Aranızda lanet olası bir Savers kartı olan var mı?"

Park, Dorsey hakkında anlattığı her utanç verici hikâyeyi hatırlıyor gibiydi ve yolda hepsini Liza'aktardı. Liza o koca göbeğiyle güldü.
onun gerçek gülüşü olarak tanımaya başlamıştı. Başını geriye attı,

Dorsey'e kadının ince boynunu gösteriyordu. Gecenin sonuna kadar yüzünü o boynun kıvrımlarına gömeceğine yemin etti.

. -Joseph ince doğranmış zencefil ve sarımsağı sote tavasına attı. Dorsey'nin dansını izlediğinin farkındaydı. Dorsey'in farkındaydı, nokta.

"İşin bittiğini nasıl anlayacağım?"

"Kokusunu alacaksın," dedi Joseph. "Dorsey, pirinç nasıl gidiyor?" "Beni en sıkıcı faaliyetten sorumlu tuttunuz."

Liza Dorsey'yi hiç bu kadar rahat ve doğal görmemişti. Başını iki yana salladı. Bütün gece onun yüzünden yanmıştı. Onu bütün ince fikirlerinden, bütün kavramlarından sıyırıp çıkarmış, her şeyi kristalize eden tek bir gerçeğe indirgemişti: Onu istiyordu. Belki sonsuza kadar değil. Belki bir hafta bile değil. Ama şu anda, bu gece için. Her şeyin bu kadar ilkel olması onu rahatsız ediyordu. Zengin, ulaşılamaz bir adam, sıkı bir popo ve ereksiyon - bu bir tür temel tarifti. Ve bunun cazibesine kapılmaktan nefret ediyordu. Bu, söylediği kişi olmadığı anlamına gelirdi. İlkeli miydi, yoksa işine kuralları esnetir miydi? Mutluluk gerçekten bir erkeğin kollarında bulunabilir miydi? Vücudu "*Evet"* diye bağırıyordu. Tanrım, tıpkı annesi gibiydi ama yüksek lisans derecesi vardı.

Dalgınlığından karıştırmayı bırakmıştı ve Joseph kaşlarını çatarak ona soru sordu. Liza kendini toparladı ve soğanları, sarımsağı ve zencefili kuvvetle karıştırmaya başladı -görünüşe bakılırsa fazla kuvvetle.

"Vay be. Kafan bulutlarda," dedi Dorsey.

Sanki sen koymamışsın gibi.

Adam aniden onun arkasındaydı. Eli kızın elini kapadı ve kızın öfkeli karışımını yavaşlatarak sabit bir girdaba dönüştürdü. "Sakin ol," diye gürledi sesi kulağında.

Diğer eli kadının kalçasında gevşekçe duruyordu. Elin sıcaklığı içini ısıtıyor ve nabzının atmasına neden oluyordu. Bu baskıdan kurtulmazsa patlayacaktı.

Liza ayak parmaklarına kadar kızardı. *Tanrım, bu geceyi nasıl geçirecekti?*

Kızın gözleri Dorsey'in ellerine kayınca, Dorsey gözlerini kaçırdı ve soğuk kâselerde duran yapışkan pilava döndü. İffetini kaybetmiş görünüyordu. Ona karşı nerede durduğundan nasıl hâlâ emin olamıyordu? Liza kendisinin ne istediğinin farkında olup olmadığını merak etti. Yemek bittiğinde Joseph lezzetli kâseyi tuz ve biberle çeşnilendirdi, ardından yeşil soğan ve limon dilimleriyle süsledi. Instagram için fotoğraflar çekti, internette pilav kâsesiyle övünürken konumu dikkatle devre dışı bıraktı.

Joseph Park ortaya çıkıp yemeği üstlenince, beslemesi patladı.

Kore hip-hop müziğiyle dans ettiği bir video çekmiş ve yayınlamış: Sesin arkasındaki yüz. Reçellerin arkasındaki hareketler. #givesajam #goodgirl #wherewereU #askingforafriend

Liza profiline baktı. Binden fazla yeni takipçisi vardı.
Yirmi dakika.

"Dorsey? Tatmaya hazır mısın?" Joseph sordu.

"Uzun zamandır hazırım," dedi Dorsey. Gözleri dumanı tüten kâsede değil, Liza'daydı.

Liza tahta kaşığın içindekileri dökmemeye dikkat ederek ona doğru yaklaştı. Adamın kalçalarının arasına sokuldu ve uzun saplı kaşığı Dorsey'nin dudaklarına götürdü. Adam ağzını açtı ve ilk lokmanın tadına baktı. Gözleri kapandı. "Mmmm, kahretsin." Dorsey yutkundu. "Yine de bir şeyler eksik." Liza'nın omuzları çöktü. Dorsey onun arkasına uzandı ve tezgâhtaki balık sosu şişesini çekti. Sonra şişenin içindekilerin neredeyse yarısını kaseye döktü, her yere sıçrattı, sonra da tahta kaşıkla karıştırdı. "Beni tekrar dene."

Liza kaşığı tekrar havaya kaldırdı ve adam cömert bir porsiyon alıp gözlerini devirdi. "Tanrım, bu çok lezzetli." Dorsey kaşığı Liza'nın elinden aldı ve dudaklarına götürdü. "Tadına bak," dedi.

Ağzını belli belirsiz araladı ve Dorsey kaşığı oynattı. "Benim için aç." Kız yumuşak bir höpürdetme sesi çıkardığında, kaşık ağzında titredi ve dudaklarından en yumuşak inilti çıktı. Çorba çok lezzetliydi. Mart ayının hâlâ serin olan havası için çok sıcak ve mükemmeldi.

"Bu inanılmaz."

"Bana sonra teşekkür edersin!" Yusuf merdivenlere yöneldi. "Beş dakika içinde aşağıda olurum."

"Teşekkür ederim, Joseph," dedi Liza. Dorsey'nin arkadaşı yeni bir soluktu. Ona karşı duyduğu ani sevgi onu şaşırtmıştı.

"Bana Park de."

Dorsey, Liza'ya "Bunu hep kendim yapmaya çalıştım ama hiç bu kadar iyi olmamıştı," dedi.

"Altın sarısı bir başparmağım var. Yeşil başparmak gibi ama yemek pişirmek için," diye seslendi Park merdivenlerden yukarı kaybolurken.

"Benim başyapıtımdan kendine pay çıkarma," diye takıldı Liza.

Kaşıklarının kâseye bu kadar çabuk çarpması çılgıncaydı. Liza Dorsey'nin bakışlarıyla karşılaştı. Hâlâ aç görünüyordu.

"Yemeğini bitirdin mi?" diye sordu.

"Daha başlamadım bile." Dorsey postacı çantasından eski bir iPod ve hoparlör çıkarıp mutfak tezgahının üzerine koydu ve play tuşuna bastı. "Gidelim mi?" diye sordu. Koyu kırmızı şaraptan kocaman kadehler doldurdu ve yalınayak oturma odasına doğru yürürken kadehler şıngırdadı. Bardakları dikkatlice tahta bir tablanın üzerine yerleştirdi ve gri bir uzaktan kumandanın düğmesine bastı. Anında, soğuk odada bir ateş canlandı. "Işıkları kıs," dedi yüksek sesle.

Işıklar hemen sönerken Liza sırıttı.

Geniş bacaklarıyla halının üzerine oturdu ve yanındaki yumuşak noktayı okşadı.

Kırmızı şarap sıcak ve tereyağlıydı ve Liza sırtını onun göğsüne yasladı. Demek birinin yanında kendini tamamen rahat hissetmek böyle bir şeydi. İri elleri Liza'nın karnında gezindi.

Çatı katına baktı. "Liza," diye gürledi sesi kulağında. "Ben istiyorum
- Yapabilir miyim?" Liza hemen her şeye evet demeye hazırdı:

- Popo şeyleri
- Başka bir piliç
- Strap-ons

Bunların hiçbirini istemedi.

"Seni öpmek mi?" diye bitirdi. Liza'nın, "Tabii ki evet," demesine kalmadan onu kendine doğru çekti. Adamın ağzı onunkinin üzerinde açılıp dili içeri süzüldüğünde Liza'nın nefesi kesildi. Vücudunun sıkı bağları bir anda kopuvermişti. *Neden bu kadar uzun sürmüştü?* Onu sıkıca tuttu ve diliyle kandırdı ve alay etti. Eli göğüs kafesinden yukarı kaydı ve ağrıyan göğsünü bulmadan önce sırtını okşadı.

"Sütyen yok. Bu beni bütün gece deli etti." Sert tomurcuğu başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarladı. Diğer eliyle Liza'nın kalçasını daha sert bir şekilde kendisine doğru itti. Liza ellerini onun göğsüne koydu; kalp atışlarının hızlı temposu ellerinin altında bir davul gibiydi. Adam onun altında gerildi ve sertleşti.

"Bunun için mi geldin, Liza?" Dorsey onu tekrar sertliğinin üzerinde sallayarak söyledi. Kadın koyu yapraklı bir şakayık gibi çırpınarak açıldı. Kadın arkasını döndüğünde, Dorsey onun göğsünü ağzına aldı ve ince tişörtün üzerinden açgözlülükle emdi. Kadından yüksek sesli bir inilti yükseldi ve Dorsey elini kadının ağzının üzerine kapatıp yoğun emme ve gıcırdatmaya devam etti. Kadın adamın eline doğru inledi ve sert deriyi ısırdı.

Kahretsin, bu iş çok hızlı ilerledi. Doğru noktayı bulursa, lisedeki gibi kıyafetleri üzerindeyken boşalacaktı. Kendini çok iyi kontrol ediyordu. Liza Park'ın üst katta olduğunu biliyordu. Dorsey'nin kendini tutmasını anlıyordu, ama ateş gibi bir ihtiyaç içinde zonkluyordu ve Park'ın onu bu süslü halının üzerine yatırıp gözlerinin ona anlattığı şekilde sikmesini diliyordu. Park izleyebilirdi, umurunda değildi.

Liza bunu beklemiyordu. Daha doğrusu, öpücüğünün bu kadar sarsıcı olmasını beklemiyordu. Adamın elleri önce kot pantolonunun çürük çıtçıtını, sonra da külotunun dantelini buldu.

Nazik vuruşlar, Tanrı ona yardım etsin, böyle küçük şefkatli vuruşlar kıvrımlarını ayırdı.

"Liza, bu amcık düşündüğüm kadar sıcak ve ıslak." Ağzı tekrar onunkinin üzerine kapandı. Onun ne kadar ateşli ve ıslak olacağını düşünmüştü. Adamın sert aletinin ona karşı nasıl hissettirdiğini tam olarak bilmenin avantajına sahipti.

İçinde bir şeyler yıprandı. Çünkü birdenbire, neden olacağı yıkıma rağmen insanların neden kendilerini aşıkların kollarına attığını anlayabiliyordu. Birinin kollarında nasıl bu kadar çok şeyin yok olup gidebileceğini anlıyordu. Adam kızın klitorisini okşadı ve kız elinin içine gömüldü.

"Kahretsin, geliyor." Ondan uzaklaştı ve gözleri en az onunki kadar şaşkındı. Sanki dudakları onunkilerle buluşana kadar onu öpeceğini bilmiyormuş gibiydi.

"Ne, geliyor musun?" Kafası karışan Liza'nın kafası duyusal girdilerle dolup taştı.

Park kaçtığı yerden geri döndü ve varlığını duyuran dikkat çekici sesler çıkardı.

"Lanet olsun! Ruh halim değişti," dedi Park. Liza kızgın kömürden yapılmış gibi Dorsey'nin üzerinden atladı ve ellerini gömleğindeki ıslak noktanın üzerinde kavuşturdu. Artık yarı saydamdı ve altındaki meme ucunun kahverengi kenarları seçilebiliyordu. Kahretsin, işini bitirmek için banyoya gitmesi gerekecekti. Görünüşe bakılırsa Dorsey ondan önce davranacaktı. Parlatılmış dudaklarını ve şaşkın ifadesini gizlemeye bile çalışmadı.

Parmaklarını yaladı. Gerçekten yaladı. Sanki yapışkan, tatlı bir tatlının son parçasıymış gibi. Ayağa kalktı ve banyoya gitti, onu takip edip çıkmasına yardım etmemek büyük bir kahramanlıktı. Dakikalar derin ve garip bir sessizlik içinde geçti. Banyoya doğru bakarken Park'ın gözleri ondan uzaklaştı. Adamın orada ne yaptığını biliyor olması onu ateşlemeye devam ediyordu. Adamın kendini okşadığı, onu çok istediği, belki de adını haykırdığı düşüncesi onu koltuğunda sallandırıyordu.

Birkaç dakika sonra Dorsey banyonun kapısını açtı ve tekrar göz göze geldiler. Bakışlarının yoğunluğu ve çenesinin duruşu, daha küçük bir kadını dehşete düşürebilirdi. Daha önce hiç "seni sikip atacağım" türünden bir yüz ifadesi görmemiş olsa bile, bu onun gördüğünde tanıdığı türden bir bakıştı. Bu gece buradan el değmeden çıkamayacaktı.

Geceyi yazarak, dinleyerek, şarkı seçerek ve şarap içerek geçirdiler. Liza, Filipinler ve Kore'deki müzik tarihi hakkında tonlarca bilgi edindi ve insanların hikayesini anlatacak çalma listeleri oluşturdu. Dorsey arka planda "Respeto" çaldı ve gerçek bir

Park ile Filipinli rapçi Gloc-9 ve Güney Koreli Keith Ape arasında bağırış çağırış maçı. Liza bir noktayı teyit etmek için kendisine baktıklarında ellerini kaldırdı. Başkasının hikayesini anlatmak ve onu kendine mal etmekle ilgilenmiyordu. Programına gelecek kültürel açıdan uygun konuk DJ'ler ve kütüphaneciler ayarladı. Hatta Park ona çekim ve tanıtım yapabileceği birkaç restoran bile verdi. Sonuç, tamamen planlanmış tam bir duyusal deneyim oldu. Bu radyo enstalasyonunun zamanı geldiğinde, bu onun en iyisi olacaktı. Liza telefonunu kontrol etti. *Kahretsin, saat sabahın üç buçuğu.* Chicho'ya verdiği sözü tutması gerekiyordu.

Dorsey onu bakarken yakaladı. "Gitmen gerektiğini biliyorum."

"Harika vakit geçiriyorum. Chicho'ya söz verdim. ." Sesinde biraz pişmanlık vardı. Bu gecenin farklı bir şekilde bitmesini istiyordu.

"Anlıyorum. Sizi şehir arabasıyla götüreceğim." Dorsey cüzdanını tutuyordu.

Liza'nın kaşı havaya kalktı. "Raymond hâlâ uyanık

mı?" "Raymond kim?" Dorsey sordu.

"Şoförünüz. İki çocuğu var. Ona deli gibi bahşiş vereceğinizi söylemiş olabilirim."

"Sürücünün hayat hikâyesini öğrenmeye ne zaman vaktiniz oldu? Ve ona tam olarak ne kadar söz verdiniz?" Dorsey sordu. Kadın omuz silkince devam etti. "Evet, ona seni sağ salim İskenderiye'ye götüreceğimi söyledim."

"Gidelim mi?" Liza sordu.

Dorsey kurt gibi . "Yapacağız."

Park çenesini indirip onlara katılmak için hiçbir hareket yapmayınca Liza karnında bir çarpıntı hissetti. Park gittiğine göre, ellerinde kendilerinden ve aralarında hâlâ bir elektrik akımı gibi akan ve çatırdayan çekimden başka bir şey yoktu. Dorsey çatı katının kapısını kapattı ve ona ön tarafta rölantide duran arabayı gösterdi. Ve böylece yalnız kaldılar.

Dorsey kapıları kapatır kapatmaz moleküller ve atomlar kendilerini yeniden oluşturmuşlardı. Bunu hep yaparlardı; etraflarındaki havayı kaynatırlardı. Duvarlar kapandı. Işıklar söndü. Dorsey'nin kokusu arabayı doldurdu. Aracın diğer tarafının tamamını kaplıyor gibiydi.

Sonunda ona istediği kadar uzun süre bakabilecekti. Liza şimdiye kadar kendine sadece kısa, yan bakışlar atma izni vermişti -birinin aniden ortaya çıkıp, "Biliyordum!" diye bağırmasından korkuyordu. Ama Tanrım, Dorsey bu şehir arabasının kralı gibi görünüyordu. Ama bu onu ne yapacaktı? Bir serf mi, bir cariye mi, bir soytarı mı, bir kraliçe mi?

Liza adamın yakasına dokundu. Belki de karşısındaki muhteşem adama değil de bunun gibi küçük ayrıntılara odaklanırsa bu gece kendini aptal durumuna düşürmezdi.

", gömleğindeki dikiş detayları inanılmaz," dedi dalgınca.

Dorsey gömleğine baktı. "Bu gömlek seni tahrik ediyor mu?" Hınzırca gülümsedi.

"Birazcık." Liza güldü. "Büyükannem bir terzidir. İnce ayrıntıların ve yüksek dikiş sıklığının farkına varırsın." İşaret parmağını adamın yakasında gezdirdi. Sonra krem rengi gömleğinin üçüncü düğmesini açarak köprücük kemiğinin kaslı çukurunu ortaya çıkardı. *Onu oradan öpmek nasıl bir his olurdu?*

"Gömleğinizin olağanüstü kaliteli olup olmadığını anlamak için bir numara ister misiniz?" diye sordu. Gözleri şakacı bir şekilde dans ediyordu. Bu gece ona nasıl bakmıştı. Ona dokunma şekli. Bu ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Bu gece içkiden daha fazla sarhoş olmuştu. Dorsey gibi bir adamın arzusunun merkezi olmak baş döndürücü bir şeydi.

"Düşük kaliteli bir gömleğe nasıl rastlayacağımı bilemiyorum." Liza düğmeyle oynarken nefesi ölçülü bir yavaşlığa bürünmüştü.

"Kalın sedef düğmeler. Bunu hissediyor musun?" Elini adamın kemer tokasına dokunana kadar düğmelerin üzerinde gezdirdi. Adamın karnının gerildiğini hissetmek Liza'yı memnun etti. "Tahminimce dört milimetre kalınlığında," diye mırıldandı Liza.

Dorsey gömleğinin düğmelerini hızla açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Liza gergin kahverengi meme uçlarıyla pürüzsüz göğüs kaslarını gördü. Gömleğini çıkarırken sert karın kasları esnedi ve kordonlu kaslar pürüzsüz derinin altında hareket etti. Liza'nın dili tıkırdadı. Yüzünü onun göğsüne koymak istedi. Onun bu gece burada olmasının, gündüz düşlerinde ve gece rüyalarında olmamasının somut kesinliğini özümsemek için bir an durdu. Onlar hakkında etrafta uçuşan pek çok yanlış anlatı vardı. Yine de şu anda onun sıcaklığı, kokusu, DC'deki her erkek parfümü tezgahına örnek kokular sıkmasına neden olan aynı kolonya, onun için dünyadaki en gerçek şeydi.

"O lanet şeyi sana vereceğim. Bu gece gömleğine kafayı takmış olmalıyım," dedi Dorsey. Arka koltukta onun üzerine süründü. Pazuları başının iki yanında dalgalanıyor ve sert boyu kalçasında ağır ve zonklayıcı bir şekilde duruyordu.

"Hadi değişelim." Kendi gömleğini başının üzerine çekti, göğüslerini serbest bıraktı ama kollarını kumaşın içine hapsetti. Dorsey onun göğüslerinin arasındaki boşluğu öptü. Gömlek gözlerinin önünden geçtiğinde, Dorsey'nin dudaklarını kendi dudaklarının hemen üzerinde bulmak için gözlerini açtı. Adamın ağzının bir yük treni gibi geldiğini gördü. Adamın kocaman eli boynunu kavradı; diğer kolu onu öylesine kendine çekti ki ciğerlerindeki hava dışarı fırladı. Öpücük içini yakıp kavurdu.

Adam öpücüğü derinleştirirken Liza'nın karnı dönmeye başladı. Dudaklarındaki zengin şarabın tadını aldı ve omuzlarının yumuşak derisini yoğurdu. Adamın ağzı örttü ve Liza adamın ağırlığını hissedebilmek için onu daha yakına çekmeye çabaladı. Lanet olsun bu arabaya. Yeterince yer yok. Liza ortasını adamın sertliğine gömdü. Dorsey, "Bölme," diye homurdandı ve siyah aynalı bir ayırıcı kendini sürücü ve yolcu koltuğundan yukarı itti. Sesi kızın kulağında çakıllı bir tınıya sahipti ve nefesi kızın köprücük kemiğine sıcak bir şekilde değiyordu. Sonra ağzını hareket ettirdi ve adamın dikenli çenesinin, ağzını tekrar bulana kadar yüzünde hafifçe sürüklenmesine izin verdi. Dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi onu öptü. Fakat Liza öyle olmadığını biliyordu.

Öpüşmeyi kesti. "İskenderiye'den o kadar da uzakta değiliz." Adamın ağzı kızın yüzünde gezindi ve dikkati altında çakıl taşları gibi sertleşen meme uçlarına sokuldu.

"Daha çok zaman var." Elleri göğüslerini yoğurdu ve ağzı acımasızca meme uçlarını okşadı.

"Beş saniye içinde boşalmayacağım," diye uyardı Liza. Adam onu tekrar öptü. Bunun onu susturmak için olup olmadığından emin değildi ama bu kez daha acildi. İyi, şimdi ya da asla olduğunu bilmesine ihtiyacı vardı. Ama adam onun sesindeki uyarı tonunu bir meydan okuma sanmış gibiydi.

"Sonuna kadar gitmek mi istiyorsun? Liza, benim öyle bir adam olduğumu sana kim söyledi?" Dorsey onun köprücük kemiğini ısırdı.

"Numara yapmayacağım. Ve on dört dakikan var."

"On dört dakika sonsuzluk demek. Yedi dakika içinde boşalacaksın." Adam kadının dar kotunu kalçalarının altından sıyırdı. Daha önce hiç bu kadar akıcı bir hareketle çıkmamışlardı. Kendi pantolonu bu adama itaat etmek istiyordu. Bir dakika boyunca sadece ona baktı. Parmaklarının uçları külotunun taraklı danteline dokundu. Parmak eklemleri kadının merkezindeki ıslak sıcaklığı sıyırdı. Liza nefesini içine çekti ve dişlerini sıktı. Eğer şimdi başlarsa, bitirebilirdi. Ön sevişme yok, tatlı sözler yok, sadece cinsel sürtünme, sıkma, itme, homurdanma.

"Hâlâ ıslaksın." Bunu neredeyse bir suçlama gibi söyledi. Sanki onun tarafından birden fazla kez tahrik edildiğini kabul etmeyeceğini düşünüyordu.

"Lanet olası seksi gömlek," diye şaka yaptı, sabırsız bir ısrarla kalçalarını kaldırarak. "Dizindeki bu yara izi nerede oldu?" Çenesini ona doğru çevirdi.

sonra onu dizinden öptü.

"Patenler ölümcül aletlerdir ve asla çocuklara verilmemelidir."

Kalçalarını öptü, önce sol kalçasını, sonra sağ kalçasını. Bu öpücükler vücudunun merkezine doğru yaktı. "Külotunu indir."

Liza külotunun belini hızla çekti. Onu içinde istiyordu, bu inkâr edilemezdi ama belki boşalmazsa bu seks *olmayacaktı*? Eğer adam berbatsa, onu unutabilirdi. Her iki durumda da Dorsey Fitzgerald hakkında somut fiziksel verilere ihtiyacı vardı. Belki vücudu ona netlik verebilirdi, çünkü kalbi karmakarışıktı. Elleri titriyordu ama adamın eli kadının belinde kalmıştı.

"Yavaşça," dedi.

Ama Liza yavaş gitmek istemiyordu. Aciliyet göğsünde bir delik açmıştı. Gün ışığında onları ayıran çok fazla şey olduğunu bilmiyor muydu? Sadece karanlıkta çalışabileceklerini ve karanlığın asla uzun sürmeyeceğini bilmiyor muydu? "On bir dakikanı boşa harcıyorsun." Liza külotunu ayaklarıyla bacaklarından aşağı itti.

"Sana söyledim, sadece yedi taneye ihtiyacım var." Adam onun kalçasını öptü. Liza adamın pantolonundaki şişkinliğe baktı ve ağzı sulandı. Onu hemen şimdi ağzına alabilir ve zamanlarını boşa harcamalarının neden aptallık olacağını ona gösterebilirdi. Bu onu hemen sustururdu. Dorsey onun kalçasının birleştiği yerdeki kıvrımı öptü. Başparmağının ucu hassas kıvrımlarını sıyırıp klitorisini bulduğunda Liza'nın karnı sarsıldı.

"Dokuz dakika." Dorsey'nin başparmağı baskıyı artırırken Liza son kısmı inledi. Onu tekrar öpmek için yukarı çıktı, ıslaklık arabanın yumuşak koltuklarına sızana kadar klitorisini ovdu. Köprücük kemiğini öptü, sonra dilini tekrar erik meme uçlarının sert tepelerine götürdü. Adam yükselen göğüs kafesini, sonra da karnının çukurunu öptüğünde Liza'nın tüm vücudu onu karşılamak için eğildi. Adamın sonuna kadar inmek istediğini çok geç fark etti. Adamın sert dili klitorisinin üzerinden kayınca Liza ürperdi. Adam iki eliyle kızın dolgun kıçını avuçladı ve onu kendine doğru çekti, yüzü kızın ıslak sıcaklığıyla buluştu. Dili açgözlülükle onu yaladı ve avuç içleri kıçını yoğurdu. Dilinin yoğunluğu Liza'nın kendini uzaklaştırmasına neden oldu.

"Şimdi kaçma, Liza. Hâlâ dört dakikam var." Sesi boğuktu. Adamın sert, sıcak dili sanki tadacağı son şeymiş gibi klitorisini yalarken dört dakika bile dayanamazdı. Kadın batıyordu. Adam onu sıcaklığının derinliklerine çekiyordu ve artık suyun yüzeyini göremiyordu. Aretha Franklin'in "Spirit in the Dark" şarkısının kiliseye özgü açılış akorları kafasının içinde çınlıyordu.

"Dorsey . . . I . . ." Liza kendisiyle savaşıyordu. Bunu asla unutamayacaktı. Ama kahretsin, artık şovu vücudu yönetiyordu.

"Söyle."

"Ben ..." Liza baĢladı, sonra iki parmağını onun içine soktu ve Liza onun etrafında bir mengene gibi sıkıldı. Ellerine ve ağzına karşı direndi. Parmakları girip çıkarken Liza yüksek, ıslak, emme sesleri duydu.

Ağzı kızın klitorisini örttü. Coşkulu cinsel hazzın sesi bölmenin ötesine ulaşıyor olmalıydı. Liza bir eliyle ağzını kapattı, diğer eliyle de merhamet dilemek için adamın iri omuzlarına vurdu.

"Söyle," diye talep etti. Liza'nın kalçaları onun etrafında sıkıştı. Adamın ağzının üzerine öyle sert boşalacaktı ki. Hiç utanması yoktu. Orgazm ona güç verdi ve bir atom bombası gibi patladı.

"Söyle, Liza."

"Beni boşalttın! Beni boşalttın! Aman Tanrım!" Liza'nın sözcükleri hızla dökülürken, kalçaları hâlâ adamın parmaklarında sallanıyordu.

"Evet, yaptım. Ve bir dahaki sefere, benim sikimde olacak." O sırada şehir arabası yavaşça durdu. Dorsey başını kaldırıp ona baktı. Giyinmek için çabalarken gözleri ağırlaşmıştı. Liza itiraz edemeden gömleğini elinden aldı ve onun yerine kendi gömleğini omuzlarına doladı. Liza'nın teni bu temasla uğuldadı ve sedef düğmeleri iliklerken elleri titredi.

"Ticaret bile," dedi.

Dizleri güçsüz, gözleri parlak ve sersemlemiş bir halde arabadan çıktı. Liza tam zamanında arkasını dönerek onun dövüştüğünü gördü ve TİŞÖRTÜNÜ kafasına geçirdi. Bunu kesinlikle hak etmişti.

OceanofPDF.com

DAHA IYI KARAR

Kimden: DFitz@PemDevCo.com
adresine: VL dergisi

Normalde beni yeni müzik ve etkinliklerden haberdar edenlerin sizler olduğunu biliyorum, ama bugün durumu tersine çeviriyorum. Birkaç hafta içinde dinlemenizi istediğim bir radyo programı var. Bu yerel DJ, Pinoy rap için bir ton kaynak ve bir çalma listesi topladı ve bence haber yapmaya değer bir etkinlik olacak.

Daha fazla ayrıntı ileride.

Dorsey, çatı katına doğru hafifçe sallanan şehir arabasının arka koltuğuna uzandı. Her beş dakikada bir yüzünde aynı aptal gülümseme beliriyordu. *Başardın. Sen ve Liza bir şeysiniz.* Bunu düşünür düşünmez, içine yeni bir tür panik girdi. Ya küstahlık ediyorsa? Ya Liza daha fazlasını istemiyorsa?

Onu bir dahaki görüşünde bunu açıkça belirtmek zorunda kalacaktı. Bu doğru. Oraya gidecek ve sadece . Ne söyleyecekti? *Liza, gözlerin parıldayan koyu kehribar gibi olduğu için seninle birlikte olmak istiyorum mu diyecekti?* Bu tür etkileşimler ağzında kötü bir tat bırakıyordu. Ve Liza tanıdığı diğer kadınlara hiç benzemiyordu. Mükemmel bir karar verdiklerine ikna olması için tatsız pohpohlamalara ihtiyacı yoktu. Hayır, buraya kadar samimi gerçeklerle gelmişlerdi. Liza onun kendisine gerçeği açıkça söylemesini bekleyecek ve buna *saygı duyacaktı*. Ölesiye pohpohlanmak istemezdi. Belki hızlı bir fayda-maliyet analizi, belki de ilişkilerinin SWOT analizini yazabilir ve onunla birlikte üzerinden geçebilirdi. Sorunları birlikte çözebilirlerdi. İletmesi gereken üç şey vardı:

- Ona tamamen aşık olduğunu.
- İlişkilerinin çok akıllıca bir karar olduğunu
- Engellerin üstesinden gelebileceğini: ailesi ve esnek olmayan ekonomik görüşleri

Bunu onun için halledecekti çünkü aralarındaki *diğer* her şey *çok* doğruydu. Çok doğru. Tanrım, tadı çok tatlıydı. Bu gece kaygan, ıslak, sıcak bir ateş rüyasıydı. Onun kokusu -yağmur sonrası orman gibi- üzerine sinmişti. Yarın tek amacı, onun kenetlenmesini ve sikinin üzerine boşalmasını hissetmek olacaktı.

İnsanlar onun gibi bir adamın sosyal çevresinin bu kadar dışında biriyle çıkmasına şaşırır mıydı? Elbette. Ama onun sosyal çevresinde olduklarını düşünen insanlar asla öyle olmadılar.

Gerçekten neyden vazgeçiyor olabilir? Şehir kulüplerine davet mi? Golf turnuvaları? Yardım baloları? Bu etkinliklere katılması beklenen kendisi zar zor zahmet ederken, Liza böyle berbat bir arkadaşlığa katlanabilir miydi? Dorsey planından giderek daha fazla emin oluyordu. Doğrudan mantığa yönelecekti. Doğrudan faydalara yönel. Kuşkuları gider.

Liza'nın muhtemelen biraz ikna edilmeye ihtiyacı olacağını düşündü. Annesiyle birlikte yaşamaktan hoşlanmadığını biliyordu, o yüzden belki yeni bir daireden bahsedebilirdi; endişelerini gidermesini sağlayacak herhangi bir şeyden.

Muhtemelen bir Külkedisi hikâyesinin merkezinde olacağını hiç hayal etmemişti. Ayrıca muhtemelen tüm bu Netherfield anlaşması bitene kadar ilişkilerini gizli tutmayı tercih ederdi. Isaiah, Liza'yı kavgalarının kazanılabilir olduğuna ikna etmek için her ne söylediyse, en kötü türden bir yalandı. Ama en *kötü* türden yalanlar Isaiah'nın uzmanlık alanıydı. Kadınları böyle saçmalıklara inandıran neydi? Netherfield bir oldu bittiye getirilmişti. Liza etkili bir şekilde ama asla gerçekten durduramazdı. Belki yan tarafa bir toplum merkezi inşa edebilirdi? Bu yenilgiyi ağır karşılayabilirdi, çünkü Isaiah onu kazanabileceği konusunda kandırmıştı. Ama onu öfkesinden kurtarmak için milyonlarca yol düşündü. Araba nazikçe durduğunda, Liza'nın fazla dar gömleğiyle hâlâ yarı ereksiyon halindeydi.

geniş göğsünün üzerinde. Sürücü kapıyı açıp kaşlarını çattığında Dorsey de ona gülümseyerek karşılık verdi ve omuz silkti. Liza'dan şoförün adının Raymond olduğunu öğrenmişti.

"İyi geceler, Raymond."

, .

"Kızım, çok özür dilerim."

"Liza, saat sabahın dördü." Chicho kanepeye yaslandı.

"Biliyorum." Liza gömleğiyle oynadı.

"Ve likör ve kolonya gibi kokuyorsun."

Liza mutfaktan bir şişe su aldı. Dizleri titriyordu. Hâlâ yıldızlar görüyordu. Böyle bir aperatifle gelirse, başlangıç yemeği onu öldürebilirdi.

"Bu kimin gömleği? Park'ın mı?"

"Chicho, çok üzgünüm. Yarının senin için gerçekten önemli olduğunu biliyorum." Liza duvara yaslandı.

"Biliyorum," diye mırıldandı Chicho. "Kızgın değilim. Kızgınım ama düşündüğün sebepten dolayı değil. Ben de Joseph Park'la takılmak istiyordum. Senatörün yemekler çok kötüydü. Park'ın senin için güzel bir yemek hazırlayacağını biliyordum." Chicho meraklı bir kaşını kaldırdı. "Eğlenmiş gibi kokuyorsun."

"Hayır, hayır, o balık sosu." Liza mahcup olmuştu.

"Tabii ki balık sosu. Ne tür bir eğlenceden bahsettiğimi sanıyordun?" Chicho ve Liza üç ay sonra ilk kez içten bir kahkaha attılar. "Joseph ne yaptı?"

"Bir Filipin yemeği olan *arroz caldo* yaptık. Harikaydı ve beş dakika içinde bitti."

"Diğer on saat boyunca ne yaptınız?" "DJ'lik

işim için biraz araştırma yaptım."

Chicho buna şüpheyle baktı, sonra ifadesi netleşti. "Liza, eğer bana yalan söylersen seni asla affetmem. Joseph Park'ı becerdin mi? Nasıl yaptın?

Dorsey'den kurtuldun mu?" Chicho skandala uğramak için yalvarırcasına eğildi. "Yüzünü tanıyorum. Şu anda huzurlu görünüyorsun. *Lemonade* albümünü dinlerken ve bir parça aldığında böyle olur."

"Chicho. . ." Liza yalvardı.

"Bir parça aldın! Joseph bu gece sana çok ilgi gösterdi," diye suçladı Chicho.

"Bu konu hakkında konuşmayı bırakalım ve podcast'inize odaklanalım. Birkaç saat uyuyacağım, sonra plan yapabiliriz."

Chicho ellerini havaya kaldırdı. "Pahalı bir kolonya gibi kokuyorsun, sutyen giymemişsin, erkek gömleği giymişsin *ve* külotun arka cebinde, ama bu konuda konuşmayı bırakacağız," dedi Chicho. Sesinde keskin bir ısırık vardı.

Liza odasına doğru yürüdü. Duygularını nereye koyacağını bilmiyordu. Liza arabada kalmak ve Dorsey'nin ereksiyonu geçene kadar üzerine oturmak istiyordu; o adamı bu kadar çok istediği için kendini cezalandırmak istiyordu; Chicho'yla tekrar doğru yola dönmek istiyordu. Bu, arkadaşıyla tekrar birlikte olamayacağını bildiği bir andı. Ama açıklanacak çok şey vardı.

Birkaç saat sonra, Liza Janae'den gelen bir telefonla uyandı. İlk çalışta

"Janae-"

Janae, "Aman Tanrım, Liza, çok kötü vakit geçiriyorum," diyerek Liza'nın sözünü kesti.

"Ben tam yaşıyorum, kızım-" Liza devam etti. Janae, Liza'nın Dorsey'nin ne yapmasına izin verdiğini duyunca çılgına dönecekti.

"Haklıydın bu arada," dedi Janae.

"Ne hakkında?" Liza sordu. Liza bu cümleyi çok severdi ve Janae de bunu biliyordu.

"Jennifer'ın benden hoşlanmaması hakkında."

"Bu konuda pek mutlu değilim," dedi Liza.

"New York'tayım, değil mi? Yerleşiyorum."

"Doğru." Liza onunla gurur duyuyordu. Kız kardeşi yeni bir hayat için ilk adımı atmıştı.

"Ve Jennifer New York'ta olduğumu biliyor. Bana bir kere bile mesaj atmadı. Sonra onu aradım ve şehirde olduğumu söyledim ve hemen ardından beni Instagram'ında Dorsey'nin küçük kız kardeşiyle birlikte etiketledi." Liza Instagram'a girdi ve Jennifer'ın gönderisini buldu. Liza hashtag'lerini okudu:

#Arkadaşlar ailemizdir #sisnlaw #birdsofafeather.

"O *kaltak*," dedi Liza. Hoşlandığınız birine böyle davranırsınız. Onları ailenizle tanıştırırsınız; hayatınıza dahil olurlar. Jennifer, Dorsey'nin hayatının "ön sayfasına" çıkmıştı.

"Bana bir DM gönderdi." "Bana gönder!"

Liza ekran görüntüsünü bekledi.

Sanırım yazıyı gördün! Ayrı olması gereken insanları bir arada tutamazsın! Bütün bunlara karıştığın için üzgünüm. David tam bir erkek çocuğu.

"Evet, o ve Dorsey birlikteler ve sanırım David'i kız kardeşine bağlamak istiyor," dedi Janae sefil bir şekilde.

Liza yutkundu. "O ve Dorsey birlikte mi?" Biri kulağına ya da kafasının içine doğru nefes aldı, emin değildi. *Yan piliç.*

"Bilmiyorum. Dedikodu yapmaktan nefret ederim. Sadece onlar hakkında haklıydın. Bütün aile çöp."

Liza sadece başını salladı. "Mm-hmm."

, .

Chicho'ya "işin püf noktası, en az ilginç olan yerlerde bile ilginç bir şeyler bulmaktır" dedi.

"İlginç olmayan yerlerde ilginç bir şeyler bulun, tamam."

Tam yedi saat sonra, Liza yarım saatlik elli spot için bir konu programı hazırlamış ve konuşmacıları arayıp sıraya dizmeye başlamıştı. Önümüzdeki birkaç gün içinde, bölümlerden birkaçını bankaya kaydedeceklerdi.

"Tamam, Liza, sanırım kafam patlamak üzere. Bugünlük bu kadar yeter mi? Bana Joseph Park hakkında her şeyi anlatmanı istiyorum. Biliyorum, ben yeni bir

evli bir kadın, ama o gizemli bir adam ve dün ne olduğunu bilmek zorundayım."

"Joseph Park harika bir adam ama gerçekten aramızda hiçbir şey olmadı." Yalan söylemenin tek yolu biraz doğruyu söylemekti.

"Seni anlamıyorum. Neden birdenbire bana bir şeyler anlatmak istemiyorsun? Bu ikimizin de çığlık atacağı bir şeydi ve şimdi bunu kendine saklıyorsun."

"Chicho, sana söylüyorum, hiçbir şey yok."

"Joseph Park az önce Colin'e mesaj atarak yarın öğle yemeği için gelip size tereyağlı tavuk yapmak istediğini söyledi. Dünyaca ünlü bir şefin *size* yemek yapmak için neden buraya geldiğini açıklayabilir misiniz?"

Liza omuz silkti. "Belki bir iddiayı kaybetmiştir."

"Çok saçmalıyorsun Liza ve ben de bunun nedenini öğreneceğim."

İskenderiye

sanki İtalya'da bir Toskana köyüymüş gibi. Mimariden, kültürden söz edip durdu ve öğlene doğru Liza İskenderiye'deki eski evler hakkında olağanüstü bilgi sahibi oldu. Colin ve Chicho hakkında ise kesinlikle yeni hiçbir şey bilmiyordu.

Bir yanı arkadaşının gerçekten mutlu olduğundan emin olmak istiyordu. Bunu söylemekten nefret ediyordu ama Çiço'nun ona koşup "Her şey hakkında yanılmışım" demesi için pişmanlık ipuçları ya da işaretleri arıyordu.

Ama o an hiç gelmeyecek gibi görünüyordu ve Liza arkadaşının yaptığı seçimden memnun olduğunu yavaş yavaş fark etmek zorunda kaldı. Belki de en azından arkadaşının mutlu olmasından mutlu olabilirdi.

Joseph Park öğle yemeğinde poşetler dolusu yiyecekle geldi. Liza ve Chicho ile çantalarındaki her şeyi gözden geçirdi ve yaptığı tereyağlı tavuk tarifini paylaştı. Yemek yaptığı süre boyunca evdeki her kadınla sohbet etti ve flört etti, Chicho'nun kızarmasına ve tehdit edilmesine neden oldu

parmak arası terlikle. Liza, Dorsey'nin uğrayacağını, mesaj atacağını ya da arayacağını düşünerek kapıya baktı.

Park onunla göz göze geldi ve Dorsey'nin akşama kadar bütün gün toplantıları olduğunu ve muhtemelen onlara ayrı ayrı yetişeceğini söyledi. Bu Liza'nın kapıya son bakışı oldu. Park'ın dostluğuna alışmıştı.

Chicho bir konferans görüşmesi yapmak üzere ayrıldığında, Park Liza'nın yanına sokuldu. "Bana bir şey açıkla." Park taze kişniş ve garam masalayı çantasına geri koydu.

"Elbette."

"Dün gece arkadaşım üzerinde *senin* küçücük tişörtünle çatı katında manyak gibi volta atıyor ve sigara içiyordu. O gömleği çıkarmak için ameliyat olması gerekecek!" Liza güldü.

Park, "Eve dönüş yolunda işler çığırından çıkmış gibi görünüyor, bu yüzden Dorsey'in tanıdığım en iyi adamlardan biri olduğunu söylememe bile gerek yok gibi hissediyorum," dedi.

Liza, "Vay canına, 'arkadaşıma bulaşma' konuşmasını alıyorum," dedi. Park'a Jennifer'ı sormalı mıydı? Ona da aynı konuşmayı yapıp yapmadığını? Bunun gibi erkekler onu Jennifer gibi biriyle aynı şekilde mi görüyorlardı?

"Evet, o her konuda ciddi. Ve eğer sen değilsen ..." Park sözünü yarıda kesti. "Sana sadece onun harika bir adam olduğunu söylüyorum. Kısa süre önce bir arkadaşının hayatının en kötü hatasını yapmasını engelledi."

"Gerçekten mi?" Dedikodu mu? Liza tamamen katılmıştı. Partileri tanıyıp tanımaması umurunda değildi.

"Evet, gerçekten. Arkadaşı tam bir buz kraliçesiyle çıkıyormuş. Kızın ailesinin gerçekten utanç verici olduğunu söylüyor. Kız da güzellik kraliçesiymiş ama adamın parası dışında onunla pek ilgileniyormuş gibi görünmüyormuş. Ama bu adam kıza sırılsıklam aşıkmış, dizlerinin üzerine çökmek üzereymiş. Evlilik sözleşmesi yok, tartışma yok, öylece." Park, Liza'nın yüzünün düştüğünü fark ettiyse de bir şey söylemedi. "Oğlum Dorsey 'Olamaz' dedi. "

" miydi?" Liza'nın tabağı tutuşu sıkılaştı. Onun Janae olduğunu kendi bildiği gibi biliyordu. Dorsey kız kardeşini ayırmak için plan yapmıştı.

Jennifer'la çıkarken David. Bu tam da onun gibi erkeklerin Liza ve Janae gibi kadınlar için düşündükleri şeydi - lanet olsun, evlenme.

"Liza, iyi misin? Çok fazla tereyağlı tavuk mu yedin? Her neyse, arkadaşına kendine gelmesini ve oyuna geldiğini anlamasını söyledi. Bu kadının ailesinin ne kadar pislik olduğunu sana . Duyduğum hikâyeler, Liza." Park, Liza'nın elindeki fincanı aldı ve Chicho'nun lavabosuna koydu. "Muhtemelen o genç adamın hayatını kurtarmıştır. Dorsey işte böyle bir adam."

"O tam da böyle adam." Lizanın ses tonunda bir keskinlik vardı.

Park telefonunu kontrol etti. "Dorsey ve ben birbirimizi özleyip duruyoruz. Benim çıkmam gerekiyor ama o buraya geliyor." Park onun omuzlarını sıktı ve gülümsedi.

Liza tabağını yerine koymak için ayağa kalktı. Görünüşe göre çok büyük bir güçle tabağı lavaboya düşürdü ve narin tabak lavabonun ve tezgahın üzerinde parçalara ayrıldı.

"

Gelmek mi?"

"Bu kadar tereyağlı tavuktan sonra mı? Patlayacağım," diye espri yaptı Liza. "Onun yerine burada oturup bebeğimi emzireceğim." Aslında emzirdiği şey Dorsey'nin sinirine karşı kaynayan ve günün geri kalanında daha artacak olan bir öfkeydi.

Neredeyse iki saat sonra kapıdan belli belirsiz bir ses duydu. Kapıyı açtığında Dorsey'nin şaşkın bir bakış ve orantısız bir sırıtışla kapı aralığını doldurduğunu gördü. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve eli küçük bir fincan espresso ile titriyordu. *Dün gece hiç uyumamış mıydı?*

"Aman Tanrım, Liza." Dorsey eşikten yuvarlanarak geçti. "Uyanıkken aklıma gelen her şey dün geceden kalma. Yaptığım her şeyde seni görüyorum. Seni hissediyorum."

"Dorsey . . ."

"Biliyorum. Bu tamamen delilik, değil mi? İçimdeki her şey seni yalnız bırakmamı söylüyor. Ailen çok iyi. Her zaman olumsuz dikkat çekerler." Dorsey yüksek sesle güldü, kendi itirafıyla çılgına dönmüştü.

Tek ihtiyacı olan kırmızı iplik ve raptiyelerle dolu bir mantar panoydu. Bir komplo teorisini mi açıklamaya çalışıyordu yoksa onu sevdiğini mi söylüyordu?

"Seninle ve benimle ilgili her şey kâğıt üzerinde olmuyor. Nasıl bir şey biliyor musun? İzlemeyeceğine yemin ettiğin ama sonra çok bağlandığın ve gerçekten sevdiğin o kötü reality şovlardan biri gibi. I . . . Seni gerçekten seviyorum." Dorsey ağzından çıkan sözcüklere hayret ediyor gibiydi. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Nefesinde sert kahve ve sigara dumanı kokuyordu.

"Dorsey, ben-" Liza başladı.

"Dün gece beni dizlerimin üstüne çöktürdün, Liza. Ve kollarımda seninle uyanmak istiyorum." Adamın sesi kızın üzerinde gürledi ve kız bu etkiden dolayı kendinden nefret etti.

"Dorsey. Elimizdeki şey Hotel Washington'da bir gece için harika ama ya ışık? Peki ya yanlış şarabı içtiğim büyük kurumsal etkinliklerde ya da Elektrik Slayt'ın olmadığı aile toplantılarında? Bu küçük şeyler inşa eder. Ben sizin dünyanızdan değilim-"

"Biliyorum ama seni de bunun bir parçası yapabilirim. Sana bir daire bulabilirim, gizli ama zevkli bir yer. Belki Georgetown'da bir yer."

"Peki ben Georgetown'dayken sen hâlâ Philadelphia'da mı yaşayacaksın?" Liza kollarını kavuşturdu.

"Elbette, Philadelphia benim evim. Ama sana biraz huzur vermek istiyorum, Liza." Dorsey adımlarını hızlandırdı. "Bahsettiğin gibi, annenle ilişkiniz sorunluydu. Belki etkileşimlerimizi en aza indirebiliriz? Bunun nasıl çok fazla olabileceğini görebiliyorum," dedi.

Çok mu fazla? Liza onun gizli fantezisini planlamaya devam izin verip vermemesi gerektiğini düşündü ama masadan bir kâğıt ağırlığı alıp kafasına fırlatmamak için elinden geleni yaptı.

"Dorsey." Liza'nın sesi, içindeki mutlak isyanın aksine sakindi. "Sana *Güzel Kadın* fantezinin bir parçası olmak istediğimi belli ettiğim için çok özür dilerim. Geçen gece eğlenceliydi ama orada durması gerekiyordu. Muhtemelen ciddi bir ilişki son erkek sensin, *eğer* teklif ettiğin şey buysa bile. Görünüşe göre sen

Daha esas hatununuz bile olmadan beni kalıcı yan hatununuz olarak ayarlamaya mı çalışıyorsunuz?"

"Yan piliç mi? Liza-"

"Yanındaki kadın gibi. Kız kardeşin Jennifer'ı ziyaret ederken bir şehir arabasında kafa yaptığın kadın."

"Hayır. Hayır, Liza, Jennifer ve ben bir şey değiliz-"

"Seninle yarım bir ömür geçirme fırsatına balıklama atlayacağımı sanıyorsan beni tamamen yanılıyorsun. Kokain yoğunluğunu alabilir ve kendi başının çaresine bakabilirsin," dedi Liza soğukkanlılıkla.

Dorsey'nin yüzü önce buruştu, sonra karardı. "Bu kadar mı yani? Dün gece sana harika vakit geçirdiğimi söylemek için mesaj attım, sen de bana üç patlıcan emojisi ve bir şeftali gönderdin! O zamandan beri ne oldu? Hissettiklerimde yalnız olduğumu mu söylüyorsun? Bugün birdenbire benimle hiçbir şey yapmak istememenin bir nedenini söyle."

"Affedersiniz ama *benimle* hiçbir şey yapmak istemiyormuşsunuz gibi geliyor. Annemle etkileşimimi en aza indirmemiz gerektiğini söylüyorsunuz çünkü o çok fazla!"

"Hayır. 50. yıldönümü galasında herkese torunlarının 'güzel saçları' olacağını söyledikten sonra onun çok fazla olduğunu söylediniz. "

Liza bu son söz karşısında yüzünü buruşturdu. "Ne olmuş yani? *Ben* annemin üstüne sıçabilirim, senin *değil.* Eğer mesele bu olsaydı," diye devam etti, "o zaman bu seni bir daha *asla* görmemem için yeterli olurdu. Ama aynı zamanda gerçekten boktan bir arkadaşsın. WIC bana babanın ölmeden önce işine bir yatırım sözü verdiğini söyledi. O parayı ondan saklamak için elinden gelen her şeyi yaptığını söyledi."

"WIC neden birdenbire ağzınızdan çıkıverdi?" Dorsey öfkelendi. "Aylardır onun adını söylediğini duymadım. Şimdi de *benim* mantıklı ve doğru itirafımı yüzüme vururken onun ne hissettiğiyle mi bu kadar ilgileniyorsun? Bunların hepsi önemsiz saçmalıklar. İlk tanıştığımızda o küçük egonu zedelememiş olsaydım, şimdi tepemde olurdun."

Liza'nın çenesi gerildi. "Beni sevmeyi değersiz televizyon programlarını sevmekle kıyaslarken beni egolu olmakla suçlamaya nasıl *cüret* edersin?"

"Tamam, ben-"

"Ve insanlar onlara bok gibi davrandığında ailem ve arkadaşlarım için *her zaman* endişeleneceğim," dedi Liza. "Kız kardeşimin şu anda depresyonda olmasının nedeni olan bir adamla asla birlikte olamam. David'e dünyanın en tatlı insanı olan, karıncayı bile incitmeyen, iyiliğin tanımı olan kız kardeşimi terk etmesini söyledin." Liza'nın sesi dalgalandı.

"Kız kardeşin çok sevimli ama kabul ki onunla hiç ilgilenmiyor gibiydi. Ayrıca içki sorunu varmış gibi görünüyordu. Kar fırtınasının olduğu o gece seni tüm içkilerini sulandırırken gördüm ve ertesi sabah korkmuştun. Bunu gözlerinde gördüm. David'in babası ölüyor ve şu anda iyi bir durumda değil, bu yüzden ona ailesine odaklanmasını söyledim. Çünkü, evet, Janae ona karşı biraz soğuk görünüyordu."

"Kız kardeşim hakkında bir şey biliyor musun? Çocuğunun öldüğünü, sinir krizi geçirdiğini ve yavaş yavaş kendini toparlamaya çalıştığını biliyor musun?" Liza'nın sesi titriyordu. "Kederinin ilk aşamalarında alkole sarıldı ve ben korktum. Ama o sadece utangaç ve temkinli biri. Bunda yanlış bir şey yok. Onu ne kadar sevdiğine karar vermek sana düşmez. David'e umutsuzca aşıktı ve tünelin sonunda bir ışık görüyordu ve yeniden kendine dönüyordu. Sonra da arkadaşına 'Senden hoşlanmıyor' mu diyorsun? Bu ne cüret? Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Liza bu noktada bağırıyordu.

"David'in bunların hiçbirini bilmediğini söyleyebilirim. Ve eğer kız kardeşiniz bu kadar aşık olsaydı, belki de hayatının bu büyük bölümünü paylaşırdı," dedi Dorsey.

"Yani, her neyse, ama bu senin işin değildi. Kendini bir başkasının aşkının hakemi yaptın ve yanıldın."

Dorsey bir an sessiz kaldı. "Görünüşe göre beni bir daha görmemek için epeyce nedenin var." Ceketini aldı. "İlişkimizi yanlış anladığım için özür dilerim. Bir daha *asla* olmayacak." Dorsey kapıyı açtı ve neredeyse Chicho'yu yere devirerek kendini şehir evinden dışarı attı.

"Dorsey miydi o?" Chicho'nun gözleri büyüdü. "Ona ne dedin sen?"

" " '

oda, FaceTime üzerinden bile. "Dorsey, hangi kadın buna evet der ki?"

"Bunu daha çok bir ilişkinin faydalarının mantıklı bir sunumu olarak düşündüm. Karşı tarafa neden iyi bir anlaşma yaptıklarını göstermek." Dorsey bunu söylerken kulağa nasıl geldiğini duydu. Uykusuzluk mantığı geçen gece kafasında bir anlam ifade etmişti, ama reality TV karşılaştırmasından dolayı içten içe homurdandı.

"Ama senden hoşlandığına dair önemli bir işaret vermişti ve sen bunu gerçekten yüzüne vurdun. Hiçbir kadın kendini bu kadar ucuz hissetmek istemez. Isaiah konusunda çok yanılıyor ama sen de kendine iyilik yapmıyorsun."

"Senden ve Jennifer'dan bahsetti ..." Dorsey, konuşmanın en kafa karıştırıcı kısmı olan "yan kız" suçlamasını kız kardeşine açtı.

"Babasının başucuna yaptığım ziyaret mi? Neden?"

Gigi sordu. "Hiçbir fikrim yok," dedi Dorsey.

Telefonda uzun bir duraklama oldu. "Olamaz. Jennifer'ın geçen günkü yazısı." Gigi telaşlanmış gibiydi. "Eski bir fotoğrafımızı kardeş olduğumuza dair çılgın etiketlerle birlikte paylaşmış."

"Eğer Liza bunu görseydi ..."

"Oh, bunu kesinlikle gördü. Senin olduğunu düşündü-"

"Onu diğer kadın yapmak," diye bitirdi Dorsey. "*Peki ya sen ve Jennifer?*" diye sorsaydı, *Dorsey* onu doğru yola getirirdi. Onun hakkında yanlış fikirlere sahipti. "Artık çok geç," dedi Dorsey. Neden ona karşı yanlış anlamaya devam ediyordu?

"Ne demek istiyorsun?"

"Ona bir daha geri dönmeyeceğimi ve iyi bir hayat sürmesini söyledim."

"Vay be, eskiden erkeklerle çıktığıma inanamıyorum. Neden ona Isaiah hakkındaki gerçeği söylemiyorum?" Gigi bunu Dorsey'nin inanmadığı bir kayıtsızlıkla söylemişti.

"Gigi, seni bozuk ilişkimin sunağında kurban etmeyeceğim."

"Hayır, ona söylemek istiyorum." Gigi'nin sesi sertleşti. Dorsey bu inatçı tonu biliyordu. Yerleşmeye başlamıştı.

"İstemiyorum"

Gigi onu gerçekten hayal kırıklığına uğratmış görünüyordu. Kahretsin, o yüz acıtıyordu.

"Hala Liza'ya karşı ailenin bozulmamış itibarını korumaya mı çalışıyorsun? Bak, gerçekleri yanlış biliyor, bunu düzeltmek yeterince basit, ama sen - senin tüm zihniyetin hala kendini korumakla ilgili. Masaya üstün olmaya çalışarak geldin. Isaiah'ın kötü haber olduğunu bilmemesinin nedeni imajınızı korumaya çalışmanızdı. Ona Isaiah'tan bahsetmek için çok fırsatın oldu. Liza, Isaiah'ın her konuda yalan söylediğini bilmeli. Bu gerçekler sorununu çözecektir, sonra da geri kalanı için özür dileyebilirsin."

Dorsey inledi. "En son ne zaman özür dilediğimi biliyor musun? 2006 yılıydı."

"Ve Liza kadar ilginç birini bulmanız 2046'yı bulacak."

, - .

Otuz altı sorudan bir diğeri:

27 Numara: Eğer yakın bir arkadaş olacaksanız
Birisi için neleri bilmesinin önemli olacağını lütfen paylaşın.

Merak etme. Bir daha senin için kendimden geçmeyeceğim.
Bu metin sadece vicdanımız rahat bir şekilde yolumuza devam edebilmemiz içindir.

1. David'e yoluna devam etmesini söyledim. Kız kardeşinin geçmişini bilmiyordum.
Bunun için özür dilerim.

2. Jennifer ve ben değiliz ve hiç olmadık. I
Birinin hiçbir teşvik olmaksızın size karşı hak sahibi olduğunu hissetmesinin nasıl bir şey olduğunu bildiğinizi düşünürdüm. #playcousin

3. Kendime ve potansiyelime sahip çıktığım için özür dilemeyeceğim.
ama seni sevmenin benim için ne kadar büyük bir sürpriz olduğunu anlatacak uygun bir benzetme bulmakta zorlandım. Bunu anlatmanın en iyi yolu bu değildi. Özür dilerim.

4. Isaiah iyi bir adam değil. Bu benim anlatacağım bir hikaye de değil.
Perşembe günü saat 20:15'te sizi arayabilirse kız kardeşim sizinle bir hikaye paylaşmak istiyor.

Liza mesajı silmek istedi ama merakı onu ele geçirdi ve bunun yerine üç kez daha okudu. Kız kardeşi onun fikrini değiştirecek ne söyleyebilirdi ki?

OceanofPDF.com

8:15

Y . '.

Dinle ya da dinleme."

Liza arama düğmesine bastı.

Arayanın sesi kararsızdı. "Abla, her şey yolunda mı? Son birkaç gündür müzik her yerde. Normalde işten eve dönerken müzik dinlemeyi severim ama her şey çok kızgın ve üzgün."

"Merak etmeyin; istasyon ayrıca kataloğumu güzel, mutlu bir Top 40 olarak değiştirmemi istiyor. Dört dakika içinde kıçınızı sallayabileceğiniz bir müzik olacak." Liza telefonu kapattı.

Kapı küçük bir sesle çalındı. Baş yapımcısı elinde bir pano ile göründü.

"Merhaba Liza, en az beş yeni şikayet var. Ve üst kattakiler sana verdikleri listeyi çalman gerektiğini söylediler, sadece sana verdikleri şarkı listesini. Özür dilerim."

"Gelecek haftaki Pinoy şovum ne olacak?"

"Sadece sana verdikleri şarkı listesi."

,

sekiz on dörtte ve bir çağrı bekledi. Telefon çaldığında, Liza alo dediğinde tatlı bir ses cevap verdi.

"Merhaba, ben Gigi Fitzgerald. Biz-"

"Seni hatırlıyorum, Gigi. Isaiah ile ne yapman gerektiğini bilmiyorum ama Dorsey konuşmamız gerektiğini düşündü."

"Kardeşimin etkileşim konusunda biraz utangaç olabileceğini ama kötü biri olmadığını söyleyerek başlamak istiyorum. Bunu kastettiğini sanmıyorum-"

"Oh, sorun değil. Hepsi bu... önemli değil." Şu anda Dorsey'i coşkulu bir şekilde savunacak havada değildi.

"Tamam, seni tutmayayım. Ben genç bir kızken Isaiah'ın annesi saçlarımı örerdi. Muhtemelen on bir yaşımdan beri ona aşıktım. On sekizinci yaş günümde bir şirket kurmasına yardım etmemi istediğini söylediğinde yüzümün aldığı şekli bir düşünün."

"Gigi, Dorsey sana söylediyse özür dilerim-"

"Liza, cesaretimi kaybetmeden önce her şeyi anlatmama izin ver."

"Tamam." Liza'nın telefonu tutuşu sıkılaştı.

"Bir yıl içinde benden elli bin dolardan fazla bedava işçilik ve yüz on yedi bin dolar emanet parası aldı."

Liza tüm bunları sindirmeye çalışıyordu. "Vay canına, Gigi. Senden çaldı mı?"

"Hayır, karşılıksız verdim. Aslında onun için ailemin arkadaşlarından kırk bin dolardan fazla para çaldım. Herkes bunun bir dolandırıcılık olduğunu anladığında, yakayı ele veren ben oldum. En fazla on beş ila yirmi yıl ve hayatımın geri kalanında sicilime işlenecek bir suçla karşı karşıyaydım. Ailemin bunu temizlemek ve suçlamalarımı düşürmek için parası vardı. Ama hala bir sabıkam var ve hayatımın geri kalanında beni takip edecek. Sonradan öğrendim ki Isaiah her şeyin benim fikrim olduğunu belirten bir beyanname imzalamış ve sonra da ülkeyi terk etmiş. Isaiah ile ne yaparsanız yapın, eliniz kolunuz bağlı yakalanmadığınızdan emin olun. Kendini meşruiyete sarıyor ve sadece insanlardan alıyor."

Yavaş yavaş, sürünen bir utanç göğsüne doğru ilerlemeye başladı. "Onun nasıl bir adam olduğunu öğrenmeme izin verdiğin için teşekkür ederim." Bu bilgi onun içinde buz gibi kırılmış gibiydi. Gigi'ye inanıyordu. Ama Netherfield ile yaptığı bu iş, yani teklifi kesinlikle bir aldatmaca değildi. Tüm uygun kanallardan geçiyorlardı. Teklif boyunca gerekli mali kontrolleri *kendisi* yapmıştı.

Elbette bu farklıydı.

On sekiz yaşında aşk acısı çeken biri değildi. Ama zihninin arkasında sessiz ve sakin şey bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Liza?"

"Evet?"

"Eğer tekrar karşılaşırsak, Netherfield Galası'nda saçına yaptığın o şeyi bana gösterebilir misin? Dorsey seni gördüğü en güzel stil olduğunu söyledi."

"Oh, şu kıvrım mı? Çok isterdim-" Liza sözünü kesti. Lanet olası saç makyajı neredeyse onu o adamın evine geri götürüyordu. "Kesinlikle, Gigi."

Telefonu kapattıktan sonra Liza kesik kesik bir nefes aldı. WIC onu kampanyasına dahil etmekte çok acele etmişti. Janae ona yapmamasını söylediği halde hareketini ona teslim etmişti. Bu, askıda kalan pek çok soruyu yerine oturttu. Neden onun hakkında internette fazla bir şey bulamamıştı? Neden onu galada terk etmişti? Neden Dorsey'e saldırması konusunda bu kadar ısrarcıydı? Biri hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirdi? WIC'in yalanlarını ne kadar kolay yuttuğunu hatırlayınca midesi bulandı.

Dorsey ona itirafta bulunduğunda, kendi gerçeğinden başka bir şey söylememişti, bu gerçek onu olumsuz bir duruma düşürse bile.

Ona olan hisleri hakkında bu kadar açık konuşmuşken bunları ona nasıl söyleyebilirdi? Onunla bir daha asla yüzleşemezdi. Kibri, aptallığı, onunla ilgili her hikayeye inanma isteği - her *korkunç hikayeye*
-Onu utandırdı. Kendinden utanıyordu ve eğer onu bir daha görürse, bu çok erken olacaktı.

Bu korkunç karar hatasını telafi edebilecek miydi?

Büyükanne onu böyle buldu, yastığına sarılmış ağlıyordu; omuzları titriyordu, gözleri kızarmış ve şişmişti.

"Liza, bebeğim, bu tür ağlamaları bilirim."

"Sadece üzgünüm, büyükanne." Liza'nın sesi, iyi görünmeye çalışmanın verdiği güçle çatallaştı.

"Bu sadece Aretha Franklin'in düzeltebileceği türden bir üzüntü." Büyükanne altından Liza'telefonunu çıkardı. Aretha en üst düzey sanatçılar için ayrılmıştı.

Sadece duygular. Duygusal barın en üst rafındaki likördü. Aretha'nın o arabanın arkasında orgazm olduğunu duymuştu. Kalbi o kadar doluydu ki. Ve Soul'un Kraliçesi şimdi boş olan kalbini yatıştıracaktı.

"Bu telefondan 'Ain't No Way'e nasıl ulaşabilirim?" Mükemmel bir şarkıydı. Aretha sevgilisine onu içeri alması için yalvardı ve Büyükanne Liza'nın başını okşadı, ellerini Liza'nın kıvrımlarındaki kare kısımlardan geçirdi. Bu onarıcıydı ve Liza kendini büyükannesinin göğsüne doğru ağlamaya bıraktı.

"Sanırım birinin kalbini kırdım," dedi Liza sonunda hıçkırıklar arasında. "Bunu hak etmediler."

"Liza, gerçekten Colin hakkında tereddüt mü ediyorsun?" Büyükannenin sesi kuşkulu ve biraz da endişeliydi.

Liza'nın başı büyükannesinin göğsünden kalktı. "Ne?"

"İskenderiye'den eve döndüğünden beri dayak yiyorsun ve ben de düşündüm ki-"

"Hayır, büyükanne."

"Bak, arkadaşın Lucia'nın şu anda çok güzel bir hayatı olduğunu biliyorum. Pahalı arabalara biniyor, havalı insanlarla tanışıyor ve kocaman bir yüzüğü var ama sen böyle mutlu olmazdın Liza, olmayacağını biliyorum."

"Ah, büyükanne, biliyorum. Onun hayatını istemiyorum ve"-son kısmı aceleyle söyledi-"Chicho için mutluyum." Tam olarak doğru değildi ama yeterince söylerse öyle olacaktı.

"Peki, sorun nedir bebeğim?" Büyükannenin başka seçeneği kalmamıştı. Dorsey'i neden ondan saklamıştı?

"Biri *vardı*," diye başladı Liza.

"Umarım şu gösterişli olanı kastetmiyorsunuzdur..." Büyükanne sustu. "Yani, WIC çok çekici biri. Ama o gece sana gelememesi hiç hoşuma gitmedi." Büyükanne düşünmek için durakladı. "Sonunda o Bay Bok Kokmaz'la dans ettin."

Liza başını yeniden büyükannesinin göğsünden kaldırdı. Sesi titremesini kaybetmişti. "Hayır, onunki *normal*." Liza başını salladı. "Hayır, yani, o öyle biri değil. Böyle düşünmüyor."

Büyükanne, Liza'ya biraz Bev'i hatırlatarak ofladı. "Burada hiçbir cana yakınlık yarışmasını kazanamıyor."

"O David gibi değil. Muhtemelen üzerinde serpme olan hiçbir şey sipariş etmemiştir. Ama kaba biri *değil*. Bunu bilmen benim için çok önemli, büyükanne." Liza büyükannesinin yüzünde onay aradı.

"Tamam." Büyükanne şaşkın görünüyordu. "Tamam, artık biliyorum."

Liza'nın Dorsey'i savunmasıyla ilgili herhangi bir kuşkusu varsa bile bunu belli etmedi.

"Büyükanne, hiç çok kötü bir hata yaptın ve bunu düzeltip düzeltemeyeceğini bilemedin mi?"

"Ah, evet." Liza onun yine konuşmakla boğuştuğunu görebiliyordu. Uzun bir aradan sonra iç çekti. "Büyükbabanın üzerine bastım, biliyorsun." Liza'dan gelmeyen bir kınama bekledi. Ama şaşkınlık . Büyükannesi Bev'i evli erkeklere tutkusu yüzünden hep azarlamıştı. Büyükannesinin böyle büyük bir ilişki hatası yapacağını hiç düşünmemişti.

Liza sessiz kaldı. Bu gerçek anın yumuşak büyüsünü bozmak istemiyordu. Büyükanne yavaşça devam etti.

"Büyükbaban Vietnam'daydı ve ben çok yalnızdım. Sonunda ondan af dilemek zorunda kaldım. Affetmek sana uzun bir yol aldıracaktır, Leese." Eski lakabının Aretha'nın yumuşak tınısıyla birleşmesi Liza'nın midesini alt üst etti.

Liza, "Bence bu kişi bir tür sonsuza dek kesip atma tipi," dedi. "Birinin affetme kapasitesi *onun* hakkında sizden daha çok şey söyler."

Liza büyükannesinin içine daha da gömüldü; onu saran yumuşaklığı, artrit merheminin buruk kokusunu, gülsuyu parfümünün ve pembe yağlı saç kreminin yumuşak kıvrımlarını seviyordu. Büyükanne uzun zamandır hayatındaki en sağlam şeydi, ama onun sağlam varlığı Liza'nın aklına onu her zaman rahatlatan başka birini getirdi. Büyükanne'den uzaklaştı; rimeli yaşlı kadının omzunda örümcekli iki hilal oluşturdu. Liza ipek astarlı türbana uzandı ve Büyükanne onu çekip çıkararak kemik beyazı saç bulutunun statik elektrikle yükselmesine izin verdi.

"Benim için yağlayabilir misin?"

Liza ayağa kalktı ve oturan büyükannesinin arkasına yerleşti. Ellerini meşgul etmekten, pamuksu saç telleri düzgün küçük sıralar halinde ayrılana kadar onlarla uğraşmaktan mutluydu. Parmağını Mavi Büyü'ye batırarak büyükannesinin yumuşak kafa derisi üzerinde gezdirdi.

Bir sırrı bir sırla takas etmeli miydi? Büyükanneye Dorsey hakkında her şeyi, ne kadar yanıldığını anlatmalı mıydı? Ama her şey çoktan parmaklarının arasından kayıp gitmişti. Haftalardır ne kadar çok bedava iş yaptığını söylediğinde büyükannesinin yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görmek *istiyor muydu*? Ne kadar çok yalanı yalayıp yuttuğunu? Gülümsüyormuş gibi yapıp WIC'in Dorsey'e sırf "aşağı" görünmek ve onun ilgisine layık olmak için bok atmasına nasıl izin verdiğini? Kendisinin bu yanını, yani sığ, zayıf, aptal, saf yanını büyükannesiyle paylaşmak istemiyordu. Bunun yerine Mavi Büyü'yü başka bir sıraya sürükledi.

, '

sisinden çıktı. Sonuncusundan beri "36 Soru" mesajı almamıştı. IFF'ler yok, sabahın dördünde selfie'ler yok, GIF partileri yok, hepsi sıfıra altmış. Dorsey'in onunla işi gerçekten bitmişti. Ayrıca on binden fazla takipçi kaybetmişti. Cehennemden gelen bu hız treninin bir dibi yok gibiydi.

Pinoy hip-hop etkinliği için gün geldiğinde, Liza radyo istasyonunun kendisine verdiği programı bir kenara bırakarak Dorsey ve Park'ın kendisine tavsiye ettiği tüm sanatçıları çaldı. Dinleyiciler yerel şeflerin Filipin yemeklerini tatmak ve derme çatma dans pistinde dans etmek için radyo istasyonuna geldi. Filipin Büyükelçiliği birkaç fotoğraf çekmek için bile geldi ve dergiler ve haber spikerleri müzisyen seçimi hakkında onunla röportaj yaptı. Tüm övgüleri danışmanları Joseph Park ve Dorsey Fitzgerald'a verdi. Radyo istasyonunun tişörtlerini ve bira kutularını dağıtmak ve topluluk üyeleriyle röportaj yapmak için standın dışına çıktığında, kalabalığı sürekli Dorsey için taradı. Gelmeyeceğini biliyordu ama sahip olduğu son şey umuttu ve o bile üzereydi. Ne demişti ki

Kar fırtınasının olduğu gece mi? Biriyle işi bittiğinde, onunla ilişkisini tamamen keserdi.

Her şey çok iyi gidiyordu. Son uluslararası hip-hop seansı büyük bir başarıydı. Bu Liza'yı mutlu etmeliydi.

Güldü, gülümsedi ve tüm doğru şeyleri yaptı ve söyledi. Medyada çıkan tüm yazılar onu övüyor, yükselişte olduğunu söylüyordu ama çalıştığı kanalın bir kağıt fabrikası gibi pembe fişler dağıttığını bilmiyordu. Sözleşmeyle zorunlu kılınan şarkı listesini çöpe atmıştı ve ne kadar popüler olursa olsun, son büyük isyanı fark edilmeyecekti.

Hava karardığında Liza uyuyor, gündüz olduğunda ise çalma listeleri hazırlıyor, yemek yiyor ve Marvel filmleri izliyordu.

Liza, yaptığım her şeyde seni görüyorum. Seni hissediyorum.

Stüdyoda geçirdiği zaman ile evde geçirdiği zaman arasında ne kadar zaman geçtiğinden asla emin olamıyordu. Etkileşimleri geneldi ve sivri dilinden her zaman en çok rahatsız olan ailesi, onun yokluğunda kaybolmuş gibiydi. Liza yavaş yavaş günlerin daha sıcak geçtiğini fark etti; baharın kuş seslerinin yerini dışarıdaki mahalle çocukları almıştı. Kız kardeşi David olmadan New York'ta başarılı oluyor ve aileye para gönderiyordu. Büyükanne pencere tipi klima ünitesini odasına geri koydu. Yaz gelmişti ama Liza'nın tarçın rengi teni bronz ışıltısını kaybetmiş, saçları ipek bir eşarbın içinde kalmıştı; açmayı umuyor ama asla açamıyordu. Bev odaya girip çıkıyor, Liza'nın saçlarının durumu, odasının kokusu ve yüzünün şişliği hakkında yorumlar yapıyordu.

Annesi yatağının üzerine bir zarf bıraktığında Crown Royal Apple'ın üçüncü kadehini içiyordu. Zarf kalın ve kremsi beyazdı, üzerinde altın varak vardı. Paralı biri onu bir yere çağırıyordu. Kalbi yerinden fırladı. *Bu Dorsey olabilir miydi?* Liza bu fikrin bir an için aklından çıkmasına izin verdi. Onunla herhangi bir dostluk ya da "-lik" tazelemeyecekti. Kız kardeşini savunduğu için kendini kötü hissetmeyecekti ama WIC düşüncesi boğazını sıkmaya devam ediyordu. Tekrar suçluluk duygusuna kapılmadan önce kendini durdurması gerekiyordu.

Liza, kollarımda seninle uyanmak istiyorum.

Tekrar yukarı baktığında annesi kapının önünde duruyordu. Büyükanne kapının yanındaki zeminin tozunu alıyormuş gibi yapıyordu. LeDeya boynunu büktü ve Liza'nın elinden mektubu almak için büyükannesinin yanından geçti.

"Neden bir şeyler yapman sonsuza kadar sürüyor?" LeDeya zarfın içinden kalın kâğıdı çıkardı.

Bev, "Bu, parası olan bazı insanlarla tanışmak için başka bir davet olabilir," dedi.

"Philly'deki davranışlarınıza pek olası değil," dedi büyükanne.

Bev sadece hafifçe azarlanmış görünüyordu. "Bir dahaki sefere o pejmürde papazı davet etmeyeceğim."

"Doğru ya, *papaz* çok rüküştü," dedi Liza.

"Affedersiniz?" Bev'in boynu Liza'ya doğru döndü. Liza dönüp bakma zahmetine katlanmadı ve mektubuna atladı.

"Deya, sakın mektubumu açma!" Liza mektubu için tekrar zıpladı.

"Çok geç, seni küçük hobbit." Deya mektubu Liza'nın ulaşamayacağı bir yerde tuttu ve sahte bir İngiliz aksanıyla okudu.

Filipin Amerikan Mirası organizasyon komitesi sizi, Filipinler Cumhuriyeti'nin Amerika Birleşik Devletleri Büyükelçiliği'nde gerçekleştirilecek çeşitli etkinlikler sırasında Filipin kültürü, mirası ve tarihinin üç günlük kutlamalarına onur konuğumuz olarak katılmaya davet ediyor.

Platformunuzu Filipinli hip-hop ve diğer kültürel ifade araçlarını vurgulamak ve kutlamak için kullandığınız için teşekkür ederiz.

Planlanan etkinlikler arasında bir film gösterimi, konferans, Filipin çalışmaları konferansı ve bir Barrio Fiesta var! Ayrıca Filipinli Amerikalıların Filipinler'e katkılarını sergileyen bir sergi de yer alacak.

"Sıkıcı." LeDeya mektubu Liza'nın ellerine bıraktı. Bütün ailenin omuzları çökmüş gibiydi. Büyükanne bile bir şeyler umuyordu. Sözsüzce odasına geri döndü.

"Daha iyi bir davetiyem var!" LeDeya söyledi. Bev bilerek gülümsedi. "Genç girişimcilerin eğitimine biletler." Deya Liza'nın etrafında dans etti. "New York'ta

Jersey!"

"Ne kadar tutuyor?" Liza sordu.

"Sakın başlama, Buzz Killington. Büyükannem bana banka bilgilerini verdi, böylece küçük bir para çekme işlemi yapabilirim. Bu benim geleceğime bir yatırım."

"Oh, *kesinlikle* ," dedi Liza şiddetle.

"Sana sormuyordum," diye verdi LeDeya.

"Anne, on altı yaşındaki bu kızın Jersey'deki bir MLM konferansına gitmesine izin mi vereceksin?"

"Tüm konferansa değil, sadece bu eğitime gidiyorum. Orada biraz makyaj yapma ve büyükannemin yatırımını telafi etme fırsatım var. Bu bana gerçek para kazandırabilir, takipçilerden bahsetmiyorum bile," dedi Deya kibirle. "Liza, her zaman birilerinin ışıltısını çalmaya çalışıyorsun. Eğer konu sen değilsen, kimsenin bir şey yapmasını istemiyorsun."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey. Aklı başında hiç kimse on altı yaşındaki bir çocuğun böyle bir konferansa gitmesine izin vermez. Büyükannem parasının nereye gittiğini biliyor mu?"

"Liza, sen sadece kıskanıyorsun. Oğlun WIC'in artık seni o kadar da hissetmediğini biliyorum ve o zamandan beri gerçekten üzgünsün. Emo şarkılar paylaşıyor ve girdiğin her odanın hayatını emiyorsun."

"Bilmediğin şeyler hakkında konuşma, Deya," diye uyardı

Liza. "Bildiklerime şaşıracaksın," diye karşılık verdi LeDeya.

Liza, LeDeya ve annesini iterek geçti ve büyükannesinin kapısını hızla çaldı.

Büyükanne sinirli bir şekilde kaşlarını kaldırarak cevap verdi. Görünüşe göre onu *SVU* maratonunun tam ortasında yakalamışlardı ve bu durumdan hiç memnun değildi.

"Büyükanne, Deya Jersey'deki bir çok katlı pazarlama konferansına gitmeye çalışıyor. Ona hesap bilgilerini verdin mi? Bu delilik, değil mi?"

"Büyükanne, ben sadece makyaj işimi yürütmeye çalışıyorum. Aslında bu işte gerçekten iyiyim. Janae tatlı, iyi ve her zaman güzel olacak. Liza son derece sıkıcı olsa da akıllı. Maurice'in sırtını dayayacağı koca bir İslam Ulusu var. Benim neyim var? Ne inşa edeceğim? Liza sadece

Birinin ondan daha etkili olduğunu görmeye dayanamıyorum," diye sızlandı LeDeya.

"Büyükanne-" diye başladı Liza.

"En azından denememe izin vermelisin," diye yalvardı LeDeya.

Büyükanne dudaklarını büzdü. "Ah, Liza. Makyaj yaparken ne tür bir belaya bulaşabilir ki? MLM, Avon gibi bir şey, değil mi?"

"Büyükanne-"

"Liza, kızın biraz yaşamasına izin vermelisin. Sen de gitmelisin."

"Asla olmaz!" LeDeya bağırdı. "Liza, WIC'in sana verdiği eşarpları almama izin ver. Onları gerçekten çıkaracak kadar mütevazı değilsin."

"Sen tam bir veletsin, Deya!" Liza karşılık verdi. O eşarplardan nefret ediyordu ama onları LeDeya'nın üzerinde görmektense çöpe atmayı tercih ederdi.

"Sen o dandik elçilik sanat gösterin için hazırlan ve Insta'da canlı yayında para yığışımı izle!" LeDeya geri bağırdı.

Liza oflayıp pufladı ve kapısını çarptı. Kız kardeşine ne kadar kızgın olsa da, Liza hem annesine hem de büyükannesine karşı duramayacak kadar kendi acıma duygusuna gömülmüştü.

OceanofPDF.com

IKI TIP INSAN

Kimden: RVillanueva@PHEmbassy.gov
Kime: DFitz@PemDevCo.com

Sevgili Bay Fitzgerald,

Daha önceki davetlerimizi kaçırmış olabilirsiniz, ancak size DGÖ'nün Filipinler'deki çalışmalarının elçilikteki etkinlikte ne kadar önemli bir yere sahip olacağını hatırlatmak istedik! Anneniz adına bir ödül almanızı çok isteriz ve VIP yerinizi hazırlayabilmemiz için mümkün olan en kısa sürede RSVP yapmanızı rica ediyoruz.

Cevabınızı
bekliyorum, Roberto
Villanueva

Dorsey hastaydı. En azından son altı hafta içinde onu soran herkese sürekli bunu söylüyordu. Bu bahaneyi o kadar çok kullanmıştı ki, taziye çiçekleri almaya başlamıştı. Liza'nın yeğeni, Janae'nin oğlu hakkındaki haberler zihninden geçiyordu. Varışta ölmüştü. Anne babası ve kardeşi için de aynı açıklama yapılmıştı. Bir çocuğu kaybetmeyi hayal bile edemiyordu. Zavallı kadının akıl sağlığı hakkında spekülasyonlar yapmıştı. Sabahları ayağa kalkması bile bir mucizeydi. Tek kelimeyle . Bu kadar açık bir suçluluk hissetmeye alışık değildi.

Janae'yi yanlış anlaması bir şeydi. Ama Liza'nın ailesini yerden yere vurduğu ve onu bir apartman dairesine yerleştirip saklamaya çalıştığı için utanıyordu. İkisi için de bir vaha olmasını kastetmiş olsa bile, bunu sanki oynamaya hazır olana kadar bir deliğe saklayacağı bir oyuncakmış gibi söylemişti. O saklanacak bir kadın değildi; o gururluydu.

Bunu ona söylemeliydi. Dorsey, Liza'ya bir metres gibi evlenme teklif ettikten sonra ona edepli olması konusunda vaaz vermişti. Gigi ve Isaiah'nın hikâyesini örtbas etmişti çünkü bu Fitzgerald ailesi *ve kendisi* için kara bir lekeydi *ama* şimdi Isaiah insanları dolandırmaya geri dönmüştü, belki Liza'nın önemsediği topluluğu bile, çünkü Dorsey *kendi* sırlarına büyük saygı duyuyordu.

Berbat ettim.

Her şeyi berbat etmişti.

Longbourne'un önünden birkaç kez geçmişti; hatta Bennett'*lerden* biriyle *tesadüfen* karşılaşmayı umarak park edip etrafta dolaşmıştı. Artık mahalleyi daha farklı görüyordu; İtalyan tarzı mimariye sahip iki katlı eşsiz evler ve Queen Anne tarzı evler. Fort Stanton Rec Center'daki birkaç basketbol maçında kıçına tekmeyi yemişti. Sahada sadece takıma kazandırdığı yetenekleri önemsiyorlardı. Onun hayatına getirdiği neşenin kısmını hissetmek için kesinlikle onun mahallesine musallat oluyordu.

Hatta bazı uzun yürüyüşlerinde Maurice'e bile rastlamıştı. Liza'nın küçük kardeşi adımlarını hiç bozmadı ve onunla birlikte mahallede yürümeye başladı - sessiz ve düşünceli bir şekilde. Maurice onu Frederick Douglass'ın eski evi olan ve mahallede diğer evler gibi saklı duran Cedar Hill'de gezdirdi. O, Maurice ve Gigi o devasa sandalyenin yanında turistik bir fotoğraf bile çektirmişlerdi. Onun mahallesinde hesapsızca yürümüş ve daha önce sadece külleri gördüğü yerde güzelliği görmüştü. Onun sevdiği şeyi sevmek istiyordu.

Onsuz da iyi olacaktı. O da gün boyunca iyi olacaktı. Ama geceleri, onun anıları yatak odasında onu kovalıyordu. Dudakları, onu öptüğünde vücudunun onu karşılamak için yükselişi, *şimdi* bal ve vanilya gibi koktuğunu bildiği boynundaki o çukur, en hassas noktasını öptüğünde inleyişi... Her şeyi ansiklopedik bir doğrulukla hatırlıyordu. Rüyasız bir uyku çekmek için geceleri içmeye başlamıştı. Ama uyandığında, kalbi ve bedeni hâlâ onun için acıyordu.

Sosyal medyada sessiz kalmıştı. Ona yazdığı pek çok doğrudan mesajı ve mesajı yazıp silmişti. Sonunda, söyledikleri ve yaptıkları üstesinden gelinemeyecek kadar fazlaydı.

Geri çevirdiği etkinliklerin hiçbirinde onu görecek gibi değildi. Kız kardeşi de dünyayı onun Kore'de gizlendiğine ve bir iş gezisinin eski fotoğraflarını paylaştığına inandırmak için harika bir iş çıkarmıştı.

Katılmak *istediği* tek etkinlik DC'deki büyükelçilikte düzenlenen Filipin mirası kutlamasıydı. Annesinin insani yardım çalışmalarını devam ettirmesinin kutlanacağını biliyordu. Annesini bir şekilde gururlandırmak için orada olmak istiyordu. Orta sınıf annesi, babasının *varoşlarda* yaşadığını düşünen pek çok züppeyle karşılaşmıştı. Annesi onun Liza'ya ve Bennett ailesine davranış biçiminden utanırdı.

Dorsey, annesinin dağınık parmaklarıyla barbekü yerken ve köylülerle geleneksel danslar yaparken çekilmiş görüntülerini gözden geçirdi. Eşit derecede zarif, dokunulmaz, ayakları yere basan ve anaç bir kadındı. Liza'nın komünal dansla ilgili sözleri aklına geldi. *Dünyada iki tür insan vardır.* Bunu şimdi o kadar iyi anlıyordu ki. Kendilerini bir ana teslim edenler ve herhangi bir şeyi gerçekten deneyimleyemeyecek kadar kendi kafalarının içinde olanlar. Kendisi çok uzun zamandır ikincisiydi.

OceanofPDF.com

ÇADIRIN DIŞINDA

L .

"Peki söyle bakalım yaz geldiğinde başka neler planlıyorsun?"

"Şey ..." Arayan kişi söyleyecek daha fazla şey arıyordu. Liza'nın gözleri kapıdan telefona kaydı. "Sanırım yeni sandaletler alabilirim."

"Sandaletlere bayılırım! Bantlı olanları sever misin?"

"Sanırım." Arayan kişi açıkça tükenmişti. "Dokuz numaralı arayan ben miyim, değil miyim?" diye sordu.

"Dokuz numaralı arayanı yıllar önce bulduk-" Liza ölü havanın yumuşak sessizliğini duydu. "Sanırım onu kaybettik; hadi onu geri getirmeye çalışalım." Ama pantolonlu bir kadın kapıyı iterek içeri girdi ve Liza karnında büyüyen dehşetle hızla bir şarkıya geçti.

"Bayan Bennett, bugün çok popülersiniz."

"Her gün," diye düzeltti Liza. "Bu, bölgedeki en yüksek reytingli üçüncü program."

"Evet, bu konuda. Radyo istasyonu farklı bir yöne gidiyor gibi görünüyor."

"Ben de öyle duydum." Liza masadaki grafitiyi kaşıdı.

Pantsuit, "Önümüzdeki birkaç ay içinde istasyonumuzu yeniden markalaştırmaya başlamayı planlıyoruz ve sizin markanız teklif çadırımızın biraz dışında kalıyor," dedi.

"Teklifleriniz tam olarak nedir? Ekim ayında Noel müziği mi? En iyi 40 yetişkin çağdaş?"

"Şimdi, Liza, hayal kırıklığını anlıyorum-"

"Hayal kırıklığı! Neden her zaman umursayan tek kişi ben oluyorum ve kimse beni umursamıyor?"

"Bunun zor bir haber olduğunu biliyorum ama herkes bunun sıkıntısını hissediyor. Hiç de kişisel olmayan basit bir ticari işlemi içselleştiriyorsunuz."

"Bu cümlelerin gerçekten işe yarayıp yaramadığını merak ediyorum. 'Kişisel almayın' ve 'bu sadece iş' dediğinizde, insanlar gerçekten gözlerini kurulayıp canlanıyor mu?" Liza titriyordu.

"Şey-"

"Birisi işini kaybederken bunun ne anlamı var?" Liza'nın mikrofonu döndü ve neredeyse Pantolonlu'nun yüzüne çarpıyordu. Geriye sıçradı ve takım elbisesini düzeltti. Liza tırnaklarını avuçlarının içine bastırdı.

"Eşyalarınızı toplamanız için sizi yalnız bırakayım," dedi Pantsuit sessizce.

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapandı ve Liza kulaklıklarını darmadağınık köşeye fırlattı. Herkes onun hakkında haklıydı ve o her konuda yanılmıştı. Kendini ortaya atarak ne kazanmıştı ki? Liza'nın aklı annesiyle yapacağı kaçınılmaz konuşmaya takıldı. İç çekecekti. "Ben sana söylemiştim" deme fırsatını kaçırması imkânsızdı. Erkek kardeşi ve LeDeya ellerinin arkasından gülecekti. Büyükanne başını sallardı.

WIC'in cazibesi onu kör etmişti ama o teklif üzerinde gerçekten çalışmıştı ve bunun için para almayı hak ediyordu. WIC'den kaçıyordu ama yaptığı iş için küçük bir ücret alabilirse, bu onu kaçınılmaz bir ofis geçici işi bulana kadar idare edebilirdi. Geleceği hakkında gerçekçi olmasının zamanı gelmişti. Uluslararası insani yardım yapmak istiyorsa, bulunduğu yerden başlamalıydı - şehri blok blok iyileştirmek.

OceanofPDF.com

RAYLARIN DIŞINDA

Kimden: DFitz@PemDevCo.com
Kime:
DupontS@PemDevCo.com

Sharon, bu sana DFitz ve DFatz'ın iki farklı hesap olduğunu üçüncü kez hatırlatışım. Henüz yönetim kurulu toplantısı yapmadım, ancak şirketin iş güvenliğim konusundaki spekülasyonlarını takdir ediyorum.

Aşırı geç kaldığı için bir stajyeri uzaklaştırdığımızı duydum. Araştırmalarım sonucunda evini kaybettiğini ve her sabah Jersey'den buraya gelmek zorunda olduğunu öğrendim. Bu uzaklaştırmayı derhal iptal edin. Ve tren biletini tamamlamaya ya da çalışma saatlerini uzatmaya çalışalım. Gelecekte, iş performansındaki değişikliklere karşı cezalandırıcı yaklaşımımızda daha düşünceli olmamızı istiyorum.

Saygılarımla,
D

On erkek ve bir kadın cilalı meşe masanın etrafında dudaklarını büzmüş ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde oturuyordu. Hava sıcaktı ama toplantı odasının içindeki sıcaklık buz gibiydi. Kimse kıpırdamadı, kimse kolunun içine öksürmedi, kimse masanın üzerindeki kahve sürahisine uzanmadı. Netherfield mülklerinde hareket olmadığını bildirirken taş gibi, birleşik bir sessizlik içinde oturuyorlardı. İzinlerin engellenmesinin ve anlaşmaların imzalanmamasının yedi numaralı nedenine geçiyordu.

"Dorsey, bak, bu iş rayından çıktı. Ne zaman arkamı dönsem torunlarım bana senin ve o ayaktakımının capslerini gösteriyor. Onu galamıza mı getirdin?"

"Büyükannesinin bahçesi-"

"Onu getirdin ve onunla dans ettin. Orada tam bir aptal gibi görünüyordun."

"Kamuoyunun gidişatını değiştirdiğini görmüyor musunuz? Kazandığını görmüyor musunuz?" dedi siyah saçlı bir adam.

Hampden, "Seni tam istediği yerde tutuyor," diye uyardı. "Bu yüzden biraz araştırma yaptık." Dorsey'e doğru bir dosya uzattı.

Diğer yönetim kurulu üyeleri birbirlerine ihtiyatla baktılar. "Hampden, bunu yapmamaya karar vermiştik," diye başladı biri.

Hampden, "Üzgünüm ama bu iş çok ileri gitti," dedi. "Liza Bennett'in kız kardeşinin eski sevgilisiyle konuşabildik, kız kardeşinin akli dengesi yerinde olmayan bir alkolik olduğunu söylüyor. Dahası, annesi evli erkeklerle yatmak konusunda oldukça ünlü. Torunlarım onun bazı fotoğraflarını nasıl mem haline getireceklerini biliyorlar, böylece organik görünüyor."

"Sarhoşken araba kullanırken küçük çocuklarını öldüren eski sevgilileri mi?"

Etrafında öfke parıldıyordu. Bu insanlar kim olduklarını sanıyorlardı? Bu insanlar *onun* kim olduğunu düşünüyordu? "Kendisinin ve kardeşlerinin üniversite masraflarının bir kısmını karşılayan abla bu mu?" Sesi titriyordu. "Biz böyle biri değiliz. Eğer bu anlaşmayı yaparsak, bu kendi alnımızın teriyle olacak, kendini savunamayan insanların sırtından değil." Dorsey meşe masaya vurdu.

Bay Hampden, "Bu saflık tam da bu projenin başarısızlığa uğramasının nedenidir," diye kükredi.

"Peki ya diğer tüm geliştirme anlaşmaları? Ben geldim ve istisnasız hepsini kapattım," dedi Dorsey.

"Netherfield'in şirketin stratejik planı için ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz. Federal inşaat ihalelerine girmek istiyoruz ve bu da bizim yolumuzdu. Birinin pantolonuna girmek istediğin için işi yüzüne gözüne bulaştırdın." Masadan kınama sesleri yükseldi. Hampden bugün her şeyi ortaya döküyordu.

"İçeri girmenin başka bir yolunu bulabiliriz," dedi Dorsey. Onu kızdırmalarına izin vermeyecekti.

"Beklemekten yorulduk, Dorsey. Korkarım bu küçük deney işe yaramıyor. Yeni bir CEO için ciddi bir arayışa başladık."

"WCO-" diye başladı Dorsey.

"Kovuldun." Bu söz odada bir silah sesi gibi sekti.

WCO'yu dağıtacaklardı. Mali baskıları gerekçe göstererek tüm okulları ve yetimhaneleri kapatacaklardı. Annesini hayal kırıklığına uğratmıştı ve sonuç olarak biyolojik annesi gibi kadınları da hayal kırıklığına uğratmıştı. Hayatında ilk kez istediğini elde edememişti. Liza onu reddetmiş ve düpedüz kovmuştu. Belirsiz bir şekilde kovulmuştu. Annesinin mirası da işiyle birlikte silinip gidecekti.

onu aradı mı? Doğru ya, çaresizdi.

WIC kafeye ünlü biri gibi girdi. Güzel kadınların başları döndü. Parlak bir gülümseme takındı ve Liza'nın yanına oturdu.

"Hey, güzelim."

"Um, hey." Kalp atışları bir sporcununki kadar yavaş ve sabitti.
Bilginin libidonuza yapabilecekleri inanılmaz.

Havalı bir vekil öğretmen gibi sandalyesini çevirerek geniş bacaklı bir şekilde oturdu. "Gönderdiğin teklif belgesini inceledim. Bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Elbette. Seninle bazı şeylerin üzerinden geçmek istedim ve-"

"Bu vergi indirimlerini almak harika bir fikir ama sermaye sorunumuza yardımcı olmayacak," diye araya girdi. Liza'ya kalın portföyü uzattı. Gülümsedi ve Liza onun dişlerinde ıspanak ya da brokoli olduğunu görünce mutlu oldu.

Liza paketin sayfalarını çevirdi ve yazıların arasındaki kırmızı çizgileri not etti. "Çok fazla kesmişsin."

"Sadece çok fazla bürokrasi içeren kısımlar."

"Bunlar mali gözetimi sağlayan kısımlar," diye düzeltti Liza. "Paranın gitmesi gereken yere gittiğini nasıl bileceğiz?"

"Organizasyonumuzun kendi gözetimleri var," dedi WIC yumuşak bir sesle. "Ve bu da Siyah İsrailliler, değil mi?"

"Liza, tabii ki."

"Sadece her yeri aradım ve hiç kimse bu bağış toplama çabasını duymamış."

"Pekâlâ Liza, neden arkamdan iş çeviriyorsun? Beni tam olarak neyle suçluyorsun?"

"Sizi hiçbir şeyle suçlamıyorum. Sadece bağlantılarının haritasını çıkaramıyorum." Liza onun gözlerindeki öfkenin hızla parladığını gördü. Halka açık bir yerde olduğu için memnundu. Bunu kendi başına o açmıştı. Aylar önce yapması gereken bir durum tespitiydi bu. Onun haklı olmasını *istiyordu* ve o da yol boyunca boşlukları doldurmuştu. İradesinin gücüyle onu bir şövalyeye dönüştürmüştü. Dorsey hakkındaki duygularını onaylamıştı ve o da bunu bir köpek yavrusu gibi yalayıp yutmuştu.

"Oh, bunun ne hakkında olduğunu biliyorum." Yakışıklı yüzü kaşlarını çattı. "Money Bags'in ona vurmasına izin verdin, değil mi?" Kaba bir kahkaha attı.

"WIC-"

"Ve sana susamış kız kardeşiyle ilgili acıklı bir hikaye anlattı. Ama şuna cevap ver. Gigi koca bir lezbiyen. Onu nasıl bir tuzağa çektim?" dedi. Gigi'nin bahsetmediği bilgileri veriyordu. İhtiyacı olan tek kanıt buydu.

"WIC, bu toplantı rayından önce-"

"Çok haklısın, bu iş raydan çıktı. Bana bu çemberlerden atlamam gereken bir teklif verin. Bunu kârlı hale getirmek için bile kaç tane avukata ve muhasebeciye ihtiyacınız olduğunu biliyor musunuz? Bu benim için işe yaramaz."

"WIC, bu çok fazla işti. Yakın zamanda radyo istasyonunda işten çıkarıldım ve-"

"Para almayı mı umuyordun?" WIC bir kahkaha attı. "*Bunun* için mi?"

Liza yüzünü bir arada tuttu. "Zamanımın ve uzmanlığımın bir değeri var, WIC." Sesindeki titrek tondan nefret ediyordu.

"Ne kadar, Liza? Belki de Dorsey'i aramalıyım, çünkü içimden bir ses senin değerini *çok* iyi bildiğini söylüyor." Ceketini açtı. "Ama Tiffany kolyelerim yeni bitti."

Liza'nın görüşü bulanıklaştı ve çenesinin içini o kadar sert ısırdı ki kanın metalik tadını alabildi. Tek kelime etmeden elindeki ılık kahve fincanını adamın suratına fırlattı. Evrakları topladı ve gözyaşları dökülmeden önce kafeden dışarı çıktı.

OceanofPDF.com

DATU

Bu, süre için kişisel hesabımdan yaptığım son canlı paylaşım olacak. Sosyal medyaya biraz ara vermeye karar verdim. Şimdiye kadar hepiniz kanalı kaybettiğim haberini duymuşsunuzdur. Denedim, millet. Canımı taktım ve gerçekten denedim. Netherfield bir kayıptı. Bir dolandırıcı tarafından kandırıldım. Platformum gitti.

Küllerimden doğacağım. Sadece henüz nasıl olacağını bilmiyorum.

Teşekkür ederim @TuffGrrl56, başımı dik tutacağım. Bir dahaki sefere beni gördüğünüzde yeni bir bakış açısına sahip olacağım. Kendim hissetmekte zorlanırken size şu anda umut veremem. Şimdilik barış, fıstıklar!

LeDeya, Liza'ya tek kelime bile etmeden New Jersey'e gitti. Bu çok inciticiydi. O ve Janae kadar yakın ama yine de kardeştiler.

". . . Ve seyahat ederken her şeyi düzenli bırakmalısınız," dedi Liza.

"Bu çok kaba. Ama ne bekliyorsun ki? Deya bu," dedi Janae. Görüntülü sohbet ediyorlardı ve Liza konuşurken Janae'nin saçını ve kıyafetini eleştirmesine izin verdi.

Liza saçını çekti ve Janae yüzünü buruşturdu. "O atkuyruğu olmaz; şık bir şey dene."

Liza, tel tokaları hâlâ takılı olan kabarık Afro atkuyruğunu çekip çıkarırken, "Ah," diye yakındı.

"Sana bunları düzleştirmeni söylemiştim," diye onu uyardı Janae. Liza saçlarını şık bir atkuyruğu şeklinde geriye doğru taradı ve EZ uzunluğunda bir yaki atkuyruğunu

baş. Sonra, düz bir tam patlama için ön tarafa bir saç tokası koydu. Liza geri çekildi, böylece kız kardeşi telefon ekranından tüm görünümü görebiliyordu.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi Janae. "Ama farklı bir at kuyruğu dene."

"Bu bandaj elbiseyi ödünç almama izin verdiğiniz için teşekkür ederim." Liza saç ve aksesuarlarla dolu plastik bir kutuyu karıştırdı.

"New York'ta bununla ne yapabilirim? Aslında alabilirsin. O elbiseden sonra birkaç kilo aldım ve şimdi üzerimde düpedüz uygunsuz duruyor."

"New York'u seviyor musun?"

"Öyleyim! Sadece görüşmelere gitmek bile çok gerekli bir adımdı," diyor Janae.

"David'le konuştuğunu biliyorum," dedi Liza.

Janae içini çekti. "Onun paylaşımını gördüğünü biliyorum, Liza." Janae ve David derin alıntılar ve ellerinin çevrelendiği resimler paylaşıyorlardı. Yeniden başlamışlardı ve belli ki ciddiydiler ve Janae yeniden umutlu görünüyordu.

Liza, Janae'nin muhtemelen onun ders kitabı karamsarlığını istemediğini biliyordu, bu yüzden fazla zorlamadı. Dorsey'le olan ilişkisini kız kardeşine hiç anlatmadığı için çok memnundu. Bu utançla asla yaşayamazdı.

"Rapor edilecek bir şey olursa size haber veririm," dedi Janae ve sonra konuyu ustalıkla değiştirdi. "WIC ile konuştun mu?"

"Neyse ki hayır. Onunla bir daha asla konuşmak istemiyorum."

"O çıkarcı bir pislik," dedi Janae. "Seni bazı suç faaliyetlerine bulaştırabileceğini düşünmek! Yani siz ikiniz hiç ... . ?"

"Hayır."

"Hepimiz ona neden bu kadar yavaş ısındığını merak ediyorduk. Mükemmel görünüyordu." Janae, Liza'nın incelemesi için sunduğu ikinci örgü atkuyruğunu kabul ederek başıyla onayladı.

WIC'in Liza'nın içinde kök salmak için hiçbir zaman mücadele etme şansı olmadı - BB'den sonra değil. Liza hayatını iki bölüme ayırdı: Blue Bell dondurmasından önce ve Blue Bell dondurmasından sonra. Liza böyle bir şeyi Janae'den saklamaktan nefret ediyordu ama ona *bir* şey söylerse her şeyi anlatmak zorunda kalacaktı. Ve bu kadar uzun süre sessiz kaldıktan sonra, tüm gerçeği söylemek gittikçe zorlaşıyordu.

"Tamam, şimdi o dar elbiseyi biraz mücevherle süsle. Bu gece gözleri üzerine çekeceksin, küçük kardeşim."

"Evet, seksen yaşındaki Filipinli ileri gelenlerin gözleri!" Liza espri yaptı. "Yerinde olsam, alabileceğimi alırdım!" Janae şaka yaptı.

Liza bitiş düğmesine bastı ve aynada parlatıcısını tamamladı. "Nasıl hissetmek istiyorsan öyle giyin," diye mırıldandı kendi kendine.

Liza trene beş santimlik topuklu ayakkabılarla bindi ve Dorsey'nin şehir arabasının rahatlığını hatırladı. Emniyet kemerini nasıl aradığını ve parmak uçlarıyla Liza'nın ağrıyan göğüslerinin tepelerini nasıl sıyırdığını. Bunu bilmiyordu ama o zaman ona sahip olmuştu.

Liza şımarık bir prenses gibi davrandığı için kendini azarladı. *Lanet bir şehir arabası için hüzünleniyorsun.*

Janae elbisesi konusunda haklıydı. Çok fazla göz alıyordu. Ne yazık ki metroda, çoğu takdir etmek yerine tehdit eden gözlerdi. Kesinlikle eve Uber'le dönecekti. Onaylamak için Instagram'ını kontrol etti Dorsey'nin Seul, Kore'de çekilmiş bir fotoğrafı çıktı. Liza biraz rahatlamıştı. Bağışçılar listesinde Pemberley'i görmüş ve Dorsey'nin orada olabileceğinden korkmuştu. İsteyeceği son şey Dorsey'nin onun nerede olduğunu takip ettiğini düşünmesiydi. Ama o Gangnam tarzı hayatını yaşamaya devam ediyordu.

. ona karşı rahatsız edici derecede saygılıydı. Elli yaşlarında bir adam ona *mano po*, *yani* genellikle yaşlılar için kullanılan geleneksel saygılı bir selam verdi. Önümüzdeki yarım saat içinde buradan gitmeye karar verdi. Herkese teşekkür edecek, fotoğraf çektirmek için gülümseyecek, Gigi'yi alacak ve arka kapıdan sıvışacaktı.

Tam yirmi yedi dakika sonra bir yan kapı buldu ve arkasından hızla kapatarak dışarıdaki ferforje kapılara doğru ilerledi. Şüphesiz bu, bir ömür boyu yetecek kadar sevinç gösterisiydi. Elleri titreyerek Hazinedar sigarasına uzandı ve çakmağındaki alevin ışığını yakalayan altın topukları fark etti.

Bir metro istasyonundan yürüyordu. Sokağın sahibi gibi görünüyordu ve diz hizasındaki body-con elbisesi üzerine ikinci bir deri gibi oturmuştu. Öndeki derin V yaka, göğüslerinin üzerinde uzanan ve onun dikkatini çekmek isteyen çapraz askılı detaylara sahipti. Hâlâ topuklu ayakkabılar canını yakıyormuş gibi yürüyordu ama bu hiçbir şeyi ortadan kaldırmıyordu.

Ağzı açık bakıyor olmalıydı çünkü yanan sigarası ağzından yuvarlanarak ıslak kaldırıma düştü.

Yanıp sönen ışık dikkatini çekti ve dondu kaldı. "Kim var orada?" dedi.

Dorsey gölgelerin arasından çıktı. "Merhaba, Liza."

"Aman Tanrım. Merhaba. Hiç düşünmemiştim." Liza kekeledi. Dorsey onu ilk kez bu kadar telaşlı görüyordu. Güzeldi. Onun yanında sürekli böyle davranırdı. "Sen Kore'de değil misin?" dedi.

"Şu anda mı?"

"Evet." Liza ikiye . "Şu anda."

Gözlerini onunkilere dikti. "Ben buradayım."

"Hepinize çok güzel üniformalar veriyorlar," dedi Liza gülümseyerek ve barong tagalog'unun organze ve ipek kumaşına dokundu, geleneksel yüksek yakalı tunik gömleğinin önü altın iplikle zarifçe işlenmiş girift kıvrımlara sahipti. Dorsey'nin midesi onun dokunuşuyla sarsıldı - bu kadına karşı hissettiği içgüdüsel arzu öylesine somuttu ki. Bir bıçakla kesilebilecek kadar kalındı. Eğer kadın izin verseydi, hayatının geri kalanını söylediklerini telafi etmek için harcayabilirdi. Ama kadın buna izin vermezdi. Kibar davranacak, o binlerce wattlık gülümsemesini takınacak ve onu nazikçe "*Güzel Kadın* fantezisiyle" baş başa bırakacaktı.

Arkasından Gigi'nin seslendiğini duydu ve gözlerini devirdi. "Datu, yemin , eğer burada sigara içiyorsan . . ." Gigi ışığa doğru fırladı. Soluk soluğaydı, sanki bir süredir Dorsey'i arıyormuş gibiydi. Bakışları Liza'ya kaydı. "Vay canına."

Dorsey, "Whoa doğru," diye mırıldandı. "Sen tam bir tilkisin," diye patladı Gigi.

Liza kocaman ve ışıl ışıl gülümsedi ve Dorsey'nin kalbi onu görünce göğsünde hızlandı. Gigi'ye doğru başını salladı. "Sen de hiç fena ,

Hanımefendi," dedi Liza. Gigi Liza'ya sıcak bir şekilde sarılırken Dorsey hâlâ garip bir şekilde duruyordu.

"Ee, Liza," diye başladı Dorsey. "Ne, nasıl-" "Seni buraya getiren nedir?" Gigi sözünü bitirdi.

"Ben davetli bir misafirdim. Benim"-Liza düzeltti-"Pinoy hip-hop etkinliğimiz muazzam bir başarıydı."

"Dinledim. Filipinler için mükemmel bir liste hazırlamışsınız," dedi Dorsey.

"O senin listendi, Dorsey."

"Ve sen de benim bir araya getirmeyi düşünemeyeceğim parçalarla bir hikaye anlatan ateşli bir çalma listesi ."

"Teşekkürler. Bunun anlamı çok büyük." "Hayır, ben teşekkür ederim."

"Ve teşekkürler-"

"Tamam, bir sonraki duraktan önce bu teşekkür treninden inmem gerekiyor," diye araya girdi Gigi.

Dorsey kız kardeşine hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Liza'nın koyu isli kirpiklerinin altındaki iri kahverengi geyik gözlerine baktı. Ona sormak istediği o kadar çok şey vardı ki:

- Benden hala nefret ediyor musun?
- Yaklaşık iki ay önce olduğu gibi gülebilir ve hissedebilir miyiz?
- O zaman sana dokunduğum gibi dokunabilir miyim?

Son iki aydır zihninde Liza'yla olan ilişkilerinin önemli anlarını canlandırıyordu. Eğer ona sadece bu geceyi verirse, gururlu aşk itiraflarıyla bunu mahvetmeyecekti. Aslında, hiç gururu kalmamıştı. Onun önümüzdeki üç saat boyunca kendisiyle aynı odada kalmasına razı olacaktı.

Öğrenci.

Gigi, "Sonrasında sınav olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye takıldı.

Liza gülümsedi ve parmaklarını ten rengi dokulu duvar kâğıdında gezdirdi. Bu geceyle ilgili her şeyi hatırlamak istiyordu. Elçilikleri ziyaret etmek ona seyahat etmek gibi geliyordu. Ana salonda çocuklar ileri gelenlerin arasına girip çıkıyor, yaldızlı yelpazeleri olan güzel dansçılar geleneksel kur yapma ritüellerini sergiliyorlardı. Liza sahneye bile çıkarıldı ve karmaşık bir ip dansı yaparak kendini utandırdı. Erkeklerin Dorsey'i nasıl takip ettiklerini ve kadınların onun eşliğinde nasıl süslendiklerini fark etti. Geleneksel kıyafetlerini giymiş olan Dorsey uzak bir krallığın prensi gibi görünüyordu. Kemik rengi fildişi ve altın süslemeli tuniğinin içinde vakur ve görkemli, LeDeya'nın deyimiyle *damlayan* bir havası vardı.

Galeri turu başlıyordu ve Gigi kolunu Liza'nın koluna doladı. "Sana annemizin en sevdiğim fotoğraflarından birini göstereyim." Gigi Liza'yı bir çocuğun elini tutan zarif sarışın bir kadının resmine götürdü. "Burası annemin Dorsey'i bulduğu yer ve orada kurduğu yetimhane," diye açıkladı.

Liza'nın gözü başka bir fotoğrafa takıldı. Dorsey korkunç bir doğal afetten sonra bir çocuğu enkazdan çıkarıyordu. Daha genç ve zayıftı ama gözleri çok netti. Başlık kafa karıştırıcıydı. Adı yanlış yazılmıştı.

Dorsey sessizce kız kardeşinin arkasında belirdi ve başlığa dokundu. *Aynı parfüm*, diye fark etti Liza. Bu özel kokuyu bir daha asla alamayacağını düşünmüştü.

"Bu benim Tagalog adım." Yüzünün sorduğu anlaşılan soruyu yanıtladı. Kolu yukarı uzandı ve kızın omzunu sıyırdı.

"Blank Datu?" Liza bu ismi dilinde denedi.

"Bu Boş Datu-Ramos," dedi. "Bu bir soyadı. Uzun hikâye." Dili kelimelerin üzerinde zahmetsizce yuvarlandı. İsim kulağa bir vaat gibi geliyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Datu." Yeni bir adamla tanışıyormuş gibi hissediyordu. Sonunda tamamen gördüğü biriyle. Ama aynı zamanda zaten sevdiği biriyle.

"O zevk bana ait, *Alizé*," diye karşılık verdi Dorsey. Liza yüzünü kapattı. "Aman Tanrım."

Dorsey, "Adını alkollü bir içecekten aldığını söylemeyi unuttun," diye alay etti.

"Her gün unutmaya çalışıyorum." Liza inledi. "Bu bilgiyi kilit altında tutuyorum. Doğum belgem falan var mı sende?"

"Hayır, ama elçilik davetiyeniz çantanızdan düştü." Dorsey kalın kâğıdı ona uzattı.

Liza'nın eli kâğıdın üzerine kapandı ve avucunun içini sıyırdı. Gözleri bir silah sesi gibi onunkilere dikildi. Ondan uzaklaşmamıştı. Ona alan bırakmıyordu ve Liza onun yakınlığı karşısında nefesi daraldı.

O gece yaptığın gibi öp beni.

Ağzını üzerime koy ki daha önce öldüğüm gibi öleyim.

Kollarında beni hayata döndür.

Dorsey, "İskenderiye'de sana kötü bir şekilde yaklaştığımın farkında olduğumu bilmeni istiyorum, Liza," dedi. Derin bir nefes aldı. Kendini kırbaçlanmak için hazırlıyormuş gibi görünüyordu.

Liza başını salladı. "Neredeyse her konuda yanılmışım, Dorsey," dedi onun gözlerine bakarak.

"26 numaralı soru. Hazır mısınız?" Gözleri onun üzerinde kaldı.

Liza başıyla onayladı. Onu tekrar kendi ritmine alıştırıyordu. Onun söylediğini duyana kadar bunu ne kadar özlediğini bilmiyordu.

"Şu cümleyi tamamlayın: 'Keşke paylaşacak biri olsaydı ... . ' "

Neden sadece gerçeği söylemedi? Zaten her şeyini kaybetmişti. Başka ne vardı ki? "Yatağım," dedi Liza.

Dorsey bir adım daha yaklaştı. Çenesindeki kaslar titriyordu ve o inanılmaz koyu gözleri hipnotize edici ve hareketsizdi. Boğazını temizledi ama hiçbir şey söylemedi.

"Şimdi tamamlıyorsun," dedi Liza. " 'Keşke paylaşabileceğim biri olsaydı ... .
' "

"Kederim," dedi Dorsey. "Keşke kederimi paylaşabileceğim biri olsaydı." Gözleri, annesiyle birlikte ormanda odun keserken çekilmiş fotoğrafına gitti.

"O yolculukta sıtmaya yakalandığını hatırlıyor musun?" Gigi'nin sorusu büyüyü bozdu. Liza bir sisin içinden çıkıyormuş gibi başını salladı. Burada bir oda dolusu insan vardı.

"*Sıtmaya* mı yakalandın?" Liza sordu. "Ah, evet," dedi Dorsey.

"Haftalardır hastaydı," dedi Gigi. "Ve bu da Dorsey'in açtığı kız okulu." Gigi başka bir resmi işaret etti. Pürüzsüz kahverengi omuzları loş ışıkta parlıyordu.

"Dayan." Liza göğsünü tuttu. "Mozambik'te kızlar için okul mu yaptırdın?" Bu çok fazlaydı. Liza onun yüzündeki sevinci, bu hayattan ne kadar gurur duyduğunu görebiliyordu. "Bununla ilgili bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Sanırım ekibin yarısı sıtmadan ölmüştü ama okul yine de zamanında açılmıştı." Her şey yerli yerine oturmuş gibiydi. O, CEO rolüne itilmiş bir hayırseverdi, tam tersi değil. Kalbi bu insani yardım dünyasındaydı ve o sadece diğerinde oynuyordu.

Başını kaldırdı ve adamın dumanlı gözlerini tekrar yakaladı, sonra hızla uzaklaştı. Ona doğrudan bakmak çok acı vericiydi. Işık artık o kadar parlaktı ve adamın gerçek yüzü ona o kadar aşikârdı ki, bunun tek yaptığı kendini daha da aptal gibi hissetmesine neden olmaktı. Kalbi göğsünde sıkışıp kalmıştı. Bu insanların önünde gerçek gözyaşları dökecek *değildi*. *Beni sevdiğini söylediğinde yalancı bir pisliği savunduğum zamanı hatırlıyor musun? Peki ya seninle konuşmak yerine bir Instagram gönderisine inandığım zamanı?* Ah, suçluluk duygusu. Midesi çalkalanıyordu. Liza hızlıca başını salladıktan sonra kendini ayırdı ve çıkışa doğru ilerlemeye çalıştı. Burada olmak çok rahatsız ediciydi.

Ama Dorsey daha hızlıydı ve son anda uzanıp kızın bileğini yakaladı.

"Yapma..." diye fısıldadı, sonra başını salladı. "Liza, Sakuting dansına başlıyorlar. Sana göstermek isterim."

Elini orada tut.

Bana sarılırsan her şeye evet derim.

"Ne yapmam gerekiyor?" dedi.

"Bu programa göre, bu dans eskiden sadece erkekler içinmiş ve sopaların kullanıldığı sahte bir kavgayı tasvir ediyormuş."

"Bekle, programı mı okuyorsun? Neden bilmiyorsun?" "Ne yazık ki ben de en senin kadar biliyorum, Liza." Dorsey onu çekti

Dans pistinin yakınında bir grup insan gülüyor ve yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda ve ucu mum gibi sivriltilmiş bambu çubukları sallıyordu. Her iki tarafı temsilen birer kişi birbirlerinin etrafında dönüyor ve bambu çubukları bir tür dövüş sanatları müsabakası taklidiyle çarpıştırıyordu. Raydan çıkmış bir Avrupa quadrille'ine benziyordu.

"Dorsey Fitzgerald ortak bir dans mı yapıyor?" Liza alaycı bir dehşetle sordu. "Bu çok karmaşık görünüyor. Başlayamam bile..."

Dorsey, "Gördüğüm kadarıyla dünyada iki tür insan var," diye dalga geçti.

Liza'nın gözleri büyüdü ve Dorsey ona bir sopa uzattı. "Sana bir silah vermek istediğimden emin değilim-"

Ama Liza bitirmesine izin vermedi ve diğerlerinin yaptığını gördüğü gibi onun yerine sopasına vurdu. Dorsey güldü ve sopasıyla yere vurdu. "Çabuk çalışıyorsun, görüyorum."

Onun liderliğini takip ederek, diğer dansçılarla daireler çizip pozisyonlar değiştirirken ona doğru yürüdü. Herkese çarptı, vurması gerekirken sopayı çarptı ve genel olarak kendini tam bir aptal durumuna düşürdü. Sonunda çocuk alıştırma oyun bölümüne itildiler.

O kadar kötüydüler.

Dansın sonuna yaklaşırken, Dorsey'in sopası onunkine havada çarptı. Sopaları hâlâ başlarının üzerinde birbirlerini çaprazlarken ona yaklaştı. Derin bir nefes alsalar vücutları birbirine değecekti. Eğer onu öpmek için eğilirse, kolları bu şekilde yukarıdayken, onu zamanında durduramazdı. Durduracağından da değil.

Haysiyet, Liza. Bir hata yaptın. Yanlış ata oynadın. Şimdi bununla yaşamak zorundasın.

"Liza," dedi Dorsey. Adamın başının mükemmel bir açıyla eğilmiş olduğunu fark etti.

Düşünmek yerine harekete geçmek. Bitirmesine izin vermedi.

Onu hızlı ve derin bir şekilde öptü, sopalar hâlâ havadaydı.

Haysiyetin canı cehenneme.

"Beni bir yere götür, Dorsey," diye fısıldadı Liza.

Adamın nefesi kesilmişti. "Herhangi bir yere."

"Senin yerin."

Dorsey hemen sonra arabasını çağırıyordu. Gigi özür dilemek ve herkese iyi akşamlar dilemek için odada bir tur atmasını istedi ama Liza hızlı hızlı el sıkışmaları ve omuz sıvazlamaları gördü ve güldü. Sanki biri görünmez bir ileri sarma düğmesine basmış gibiydi.

OceanofPDF.com

KAPALI DEVRE

Lçatı katının eşiğini geçti. Dorsey onu mutfağa doğru itti ve ağzı, onu bunaltan bir öfkeyle onunkiyle buluştu.

Dizler.

Daha önce çok yavaş, çok hesaplıydı. O ölçülü adam gitmişti. Sıcak elleri kadının vücudunu keşfetti. Mutfağın pırıl pırıl sterilliğinde, yersiz olan tek iki şey onlardı. Liza izin verse onu yemek odasında yere yatıracağından emindi. Adam boynunu öperken kalçaları tezgâha gömüldü. Onun ne kadar güçlü olduğunu neden hiç fark etmemişti? Adam onu çok az bir çabayla kaldırdı ve kadın kollarını adamın boynuna doladı. Tam boynunun kıvrımında, bu kadar yakınken, ten, sabun ve ter gibi kokuyordu - sonunda onunla doğanın istediği şekilde buluşuyordu.

"Seni istiyorum, Liza. Seni uzun zamandır istiyorum," dedi Dorsey öpücükler arasında. "Daha önce seninle işleri berbat ettiğimi biliyorum."

"Konuşma." Liza bu işin gözyaşlarıyla sonuçlanabileceğini düşünerek kafasının karışmasını istemiyordu. *İlişkimizi yanlış anladığım için özür dilerim. Bir daha olmayacak.* Son cümlesi kafasının içinde sürekli titreşiyordu. Liza boynuna ve beline dolanmış halde merdivenlerden yukarı çıktı.

"Hayır . . . Hayır, Liza, her şeyi ettim. Ama bunu düzelteceğim. Bunu telafi edeceğim." Aletinin kalın çıkıntısını kızın içine soktu. "Ve buradan başlayacağım." Onu tekrar öptü.

Islak sürtünme.

Ağzı kulağının kabuğundaydı.

Kirli sözler boynuna doğru fısıldadı. Liza paramparça oluyordu. Evlenme teklif falan etmiyordu, sadece yanıldığını kabul ediyordu. Ama sözleri neden onun içinde titreşmişti?

Bu gece için ölçülü bir yaklaşım sergileme sırası Liza'daydı. *Sadece rahat ol.* Bev'i onca yargılamıştı ve işte yine, ona her şeyini değil, sadece bir parçasını verebilecek bir adamın kollarındaydı ve en azından bu gece için bunu kabul edecekti. Kendini boş hissetmekten yorulmuştu. Bu gece onu, Dorsey ve Park'la birlikte düzenledikleri bir etkinlik için tanımışlardı. Bu gece bir galibiyet alacaktı ve bir dizi mağlubiyetten sonra buna ihtiyacı vardı. Neden yapabiliyorken skoru artırmaya çalışmasındı ki?

Yatak odasına girdiklerinde Liza ayağa kalktı ve ayrılmaya çalıştı ama Dorsey onu bırakmadı. Onu tekrar öpmek için eğildi, ama Liza geri çekildi ve parmaklarını salladı. "Daha çok zamanımız var. Bu kez on beş dakikadan fazla," diye alay etti Liza. Dorsey sanki onun gerçekten burada olduğuna inanamıyormuş gibi başparmağıyla çenesinin yumuşak derisini okşadı.

Liza onun kemer tokasını çekti. "Önceden çok aptaldım," dedi. "Kalbimi görmezden gelmeye devam ettim. Elimde onca kanıt vardı ve ben bunları görmezden geldim. Ama bunu görmezden gelmeyeceğim." Liza pantolonunu indirdiğinde Dorsey nefesini içine çekti. Liza ellerini Dorsey'in boxer külotunun sıcak pamuğunun içine kaydırdı. Boştaki eliyle iç çamaşırını kalçalarına doğru itti. Kalın siki öne doğru zıpladı ve onun için nabız gibi attı. ucunda küçük bir ıslaklık damlası belirdi. Liza dudaklarını yaladı -yapabilse onu bütün olarak yutacaktı- ve başını öpmek için eğildi. Beklentiyle sarsıldı, kendini Liza'nın sıcak ağzına sokmaya çalıştı.

"Artık birbirimizi selamladığımıza göre ..." Liza dizlerinin üzerine çöktü. Bu işte çok iyiydi ve yeteneklerini çok nadiren sergileyebiliyordu.

"Liza, eğer oradan başlarsan bu gecenin kısa süreceğini söylemekten hiç utanmıyorum. Seni çok uzun zamandır istiyordum. Yapamam-" Liza'nın ağzı üzerine kapanınca kısa kesildi. Adam ağzının derinliklerine doğru iterken Liza onun poposunu yoğurdu.

"Liza!" Başının tepesini tuttu. Aletindeki her damar Liza'nın dilinin üzerinde zonkluyordu. Adamın yakın olduğunu biliyordu.

"Aman Tanrım, Liza. Siktir et, geliyorum." Sesi gergindi ve kendini tutamayıp kadının ağzına boşalttı. Geriye doğru yatağa düştü ve konuşmadı. Liza aceleyle banyoya gitti ve lavaboya tükürdü. Biraz gargara buldu ve gargara yaptı.

Kadın odaya geri döndüğünde, adam yeniden ayağa kalkmış ve sertleşmişti. "Gördün mü? Sadece kendine inanman gerekiyordu."

Gülümsedi.

"Çok güzelsin." Avucuyla kalbini kapattı.

"Bayan Venezuela'dan daha güzel. Bayan Venezuela'dan?" Ona doğru bir adım daha attı.

"Bu"- çüküne baktı- "o aptal yorumu yaptığımdan beri senindi."

"Sert olmak için uzun bir süre." Kız şimdi onun ulaşabileceği bir yerdeydi.

"Oh, ne kadar uzun süre sert olabileceğimi öğrenmek üzeresin. Programını temizle."

"Arabam bu sefer balkabağına dönüşmeyecek, Datu." Sadece ne yapacağını görmek için soyadını kullandı. Koyu renk gözleri yumuşadı ve bir öpücük daha almak için onu kendine çekti. Elleri onun üzerinde gezindi, kıçını ve kalçalarını yoğurdu, sonra göğüslerine doğru ilerledi ve dokundukları her yerde ateş izleri bıraktı. Elbisesinin omzunu çekiştirdi ama bir yırtılma sesi duyunca durdu.

"Ben her şeyi parçalamadan önce elbiselerini çıkar." Dorsey'nin sesi boğuk ve alçaktı.

Liza bunu fırsat bilerek giysilerini olabildiğince yavaşça çıkardı. Onun kıvranmasını ve sikinin zıplamasını izlemek yeni favori eğlencesi olabilirdi. Sütyenini ona doğru fırlattı ve külotunu çıkardı. Parıldayan, beş inçlik topuklu ayakkabıları dışında çıplak duruyordu.

Yatak odası, dört direkli Kaliforniya kral yatağı için geniş bir sahneydi. Yükseltilmiş bir kürsü üzerinde duruyor ve nispeten küçük alana hükmediyordu. Dorsey ona doğru ilerlediğinde, kadın onu durdurdu. O yatağa gitmesi gerekiyordu. Adamın karanlık gözleri onu yiyip bitirmeliydi.

Liza onun kocaman yatağına tırmanarak, "Orada kal," dedi.

Çıplak teni yumuşak yorganın üzerinde çok ipeksi duruyordu. Karnının üzerine yattı, sonra başını onun serin yastığına koydu ve kıçını havaya kaldırdı. Kaydı

Parmağını kaygan kıvrımlarının arasına soktu. "Uyku kapsüllerinden sonraki gece kendime dokunur ve senin adını söylerdim, Dorsey."

"O kar fırtınasında seni masamın üzerinde becermek istedim," dedi kendini okşayarak.

Liza arkasını döndü ve bacaklarını yukarı kaldırarak sırtüstü uzandı. Işıltılı topuklu ayakkabıları ay ışığında parıldıyordu.

Tanrım, onun kendisini izleyişine bayılıyordu. Ay ışığı tenini aydınlatıyordu ve muhteşem görünüyordu.

Kadının ince bacakları büyük boy yatağın içinde zarif bir şekilde dik duruyordu ve Dorsey'in gözleri kadının parlayan merkezine takılmıştı. Dorsey şiddetli bir aceleyle ona doğru koştu ama omzuna basan yüksek topuklu ayağı onu durdurdu.

"Bunu göstermenin komik bir yolu." Liza'nın gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "Sanırım sana izin vermiş olabilirim."

"Bunu göstermenin komik bir yolu," dedi. Karşılıklı arzuları odanın içinde dolaşan, yaşayan, nefes alan bir şeydi.

Ayak bileklerini öptü ve kenara çekip kalçalarının arasına yerleşti. Adam vücuduyla onu sararken Liza içini çekti. Her yeri çok sertti ve Liza onun ağırlığını üzerinde hissetmeye bayılıyordu.

Bunu aceleye getirmek istemiyordu. Böyle bir anı bir daha yaşayıp yaşayamayacaklarını kim bilebilirdi? Ama onu şimdi içinde istiyordu. Ağzı meme ucunu kapattı ve kadın sırtını kamburlaştırdı. Düşünmeyi bırakmıştı. Adam açgözlülükle göğüslerini emerken, becerikli parmakları şişmiş, ağrıyan yarığının içine kaydı.

Sert dilinin kaygan meme uçlarında yarattığı his, kaygan klitorisine ritmik bir şekilde vuran parmaklarıyla birleştiğinde çok fazlaydı ve Liza kıvranıp mırıldandı. Şimdi yalvarma sırası ondaydı. "Lütfen, Dorsey."

"Lütfen ne?"

"Doldur beni."

"Seni ister misin, Liza?" Prezervatifi onunla alay etti.

"Yap şunu." Liza inledi.

Ve yaptı da. Adam kalın ve zonklayıcı bir şekilde kadının içine doğru kaydı ve kadının vücudu adamın etrafında sıkıştı. Çok uzun zaman olmuştu.

"Seni incitiyor muyum?" Kasları kısıtlamayla kilitlendi. Onun kendini dizginlemesini değil, içinde gürlemesini istiyordu.

"Hayır."

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle kızın içine gömüldü.

"Hepsini al o zaman," diye talep etti. Adam çekildi ve Liza refleks olarak bacaklarını onun etrafına sardı.

"Al onu." Kabzasına kadar oturana kadar daha derine itti. "Hepsini."

"Fu . ." baş döndürücü bir zevk patlaması kadının içinden geçti.

"O kadar derin ki," diye mırıldandı kulağına karşı. Sonra hareket etmeye başladı. Liza onu sıkıca tuttu, kucağından kaçmasına izin vermedi. Vücudunun onunkine attığı nazik tokatları ve derin iniltilerini duydu. Bir süre sadece birlikte hareket ettiler, birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Yoğun göz teması Liza'yı görünmez bir uçuruma yuvarlıyordu. Daha önce hiç böyle sevişmemişti; iki beden arasında gidip gelen tek bir ruh gibiydiler. Adam onun ağzını tekrar tatmak için eğildi ve Liza onun her santimini sıkıca kavrayarak boynunun çukuruna adını fısıldamasını sağladı.

"Oh, Liza!" Sanki tüm hayatı boyunca onun içindeymiş gibi hareket ediyordu. Yavaş, derin vuruşlar yerini güçlü, gıcırdayan pompalara bıraktı. Kapalı bir devre gibiydiler ve aralarındaki güç Liza'nın vücudu sarsılana kadar aktı. Kontrolünü kaybediyordu ve Dorsey'le birlikte güçlü bir boşalmaya doğru ilerledi. Orgazmının zirvesinde haykırdı.

"Seni seviyorum! Tanrım, Dorsey, seni çok seviyorum. Sakın gitme."

Onu derinden öptü, tuzlu gözyaşlarının tadına baktı ve "Seni seviyorum" sözlerini yuttu.

Liza'yı kalçalarından kavrayan adam sözcükleri tekrar Liza'nın içine soktu, sert vuruşlar Liza'nın siyah çarşafları kavramasına ve kendini bir yay gibi yukarı kaldırmasına neden oldu. Dalgalar ve olağanüstü zevk dalgaları onu tamamen açtı.

Adamın orgazmı kadınınkinin arkasına fırladı ve adam kadının üstüne yığıldı. Gitmedi. Sadece boynunu okşadı ve kulağına mırıldandı. Duyguları onu boğdu ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Sevimli küçük çığlıklar değil, yatağı sarsan ve Dorsey'i telaşlandıran derin hıçkırıklar.

"Sen . . . Seni incittim mi, Liza?" Dorsey'nin yüzü dehşete kapıldı ve Liza'nın utancı üç katına çıktı. İşte bu kadar. Saygınlığının son kalıntıları. O

Kollarını ona doladı ve kızın çığlıkları yumuşadı. Neden ona karşılık vermemişti? Neden onun acısına son verip *ben de seni seviyorum* diyememişti*?* Onu saran kolları öyle *hissettiriyordu*. Kulağına karşı yumuşak mırıltıları öyle *hissettiriyordu*. Ama diz çökmüş duygularına tekrar tamamen güvenene kadar uzun bir zaman geçecekti. *Sadece söyle, Dorsey.*

"Uyumak için harika bir yol biliyorum. Her türlü bulut oluşumunu düşünmeyi seviyorum," dedi Dorsey, hâlâ onu sakinleştirmeye çalışarak. Liza başını sallayarak onun kollarına girdi.

"Mammatus bulutları. Onlar benim favorim çünkü memeye benziyorlar."

Liza onun kollarında kıkırdadı. Belki göğüs bulutlarını düşünürse, onun dehşet verici açıklamalarını unutur ya da onlara karşılık verirdi.

"Raf bulutları gök gürültülü fırtınalarla birlikte geliyor. Merceksi bulutlar ..." Liza onun sıcak göğsünde kendinden geçti.

Bir süre sonra uyandı ve adamın cesedini zifiri karanlıkta buldu. Tekrar seviştiler - bu sefer yavaşça, yakıcı bir yoğunlukla ve konuşmadan. Çığlıkları sessizliği bozana kadar birlikte güçlü bir şekilde hareket ettiler. Liza yüzündeki ıslaklığın kendi gözyaşlarından mı yoksa Dorsey'ninkilerden mi kaynaklandığından emin değildi.

.

banyoya gitti, sonra dolaptan Dorsey'in gömleklerinden birini kaptı ve merdivenlerden aşağı indi.

Yaklaşırken onun kendisine gülümsediğini gördü. Sabah sabah çok iyi görünüyordu. Başına dokundu. Tanrım, başında bone olmadan uyumuştu. Atkuyruğu kesinlikle yana yatmıştı.

"Gömleklerimin içinde iyi görünüyorsun. Kahveni nasıl istersin?"

"Bir ton krema, şekersiz." Pencerelerden içeri süzülen güneş ve elindeki sıcak kupa ile mükemmel bir sabah olabilirdi. Ama o umutsuz aşk ilanı nedeniyle bir gariplik vardı

ve dün gece yaptığı bitmek bilmeyen hıçkırık saçmalığı. Buraya kendine rahat olmasını söyleyerek gelmişti ve geceyi bir telenovela gibi bitirmişti.

"Liza, bence nasıl ilerlemek istediğimizi konuşmalıyız." Dorsey'in sesi sertti. *Oh, işte başlıyoruz.* Sert duruş, resmi konuşma. Bir ilişki istemediğini yinelemek üzereydi. Eğer ona uzun bir yan kız kuralları listesi sunacaksa, bunu kendine saklayabilirdi.

"Hayır, Dorsey, ben-" Kapıya sert bir şekilde vurularak durduruldu. Bu tür bir vuruş bir rica değildi. Dorsey aceleyle kapıyı açtı ve Liza Gigi'nin ite kaka içeri girdiğini gördü. Telefonunu sıcak bir gübre çuvalıymış gibi uzattı.

"Liza, bu senin kız kardeşin mi?" Gigi

kaçırdı. "Oh, sanmıyorum-"

"Seni Instagram'da takip ediyorum, o yüzden bu bir soru değildi. Bu Deya'ya benziyor, değil mi?" Gigi sordu.

Liza telefonu aldı ve conscious_melanated_mind adlı bir Instagram hesabına baktı.

Sonra LeDeya'nın sesini duydu. "Bugün paramı üçe katlıyorum! Elli altı bin dolarımla geleceğime yatırım yaptım, siz de yapabilirsiniz." Kamera, hepsi de Liza'nın tanıdığı farklı dokunuşlarla yapılmış üç çarpıcı Siyah kadını gösteriyordu. "Bu amaca katkıda bulunun. Kendinize yatırım yapın ve bereketinizin üç katına çıkmasını izleyin!"

Liza'nın kalbi küt küt atıyordu. Deya bu kadar kesin bir miktar olan elli altı bin doları nereden bulmuştu? Büyükannesinin birikimlerine ve annesinin banka hesabına en son ne zaman para yatırdığını toplasaydı ...

Gigi telefona doğru başını salladı. "Liza, Isaiah orada. Sesini duydum."

Liza'nın dizlerinin bağı çözüldü.

Deya, Bev ve Granny'nin birikimlerini alıp WIC'e vermişti.

Şu kız.

Bu onları mahvedebilir.

Liza başparmağı ve işaret parmağıyla burnunun kenarına bastırdı. "Neden

bir etkinliğe katılıyor ki? On beş yaşında falan değil mi?" Dorsey

sordu.

Kahretsin.

Kah
retsi
n.
Kah
retsi
n.

Liza ayağını yere vurdu, sonra aynı hesaptaki başka bir videoya baktı. LeDeya yine oradaydı -makyajı tertemizdi, ipek eşarbı başına sarılmıştı.

"Annem bana bağımsız olmayı öğretti. İlkelerimize dayalı bir toplum inşa edelim. Şimdi bağış yapın."

Dorsey, "Bu insanlar yatırımlarını bir daha asla göremeyecekler" dedi.

"Sanırım büyükannemin ve annemin birikimleri onda. I . . . Sanırım WIC'e yatırdı," diye fısıldadı Liza. Aklına korkunç bir düşünce geldi. "Onun kadınları cinsel olarak da istismar ettiğini biliyor muydun?" Liza Gigi'ye sordu.

"Hayır, en azından henüz değil. Onun tek bir aşkı var, o da spor bahisleri."

Liza başını salladı. O büyük teklifi yazmış ve sosyal medyadaki takipçilerinden yararlanarak onun davasına itibar kazandırmıştı. Şimdi küçük LeDeya yararlı ve önemli olmak için o kadar acele ediyordu ki ailesinin birikimlerini satmıştı.

"Deya ne kadar aldı?" Dorsey sordu. "Elli
altı bin."

Dorsey ve Gigi birbirlerine baktılar. İkizlerin uyumlu tavırlarına sahiptiler. Neredeyse söylenmemiş *"ne olmuş yani "yi* duyabiliyordu.

"*Sizin* için tatil parası olduğunu biliyorum ama büyükannem bu parayı biriktirmek için elli üç yıl çalıştı ve hayatının geri kalanını bu parayla geçirmek zorunda." Savunmaya geçmemeye çalışıyordu ama bakışları parayı çok önemsiz gösteriyordu. Liza paniğin göğsüne vurduğunu hissedebiliyordu. "Onu almam gerek," dedi Liza. "Kahretsin, Jersey dört buçuk saatlik bir yol ve nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

WIC ne zaman Deya'ya kancayı takmıştı? Nasıl olur da küçük kız kardeşini korumasız bırakacak kadar bencil olabilirdi?

Dorsey'nin soğuk eli Liza'nın omzunda durdu. Kız kardeşine başıyla selam verdi ve Liza'yı sessizce çatı katının merdivenlerinden yukarı çıkardı. Gigi elinde günlük çantasıyla arkalarından koşarak geldi ve çantayı şifonyerin üzerine bıraktı. Baş aşağı dönmüş odaya hızlıca bir göz attı ama yorum yapmadı.

"Ne yaptığınızı biliyorum." Dorsey altın topuklu ayakkabılarını ayaklarının dibinde birleştirdi. "Zihninde senaryolar üretiyorsun, en küçük kız kardeşinin bir dolandırıcılık için hazırlandığını nasıl göremedin diye kendini azarlıyorsun. İnan bana ben de o yollardan geçtim. Dönmeyi bırakmalı ve onu hemen yakalamalısın."

"Tek istediği bizim ilgimizdi ..." Liza kekeledi. Dorsey örtülerin üzerinden geçip külotunu buldu, sonra Gigi'nin mücevherli saplı küçük çantasını karıştırıp bir çift zarif çizgili keten pantolon çıkardı.

"Bunlar kız kardeşimin. Dün geceki elbiseyle Jersey'e gitmek istemiyorsan gömleğim sende kalabilir. Geriye pek bir şey kalmadı." Sanki her gece böyle sevişiyormuş gibi gerçekçi bir tonda konuşuyordu.

Banyoya girdi ve sadece on saniye sonra tamamen giyinik olarak çıktı. Banyosu bir Süpermen kabini miydi? Liza hızla giyindi, kafasındaki karmaşa ve suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışıyordu. Dorsey onun elini tuttu. "Senin için bizim uçakla bir uçuş ayarlıyorum. Kırk beş dakika içinde orada olacaksın. Hareket etmeden önce Deya'dan nerede olduklarını öğrenmelisin. Sıradan olsun ki hiçbir şeyden şüphelenmesin. Sonra da New Jersey Polisini ara."

Liza dudaklarını büzdü. Liza için polisler her zaman daha çok kurtarılmaları gereken bir şey olmuştu.

"Kız kardeşinin yaşı tutmuyor ve bir şey olursa polisi araman gerekiyor..." Merdivenlerden inerlerken Dorsey sözlerini yarıda kesti.

Gigi onların aşağıya indiğini görür görmez, "Ben de sizinle gelmek istiyorum," dedi.

"Hayır," dedi Dorsey. "Kardeşine ihtiyacı var."

Liza'nın yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Maurice'i neden yanıma alayım ki?"

"Liza, kardeşin nasıl konuşulacağını biliyor ve kendini
belirli bir duruş şekli. Isaiah ile yapabileceğinizden çok daha fazlasını yapacaktır. Kulağa cinsiyetçi geldiğini biliyorum ama işe yarayacağına söz veriyorum. Maurice çok anlayışlı biri. Ona daha fazla kredi vermelisin. Onu ara arabanın onu havaalanına giderken alacağını söyle."

Liza, Maurice'in Dorsey üzerinde nasıl böyle bir etki bıraktığını bilmiyordu. Küçük kardeşinin sıkıcı biri olduğunu nadiren düşünürdü. Belki de Dorsey ailesi hakkında kötü şeyler düşünmüyordu.

"Tamam, onu arayacağım." Aslında bir yönü olduğu için, zihnini ve bedenini endişeli el ovuşturmalar yerine eylemle meşgul ettiği için minnettardı. "Dorsey, ben-" Liza başladı.

"Araba hazır. Liza, gitmen gerek." Dorsey ona arkasını dönmüş, telefonla konuşuyordu, muhtemelen dün geceyi bir hata olarak dosyalamaya başlamıştı bile.

OceanofPDF.com

TROJAN ATI

(masa!)

Fitzgerald Airbus ACJ319 kurumsal jetinde. Jetin içi tamamen sahte tavan pencereleri ve hatta sahte bir çatırtı ile doluydu

Şömine. Sıcak kremler, altın vurgular ve bal tonlarındaki ahşap kaplamalar lüks ve konforlu bir iç mekân yaratmıştı. Maurice jetin etrafında vızıldıyor, her bölmeyi açıyor ve servis tepsilerindeki her şeyin tadına bakıyordu. Bu hızla devam ederse Isaiah ile konuşamayacak kadar sarhoş olacaktı. Liza ortamın gerektirmesine rağmen bir türlü rahat edemiyordu. Ülkenin dört bir yanından gelen çok sayıdaki gazeteden birini açtı çünkü uçakta güvenlik talimatları dışında okunabilecek tek şey onlardı. *Wall Street Journal'*daki bir makale gözüne çarptı.

KALKINMA DÜNYASINDA ÇALKANTI

> Pemberley'nin (PMBY) yönetim kurulu ile üst düzey yöneticiler arasında yaşanan büyük bir anlaşmazlık, CEO vekili Dorsey Fitzgerald'ın aniden ayrılmasına yol açtı. Hareketin duyurusu Pemberley'nin yönetim kurulu başkanı Robert Bradley'den geldi. Bradley, yönetim kurulu ve üst yönetimin şirketin yeniden yapılanma çabaları konusunda "strateji konusunda anlaşmazlığa düştüğünü" söyledi. Geçici bir CEO arayışına başladılar.

Dorsey işini kaybetmişti. Annesinin hayır kurumunu yeniden canlandırmak konusunda çok umutlu konuşmuştu. Ve şimdi şeyini kaybetmişti. Acaba annesi

onun için olduğunu düşünmeye cesaret edebilir miydi? Harekete geçmekte ve onun itirazlarını ezmekte yavaş mı davranmıştı? Ona zarar verecek, hayır, onu gömecek kaynaklara sahipti. Ama hareketinin görünürlüğü artmıştı. Artık iş yapmak için gerekenler konusunda daha az titiz birini işe alacaklardı. Vatandaşların protestolarını dümdüz edip onları evsizler barınaklarına atacaklardı.

Liza birden Dorsey'yle karşı karşıya oldukları şeyin büyüklüğünü anladı. İkisi de birbirlerine sahip olabileceklerini ve hiçbir şeyi feda etmeyeceklerini düşünerek ne kadar aptallık etmişlerdi. Derin bir nefes aldı. Maurice şaşkın görünüyordu ama yine de kız kardeşinin omzunu ovdu.

"Abla, o ölmedi, sadece bir dolandırıcılığa yakalandı. Onu yakalayacağız. Hepimiz daha dikkatli olmalıydık."

Liza hiçbir şey söylemedi ama onun elini omzunda tuttu. Küçük kardeşi büyüyordu.

Liza dalgın dalgın uçağın penceresinden dışarı bakıyordu. Dorsey Fitzgerald'a geri dönülmez ve derin bir aşkla bağlıydı. O kadar aşıktı ki, annesinin mirasını ve kız kardeşinin geleceğini onun için feda etmesine izin veremezdi. İşsiz bir özenti, kıçından ısırmaya gelse bile gerçek bir değişim yaratamazdı. Ailesinin her zaman kurtarılmaya ihtiyacı olacaktı. Her zaman onun ve annesinin mirası için bir yük olacaktı. Şimdi onun, annesinin işine yaşamak istediğini görebiliyordu. Yaptığı iyi işler her zaman en son Bennett skandalıyla gölgelenecekti.

Elçilikte Dorsey'le dans ettiği o anlar onu farklı göstermişti; büyük kibrin yerini utangaç bir suskunluk almıştı. Sonra utangaçlık tekrar cömert ve güçlü bir aşığa dönüştü. Liza onun kollarında hıçkıra hıçkıra ağladığı ve çatılardan onu sevdiğini haykırdığı anları hatırlayınca inledi.

Cevap vermemişti.

Ve gitmeden hemen önce o soğuk yüz ifadesinin tekrar yerine oturduğunu görmüştü. Hiç mantıklı gelmiyordu. Adam onu aceleyle çatı katından çıkarırken dişlilerin döndüğünü görebiliyordu. Onun için neleri feda ettiğinin farkına varması çok fazla gelmeye başlamadan önce bir ay bekleyecekti. Bu, kızgınlık ve acıya giden yoldu.

Liza iç çekti. Onun içinde nasıl hareket ettiğini hayatı boyunca hatırlayacaktı. Vücudu hâlâ sevişmelerinin etkisiyle hoş bir şekilde uğulduyordu. Onsuz olmak onu çok üzüyordu ama birbirlerine çok pahalıya mal oluyorlardı.

Maurice onun yüzüne bir avuç üzüm attı. "Yemek yemelisin."

"Eğer bir şey yersem, bu senin iğrenç parmaklarından olmayacak," dedi Liza. Maurice daha sonra Liza'nın kafasına üzümleri fırlattı. *Gerçekten onun olgunlaştığını mı düşündüm?*

"Ben de bizim oğlan WIC'i araştırdım. Meğer eskiden İslam Milleti'nin bir üyesiymiş, ondan önce de Idaho'da Ortodoks bir Mormon'muş. Üç yüz bin dolardan fazla bağış almış, çoğunlukla da etrafındaki güzel kadınlardan. Her iki cemaat de sürekli kumar oynaması, aşırı borçlanması, fonları kötüye kullanması, işgücünü kötüye kullanması ve son olarak da yasadışı eşlerinden gelen çok sayıda şikayet nedeniyle onu kovdu. Bu adam ülkenin dört bir yanını dolaşarak her türlü inanandan para sızdırdı."

"Bunların hiçbirini Google'da görmedim," dedi Liza zayıf bir sesle. On altı yaşındaki kız kardeşini bir dolandırıcılık için kullanmak alçaklıktı. Sadece adamın LeDeya'dan başka bir şekilde yararlanmamış olmasını umuyordu.

"Bunu Google'da bulamazsınız. Size ağlarımda çalıştığımı söylemiştim." Maurice göğsünü yumrukladı.

"Hiç polis olmayı düşündün mü, Maurice?" Liza sordu.

"Hayır, ama belki bir ya da iki kez dedektiflik yaptım. Her neyse, bu adam gizleniyor çünkü onu arayan, paralarını isteyen bir sürü insan var. Sanırım dolandırıcıyı dolandırmanın bir yolu var. Ama bizimle Jersey'de buluşması için Janae'ye ihtiyacımız var. Bankacılık dolandırıcılığı görev gücünde olduğunu hatırla. Paranın nasıl sessizce taşınacağını biliyor," dedi Maurice. Ayağa kalktı ve Liza'nın su bardağına düşen bir üzümle turnike atma taklidi yaptı.

"Küçük kardeşim, bir şeylerin peşinde olabilirsin," dedi Liza. "İndiğimizde Janae'yi arayacağım." Uçak alçalmaya başladı. Liza yüzünü temizledi ve tavırlarını kontrol etmeye çalıştı. Uçak yere indiğinde kız kardeşini aradı.

"Herhangi bir haber var mı?" Janae sordu.

"Maurice'in bir planı var ama bir dizüstü bilgisayarla gelmeniz gerekiyor."

"*Maurice'*in bir planı mı var?" Janae tekrarladı. ", çünkü işler daha da kötüye gidiyor."

"Nasıl?"

"Büyükannem ve annem panik içinde aradılar. Paranın gittiğini biliyorlar."

"." Liza'nın kalbi boğazında düğümlendi. "Onları bulmak zorundayız. Onu öldüreceğim, sonra da dönüp kızı öldüreceğim."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bizimle Jersey'deki Teterboro Havaalanı'nda buluşabilir misiniz?"

"Liza, orası özel bir hangar. İçeri nasıl gireceğim? Bekle, *sen* nasıl oradasın?"

"Biz ... özel bir jete binmiş olabiliriz," diye çekindi

Liza. "Şu anda kafam çok karışık."

"Sen buraya gel Janae, ben sana bilgi veririm."

Yarım saat sonra Janae jete adımını attı. Güneş gözlüklerini çıkardı ve lüks odaların etrafına bakındı.

"Liza, lanet olsun, New Jersey'e gitmeyi nasıl başardın?" Ya New York onu çoktan etkilemeye başlamıştı ya da Janae siyah bir tulum giyerek bir soygun için gelmişti.

Maurice, "Dorsey F. ve kız kardeşi onun için ellerinden geleni yapıyorlar," dedi.

Üzümleri elinde zar gibi yuvarladı ve ağzına attı.

Janae kız kardeşini inceledi. Liza onun ne aradığını biliyordu; kadınların, özellikle de kız kardeşlerin gördüğü tüm o küçük şeyleri. Kız kardeşinin parçaları birleştirmesini izledi. Rimeli mahvolmuştu. Atkuyruğu örgüsü yamuk yumuktu. Üzerinde bir erkek gömleği ve Janae'nin daha önce hiç görmediği ince keten bir pantolon vardı. Ama Janae zarif bir şekilde sessizliğini korudu.

"Plan nedir, küçük kardeşim?" Janae işe koyulmak için sordu. "Tamam,

Liza nerede olduklarını bulacak. Sonra ben buluşmaya gideceğim.

Isaiah ile birlikte odaya girip Deya'nın parasını ikiye katlayacağını duyduğumu ve ben de katılmak istediğimi söyleyeceğim. Bu tür şeyleri genellikle cinsiyete göre ayırırlar, bu yüzden muhtemelen içeri girip WIC'e yaklaşabilecek tek kişi benim." Maurice şişedeki kırmızı şarabı yudumlamak için durakladı, sonra devam etti. "Janae, banka havalesi yapmanı istiyorum. Biraz para tut

Orada on beş dakikadan fazla kalmadan hesabındaki parayı al, sonra da annemle büyükannemin parasını kap."

"Ah, bir Truva atı dolandırıcılığı. Bu oldukça sofistike, ama sanırım bunu . Size tüm finansal bilgilerini verdiğinden emin olun. Ona sadece tüm bilgileriyle güvenli bir şekilde havale yapabileceğinizi söyleyin."

"Ya buna kanmazsa? Maurice o kadar parayı ona nasıl gönderecek?" Liza paniğe kapılmamaya çalışarak sordu.

"Liza." Maurice, Liza'nın onun ahkâm kesen duruşu olarak tanıdığı şekilde ayağa kalktı. "Çoğu dolandırıcılıkta iki istekli taraf vardır. Birincisi dolandırıcıdır. İkincisi ise açgözlü, istekli katılımcıdır - bu durumda WIC. Bu katılımcı, mantıklı herhangi bir insanın gerçek olamayacak kadar iyi olduğuna inanacağı bir pazarlığın *gerçekten* doğru olduğuna inanmak zorundadır. Bahse girerim ki WIC kurnaz olmaktan çok açgözlüdür. Soru sormadan bir ton para vaat etmeliyiz."

Liza ve Janae birbirlerine baktılar. Aralarında küçük bir onaylama geçti. İşe yaraması gerekiyordu.

Liza, Deya'yı aradı.

"Hey, Deya, sadece nasıl davrandığım için üzgün olduğumu söylemek istedim. Bu, nasıl girişimci olunacağını öğrenmen için gerçekten harika bir fırsat. Insta hikayeni gördüm. Gerçekten iyi iş çıkarmışsın. Kiminle sohbet edeceksin?" Liza öfkesini kontrol etmek için derin nefes alarak sordu.

"Um . . ." LeDeya'nın sesi titriyordu. "Henüz kimseyle oturmama izin vermediler. Sıramın gelmesini bekliyorum. Öğrenme kısmına geçmeden önce birkaç şey daha yapmam gerekiyor."

"Sana başka ne yaptırıyorlar?"

"Oraya buraya küçük meblağlar koyarak girişimcilik becerimi geliştiriyorum," diye hızlıca cevap verdi Deya.

Liza sesini yükseltti. "Şık bir otelde misiniz?"

"Liza, tabii ki burada büyük bir iş yapıyoruz. Yaklaşık dört otel odamız var. Ama kadınlar sadece oturuyor. Erkekler para yatırıyor. Ben de şimdiye kadar biraz yatırım yapma şansım olur diye düşünmüştüm."

"Oteliniz uyuşturucu mu?"

"Yani, Philadelphia'da kaldığımız yere hiç benzemiyor. Sadece havaalanının yanındaki sıradan bir Marriott."

"Hepinizin bir çatı katı var mı?"

"Hayır, Philly'de yaptığımız gibi her şeyi yapmadığımızı söylemiştim. Üçüncü kattayız ama burada bedava kahvaltı var!" LeDeya güldü. "Liza, eğer burada planladığım şey işe yararsa, her gün Philly'deki gibi yaşayabiliriz."

"Vay canına, Deya. Umarım senin için iyi olur." Liza aslında dişlerini gıcırdatıyordu ama bunun bir gülümseme gibi görünmesini umuyordu.

Telefonu kapattıktan sonra Maurice'e döndü. "Tek öğrendiğim, Marriott Havaalanı'nın üçüncü katında oldukları."

"Bu kadar ."

"Maurice, görüntülü aramanı açık bırak ve ön cebine koy ki her şeyi görüp duyabilelim. Olur da polise teslim etmek zorunda kalırsak diye kaydedeceğiz." Janae ceketini karıştırdı ve Maurice sabırsızca kıpırdandı.

"Ben gidiyorum. Her şeyi aldım mı?" Maurice sordu.

"Önce bir yerde durabilirsek, biraz ip ve kloroform yapmak için bazı şeyler alabilirim. Sende ne var?"

"Liza, ne oluyor lan? Ben sadece kimlikleri soruyordum." Maurice dehşete düşmüş görünüyordu. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

'

otelin üçüncü katına çıktılar. Asansörün kapıları açıldığında, Maurice'in yakasının arkasında yarı kapalı duran WIC'in yüzünü hemen seçebildiler ve onun insanları selamladığını duydular. "Hoş geldiniz, genç yatırımcılar. Parti başlamak üzere. İnsanlarımıza yatırım yapalım."

Maurice asansörden çıkarken telefon zıpladı. Sonra duydular, "Hey, seni tanıyorum. Sen Liza'nın kardeşisin, değil mi?" Liza WIC'in sesindeki ihtiyatı duyabiliyordu.

"Selam dostum. Son zamanlarda elime biraz para geçti; Deya bana para çevirme konusunda biraz bilgin olduğunu söyledi?"

Maurice ceketini düzeltti ve Liza ile Janae, WIC'in yüzünün geniş bir gülümsemeyle açıldığını görebildiler.

"Senin gibi bir arkadaş için hemen bir şeyler ayarlayabilirim. Seni para odasına götürelim, erkeklerin olduğu yere." Yürüdüler ve sohbet ettiler, çoğunlukla WIC çok önünde olduğu için mikrofonun almadığı şeyler konuştular.

"Yetiş, Maurice," diye fısıldadı Janae.

Liza WIC'in gözlerindeki yırtıcı parıltıyı görebiliyordu. "Ne kadar yatırım yapmayı düşünüyorsun? Kişisel hesabımı kullanıyorsam, çerez parası olamaz."

"Yüz bin dolar kulağa fıstık gibi geliyor mu?"

Janae'nin gözleri yuvalarından fırladı ve telefonu bırakıp Liza'yı jetin tuvaletine doğru itti. "Liza, o kadar parayı taşıyamam! Bu rakam çok büyük!"

"Gerçek para olmak zorunda mı?" Liza sordu.

"Yani şimdi para uydurmam ve bu sahte parayı onun hesabına yatırmam mı gerekiyor? Bu günler sürer." Janae volta atıyordu. Tam o sırada Liza Janae'nin parmağındaki yüzüğün ışıltısını fark etti.

"Janae, parmağındaki de ne öyle?"

"Oh . . . bu." Janae gözlerini kaçırdı. "David'le aramızda bir şey değişirse sana söyleyeceğimi söylemiştim ve ... işler değişti."

"Tamam, burada bir kriz yaşıyoruz, bu yüzden bunu daha sonra konuşacağız ve bunun iyi bir fikir olduğundan emin olacağız. Ama o yüzüğü şimdi rehin verebilir ve bizi yarı yola kadar götürebilirsin."

Janae kollarını kavuşturdu. "Liza, çok cesursun ..."

"Tamam, tamam. Belli ki konuşacak çok şeyimiz var ama şu anda on dakika içinde yüz bin dolara ihtiyacımız var."

"Dorsey Tanrı'dan daha zengin. Neden onu aramadınız? Muhtemelen cüzdanında bu kadar para vardır."

"Janae, yapamam. Öyle bir şey değil."

"Ezeli düşmanınızın özel jetinde uçuyorsunuz ve onun gömleğini giyiyorsunuz. Nasıl bir şey bu?"

"Dorsey bir tür şeker değil-" Liza'nın telefonu çaldı ve Liza hemen açıp susturdu. Herhangi bir ses yaptıkları görüntülü görüşmeyi bozabilirdi. "Ben Dorsey."

"Tam zamanında. Hadi ona soralım."

"Janae, bunu gerçekten yapmak istemiyorum."

"Tamam, zorunda değilsin." Janae telefonu onun elinden aldı ve banyoya doğru yürüdü. Liza hasta olacaktı. Dorsey bugünden sonra ona bakmaya nasıl dayanabilirdi ki? Aldı ve aldı. Gözlerinde kuşkulu bir bakışla banyodan geri dönen Janae'yi bekledi.

"Ne?"

"İki dakika içinde hesabımda olacak." Liza'nın midesi bulandı. *Maurice'in planı işe yarasa iyi olacaktı.* "Liza, duraksamadı bile. Açıklaman gereken bir sürü şey var. Bu seks çağrısı endişesi değildi."

Maurice ve giderek sabırsızlaşan WIC ile konuşmaya devam ettiler.

"Hayır, hâlâ göremiyorum kardeşim."

"Buradaki internetin nesi var? Lobiye inelim mi? Sanırım orada Wi-Fi daha güçlü olabilir."

"Hayır, bir oda dolusu meraklı potansiyel yatırımcım var ve gerçekten geri dönmeliyim. Yine de paranız uygun olduğunda beni arayın."

"Bak!" Maurice neredeyse çığlık atacaktı. "İşte burada, tam dediğim gibi yüz bin dolar. Tam hesabında."

"Belki iş yapabiliriz gibi görünüyor. Söyle bana, bu parayla güvenli oynamak ister misin? Seni avans planına dahil edersem, üç kat, dört kat getiriden bahsediyoruz."

Tam bir sümsük. Liza Janae'nin yüzüne baktı, alnı konsantrasyonla kırışmıştı. Dizüstü bilgisayarını öfkeyle tıkırdatıyordu. "Janae, bunu gerçekten yapabilir misin? Tüm paramızı alabilir misin?"

Janae cevap vermedi, ekrandaki sayılara odaklanmıştı.

"Kız kardeşimle birlikte karar vermek istiyorum. Nerede o?" diye sorduğunu duydular Maurice'in.

"Oh, o kadınlarla dışarıda. Seni VIP yatırımcılarla buluşturalım. O tam bir küçük girişimci. Online kampanyaları bana üç günde yaklaşık üç yüz bin dolar kazandırdı bile! Küçük bir para makinesi.

Ayrıca Siyon'un bir kızı," dedi WIC aceleyle. "O mükemmel bir Atasözleri 31 eşi olacak."

Liza bazı boğuk sesler duydu.

"LeDeya nerede?" Maurice şimdi daha ısrarcıydı.

"Neden bugünlük küçük kampanyasını bitirmesine izin vermiyorsun, işi bittiğinde onu görebilirsin?" WIC söyledi. Liza gerildi. WIC'nin gülümsediğini görebiliyordu. *Kazandığını düşünüyordu.* "Ne yaptığını biliyorum ve bu işe yaramayacak kardeşim. Kazanabileceğini söylediği parayı kazanacak. Ve sonra gitmekte tamamen özgür olacak." Sonra dünya tersine döndü.

"Hayır!" Liza ağladı.

Maurice muhtemelen WIC'e doğru hamle yapmaya ve bir yumruk atmaya çalışmıştı. Ancak WIC çok güçlüydü ve telefonun titremesine rağmen kardeşini alt ettiğini görebiliyordu.

"Reece!" Janae dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı.

"Hayır, sen yazmaya devam et. Bütün paramızı al! Ben gidip Maurice'i getireyim."

OceanofPDF.com

BAYAN

Gönderen EliteEvents
Kime? dorsey@yourmail.com

Vay canına! Bu zor bir görev. Ancak para sorun değilse, bunu en kısa sürede yapabilecek ekip biziz. Her 100 metrede bir yangın söndürücüler ekledik, yani bu şey güzel ve güvenli. Dans pistine de ihtiyacınız olacak mı?

Hizmetinizdeyiz,
Tom, Elite Events

Dorsey çatı katında volta atıyordu. Liza'dan başka bir şey düşünmüyordu.

Dorsey, seni çok seviyorum! Sakın gitme. diye haykırmıştı.

O onundu ve onun için bundan kaçış yoktu. Dün gece çarşafları ateşe vermişlerdi ve hayatının geri kalanında onu böyle istiyordu. Ona hiç bu kadar sıkı sarılmamıştı. O, bulduğu aileydi.

İşe yaradılar.

Ama Liza'nın büyükannesi birikimlerini kaybederse, kendini kişisel olarak sorumlu hissedecektir. Dorsey, Liza'nın etrafında bir akbaba gibi dolanmaya başlar başlamaz ona WIC'den bahsetmeliydi.

Gigi onun adımlarını izledi. "Dorsey, bunun işe yarayacağından emin misin?"

"Ona güveniyorum. Janae bana ne yapmaya çalıştıklarını anlattı ve bence böyle bir dolandırıcıyı yakalamanın tek yolu bu."

"Yani, bunun Liza'yı geri getirmek için işe yarayacağından

emin misin?" "Gigi, bana beni sevdiğini söyledi."

"Aman Tanrım, Dorsey." Gigi iki eliyle ağzını kapattı.

"Ama o anlık bir konuşmaydı ve geri alacağı düşüncesi beni korkuttu, bu yüzden bu sabah anlaşmayı tamamlamaya çalıştım. Ama-"

"Oh, sonra ben araya girdim, yani aklı başka yerde." Gigi başını salladı.

"Evet. Gigi, sanırım bu o. Bu *o*."

Gigi gözlerini devirdi. "Evet, o ana hoş geldin, Dorsey. Bunu yaklaşık bir yıldır biliyordum."

"Onun hakkında ne hissettiğime dair herhangi bir açık halka ya da soru işareti bırakmak istemiyorum."

"Bunu nasıl yapacaksın?" "Büyük

oynamayı planlıyorum."

Otele. Yapması gerektiğini bildiği şey konusunda son derece sakindi. Dorsey'nin soğukkanlı enerjisini daha fazla kanalize etmeye çalıştı. O ne yapardı? Önceden arayıp bir oda ayırtmış olurdu, böylece konsiyerjle atışarak zaman kaybetmezdi. Çıkışlara göz atar ve hızlıca ayrılmanın bir yolunu bulurdu.

"Burada bir saat beklerseniz size fazladan nakit ödeme yapabilirim," dedi taksi şoförüne. Adam başıyla onayladı ve basketbol maçının sesini açtı. Taksiden iner inmez hemen içeri girdi ve beşinci katta bir oda ayırttı, her ihtimale karşı çok çabuk kaybolmaları gerekiyordu. Şimdi, WIC onu görmeden Maurice ve LeDeya'ya nasıl yeterince yaklaşacaktı? Henüz bilmiyordu ama bir yolunu bulacağından emindi. Boş asansörde üçe bastı ve birdenbire anlamasına gerek kalmadı. WIC, üçüncü kata açılan asansör kapılarının önünde durdu.

"Selamlar, geleceğin girişimcileri-"

Liza onu iki kolundan tutarak içeri çekti ve asansörün kapılarını zorla kapattı.

Telefonu asansörün zemininde zıpladı ve çatladı. "Ne

oluyor lan?"

Sabırsızlıkla beşinci katın düğmesine bastı. Janae'nin parayı taşıması için yeterli zamanı kazanması gerekiyordu. "Otel odama gidiyoruz."

WIC'nin gözleri parladı. "Şey, Liza, gururum okşandı ama-" "Olma. Bana LeDeya'nın nerede olduğunu söyle."

Asansör kapıları açıldı.

WIC asansörden çıkmak için hiçbir hareket yapmadı. "Neyiniz var sizin? Teker teker içeri dalıyorsunuz. Deya yetişkin bir kadın ve ne isterse yapabilir."

Liza asansörün bekleme düğmesine bastı. Vay anasını. Liza gözlerini kırpıştırdı. WIC aptalın tekiydi. Aklında bir plan belirdi. "Üst kattaki odamda bekleyen bir polis var. Deya on altı yaşında ve eyalet sınırlarını aştı."

WIC dondu kaldı. "Hayır, değil. Kimliğinde yirmi bir yaşında olduğu yazıyor." "Beverly Bennett'in karnındaki yara izi farklı söylüyor."

"Liza. Lütfen. Bu benim tarzım değil. Ben çocuklarla uğraşmam. Ben para kazanırım. Tek yaptığım bu."

"Genç kadınları kullanıyorsunuz ve sadece sizin için ne kadar yararlı olduklarını önemsiyorsunuz. Bu kadınlar Idaho'daki karılarınızdan haberdar mı?" Liza'nın sesi duygusallıktan titriyordu.

Yüzündeki aptal şok ifadesi yalvarmaya dönüştü. On dakika içinde kederin beş aşamasından geçiyordu. "Liza, bak, benim bir sorunum var. Altı yaşındayken annemin piyango numaralarını seçmeye başladım. Ateşli olduğum zamanlarda yüz binlerce dolar kazandım. Bir günlüğüne senin Dorsey gibi yaşayabilirim. Ama ayak uydurmak için çok şey gerekiyor."

"WIC, *küçük* kardeşim? Bir çocuktan para çaldın. Sen en kötü türden bir kullanıcısın."

WIC'nin burun delikleri alevlendi. Duygular arasında çılgınca gidip geliyordu. Liza birden keşke yanıma bir silah alsaydım diye düşündü. Alay etti, "Peki sen nesin, bir aziz mi? Sen özentilerin en kötüsüsün. Bir aktivist özentisi, memed oldun. Toplumda bir ses olmak istedin, kovuldun. Dorsey Fitzgerald'ı kapmak istedin - çok daha yakışıklı bir kadın için bile imkansız - ve yan çizildin."

Liza şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Kendi kendine söylediği her Çey, Bev'in ona söylediği her Çey tam karÇısındaydı. Kafasının içindeki o küçük, acımasız sese her zaman inanıp inanmayacağına karar vermek zorundaydı. Onun gibi adamlar zayıflıklardan yararlanma konusunda uzmandılar. Bu

Eşlerini tam da bu şekilde uysal ve bağımlı tutuyorlardı. Deya'da daha önce gördüğü ve şimdi de gördüğü şey buydu: Görülmek ve duyulmak için çaresizlik.

"Memed oldum. Kovuldum. Hatta belki yan çizildim. Ama bunların hiçbiri için ömür boyu hapse giremem. Ancak reşit olmayan bir kızı eyalet sınırları dışında barındırmak farklı bir hikaye."

Sesi titriyordu. Panik ve belirsizlik hissetme sırası ondaydı. "Size bilmediğimi söylüyorum."

Liza bekleme düğmesini bıraktı. "Bu benim sorunum değil."

"Liza, bu tür bir suçlamayla beni sonsuza dek mahvedebilirsin. Ve bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"*Neyin* doğru *olduğunu* bilmiyorum. Seninle hiç olmadım." Sesi oldukça hoşuna giden bir Bev kalitesine bürünmüştü. Kendini Angela Bassett'in *Waiting to Exhale* filminde kocasının arabasını ateşe vermesi gibi hissediyordu.

"Liza. Ne istersen. Sana her şeyi veririm," diye yalvardı WIC. Ağzının kenarlarında tükürükler birikmişti. Liza eskiden onu çekici bulduğu gerçeğini hatırlayarak ürperdi.

"Bana onun nerede olduğunu söyle," dedi Liza. Asansörün kapıları üçüncü katta tekrar açıldı.

WIC'in devasa gözleri gerçekten de ciddi görünüyordu. "351 numaralı odada."

Liza, "Onlar büyükannemizin ve annemizin hayatları boyunca biriktirdikleri paraydı," dedi. Janae'nin o parayı çıkaracak zamanı olması için dua etti.

WIC başını eğdi. Bunun gibi adamlar pişmanlık numarası yapma konusunda uzmandılar.

Onun yanından geçip gitti; artık onun izleyicisi olmakla ilgilenmiyordu.

Doğruca 351 numaralı odaya yöneldi ve Maurice'in koridorda topallayarak ilerlediğini, LeDeya'yı da arkasından sürüklediğini görünce neredeyse rahatlayarak haykıracaktı.

LeDeya Maurice'ten uzaklaşmaya çalışıyordu. Liza'yı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden hepiniz buradasınız?"

Liza bir talim çavuşunun otoritesiyle, "," diye tersledi.

LeDeya, ilk kez, ona herhangi bir boğa vermedi.

Havaalanına dönerken araba yolculuğu taş gibi sessizdi. LeDeya ağzını her açtığında, Liza ona sütü kesecek bir bakış atıyor ve ağzı hemen yeniden

kapanıyordu.

Aynı şekilde özel jete bindiler, LeDeya Liza ve Maurice'in öfkesinin gücüyle sessizliğe zorlandı. Janae onları kapıda karşıladı.

"Janae, bunu sen mi yaptın?" Liza kız kardeşinin gözlerini arayarak sordu.

"Evet! Yüz elli altı bin dolar!" Janae'nin sesi kendine şaşırmış gibiydi. "Yüz doları Dorsey'e geri gönderdim."

"Oh, Janae." Kız kardeşini sıktı ama Janae arkasını döndü ve LeDeya'yı yakaladı.

"Ve sen! Büyükannemin parasını almaya nasıl cüret edersin? Annemin parasını almaya nasıl cüret edersin? Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Janae bağırdı. İçlerinden herhangi birinin kız kardeşini gördüğü en öfkeli andı bu ve LeDeya Janae'nin öfkesi altında büzüldü.

"Kimse konuşmama izin vermiyor!" diye bağırdı. "Sadece düzgün bir hanımefendi olmakla ilgili söylediği şeyler hoşuma gitti. Bana Kraliçe dedi. Benim bir dahi olduğumu söyledi. Hiçbiriniz benim ne kadar zeki olduğumu görmediniz. Ailem için büyük bir şey yapabileceğimi kanıtlamak istedim. Sen radyodan kovulduktan sonra-"

"İşten çıkarıldı," diye düzeltti Liza.

"Radyo istasyonu seni işten çıkardığında, para konusunda aynı tartışmaları yaşayacağımızı biliyordum. Sadece yardım etmek istedim."

"O bir dolandırıcı, LeDeya. Onunla konuşmayı neden bıraktım sanıyorsun?" "Senden hoşlanan erkeklerle konuşmayı *hep* kesiyorsun. O öyle görünmüyordu.

farklı!" LeDeya hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Sana ödeme yapmak gibi bir planı yoktu. Büyükannemin parasını geri vermek gibi bir planı da yoktu," dedi Maurice. Liza onun çakıllı sesini duyunca irkildi.

"Bunu anlamaya başladım. Instagram videolarından birindeki grafiği değiştirdim, böylece numara bulanıklaştı. Paranın geri döneceğini ve yatırılmayacağını düşündüm. Başkalarının da benim gibi dolandırılmasının bir anlamı yok."

"Ah, Deya," dedi Liza sesini yumuşatarak.

"WIC yemek yememe izin vermedi. Sadece biraz kalmamı söyleyip durdu." "Herhangi bir şey denedi mi-" diye başladı Maurice.

"Sana söz veriyorum, o adamın gördüğü tek şey dolar işaretleri." Bunu sanki denemiş gibi hüzünle söyledi. "Bekle, Janae, bu bir nişan mı?

yüzük?"

LeDeya'ya güvenin.

"Oh. Evet. David ve ben nişanlandık," dedi Janae utangaç bir ifadeyle.

Liza ve LeDeya aynı anda, "Seni tamamen ekti," dediler.

"Haklısınız ve bu konuda hatalıydı ama Jennifer, Gigi'yle olan ilişkisini çok fazla süsledi ve onu meşgul etmek için oldukça aktifti. Babası ölüyordu ve o da içine kapandı. Gerçekten korktu, biliyorsun, ve benim onun hakkında ne hissettiğimi bilmediğini söyledi, ve korktu." Janae yere baktı. "Alkol sorunum olmasından da korktuğunu söyledi."

"Neden sana sormadı ki?" Liza o küçük, zayıf çeneli alçağın yakasını bırakmaya pek niyetli değildi.

"Bu kadar atak olmanı seviyorum Liza, ama bu iki yönlü bir yol. Ona geçmişimle ilgili hiçbir şey anlatmadım. Onu sevdiğimi söyleyemezdim. Bilgileri bende . Sadece aramadım."

Liza şok olmuştu. "Janae, o adamı hiç aramadın mı?"

"Tamam, Liza! Beni sürükleme, gerçekten! Aramayan bir erkek başıma hiç gelmemişti."

"Güzellik kraliçesi sorunlarınızla defolun gidin buradan," diye alay etti Liza.

Janae, "Ona geçmişim, oğlum ve alkolle mücadelem hakkında her şeyi anlattım ve ondan nasıl korktuğumu da," diye fısıldadı.

"Oh, Janae, ona söylediğine inanamıyorum," dedi Liza. "Nasıl karşıladı?"

"İnanılmazdı. Babasını görmeye gittim. Bana babasının evleneceği kadını görmesini istediğini söyledi"-Janae durakladı, gözleri doldu-"evleneceği kadını."

"Anneme söyledin mi?" Maurice sordu.

"Tanrım, hayır. Bir dakika tadını *çıkarmama* izin ver."

"Tüm yanlış nedenlerden dolayı yaşayan en mutlu kadın olacağını biliyor musun?" Liza söyledi.

"Onu uyandırma derslerine sokabilir miyiz?" Maurice sordu.

"Bence onun için artık çok geç. Kendini kurtar Reece," diye karşılık verdi Liza.

Gülüştüler ve Janae görevliye hoparlör sistemi olup olmadığını sordu. Backyard Band'den Janae'nin en sevdiği Go-Go şarkısını çaldılar.

DC'ye indiklerinde uçak hoparlörlerinden.

OceanofPDF.com

JOHN WAYNE

Kimden: DBrad@yourmail.com
Kimedorsey@yourmail.com
Konu: RE: Bilmen gerektiğini düşündüm

Dorsey, neredeyse sandalyemden düşüyordum! Seni sinsi piç! Liza mezcal kızı mıydı? Hayır Kadınları'ndan biri mi? Aklınızın başınıza gelmesine çok sevindim. Kar fırtınası sırasında ikiniz hakkında garip hislerim vardı. Janae ve ben bunu konuştuk bile.
İkiniz birbirinizin etrafında dönüp durmaktan vazgeçemediniz! Ama ilk tanıştığınızda kendinizi o kadar kötü vurdunuz ki, bundan geri dönüş olmadığını düşündük. Ha! İşte gerçek hikaye bu! Destansı çifte randevularımız olacak!

David

Dorsey asfaltta önce Liza'yı gördü, fildişi ve mavi renkli yüksek belli keten pantolonu rüzgârda savruluyordu ve gömleği hâlâ belinden bağlıydı. Bu kadar zahmetsizce zarif görünmek için kaç kadının cinayet işleyeceğini biliyor muydu?

Gigi ıslık çaldı. "O pantolonu alabilir. Kimi kandırıyordum ki? Onların hakkını bir daha asla veremem."

Dorsey özel olarak kabul etti. Pantolon Liza'nın vücut hatlarına uyuyor ve ona göre dikilmiş gibi görünüyordu. Ailesi uçaktan yuvarlanırken çoğunlukla sağlam görünüyordu, belki biraz daha az zarif bir şekilde. Maurice dayak yemiş gibi, LeDeya da bir dil darbesi gibi görünüyordu. Çantaları ve cepleri jetten aldıkları gurme atıştırmalıklarla ağzına kadar doluydu.

Ailelerini korumak için hepsi bir araya gelmişti. Elli altı bin dolar bir insanın hayat birikimi için çok küçük bir meblağdı ama onu geri almak için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Eğer ailesi hâlâ sağlam olsaydı, onların da aynı şeyi yapacağını düşünmek hoşuna gidiyordu.

LeDeya genç, naif ve idealist insanların yaptığı bir hata yapmıştı. Ama Gigi'nin hatası gibi, bu da onu daha iyi yapacaktı. Gigi'den daha becerikli kimse yoktu ve LeDeya zamanla müthiş bir girişimci olacaktı. Maurice cesur ve anlayışlı, Janae ise nazik ve zekiydi. Bennett'lerin bu grubundan oldukça hoşlanmıştı.

Bev zor olabilirdi ama onun gibi bir kadın için eylemlerin sözlerden daha yüksek sesle konuştuğundan şüpheleniyordu.

Dorsey'e ulaştıklarında dördünün de gözlerinde tuhaf bir ifade vardı ve o daha ne olduğunu anlayamadan aynı anda kucaklaşmaya başladılar. Teşekkürleri ve ünlemleri birbirine karışmıştı ve Dorsey konuşmalardan hiçbirine anlam veremiyordu. Sadece Liza'ya baktı. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyordu ve onu silmek için her şeyini verebilirdi. Bu büyük, dağınık aile onu istiyordu - farklı olmasını dilemeden. Omzuna bir üzüm tanesi çarptı ve bir torba atıştırmalık kaburgasına çarptı. Tamam, bu kucaklaşma bitmek üzereydi.

"Tamam," dedi bir süre sonra, bu çok partili boğulmanın sona erdiğini işaret etmeye çalışarak. "Tamam, tamam," dedi yine, ama yüzünde bir gülümsemenin başlangıcı belirmişti. Bıraktılar ve arabalarını bulmak için etrafa bakındılar. Liza herkesin arkasından yürüdü ve şehir arabasına doğru yürürlerken sessizce Dorsey'nin omzuna çarptı. Şehir arabaları artık sonsuza dek, onun kendisini tatmasına izin verdiği gecenin anısıyla birleşmişti. O da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, çünkü ateşli gözleri Dorsey'inkilerle buluştu.

Araba yolculuğu sırasında Bennett'ler o gün yaşananları tüm ayrıntılarıyla anlattılar. LeDeya yolculuğun büyük bölümünde somurtkandı ve onlar hikayeyi anlatırken telefonunu karıştırdı. Sonunda, Liza'nın WIC'i asansörde sıkıştırmasından bahsettiklerinde LeDeya güldü. Neredeyse eve kadar gülerken gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı.

Ailesi arabadan indiğinde Liza onlara başıyla selam ve arabanın kapısını kapattı. Kemerini tekrar bağladı ve Dorsey gülümsedi.

"Biraz uyumalısın," dedi.

"Uyuyamıyorum. Bir fikrim var." Durakladı. "İşini geri almak için."

"Ya işimi geri istemiyorsam?" dedi.

"Ailenin mirasının bozulmamasını istiyorsun, değil mi?" Liza bunu bir soru değilmiş gibi söyledi. "Ve bende işe yarayabilecek bir yol var."

"Liza, minnettarım ama buna ihtiyacım yok-"

"Dorsey, araya girip birilerini kurtarabilecek tek kişi sen değilsin. Para bir sürü sorunu çözer ama fikirlerin de hala bir değeri var. Ve benim bir *fikrim* var."

Gigi'nin dirseği onu kaburgalarından dürttü. Kocaman sırıtışı ona her şeyi anlatıyordu.

Onunla evlen, yoksa ben evleneceğim.

"Şu Virginia senatörünü korkutalım. Pantolonuna girmek için can atıyor." Liza'nın gözleri parladı. İşte yine John Wayne. Bu kadının çalımlı kabadayılığı! Kuruldaki durumla ilgili herhangi bir şeyi değiştirebileceğini düşünmek ona gerçekten sevimli geliyordu. Ama fevkalade başarısız olmuştu ve şimdi ilacını alması gerekiyordu. Yine de Liza'nın fikrini dinlemesi için senatörü aramasında bir sakınca olmadığını düşündü.

mutfak. Dorsey çatı katına bakmaya devam etti. Temizlik servisinin bugün buraya gelip gelmediğini hatırlayamıyordu. Yatak yapılmış mıydı? Liza'nın elbisesi hâlâ yerde buruşuk duruyor muydu? Liza dizüstü bilgisayarını açtı ve Dorsey onunla konuştuğunu fark etti.

"Elbette, uygun fiyatlı birimler sağlama arzunuzu kâr etme ya da en azından para kaybetmeme ihtiyacıyla dengelemek istersiniz."

"Doğru."

"Tamam, bu teklifi yazmak için araştırma yaparken, Konut ve Kentsel Gelişim Bakanlığı'nın düşük gelirli konut vergi kredileri tahsis ettiğini öğrendim. Geliştiriciler daha sonra bu vergi kredilerini yatırımcılara sunuyor. IRS, geliştiricilerin satın aldıkları her LIHTC için vergi yükümlülüklerinden bir dolar düşmelerine izin veriyor."

Dorsey başını salladı. Kadının ne demek istediğini anlamıştı. Bu bir kazan-kazan olabilir. Netherfield Court'u düşük gelirli konutlara dönüştürün.

"Yönetim kurulu federal hükümetle bir ilişki kurmak konusunda çok kararlı. Bu bir kestirme yol," dedi Dorsey. "Kahretsin, Liza. Bence işe yarayabilir."

Senatör görüntülü aramada başını salladı. "Neden gerçek bir planın olduğunda beni aramıyorsun?" Gözleri Dorsey'nin Liza'nın perçemini gözünden uzaklaştıran elinin hareketini takip etti. "Herkesin söylediği doğru mu? İnsanlar seni onun dairesinden çıkarken mi görmüş?"

Dorsey ne söyleyeceğinden emin olamayarak Liza'ya baktı. "Senatör, bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum."

"Çünkü inatçı ve dik kafalısınız. Size bunu yapmanızı aylar önce söylemiştim. Bu, temkinli konsey üyelerine çok daha iyi geliyor. Bu *iyi hissettiren* bir hikaye," dedi çoğunlukla kendi kendine, "ancak yatırımcılar genellikle LIHTC'leri on yıllık bir süre boyunca talep ederler. Pemberley'in projeyi hayata geçirmek için nakit paraya ihtiyacı olacak." Onları durdurmak istedi. Ama Dorsey onun hâlâ düşündüğünü anlayabiliyordu. Liza onda bir fikir uyandırmıştı. Onlar mükemmel bir takımdı. Kadında vizyon, adamda para vardı. Liza isterse onun için her şeyi yapabilirdi.

Dorsey alt dudağına vurdu. "Kredileri, bir grup yatırımcıyı bir araya getiren bir sendikatör aracılığıyla sunabilirsiniz. Sendika, acil finansman için gelecekteki kredilerin haklarını satar."

"Tamam, bu işe yarayabilir ama federal LIHTC'ler her zaman düşük gelirli konut geliştirme maliyetinin tamamını karşılamıyor. Hâlâ zor " dedi Gigi.

Liza ayağa kalktı. Tam bir havadaydı. "Bundan bahsettiğine çok sevindim Gigi, çünkü HUD, HOME bilinen ve LIHTC'lerle birleştirilebilen az bilinen finansman programı sunuyor ve bu da size yüzde yirmi gibi hatırı sayılır bir kâr marjı sağlayabilir. Bu çok zor ve kesinlikle bir konut avukatına ihtiyacımız olacak, ama Netherfield Court'u tamamen düşük gelirli konutlara dönüştürebilir ve iyi bir kâr elde edebiliriz." Liza ellerini çırptı.

Dorsey ona hayranlıkla baktı. Yetenekli Liza'nın annesinin vakfını kurtarmak için sağlam bir planı vardı. *Daimi Yardım Meryem Ana.* O tamamen ona aitti. Bunu bilmeliydi.

Bir sonraki hafta yönetim kuruluyla buluşmak üzere bir plan yaptıktan sonra, Dorsey senatörle yaptığı görüşmeyi kapattı ve Gigi'yi dışarı çıkardı, sonra da heyecanlı ama bitkin görünen Liza'ya döndü. "Liza, gidip biraz dinlenmelisin." Üst kattaki yatak odasını işaret etti.

"Annem kriz geçirecek. Eve gitmeliyim."

Dorsey'in alnı kırıştı. *Onun da senin olduğunu düşünmen aptallıktı.* "Elbette. Seni ben götüreceğim."

"Dorsey, burada çözmen gereken çok şey var."

Dorsey Liza'nın omuzlarını tuttu. "Anlayacak pek bir şey yok."

Bir kaşını kaldırdı.

"Bunu Finans ve Hukuk departmanlarıyla görüşeceğiz. Bazı rakamlara daha ince bir nokta koyacağız. Bu çok iyi bir fikir." Ona burada ihtiyacı vardı. *Bunu göremiyor mu?*

"Gerçekten gitmeliyim," dedi.

"Şoförümü arayayım."

Onun gidişini izlerken, sözleri kafasında yankılandı: *Çözmen gereken çok şey var.*

OceanofPDF.com

ARITMA ATEŞİ

IV "Şehirdeki yeni Bennett. Ve makyaj derslerimi etkilemediği sürece sosyal konular hakkında sizi sıkmak için burada değilim!" LeDeya zıpladı

Liza telefonu LeDeya'*nın* deyimiyle *en iyi açıyla* tutarken yatağa uzandı. Liza kız kardeşine "izle" diye mırıldandı ve LeDeya boğazını temizledi.

"Şimdi, bu hayat değiştiren kaş damgasını incelemeden önce, küçük bir duyurum var. Netherfield davasına bağışta bulunanlar için, Pemberley Development tarafından kurulan ve paranızın bin dolara kadar değiştirilmesine yardımcı olacak bir yardım hattı var. Bu olaydaki payım için özür dilemek istiyorum. Hepiniz bana güvendiniz ve ben sizi yanlış yönlendirdim. Yasal olarak kandırıldım. Ama bunun bir daha asla olmayacağına inansanız iyi olur." Deya kameraya göz kırptı ve Liza'nın kolu aşağı indi. "Hey, işim bitmemişti!" Deya itiraz etti.

Liza ellerini kalçalarının üzerine koydu. "İşim bitti. Kollarım acıyor. Ve yorgunum."

"Ne zaman bu kadar yaşlandın?" Deya koridorda bağırdı.

'

uyandı. Güneş odasının süslü pencerelerinden yansıyordu. Annesi öksürdü ve Liza'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Büyükanne, Bev, Janae, Maurice ve LeDeya yatağının ayakucunda sabırla oturuyorlardı.

Liza şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Herkesin burada ne işi var?" "Bize ne zaman söyleyecektin?" Janae sordu.

"Ne?"

"Dorsey'nin senin tipin olmadığını sanıyordum." LeDeya suçlarcasına kollarını kavuşturdu.

"Saçmalama. Para herkesin tipidir," Bev.

Maurice, "Başından beri biliyordum," diye böbürlenince herkes onu yuhaladı.

Janae bile ona bir yastık fırlattı.

"Cehenneme kadar yolun var." Bev güldü.

"Ben yaptım! Dorsey zaman gelirdi. ," dedi Maurice.

Bu durum odadaki herkesi güldürdü.

"Peki, yalan söylemenin ne anlamı var Reece?" Deya güldü. "Sanki sen ve Dorsey iyiymişsiniz gibi."

"Bana inanmanız için sizin gibi yarım akıllılara ihtiyacım yok. Biliyordum. Ama benim sorum şu, ne zaman başladı? İkinizin birlikte takıldığı bir zaman aklıma gelmiyor," diye merak etti Maurice.

"Kar fırtınası," dedi Janae. "O uyku kapsülünde bir şey oldu. Hepiniz öğlene kadar çıkmadınız."

Maurice, "Hayır, gala içindi," diye karşı çıktı. "Galada tüm dünya bunu görebilirdi."

LeDeya telefonunda geriye doğru gezinirken, "En iyi arkadaşıyla yemek yaptığınız Instagram paylaşımı," diye tahmin etti. "İnanılmaz miktarda beğeni almışsın ve bak! Aynı gece @DFitz de bir Kalp artı Pilav Kasesi ve Gülen Surat-Dil Çıkartması ile yorum yaptı! Aman Tanrım!" Deya yatağın üzerinde eriyecekmiş gibi görünüyordu. "Hepiniz aylardır bizi hayrete düşürüyordunuz!"

"Sana o ağacı getirdiği zaman mı?" Büyükanne önerdi. "Bana öyle bakma kızım. Bebeklerin nasıl yapıldığını bilirim. Sana pirinç gibi yapışmıştı."

"Büyükanne!" Liza ve Janae hep bir ağızdan söylediler.

"David bana Dorsey'in gizemli bir mezcal kızıyla oynaştığını söyledi. Sen miydin o?" Janae şaşkın şaşkın baktı.

Bev başını salladı. "Hepiniz yanılıyorsunuz. Geçen yıldı, meme gecesi. Liza'nın bir erkeğin onu reddetmesine bu kadar sinirlendiğini hiç görmemiştim. Colin bu yüzden senin için yapmadı. Bir erkeğin peşinden koşmasından hoşlanmıyorsun."

Liza güldü. "Hepiniz *hem* yanlış hem de haklısınız. Binlerce küçük kesikten oluşan bir ölümdü bu. Yaralandığımı fark edene kadar kan kaybediyordum." Liza zayıfça gülümsedi. "Ama yapacak çok işi var ve-"

"Onu seviyor musun?" Büyükanne açık açık sordu. "Parasını seviyor musun?

-Onu *seviyor* musun?"

"Büyükanne, ben ona sırılsıklam aşığım." Liza sesindeki tutukluğu gizleyemedi.

"Jete binmene izin mi verdi?" Bev sordu. "Anne, hepimiz bindik," dedi Maurice ona.

"Hepiniz ..." Beverly işaret parmağını diğer elinin baş ve işaret parmaklarının açtığı delikten geçirdi.

"Ew, Anne!" Liza kendine rağmen güldü.

"Bev, birkaç gece önce üzerinde neredeyse hiç olmayan o elbiseyle çıktı ve iki gün boyunca geri dönmedi. Her erkek o elbiseyle ne yapacağını bilir," diye açıkladı büyükanne.

"Onun orada bilmiyordum!" Liza kendini savundu.

"Umarım Bev kafanın içine girmemiştir, çocuğum. Bu kadar kibirli ve sert bir adamın peşinden koşmak."

"Büyükanne, o tanıdığım en nazik adam."

"Kesinlikle en zengini," diye önerdi Maurice. "Kapa çeneni Maurice," dedi bütün kadınlar ağızdan.

Bev ve Büyükanne LeDeya'yı kurtarma hikâyesini tekrar dinlemek istediler.

LeDeya'nın WIC'e parayı gönderdiği kısma her geldiklerinde, Bev dramatik bir şekilde gözlerini devirdi.

"Siz kızlara bir şey öğrettiysem, o da asla ama asla bir erkeğe *kendi* paranızı vermemenizdir. Bu çocuk ne düşünüyordu?" Bev'in kızlarının hatırlamasını istediği ders *bu muydu*? Para vermeyin mi? "Bir yalancıya kanma" değil mi? "Ailenizin güvenine ihanet etmeyin" değil mi?

LeDeya'nın mahcup bakışı yerini meraka bıraktı. "Dorsey de seni seviyor mu?"

İlişkimizi yanlış anladığım için özür dilerim. Bir daha olmayacak. Liza bilmediğini söylemek üzereydi ama Janae sözünü kesti.

"Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur. Bana hareket etmem için yüz bin dolar verdi, hiç soru sormadı. Bizi pistte karşıladı ve Liza'ya Audrey Hepburn'müş gibi baktı. Eğer yargılıyor olsaydım, evet derdim."

"Hayır, Janae. Kelimelerin bir anlamı var." Liza başını salladı. "Bir keresinde çok yaklaşmıştı ve ben" -Liza küçük bir nefes aldı- "onun hakkında yanlış bir fikre kapılmıştım."

"Bunu atlattı." Janae Liza'ya telefonunu uzattı. "Ne yaptın bilmiyorum ama o adam aklını kaçırdı."

"Ne?" Kız kardeşinin Instagram hesabında yanlış bir şey yoktu.

"Kaydır," diye talimat verdi Janae. Yaptı ve bir reklam gördü:

"Selam DC, ben Dorsey Fitzgerald. Beni bu memden hatırlayabilirsiniz." Netherfield Must Go meme'lerinden bir video çıktı. "Ya da bundan." Dans ettikleri gala görüntüsünü işaret etti. "Liza Bennett sayesinde bu bölgede yüz yetmiş beş yeni, son teknoloji ürünü uygun fiyatlı birim olacak. Bence ona biraz minnettarlığımızı gösterebiliriz. Gün batımında Anacostia Park'taki Frederick Douglass Anıt Köprüsü'nde buluşalım."

Liza'nın telefonu çaldı ve bipledi.

Deya ona, "Instagram'da bu bölge için tüm reklam alanlarını satın aldı," dedi. "Her yerde o var."

Liza'nın telefonu vızıldadı, çaldı, zil çaldı ve cıvıldadı. Gigi, *Washington Post'*tan Dorsey ile yapılan bir röportajın makalesini paylaşmıştı:

> DC Belediye Meclisi, Pemberley Development ile Kamu/Özel Sektör Ortaklığında Merrytown Mahallesinde Altı Katlı Uygun Fiyatlı Konut Ünitesini Onayladı

Liza'nın bu gece parka gitmesi gerekiyordu.

Bak.

Janae saçlarını şimdiye kadarki en karmaşık kutu yapmıştı. Bebek saçları tertemizdi. LeDeya güzel görünene kadar yüzünü cilalamış, yolmuş ve pudralamıştı. Krem rengi bir

tüllü dokuma şifondan maksi elbise. Fırfırlı kısa kolları dalgalanan bir V yaka ve ona uygun bir V sırtla birleşiyordu. Hareket ettiğinde, basamaklı maksi etek, yüksek bir ön yırtmaçtan tarçın rengi kahverengi kalçalarını gösteriyordu.

Janae dilini şaklattı. "Bu gece kimse sana hayır diyemez, Liza." Odasından çıktığında, sessizlik ona her şeyi anlatıyordu. Bev bile onu bir şeyi çok fazla ya da çok az yaptığı için eleştirmediğinde, kendini şanslı sayıyordu. Dorsey'nin Instagram reklamını şu ana kadar on yedi kez görmüştü ve DC, Maryland, Virginia, New York ve Philadelphia'da trend olmuştu.

Otobüste avuç içleri kaşındı ve kalbi dışarı çıkmak istercesine göğsüne bastırdı. Ne düşünüyordu acaba? Kendisi de gergin olmalıydı. Artık onu tanıdığına göre, kalabalıkların onu yorduğunu biliyordu.

Yolculuk hızlıydı, ama paradan tasarruf etmek için tüm aile tek bir arabada toplandığından, Janae Liza'nın elbisesindeki kıvrımları düzeltmek için pille çalışan buhar makinesini getirmekte ısrar etti. Liza onun elini tokatla uzaklaştırana kadar kız kardeşi arkasından telaşla konuştu. LeDeya yumruk büyüklüğünde bir pufu Liza'nın yüzüne doğru itti ve silikat gücü Liza'nın görüşünü bir an için bulanıklaştırdı.

"Parlaklık için," dedi dalgın dalgın sakız çiğneyerek ve Liza'nın dudaklarına parlatıcı sürerek. "İyi görünüyorsun, kardeşim."

Maurice bir boks maçındaki köşe adamı gibi omuzlarına masaj yaptı. "Abla, yerel haberler burada. Fotoğraflarda yüzünle o şeyi yapma. RBF gerçek."

Anacostia Nehri'ne bakan beyaz köprü insanlarla dolup taşıyordu. Liza Dorsey'i nasıl bulacağını merak ediyordu. O kadar çok insan onunla fotoğraf çektirmek için durmuştu ki. Başı dönüyor, etrafında dönüyor ve gülümsüyordu.

Bev Liza'nın elini tuttu. Bir an için, gözleri buğulanarak, annesi güzel bir şey söyleyecekmiş gibi göründü.

"Hamile kalsan iyi olur. Çabuk." Bev yanağındaki bir damla yaşı sildi. Liza bunun bekleyebileceği en iyi şey olduğunu biliyordu.

Sonra onu gördü. Öyle bir amaçla yürüyordu ki, bir geminin pruvası gibi kalabalığı ayırıyordu, arkasında kız kardeşi . İnce siyah chino pantolon giymişti.

Geniş omuzlarını ve ince kalçalarını belirginleştiren sade beyaz bir düğme ile ayak bileğinde biten. Siyah Chelsea botları belindeki kemerle uyumluydu. Kuzguni saçları dağınık bir topuzla arkada toplanmış, yanları ve arkası traş edilmişti. İnanılmaz derecede şık görünüyordu, sanki İtalya'da bir villaya aitti. Yüzünde endişeli bir ifade vardı ve birkaç saniyede bir kalabalığı tarıyordu. Ellerini kaldırdı ve el salladı. Adam onun bakışlarını yakaladı ve ona doğru ilerledi. Gülümsemesi kadar parlak ve çocuksuydu ki, eğer ona zaten aşık olmasaydı, bu gülümseme anlaşmayı mühürlerdi.

Dorsey Liza'nın ailesine, "Fenerlerinizi aldığınızdan emin olun," dedi. Gigi kendini onlara tanıttı ve onları fenerlere doğru götürdü. Dorsey tekrar Liza'ya döndü. "Ben Filipinler'deyken Noel zamanı San Fernando'da büyük fener festivalleri düzenlenirdi." Büyük, sıcak elini Liza'nın elinin içine soktu. Bu el ele tutuştukları yalnızca ikinci seferdi ve manzara karşısında tüm şehir kameralarını kapatmış gibi görünüyordu. "Teşekkür etmek için o büyünün bir kısmını buraya getirmek istedim."

"Size teşekkür etmeliyim."

"Yönetim kurulu teklife bayıldı ve hatta bana eski işimi geri vermek istedi."

"Dorsey, bu harika!"

"Hayır dedim."

"Bekle, ne? Neden?"

"WCO Vakfı'nın yeni icra direktörüyle tanışın." "Ah, Dorsey."

Liza'nın neşesi yerine geldi. "Bu mükemmel bir uyum."

"Evet, öyle. Ayrıca kurmakta olduğumuz yeni bir bölüm için bir yönetici arıyoruz. İlgili toplumların ihtiyaçlarını vurgulamak ve güçlendirmek için yabancı ülkelerin kültür bakanlıklarıyla yakın işbirliği içinde çalışacaklar."

Liza gülümsedi. "Bu kişi toplumla *birlikte* çalışacak, onlar adına konuşmayacak, değil mi?"

Parmakları kızın boynunun eğiminde gezindi. "Oh, bu çok önemli." Sesi boğuklaşmıştı ve Liza onun parmak uçlarının sürtünmesi altında ürperdi.

"İsmimizi başka ülkelerde devam etmekte olan projelerin üzerine yapıştırmayacak mıyız?" Liza onun gözlerine bakmayı ve bir şeyler görmeyi seviyordu

Onunla ilişkilendirmeye başladığı okunaksız, çakmaktaşı akik yerine, yumuşak ve teslimiyetçiydi.

"Asla," dedi.

"Bu harika bir fırsat gibi görünüyor. Adaylığım hakkında konuşabileceğim birilerini tanıyor musunuz?" Liza sordu.

"Oh, oradaki mülakatın zor olduğunu duydum. Genel müdürleri tam bir pislikmiş."

"Dorsey. Sen bir pislik değilsin. Dürüst olmak gerekirse, tanıdığım en nazik insanlardan birisin. Jet, yüz bin dolar, sorgusuz sualsiz. Ailemi kurtardın."

"Bu sadece benim ne demek istediğimi kanıtlıyor, Liza. Bunu iyi bir insan olduğum için yapmadığımı bilmelisin. Senin için yaptım. Senin tarafından görülmek, senin tarafından değer verilmek için. Sana *çok* aşığım, Liza."

Liza bu gergin, geveze, günah çıkaran Dorsey'i tanıdı ve pişman olacağı bir şey söylemeden önce durmasını istedi. Konuşmak için ağzını açtı ama Dorsey başını salladı. "Sana bunu daha önce de söylemeye çalıştım ama her şeyi yanlış yaptım. Ve sen elçiliğe geldiğinde ..." Dorsey'nin sesi kalınlaştı. "Bana beni sevdiğini söylediğinde, bunu tutkunun sancıları içinde söylediğini ve geri almak isteyeceğini düşündüm."

Liza başını salladı. Onu geri almak istemişti -gerçek dışı olduğu için değil, Dorsey'in ona geri vermeyeceğinden çok korktuğu için. Dorsey'nin gözleri kırmızı çerçeveli ve ıslaktı ama sadece ona odaklanmıştı. LeDeya, Janae ve Bev'in ortak öfkesinden duyduğu soğukkanlı korku, rimelini mahvedip ağlamasını engelledi. Yine de çenesi sallanıyordu.

"Beni seviyor musun, Liza?" Dorsey onun gözlerini aradı. "Yoksa hâlâ o sabah İskenderiye'de hissettiğin gibi mi hissediyorsun?"

"Tanrım, Dorsey!" Liza'nın ünlemi nefes nefese çıkmıştı. Gözlerini ovuşturdu. Ciğerlerindeki bütün hava nereye gitmişti? "Elçilikteki o gece seni sevdiğimi bilmen gerekirdi. Senin hakkında çok yanılmışım."

"Ben de öyleydim, bu yüzden sizi buraya davet ettim."

"Burada tam olarak ne var?" Liza etrafına bakındı. "Ve tüm bunları nasıl bu kadar hızlı gerçekleştirdiniz?" Trafik yok, köprüyü kaldırabilecek kadar çok balon, ilk etkinlikteki DJ'in aynısı - ayrıntılar inanılmazdı.

"Bu bir nevi resmi Fuck-It töreni. Ve para dağları yerinden oynatabilir."

Siyahlar giymiş, telaşlı görünümlü bir kadın etraflarında vızıldıyordu. "Kuş ve Arı'nın yeri tespit edildi," diye telsizle konuştu. "Gün batımına beş buçuk dakika kaldı. Siz ikiniz yerlerinizi alın."

"Hangi yerler?" Liza sordu. Dorsey Liza'yı köprünün ortasına doğru götürdü. "Dorsey, ne planlıyorsun?" Liza'nın gözleri büyüdü. Güneş gökyüzünde kırmızımsı pembe çizgiler oluşturarak nehri ateşe veriyor gibiydi. Liza'ya otelin barında içki içtikleri ilk geceyi hatırlattı. Biri Dorsey'nin eline bir mikrofon tutuşturdu ve Liza oradaki titremeyi görebildi.

Son ışık patlaması gökyüzünde süzüldü ve Dorsey yavaş bir nefes verdi. "Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim!" dedi kalabalığa. "Sizleri buraya zaten tanıdığınız birini kutlamak için çağırdım. Şarkı söyleyen tek DJ, Liza Bennett!" Taç alkışlarla patladı. "Şimdiye kadar hepiniz bambu fenerinizi ya da muz yaprağı üzerindeki mumunuzu almış olmalısınız. Onları yakarak, bizi aşağı çeken her şeyi, tüm korkularımızı bırakmaya davet ediyorum. Bu gece fenerlerimizi şunun için yakmamızı istiyorum" - sesi titriyordu

-"Yeni başlangıçlar." Dorsey'nin gözleri onunkilerle buluştu. "Liza, seni seviyorum. Ben, Blank Datu-Ramos, seni seviyorum, Alizé Bennett!" Kalabalık kükredi.

Liza mikrofonu kaptı. Kalabalığa "Sadece Liza iyidir," dedi. Dorsey mikrofonu kapattı ve bir görevliye verdi.

Dorsey, "Size 37 numaralı soruyu özel olarak sormak istiyorum," dedi.

"Uygulamada sadece otuz altı soru var, Dorsey," diye hatırlattı Liza ona.

Gülümsedi ve derin bir nefes aldı. "Liza, benimle evlenir misin?"

Liza zar zor nefes alabiliyordu. Muz yapraklarından yapılmış yüzlerce küçük, parlayan şamandıra suya yerleştirildi. Anacostia Nehri herkesin umutları ve hayalleriyle alev alev yanıyordu. Başının üzerinde, ince bir kumaştan yapılmış çeşitli boyutlarda yüzlerce mum ışığında fener uzanıyor ve gökyüzüne doğru süzülüyordu.

"Şimdi cevap vermek zorunda değilsin." Dorsey büyük fenerlerini aldı ve bir not karaladı. Liza Netherfield Must Go in sözcüklerini seçebildi.

Baskı. Tabanı yakmadan hemen önce İlk İzlenimler'i kendi yazdı. Fener yavaşça yukarı süzüldü ve gökyüzündeki diğer fenerlerle buluştu. Gecenin karanlığında, yüzen fenerler filtrelenmiş bir sodyum ışıltısına büründü ve sanki bir şampanya kadehinin dibindeymiş gibi göründüler. Üstünde ve altında parıldayan ışık noktaları ışıldıyordu. Eski hatalarını bir kenara bıraktı ve Dorsey'e baktığında kalbi yeni amacına doğru korkusuzca yürümeye hazırdı.

"Evet."

Dorsey'nin elleri onunkileri kavradı ve hafifçe terleyen avuçları titredi. Kadın ona bakmak için döndü ama adam çoktan ona yaklaşmıştı. Dorsey'in ağzı onunkiyle buluştuğunda panjurlar tıkırdadı ve mırıltılar kesildi. O, var olan ve var olacak olan tek şeydi.

OceanofPDF.com

EPİLOG

Episkopal Kilisesi yangın tehlikesi kapasitesindeydi. Liza cafcaflı kırmızı halıya karşı canlı ve ışıltılı yeşil ayaklarına baktı ve onları şişmiş hayal etmek. Elinde annesinin çiçekçiye zorla yaptırdığı taze bir buket vardı. Janae tavus kuşu tüylü şalını çekti. Kız kardeşi tüylerden nefret ederdi, yarışma günlerinden kalma bir huysuzluktu bu ama Bev ısrar etmişti. Papaz üçüncü yeminini okurken tüm kadınlar onun etrafında Supremes gibi duruyordu.

En soldaki duvarda yer alan katlanabilir masalar folyo tepsilerde tavuk, peynirli makarna, yeşillik, patates ve pirzola ile dolup taşıyordu. İyi dileklerini iletenler, Tupperware kutularında, üzerinde narenciye dilimleri yüzen punç dağıtıcılarının yanında, devrilen kekleri sıkıştırdılar. Tüm masaları kaplayan yeşil örtüler, sıcak havaya rağmen resepsiyona kesinlikle Noel havası verdi.

Annesi, kendi elleriyle özenle diktiği yumurta kabuğu brokarlı güzel bir elbiseyle koridorun ortasında duruyordu. Bev artık bir gelindi. Peder sonunda yola gelmişti. Ve Tanrı yardımcıları olsun, Bev çekilmez biriydi.

şüphesiz bir kilise bodrumunda yaptığı kutsal olmayan miktarda ganimet sallamasından dolayı ağır bir şekilde. İyi dileklerini iletenlerin sonuncusu da ve Bev sonunda oturdu.

Eliyle işaret etti. "Bunu görüyor musunuz kızlar? Etrafınıza bakın. Bu *gerçek* bir Hıristiyan düğünü."

Liza yemi yutmadı. "Evliliğin için tebrikler anne."

Bev topuklu ayakkabılarını çıkardı ve bir ayakkabısının burnunu Liza'ya doğrulttu. "Hepimizi dünyanın öbür ucuna uçurdun."

"Anne, Güney Afrika aslında dünyanın sonu değil." Liza'nın sesi düzdü.

Bev omuz silkti. "Haritanın neresinde? Kulağa uydurma gibi geliyor."

Deya Bev'e dirsek attı. "Anne, haritada var. Ünlü bir ülke. Nelson Mandela oralı."

Maurice kız kardeşinin sırtına sert bir el koydu. "Liza, annem haklı. Ümit Burnu dünyanın sonu gibi görünüyordu. Ama en güzel yanı da buydu. Ben geri dönüyorum."

Bev oflayıp pufladı ve paketlenmiş hediyeler ve dolup taşan masayı işaret etti. "Ve sen düğün hediyesi bile almadın. Oradaki zenginlerin hepsi okula bağış mı yaptı? Çocuk, sana hiçbir şey öğretmedim."

"Anne, okul kitaplarını bağışladıktan sonra o küçük kız sana sarıldığında bebek gibi ağlamıştın," dedi Liza. Bu anı masadakileri kahkahaya boğdu.

Bev sadece biraz üzgün görünüyordu. "Bu sadece insan doğası, Liza. Ben her zaman verici olmuşumdur, ama düğününde insanları çalıştırmamalısın."

Liza masanın altında Dorsey'in kalçasını sıktı. Dorsey ona orantısız bir gülümseme verdi. *Bunların hiçbirinin önemi yok*, der gibiydi. "Her zamanki gibi, hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, anne."

"Kız kardeşinden daha kötü değil, bizi Maine'de bir çiftliğe uçurdu. Maine! Bazı eyaletlerde kasıtlı olarak siyah insanlar bulunmaz."

"Hoşuma gitti," dedi LeDeya. "Daha önce hiç ata binmemiştim." Komik bir surat ifadesi takındığı bir fotoğrafını paylaştı. Deya artık sosyal medyada bir güç merkeziydi. Yirmi yaşında üniversiteden kaçmış ve sadece makyaj influencer'larının dramlarıyla ayakta duran bir sosyal medya imparatorluğu kurmaya başlamıştı.

"Ama elma toplamak? Gerçekten de tüm o Siyahları orada meyve toplamaya mı gönderdiler?"

Janae kıpır kıpır bebeğini David'e verdi, o da alnından öptü. "Aktivitelerle dolu bir hafta sonuydu. Herkes ne yapmak istediğini seçebiliyordu. Elma toplamaya gitmek *zorunda* değildiniz."

"Doğru ya, sırf her şeyi dışarıda bırakan anne ben olayım diye mi?"

Janae annesini ustalıkla bu konudan uzaklaştırdı. "Resepsiyon çok güzel anne."

David heyecanla başını salladı. "Yemekler harika. Herkes bir tabak almış gibi görünüyor."

"Aynen öyle. Yemek yemeye bile fırsatım olmadı. Gelinler düğünlerinde asla yemek yemez derler."

Dorsey'nin soğuk sesi masadaki herkesin dönmesine neden oldu. "Mutlu musun Beverly?"

"Bu artık First Lady Beverly Bennett Jones." Gülümsedi.

"Sanırım annen seninle çok gurur duyardı." Masa sakinleşti. Herkes büyükannesini severdi ama Liza büyükannesini *gerçekten çok* sevmişti ve onun ölümüne çok üzülmüştü.

"Teşekkür , Dorsey," dedi Bev.

Üzüntü içinde uzun süre oturacak biri olmadığından ellerini hızlıca çırptı. "First Lady olarak ilk işim bu akşamki İncil çalışmasından önce bu bodrumu temizlemek olacak. Kalkın! Hepiniz kalkın. Maurice, sen şu sandalyeleri al! Liza, sen de şu masaları katla!"

Dorsey Liza'nın arkasından geldi. "Dur, dur. Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Birkaç masa katlamak bana zarar vermez."

"Ya bu masalardan biri devrilir ve sizi ezerse?"

Maurice yanaştı ve kız kardeşinin karnını işaret etti. "O masaları idare etmek istediğinden emin misin, abla?" Maurice zekiydi. Ona hiç hak ettiği değeri vermemişti.

"Nereden biliyorsun?" Liza sordu.

"Bilinçsizce karnına çok dokunuyorsun. Biraz korumacı. Annem de senin için diktiği elbiseyi üç gün önce çıkarmak zorunda kaldı.

aylar önce."

Dorsey bir kaşını kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla özel dedektiflik kursları işe yaramış."

"Evet, PG County'de bir mağaza açmak için para biriktiriyorum. Adını Ear to the Street Detective Agency ya da E2S koyacağım-'Polislere güvenmediğiniz ama cevap almak istediğinizde'. " Son kısmı hüzünle söyledi. Dorsey onaylarcasına başını salladı ve Liza onu omuzlarından alkışladı.

"İyi iş çıkaracaksın, kardeşim."

Dorsey onu masalardan uzaklaştırarak odanın çevresindeki sıralara doğru çekti. Liza'yı kucağına oturttu, kolunu Liza'nın etrafına doladı ve sıcak elini Liza'nın hafifçe yuvarlaklaşan karnının üzerinde gezdirdi. Liza'nın kalbi onun ellerini hissedince hızlandı. *Onun dokunuşuna hiç bağışıklık kazanabilecek miyim?* Onunla birlikte dünyayı dolaşmıştı. Onun Malezya'da bir kadın hastanesi inşa ettiğini, Kongo'da tuğla döşediğini ve Vietnam'da bir motosikletin üzerinde kaza yaptığını görmüştü. Lagos'ta bir kumaşçıyla pazarlık ettiğini, Brezilya'da yardım ettiği bir anne doğum sırasında ölmek üzereyken hıçkıra hıçkıra ağladığını ve Ekvador'da *jambon* yerine sabun sipariş ettiğini görmüştü. Liza birbirlerinin her yönünü gördüklerini düşünüyordu.

Ama şimdi birbirlerini anne ve baba olarak tanıyacaklardı.

Liza parmaklarını birbirine geçirdi. "Bir erkek için Datu hakkında ne düşünüyorsun?" Dorsey kayıtsızca homurdandı. "Bu bir . Sen ne düşünüyorsun?

Bir kız için Evie mi?"

Evelyn büyükannesinin adıydı. Liza gözlerini ovuşturdu ve boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti. Büyükannesi onu hamile görmeyi çok isterdi.

Janae şakacı bir tavırla ayaklarını süpürdü. "Liza her zamanki gibi temizlik yapmaktan kaçınıyor."

Liza loş bodrum katında etrafına bakındı. Bu yolculuğa Dorsey'le birlikte bıkkınlık yolunda başlamıştı. Janae aşağı doğru inen bir depresyon sarmalındaydı. Deya ilgi arayışı içinde kaybolmuş, Maurice ise kimliğiyle mücadele ediyordu. Ama iyi olacaklardı. Liza kendini *yeni* büyüyen ailesine odaklanmaya hazır hissediyordu. Eli Dorsey'nin karnının üzerinde gezindi ve ona doğru eğilerek memnun bir iç geçirdi. Bennett'lar iyi olacaktı.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu roman üzerinde çalıştığım süre boyunca etrafım harika, güvenilir ve yetkin insanlarla çevrili olduğu için çok şanslıyım. Menajerim Kim "Aslan" (uydurma) Lionetti'ye, beni savunduğun ve bana inandığın için çok teşekkür ederim. Bana! Berkley'deki muhteşem editörüm Cindy "the Hammer" (uydurma) Hwang'a teşekkür ederim. Bu kadınların uğraştığı nevrotik e-posta ve mesajların sayısı bir müzede yer almalı. Sabırlı ve anlayışlı Angela Kim gibi Berkley ekibinden gördüğüm ilgi ve alakaya sürekli olarak hayran kalıyorum.

En yoksul olduğumuz dönemde beni bir yazarlık konferansına göndermek için neredeyse kredi kartının limitini aşan kocam Heath'e teşekkür ederim. Bu, karşılığını almaya devam eden bir yatırımdı. Sonsuz desteğiniz için teşekkür ederim. Başarıyoruz, Pooh! Ayrıca, sevgisi ve cömertliği için baldızım Zaneta'ya derinden minnettarım ve kayınvalidemin sevgisi ve bana azim dersleri veren kayınpederimin anısı beni ayakta tutuyor.

Hala isimlerini ve yüzlerini hatırladığım tüm İngilizce öğretmenlerime, her birine özel bir teşekkür borçluyum. Teksaslı ebeveynler ayaklanmışken bize sakince Toni Morrison'ın *Beloved* kitabını öğreten Bayan Biggs'e. Sam Houston State Üniversitesi'nde Dr. Fox ve Dr. Graham'a, beni oturtup edebiyat için yüksek lisans yapmam gerektiğini söylediler. Onun yerine antropolojiye gittim (bilirsiniz, büyük paralar).

Bu kitap aile hakkında. Bilge kadınlardan oluşan bir meclis tarafından yetiştirildim: Bana kütüphaneyi nasıl kullanacağımı öğreten ve okuma aşkımı besleyen Donna Teyze; bana denemekten *asla* vazgeçmemeyi öğreten annem Bridget; ve

Bana her şeyi yürekten yapmayı öğreten Nita teyzeme. Muhteşem kız kardeşlerim Darcy ve Tasha'ya ve çevremiz hepimizden çok şey talep etse bile, olmam gereken zayıf inek olmama izin veren aptal kardeşim Douglas'a. İlk izleyicim, küçük kuzenim ve esir izleyicim olan Nani'ye (hangisi olduğunu biliyorsunuz) ölçülemez bir borcum var. Hikaye anlatıcılığımı ayrıntılı, sabunlu, Barbie, dramatik oyun yinelemeleri şeklinde sürdürmek zorunda kalan kuzenim Shvonda'ya da teşekkür etmek istiyorum. (Bu kitapta bir kilitlenme sahnesi olduğunu bilmelisiniz.) Bunu doğru yapacağım, lanet olsun!

Beni kollarını açarak karşılayan Jane Austen topluluğuna özel bir teşekkür borçluyum. Bianca Hernandez ve Abigail Reynolds JAFF topluluğunun en iyi temsilcileridir. Bu romanın ilk okuyucularına da teşekkür etmek istiyorum: Lopt and Cropt editörlük hizmetlerinden Sarah, Lauryl, Libby, Lindsey ve Laura. Sizi takdir ediyorum. Çok kötüydü. Ama sizin sayenizde daha iyi oldu.

Yol boyunca sahip olduğum en önemli akıl hocalarımdan bazılarının rehberliği olmasaydı, bu kitabı bu kadar başarılı kılan şeyi tam olarak ifade edemezdim. Sam Tschida ve Carly Bloom, siz benim insanlarımsınız. Siz benim kalbimdesiniz. Beni zanaatla ve harika bir alanla tanıştırdınız - Smut University'deki Salı gecesi sınıfım. Grace, Christine, Rhya, Mary, Tam, Marie, Molly - bu kitabın her yerinde parmak izleriniz var. Bana harika yazarlardan oluşan bir topluluk kurma fırsatı verdiği için Pitch Wars'a minnettarım: Regina, Maggie, Sarah, Ella ve Courtney. Yolun her adımında size güvendim ve sevginiz ve cömertliğiniz bir yazı grubunun büyüsünün güçlü kanıtlarıdır.

Son olarak, benim için çok değerli olan ve bu kitabı yazarken beni destekleyen insanlara özel bir teşekkür etmeden teşekkürlerim tamamlanmış sayılmaz. Kocam ve çocuklarım Zonë, Nahj ve Xiva'nın yanı sıra; arkadaşlarım Torria, Charlene, Destinnie, Sabrina ve Eric bu kitabın yazıldığı yıllar boyunca sadık amigolar ve teşvik ediciler oldular. Arkadaşlarımın kararlı, ilgili ve hazır kulakları için çok minnettarım. Böyle bir fikri bitiş çizgisinden geçirmek için çok fazla insan gerekiyor. Eğer gözden kaçırdığım bir şey varsa lütfen bunu kalbime değil aklıma yükleyin.

Yol boyunca herkese. Bu yolculukta bana katılanlara minnettarım
-Jane Austen'ın renkli görüntüsü beni de etkiledi.

OceanofPDF.com

READERSGUIDE

GURUR
ve
PROTESTO

NIKKI PAYNE

OceanofPDF.com

TARTIŞMA SORULARI

1. Kitaptaki büyük bir tema, her karakterin olmak istediği kişi olmak için büyümesi etrafında dönüyor. Liza neden DJ? Sevdiği bir iş mi? Benzer şekilde, Dorsey neden bir CEO? Sevdiği bir iş mi?

2. Anne-kız ilişkileri çok fazla gerilim ve beklentiyle doludur. Bev ve Liza'nın anlaşmazlığının temelinde ne var?

3. Liza neden Dorsey'i garson zannetti? Bu onun dünya görüşü hakkında ne söylüyor?

4. Dorsey etrafındaki insanlardan pek çok mikro saldırganlık görüyor gibi. Liza'nın hatası neden özellikle korkunçtu?

5. Dorsey bunu yapma fırsatı varken neden Liza'yı düzeltmiyor?

6. Geçmişini göz önünde bulundurursak, sizce Janae neden ofiste içki içti?

7. Washington Oteli'nde, Dorsey Liza'nın metodolojisi konusunda neden bu kadar alaycı?

8. Philadelphia'da, Liza WIC'i göreceği için heyecanlanmıştı ama sonra bir şeyler bozuldu. Dorsey'le arasındaki derin bağ mı yoksa WIC'in kendi davranışları mı Liza'yı temkinli kılmıştı?

9. Kitabın bir diğer ana teması da yüzeysel anlayışlar ile daha derin gerçekler ve birinin diğerine nasıl benzeyebileceği etrafında dönüyor. Sosyal medya bu sahte gerçekliğe inanmayı daha da kolaylaştırıyor. Ne vardı

Liza ve Dorsey'in gerçeği yönetme yaklaşımlarındaki farklılıklar nelerdir?

10. Liza Tiffany kutusundaki hediyeyi neden bu kadar çok sevdi? Bu Dorsey'in onun ihtiyaçlarını karşılama şekli hakkında ne söylüyor? Bunu WIC'den aldığı hediyelerle karşılaştırın.

11. Liza neden kimseye Dorsey'e olan aşkından ?

12. Dorsey, Liza'nın mahallesinde dolaşırken ne arıyor? Buluyor mu?

13. Tutkulu bir geceyi paylaşmalarına rağmen Liza neden hala aralarındaki ilişkinin bittiğine inanmaktadır?

14. Elçilikte, Liza ve Dorsey bir sonraki buluşmalarında ne değişmiştir?

15. Sizce Bev ve Liza'nın ilişkisi hiç değişecek mi?

OceanofPDF.com

Nikki Payne'in Jane Austen esintili yeni romantik komedisinden bir alıntı için okumaya devam edin

SEKS, YALANLAR VE DUYARLILIK

OceanofPDF.com

TL;DR

W babasının cenazesindeydi ve tek düşünebildiği seks kaseti miydi? Evet, bunun bir "kaset" değil, sonsuz bir ağ olduğunu biliyordu. Potansiyel işverenler *tam da* onun internetteki varlığını araştırırken ortaya çıkan bağlantılar. *Nasty Nora*, erkek arkadaşının paylaşmasından sonra yaklaşık iki yıl boyunca ortalıkta dolaştı. Ama onu gerçekten ölümsüzleştiren şey, erkek arkadaşı "bitirip bitirmediğini" sorduktan sonra yüzünü buruşturduğu dondurulmuş kare oldu.

İnsanlar onun yüzünü her türlü şüpheli gerçeğe iliştirdi.

Tavuğun buzunu çözmeyi unutmadın değil mi? *Nora'nın Yüzü*. Bu elbise iyi görünüyor mu? *Nora'nın Yüzü.*

Birisi meme'in kaynağını yeniden keşfedene kadar bahsi azalıyor, ardından video yeniden trend oluyordu. Bu durum yaklaşık sekiz yıldır devam ediyordu. HBO, yetişkin film endüstrisi hakkında patlayıcı bir açıklama yapana ve amatör "yıkıcıların" yükselişinde videosunu vurgulayana kadar her şey sakinleşiyordu. Bu çok yorucuydu ve bu yüzden bu tehlikeli insan kalabalığından kurtulması gerekiyordu.

Bu kadar özel bir adam için oldukça büyük bir kalabalıktı. Bir şövale üzerine yerleştirilmiş devasa posteri, daha çok baharatlar için bir tapınak gibi görünüyordu. Kekik ve bebek nefesinden oluşan bir çelenk fotoğrafın etrafına zarif bir şekilde örtülmüştü. Dash of Love Deniz Ürünleri Çeşnisi'ni burada, Maryland'de kurmuştu, dolayısıyla onu Old Bay, yengeç ve baharat dağlarıyla anmaları uygundu.

Çekiçler ve acı sos, kaygan ahşap bir masanın üzerine Tetris parçaları gibi tıkıştırılmıştı. Nora çantasını aradı ve bir ay öncesinden kalma tuz ve biber paketlerini bulunca zaferle ofladı. Sırada ilerledi ve ciddiyetle sallanan kuleye ekledi. Babasının gözlerinin parladığını gördüğüne yemin etti. Bu fotoğrafta küçük kız kardeşi Yanne'ye çok benziyordu. Kumlu teni, geriye taranmış pürüzsüz saçları ve hatta küçük kız kardeşini beş yaşından beri numaralı gözlüklere eden miyop yeşilimsi kahverengi gözleriyle. Nora'nın daha çok üzülmesi gerekirdi. Aslında kendini tabutun üzerine atıp "Onun yerine beni alın!" ya da "Babamı değil!" diye bağırması gerekirdi ama gerçekte babasını tanımak zordu ve Nora'nın bir kısmı bunun kasıtlı olduğunu düşünüyordu.

Elindeki telefon çaldı.

Sonunda.

"Saatlerdir seni arıyorum, Yanne." Nora sesini yalvarır gibi çıkarmamaya çalışıyordu, "Annem çok garip davranıyor ve burası da çok ." Cenaze evi, kadife yeşil perdelerine kadar Scarlett O'Hara'nın evinin içi gibi görünüyordu. Annesi sanki babasının hayatının aşkı değilmiş gibi gözleri yaşlı ve karşılaştığı herkese karşı saygılıydı. İçeride bile güneş gözlüğü ve eşarp takmakta ısrar etmişti.

Kız kardeşi telefonda iç çekti. "Nora, sakin ol. Terapistinin ne dediğini hatırla 'Küçülme. Kutsal zeminde dur. Bir davulcuyla birlikteyim. Tarotumu bitirdi. Kılıçların üçü, Nora. Bugün ağır şeyler yapacağımı tahmin etti."

"Ama *sen* ağır bir şey yapmıyorsun Yanne, yanında bir davulcu var. *Ben de* ağır yapıyorsun. Geç kaldın."

"Tam olarak neye geç kaldın? Mumyalama törenine mi? Ruhu artık bizimle değil."

Nora en sevdiği silahını kullandı. Ölüm sessizliği.

Kız kardeşinin kıvranışını *duyabiliyordu*.

"Adam hayattayken yanımızda bile değildi Nora, şimdi de bu numara için bizden dakiklik mi bekliyor?" Pretonse diye telaffuz etti. Fazla telaffuz ettiyse de kalabalık vardı.

"Mesele bu değil. Zamanında burada olacağınızı söylemiştiniz. Zamanında gelmedin. Yaptığın şey bir davulcuyla seks yapmak." Sesinin çok buyurgan olduğunu biliyordu. Yanne'a yardım edemezdi.

"Seks meselesi hakkında biriyle konuşmalısın. Zihnin sadece kirli şeyleri tutan bir elek gibi."

"Geç kaldın ve bu hiç seksi değil."

"Zaman bir çemberdir Nora, çizgi değil." Telefonu kapattı.

Geç. Geç kaldı. *Olacağını bildiğim gibi*. Yanne'in, Nora'nın ona ihtiyacı olduğunda asla yanında olmamak gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı. Her zaman bir şiir okuması, hayatının aşkı ya da sosyal adaletsizlik onun hayatındaki diğer herkesin ve her şeyin önüne geçiyordu.

Telefonunu çantasına yerleştiren Nora, tüm çıkışları not etti. Sonra da tuvaletlerin envanterini çıkardı. Bütün bakışları hayal edebiliyor muydu? Elbisesinin pilili krepini düzeltti. Sahip olduğu en pahalı şeydi bu. Babası ona Fransa'dan almıştı ve evet, sarıydı ama aynı zamanda muhteşemdi ve ona babasını hatırlatıyordu. Ama bu çok fazlaydı, bakışlar ona bunu söylüyordu. Bir zamanlar bu bakışlara alışkındı. Atletizmi ve rekor kıran 500 metre yarışlarıyla yarı ünlü olduğu zamanlar. Hatta *Track and Field* dergisinin kapağını bile süslemişti. O zamanlar önünde koca bir hayat vardı.

Ama babasının cenazesinde? Kimse ona burada yaklaşmayı düşünmezdi. Değil mi? Tüm bu gözler, muhtemelen elbiseden kaynaklanıyordu. Babası ona hep sarı elbiseler alırdı, "çünkü koyu tenini parlatırdı." Nora bugün bile babasının onu sarılar içinde görmekten hoşlanabileceğini düşünmüştü.

Çok fazla cenaze törenine katılmazdı ama bu seferki özellikle tuhaftı. Bir kere herkes çok iyi görünüyordu. Buradaki herkes, en azından DMV'nin yüksek sosyetesi, etkinliğe Paskalya Pazarı gibi davranıyordu - en iyi siyahlarını giymişler, kart alışverişinde bulunuyorlar ve birinin yeni Potomac mülkünün fiyatı hakkında spekülasyon yapıyorlardı. Beverly Bennett'i bile gördü. Annesinin, kızlarının net servetini çatılara kadar haykıran, dedikoducu, abartılı kız arkadaşı. Ellili yaşlarında olmasına rağmen, yarı yaşındaki erkeklerin ıslık çalmasına neden olan dar siyah bir elbise giymiş, hâlâ çok güzeldi. Öyle davranıyordu ki

Öyle bir mucizeydi ki, göz kamaştırıcı güzellikteki kızlarından biri değil *ikisi* (en az yedi tane vardı) kendilerini stratosfere fırlatmıştı.

Bil bakalım nasıl?

Göz kamaştırıcı olmanın katıksız gücü. *Bu yeni bir şey değil, Bev!* Kızgın değildi. Liza ve Janae'ye iyi şanslar diledi ama artık onlar hakkında bir şey duymak istemiyordu. Nora asla Bennett'ler gibi trafiği durduramazdı ama geçmişte popüler olmuştu. Güzel bir cildi ve güçlü, düzgün dişleri vardı. Bazıları ona yumuşak bir ışık altında güzel bile diyebilirdi ama asla ciddi bir ilişkisi olmayacaktı. Video bunu garanti etmişti.

Beverly Bennett annesinin sırtını sıvazladı ve parmağında Vezüv Dağı büyüklüğünde bir yüzük parladı. Nispeten hali vakti yerinde olan Dash'lerin acıma duygusuyla "zavallı Bennett'lerden" el dikimi elbiseler aldığını düşünmek Nora'nın giderek daha da tuhaflaşan duygularına katkıda bulunuyordu.

Cenaze töreninde bir şey *yoktu*. Birinin yeğeni lise bandosundan "When the Saints Go Marching In "in yüksek tempolu bir yorumunu çalıyordu. Nora o anda cenazesinde neşeli şarkılar olmayacağına karar verdi. *O şeyin hüzünlü olmasını istiyorum.* Bunun gibi jazzy ve belli belirsiz seksi değil. Daha da garibi, kendisi ve annesi, yani baş yas tutanlar, tamamen görmezden geliniyordu. Hiçbir yaslı teyze ve amca omuzlarına dokunmadı. Kimse onlara düşüncelerini ve dualarını iletmedi ya da ılık patates salatası vermedi. Annesinin babasının ailesiyle arasının iyi olmadığını biliyordu ama bu düpedüz zalimceydi.

Nora omzunda hafif bir dokunuş hissetti ve biraz fazla yükseğe sıçradı. Bu dokunuştan çok korkmuştu. Kalabalık bir odada birinin gözlerini kısarak ona doğru yürümesinden. Belki de dişlerini emen bir adam şöyle diyecekti: "Çok tanıdık geliyorsun. Seni daha önce bir yerde görmüş müydüm?" Ve tabii ki bu soru retorikti.

Tabii ki beni görmüşlerdi. Her şeyimi.

Nora'nın yaptığı her küçük hareketin *her* zaman çok büyük sonuçları oluyordu. Bu yüzden *hata payını* en aza indirmeyi severdi. Bu basit bir şeydi. Hiçbir riskli karar, hiçbir travmatik hata anlamına gelmiyordu. O, *Fareye Kurabiye Verirsen* kitaplarındaki zavallı çocuktu ve

bunu kanıtlayabilir. İşte size üniversiteli erkek arkadaşınızla ateşli bir seks kaseti yapmakla ilgili olabilecekler:

1. Öncelikle, üniversiteli erkek arkadaşınızla ateşli bir seks kaseti yapmayın. O üç ay daha senin erkek arkadaşın olacak. Üstler.
    - Ve eğer inanılmaz derecede saçmalayıp evet derseniz, internete koymanızı önerdiğinde süper havalı kız arkadaş olmaya çalışmayın.
    - "Evet, harika. Komik olacak." deme.
    - Komik *olmayacak.* Sadece Maryland, Virginia ve DC'de çok uzun bir süre rezil olmanıza neden olacak.
2. Ahlak maddesi yüzünden atletizm bursunu kaybedeceksin (atletizmi erkek arkadaşını sevdiğinden daha çok seviyordun).
3. Nasty Nora gibi bir lakabın olacak.
4. Üniversiteden olmanıza dokuz kredi kala okulu bırakırsınız.
5. Ve ilerici, sanatsal bir ilkokulda ateşli bir beden eğitimi öğretmeni olmak yerine, büyük bir market zincirinde eczane teknisyeni olarak iş bulduğunuz için şanslı olacaksınız.

TL;DR. Birinci Nokta'ya bakın.

Omzuna bir dokunuş daha, bu sefer daha ısrarlı.

"Siz Shenora ve Maryanne Dash misiniz?" Seğirten, yuvarlak yüzlü beyaz bir adam ona kalın, krem rengi bir kart uzattı. *Bir emlak avukatı. Bu ilginç olmalı.*

"Ben Shenora ve bu da annem Flora. Kız kardeşim henüz gelmedi."

"Bayan Dash sizinle üst kattaki ofiste görüşmek istiyor."

, - '

Nora'nın ofise girdiğini görünce taş gibi düştü. Bir mafya gibi masanın başında oturuyordu. Kürk manto, kalın altın yüzükler, yumuşak pamuk

Ayakkabı boyalı siyah saçlarından bir hale. Konuştuğunda, Nora onun piyano tuşları gibi uzun ve beyaz dişleri olduğunu görebiliyordu.

Kadın Nora'nın annesine tıslayarak, "Buraya gelecek kadar yüzsüzsün Flora," dedi.

"Affedersiniz?" Nora sordu. *Elbette evli değillerdi ama bu da neydi? -1950'lerde mi?*

Annem omuzlarını devirdi. "Bu benimle ilgili değil. Kızlarımla ilgili. Saygılarını sunmaya hakları var."

Nora gözlerini kırpıştırmadan duramıyor gibiydi. "Anne, buna cevap verme. Tabii ki biliyoruz."

Annem onunla göz göze gelmedi. "Nora, lütfen."

Nora, lütfen? Neden bu kadının kendisiyle konuşmasına izin veriyordu? Annem arkasından kapıya baktı. "Nora, bu Bayan Dash."

Ne olmuş yani? Neden bir teyzenin annesiyle bu şekilde konuşmasına izin veriliyordu? Nora annesiyle kollarını kenetledi ve eşiği geçmek için hamle yaptığında annesi dondu kaldı.

"Bayan Dash babanızın otuz beş yıllık eşi."

Babanın karısı. Üç kelime ve Nora konuşmak için ciğerlerinden yeterince hava çıkaramadı. Her şey ağır çekimde üzerine yuvarlandı. Görünmez bir merdivenin basamağını kaçırmış gibi soluk soluğa kaldı ve tökezledi. Kalın diller sararmış dişlerin üzerinden kaydı. Göz kalemi ve maskarayla keçeleşmiş gözler boş boş ona bakarken göz kırptı ve sulandı. İçinde sıcak ve soğuk panik çizgilerinin yuvarlandığını hissetti.

Babamın şimdiki *karısı*

mı? Otuz beş yıllık mı?

Midesi, öğle yemeği için seçtiği jambonlu sandviçi dökmekle tehdit ediyordu. Elleri imkansız titremelerle sarsıldı. *Annem bir metres miydi? Metres olmak için seksi ve gizemli olmak gerekmez miydi? Metresler turta pişirir miydi?* Bu panik ataklar geçen yıl daha da kötüleşmişti. Gelmekte olduklarını hissediyordu, ama felç edici paniğin onu ele geçirmesini engelleyecek gücü yoktu. Hepsi bakıyordu. Bir sürü göz.

O asla bize ait olmadı.

Zaten puslu ve mesafeli bir adam olan babası, kötü bir karakalem resmindeki parmak lekesi gibi kendini resmin daha da dışında bırakıyordu. Belirsiz, değişken, kronik olarak geç kalan ve inanılmaz derecede çekici biriydi. Müstehcen bir fıkra anlattıktan sonra göz kırpıyor ve kızının katıldığı tek bir spor etkinliğine bile gelmiyordu. Babası, tüm ötesinde, kendi babası bile değildi.

Nora'nın boğazındaki daralma daha da şiddetlendi. Belki de tam burada, seksi metres annesinin ayaklarının dibinde boğularak ölecekti.

"Nora! Biraz su iç. Otursana. Nora!" Uzaktan gelen alarm sesini duydu ama onlara ulaşamadı. Orada öylece durdu, zoraki yutkundu ve güzel sarı elbisesinin içinde terledi.

Birini unutmuş. Üniversitedeki erkek arkadaşınla seks kaseti yapmaman için bir neden daha:

6. En küçük işleri bile imkansız hale getiren rahatsız edici bir panik bozukluğu geliştireceksiniz.

şükür, saçma sürprizleri en aza indirerek sakin ve öngörülebilir bir yaşam sürmüştü.

Tam o sırada Bayan Dash masayı tokatlayarak odadaki herkesin dikkatini çekti. "Tatlım, bu eski haberden sonra tuz kokusuna ihtiyacın varsa, bu toplantının sonuna kadar bir sedyeye ihtiyacın olacak."

OceanofPDF.com

Yazar fotoğrafı: Frank W Images

Nikki Payne, gündüzleri daha iyi dijital hizmetler sunmak için doğru soruları soran meraklı bir teknoloji antropoloğu. Geceleri ise kanon edebiyatını altüst etmenin yollarını hayal ediyor. Birinci sınıf bir feminist yazı kolektifi olan Smut U'nun bir üyesi ve kedisi olmayan bir kedi kadın.

ONLINE BAĞLAN

NikkiPayneBooks.com

NikkiPayneBooks

OceanofPDF.com

Penguin Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

W□at okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki harika okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.